

Janez Trobentar

ČLOVEK - SFINGA - ZVER

Janez Trobentar / ČLOVEK – SFINGA – ZVER

ČLOVEK – SFINGA – ZVER

Napisal, prevedel in uredil:
Janez Trobentar

© *Copyright* tekstov in izbranih prevodov:
Janez Trobentar

© *Copyright* elektronske izdaje:
Založba IBIS

© *Copyright* izbranih originalnih tekstov:
Ordo Templi Orientis
International Headquarters; JAF Box 7666
New York, NY 10116 USA
Kontaktni naslov v Sloveniji:
www.oto.si

Oblikovanje naslovnice:
Zuhra Hadanović

Prelom, oblikovanje in priprava za elektronsko izdajo:
Matjaž Žabjek

Edicija:
ILLUMINATA

Elektronska izdaja – 1. december 2013 e.v.
www.telema.si

Založba IBIS

Janez Trobentar

ČLOVEK SFINGA ZVER

(Nemogoč poskus "intelektualnega" portreta.
Aleister Crowley - Sestavljenka št. 666.)

VSEBINA

ČLOVEK – SFINGA – ZVER.....	7
IZVLEČEK IZ BIOGRAFIJE PREROKA	41
IZBRANA LITERATURA IN CITATI.....	109
LIBER DCLXVI.....	111
DEŠKA DOBA V PEKLU	120
IZPOVEDI AVTOHAGIOGRAFIJA.....	124
Poglavje 45.....	124
Poglavje 46.....	130
Poglavje 47.....	139
Poglavje 48.....	147
Poglavje 60.....	167
Poglavje 61.....	181
ADVENT HORUSOVEGA EONA	206
PREDAVANJE O FILOZOFIJI MAGIKE	217
ZNANSTVENA REŠITEV PROBLEMA VLADANJA	219
ELEUZIS.....	222
ZVEZDA NA OBZORJU.....	234

ČLOVEK – SFINGA – ZVER

"Preučiti in poučevati moramo čisto nov sistem
magike, kakor se to zdaj tudi že počne.
Vsaka zvezda je edinstvena in vsaka razložena;
vsekakor je to temelj mojega učenja;
znebiti se moramo standardnih ciljev in
standardnih metod, vseh pravoverstev in predpisov.
Zvezd ne moremo spraviti v krdelo ali v stajo in jih oskubiti,
kakor je to mogoče storiti s preštevilnimi volilci!
Jaz se nagibam h kolovodji, ker sem rojen lev!
Nočem biti kuli, ker prej ugriznem kot zalajam. Zavračam
službo pastirja, ki bi nosil pastirsko palico prej kot gorjačo.
Modre v svojem pokoljenju ste, vi ovčad,
ki blejajoč zbežite, ko v vetru zaslišite moje rjojenje!
Mar niste negovane, pitane in varovane - do povelja izza ograde?
Zame je levje življenje! Pustite me,
da živim svobodno in umrem v boju!"

(A. C. - *Komentarji Knjige Zakona, I, 37.*)

0. *APOLOGIJA*. Pred dvaindvajsetimi leti sem prvič dobil v roke knjigo *Liber AL vel LEGIS sub figura CCXX*.¹ Nemogoče mi je izraziti tedanje in še vedno trajajoče navdušenje po utrudljivem in "dolgoletnem" iskanju Resnične Modrosti ter Temeljnega Kamna Nove Akropole in Novega Templja. Ta moja iskalska ambicija, ki je normalna za vsakega iskrenega in nepokvarjenega študenta, ali celo otroka, mi je, kakor že od kar pomnim zase in še posebej na filozofski fakulteti, zagotavljala zgolj mojo "idiotsko" pozicijo v tej licemerski družbi.

Takoj po prvem verzu, "*Had! Manifestacija Boginje Nuit*", sem doživel popoln intelektualni knock-down, držeč v roki knjigo in

¹ Tako šifrirani Libri se nanašajo na Biblioteko A. : A. : (Velika Bela Bratovščina!), ki jo je, nemara prvič v zgodovini, sistematično uredil Aleister Crowley; o čemer glej tudi spodaj. Šifre, tj. številke oz. figurae, so kabalistične, tj. se nanašajo na Drevo Življenja, Tarot ipd.

(dobesedno) poslušajoč doneči glas iz Piona od zunaj, ki mi je naprej govoril sam od sebe, ne da bi jaz dejansko bral, tj. vodil svoj notranji monolog na običajen mentalen način.

Ta Knjiga (Knjiga knjig, kakor sem kasneje sprevidel; v smislu, kakor je to tudi krščanska Biblija za kristjane, Tora za Žide, ali Al Kitab–Koran za Muslimane!) me je tudi prizadela, vsekakor, najbolj 21. verz iz II. poglavja: *"Mi nimamo ničesar skupnega z nezmožnimi in zavrženimi: naj poginejo v svoji bedi; kajti oni ne čutijo. Sočutje je pregreha Kraljev: pregazite slabiče in bedake: to je zakon močnega: to je naš zakon in pa radost sveta..."*. Kot intravertiran idealist-platonist po značaju, kristjan po vzgoji in budist po "mačkastem" prepričanju, sem se počutil seveda ravno takšnega, namreč "zavrženega in nezmožnega", se pravi ... živeti, recimo, polnokrvno, radostno in svobodno življenje. (Kompleks manjvrednosti oz. večvrednosti, poleg enako običajnega Ojdipovega kompleksa, mi tu ni za vzeti kot posebnost, saj sta značilna za domala polovico predstavnikov človeških parazitov zemlje!)

Je imel prav stric Nietzsche: kdor propada mu je treba v tem še pomagati. Stara moralna dilema² se je znova vnela v silovito državljansko vojno v moji duši. Torej se je bilo treba dokončno odločiti? Za življenje in radost in ustvarjanje, ali za smrt in hipokrizijo³ in politikanstvo.

Tako nekako sem si razložil svoj problem in kompleks, živeč v iluziji, da je mogoče ločiti Voljo za Življenje (Radost) od Volje za Smrt (Žalost).⁴ Kakor bi slutil enormno kompleksnost "filozofskega"

² Namreč, humanizem proti humanitarianizmu. Ta famozna moralna dilema, ki še vedno služi moralistom in demagogom za pranje mozga in pihanje na duše svojih ovčic in volivcev, v bistvu temelji na intelektualnem paradoksu in je tako dilema samo za intelektualno ne preveč občutljive in na pol izobražene. Humanizem in humanitarianizem se namreč sploh ne izključujeta med seboj, ali točneje povedano, humanitarianizem je vsebovan v humanizmu kot možen egoističen pogled v primeru anarhije, ki je žal naša stvarnost in domala večni status quo. Vendar vsak paradoks temelji na Besedi, ki je Dvojnost in Kaos.

³ Teoretično je torej odločitev za "življenje in radost" videti zelo preprosta, kakor tudi za Knjigo Zakona in Zakon Svobode. V praksi pa so skušnje, ki sledijo tej "magijski zaprisegi", vsaj za vernika in kvaziintelektualca, zelo krute, če jih ne spremlja resnično razsvetljen in posvečen Um. Gre za razliko med vernikom in aspirantom Gnoze.

⁴ Antropologiji, kakor sem spoznal kasneje, je to tisto večno nasprotje med Belo Šolo in Črno Šolo Magije. Glej Crowleyev esej "Tri Šole Magike" v Reviji NOX, 1. Knjiga

problema, se nemara nisem, kakor preštevilni, nikoli dokončno odločil in nisem jemal resno te alternative, kar je nemara za kontemplativca in (kvazi)intelektualca povsem primerno. Superiornost mojega "idiotizma" napram "sodrgi" mi je bila tako zagotovljena.

Nadaljnjo Iniciacijo (vsled moči Besede-Knjige) pa sem doživel pri prevajanju Knjige Zakona, česar sem se lotil sicer povsem spontano, a nemara zato, ker se nisem mogel načuditi diletantskim in po moje zgrešenim prevodom, ki so krožili pod mizami različnih zanesenjakov, ki jih je Knjiga "zadela" tako kot tudi mene, očitno.

Da se ve, gre za Iniciacijo ali Posvetitev, v mojem primeru nemara na najneposrednejši možen in ekspliciten način, v Vedenje o Formuli Novega Eona, ki ga vsi pričakujemo, pa ne vemo kaj in kako ... Še vedno ne; po artistično-spektakularnem sesutju obeh-dveh (najbolj bahavih, najvišjih, babilonskih) stolpov svetovnega trgovinskega centra v New Yorku, pa vemo še manj, oz. manj nam je za vedeti in več za sovražiti oz. ljubiti.

"Pozdravljena bojevnika dvojčka pri stebrih sveta! Kajti vaju čas je prišel." (Liber AL, III, 71.) Crowley je bil mnenja, da gre nemara za Herkulesova stebra pri Gibraltarju, kjer se je začela španska državljanska vojna in z njo 2. svetovna vojna, ki naj bi bojda dokončno prinesla novi red, miselnost itd.

"Jaz sem vojni Gospodar Štiridesetih: Osemdeseta so prihuljena pred mano, in ponižana. Privedel vas bom do zmage in veselja. (...) " (Liber AL, III, 46.)

Za štirideseta leta dvajsetega stoletja vemo vsi, kaj pomenijo; kaj pa osemdeseta? Padec komunizma z zopetno konsolidacijo (zahodnega in vzhodnega) krščanstva proti Islamu in konec hladne vojne ter ponovna balkanska kriza? Kakorkoli že, zanima nas predvsem, kdaj bo zmagoslavje, in pa čigavo, seveda! Zmagati morajo napredne sile nad nazadnjaškimi, očitno; le zakaj se to sliši tako (ne)demokratično? Plemeniti, kraljevski, ponosni, liberalni bodo premagali inercijo vulgarnih, nazadnjaških, tiranskih in poneumljajočih suženjskih sistemov! Če bo za to potrebna resnična krvava vojna med ljudmi, ki se postavljajo na nasprotna bregova, toliko bolje, se bo vsaj vedelo, za kaj

Zakona (Liber AL vel Legis) prinaša tipično doktrino Bele Šole ("Življenje je čista radost."), da bi se ustvarilo Ravnovesje v odnosu do prevladujoče Črne doktrine (Vse je žalost.). To je antropološki ključ za razumevanje Crowleya in Teleme.

se gre! Sploh je pa v samem boju, kakorkoli že izgleda, velika radost, če zaupamo bojevnikom in zmagovalcem! Vojna prinaša, če že ne nekega nujnega spoznanja, gotovo določeno katarzo ali pa vsaj odpustke dolgov in nekakšno pomiritev.

“Ti, ki si ustvaril ljudi, da se ljubijo in sovražijo med seboj!” (Preliminarna Invokacija Goecije)

“Ni greha, niti milosti; to je zakon: delaj po svoji volji!” (Liber 44, Feniksova Maša)

Preroki nikoli ne povedo vsega, pa tudi če bi vedeli za podrobnosti, ne bi; vendar zapišejo ravno zadosti, da nas prepričajo. Vsaj mene, ki ne verjamem več v stare, v nekaj sto letih skompilirane in v tisoč letih skorumpirane, svete knjige, katerih čas je minil, in ker sem, priznam, optimist-fatalist; to imam v krvi, krvi prednikov, ki so nekdanje gotovo bili kralji, vsaj na svojem gruntu, vsaj za nekaj časa, gotovo, v bolj ali manj “dobrih” starih patriarhalnih časih, ki jih moja nostalgčna mati ne more pozabiti.

“Pridi v naš strasten spokoj in piši sladke besede za Kralje!” (AL, II, 64) Da, te besede so zares sladke, varljivo sladke, tega sem se kmalu zavedel. Vsak evangelij je sladak, poln krasnih obljub, katerih izpolnitev pa predpostavlja določene pogoje, ki jih naivni običajno spregledajo ali pozabijo. A to ni pomanjkljivost Knjige in vizionarjev, temveč sistema edukacije. (Glej *Liber Tzaddi vel Hamus hermeticus*, in pa *Liber Porta Lucis*, Svete Knjige Teleme, slovenski prevod izšel leta 1993 e.v.)

Kralji so tisti, ki so sposobni razumeti sami sebe, ki poznajo svojo resnično voljo in jo tudi uresničujejo, ne oziraje se na nikogar. “Če se Volja ustavi in vzklika Zakaj, prizove Zatoker in obstane, ter ne stori ničesar. Če Moč vpraša zakaj, potem je Moč slabost. Tudi razum je laž; obstaja namreč dejavnik, ki je neskončen in neznan; in vse njihovo govorjenje je izkrivljeno.” (Liber AL, II, 30, 31, 32.)

Oni so zvezde, ki se gibljejo po svoji orbiti, kakor vsak človek (?)... torej gre za povsem poetično izrazoslovje, ki onemogoča vsak fanatizem.

Mistično znanje, ob praktični filozofski in gnoseološki sintezi (plus CORPUS HERMETICUM za Kralje, tj. tiste ki zahtevajo več od samospoznanja – INICIACIJO!), je danes dostopno vsakomur in za to se moramo zahvaliti predvsem Crowleyu; če izvolite pogledati njegov opus, in ga tudi primerjate z opusom drugih prerokov, boste razumeli, zakaj Crowley še vedno živi in bo še dolgo živ, kajti nazadnjaki so se vseskozi zgodovino na vse možne načine silno (zaman) trudili, in se še vedno

(zaman) trudijo, da bi ustvarili meglo predvsem v mysticizmu in psihologiji (tj. bivši teologiji) ter zgodovini.

Torej, bodite brez skrbi, novi evangelij Teleme je utemeljen na starem, ki se je vedno glasil: Spoznaj sebe! In pa - Kakor zgoraj, tako spodaj! V tem oziru Knjiga Zakona ne more biti osebna, razen delno za pisarja samega, temveč je predvsem namenjena človeštvu in predvsem inteligenci. A "Zakon je za vse." (AL, I, 34) Zakon pa mora ta inteligenca šele vgraditi in kibernetizirati. V tem prepričanju sem se lotil prevajanja in posredovanja Crowleyevih del slovenskemu razmišljajočemu bralstvu, namreč da bi se inteligentna manjšina dokončno "katoliško" izobrazila in bi potem, v zgoraj omenjenem smislu, vplivala na večino ter tako ustvarila boljše pogoje življenja na tem božjem svetu. Populizem mi je bil vedno tuj, čeprav sem zato ostal brez plačila za svoje pridigarstvo, duhovniško in literarno delo. Zdravi spontani populizem lahko prinese le nova umetnost, ki bo izšla iz Svetih Knjig (Teleme), gotovo nekoč, ko se bo ljudem nekako posvetilo ter bodo spontano opustili stare načine, star zakon sužnjev ter občutek krivde. To je bila in ostaja moja globoka vera še vedno.

Večina razumnikov pa še vedno slepo verjame v krščansko Biblijo, ki naj bi bila še vedno živa božja beseda in "neskončen vodnjak Modrosti" ter še vedno prisluškuje izgubljeni in razstroseni govorici starodavnih prerokov, ki niso videli avtomobila, raketoplana, filma, računalnika, mobitela; sklepajoč, da je to "moderno" tako ali tako vse antikristovo delo preizkušanja vernih, kakor je možno razbrati iz Janezovega Razodetja. Njihov strašni Satan, Zver, PAN, ki je zgolj njihova Slaba Vest, pa bo vedno predstavljal vse tisto, kar je bilo za življenje običajnega ljudstva vedno bistveno: čutnost, materializem, iracionalnost, pandemoničnost; in česar se njihovi moralisti tako PANično, tj. nerazumno, ignorantsko otepajo. Za njih ne more obstajati nič onstran njihovega Dobra in Zla, razen seveda samih prot-ant-agonistov, Vsevišnjega Gospoda in, ko jim zmanjka ljubezni in strpnosti, Vsenijnjega Padlega Vraga. Ta "državljska vojna", v njihovih dušah in glavah pa se je očitno ustavila v času, kakor da bi se jim zgodovinska ura ustavila.

Čas je, recimo, premočrten, in Predvidevanje ali Divinacija časa je v bistvu naloga vsake prave znanosti, tj. zaključenega periodičnega sistema jezika-simbolov, kakor tudi univerzalne in holistične znanosti ter (katoliške, tj. holistične, tj. nove univerzalne-planetarne) religije.

Obstajata samo dva pristna preroka modernizma, Nietzsche (777) in Crowley (666); in oba sta s strani vladajoče kvazielite in (kvazi)inteligence še vedno nerazumljena in osovražena. Ta paranoični fetišizem "temnih bratov", ki se mi ne zdi prav nič več zabaven, daje slutiti, da gre nemara za pravo zaroto proti človeštvu; zato se meni padec WTC nebotičnikov nikakor ne zdi absurden, temveč, v pristni postmodernistični maniri in antiglobalistični pretvezi, prej nujen in predviden (kakor baje pričajo tudi skrivni dosjeji CIA!) ter vsekakor tudi zgodovinsko pogojen.

"Torej morate najprej dojeti, da sem bog Vojne in Maščevanja. Trdo bom ravnal z njimi." (Liber AL, III, 3.)

1. (POST)MODERNIZEM. Zgoraj omenjenim preštevilnim se zdi torej povsem absurdno, da mi maloštevilni, bolj ali manj opravnomočeni in zapriseženi znanilci Nove Etike in Religije, nove Magikalne Formule, štejemo leta Novega Eona od pomladi Ničelnega (Leta Zakona, Anno Legis) leta 1904 e(ra) v(ulgari). Kako moremo kar tako (?) sprejeti to majhno, v pičlih treh urah napisano in zapečatenno (!?) ter grozno (?) knjigo - Liber AL vel Legis - za svojo biblijo, nas sila sumničavo sprašujejo.

Kaj jim sploh lahko odgovorimo? Za te preštevilne, ki nočejo ali ne morejo dojeti, predvideti Duha Časa (ali pa iz precej razumnih in praktičnih razlogov pač ne verjamejo ali nočejo verjeti v Novo Razodetje in Njegov Standard), ni argumenta, s katerim bi lahko vsaj delno upravičili našo "dobro vero" ter resnično kraljevsko sočutje do človeštva, samovoljno in radovoljno postavljeni na stran vseh heretikov v krvavi in tragični zgodovini Evrope; če se omejimo samo na domačo, v kontekstu Novoeonske Masonerije šele ustanavljajočo se provinco.⁵ Kakorkoli že,

⁵ Svet Europe ali Evropska Unija (EU) je zgolj provinca v kontekstu globalne masonerije (UN), dočim pozna staroeonska patriarhalna masonerija zgolj "Velike Lože" posameznih med seboj bolj ali manj skreganih nacij, ki naj bi jih sicer med seboj "spravljala". Nova Kurtoazija (ali aristokracija Posvečene Inteligence) nima centrov, temveč zgolj province, ki ima vsaka svojega "trikrat posvečenega, trikrat poučenega in trikrat razsvetljenega" Kralja; ti pa skupaj izvolijo Z. V. E. R., ki je Nevidni Superior. Več boste lahko izvedeli v moji monografiji ALKI-ERNETIKA, V Prvem Poglavju, Teorija Upravljanja.

moj izbor najprimernejšega argumenta te "verske nestrpnosti", ki naj zadostuje Modrim, je naslednji citat iz Libra 418, Vizije in Glasu:

"Odvrnili so se (sc. kristjani, judaisti, moralisti, prohibicionisti, paternalisti, fundamentalisti, monoteisti, paranoični fetišisti, skratka naši Temni bratje; op. J.T.) od poljubov Matere Babilon, da bi se v svojih samotnih trdnjavah zaročali z lažno luno. In povezali so se z veliko zaprisego ter veliko kletvijo. In v svoji zlobi se navdihujejo ter imajo oblast in gospostvo; in v svojih kotlih varijo kislo vino zablode, pomešano s strupom njihove sebičnosti. Tako se vojskujejo proti Svetemu, s projekcijo privida na ljudi in na vse živo. TAKO DA SE NJIHOVO SO-ČUTJE IMENUJE SOČUTJE, IN NJIHOVO LAŽNO RAZUMEVA-NJE SE IMENUJE RAZUMEVANJE, IN TO JE NJIHOV NAJMOČNEJŠI UROK." (Poudaril J.T.)

Izrekati se za Telemo, bodisi zavestno, čeravno nepremišljeno, in s srcem, kakor večina antikristjanov ter (pogojno recimo) nietzschejancev in crowleyancev, bodisi z razumom, kakor mencajoči intelektualci in dosledni teoretiki ter imeti Crowleya ali Nietzscheja za vzornika in učitelja – torej ni nobena zabava, nobeno lagodje, bratje in sestre v Prepričanju in Gnozi, pionirji in mučeniki verske in brezverske Svobode!

Ko sem prvič (v osemdesetih !) izdal slovenski prevod Knjige Zakona, sem takoj na lastni koži trpko občutil v kakšen boj sem se nepremišljeno podal, in pa šele resnično spoznal, v kakšnem svetu in času pravzaprav živim. Pa ne mislite, da je v samostojni in demokratični Sloveniji v tem oziru kaj drugače. V socializmu se je religijo in misticizem odkrito ignoriralo (hvala Marksu in Freudu), danes pa zakrito (hvala Nietzscheju in Crowleyu), a dosti intenzivneje in bolj paranoično. Danes se ljudi še vedno, predvsem s strani vladajoče religije, skuša deliti na verne in brezverne, pravoverne in heretike, na nabožno in brezbožno čredo. Oh, zares, vse je tako, kakor je vedno bilo! Pokvarjeni so še vedno pokvarjeni, in pošteni so še vedno pošteni!

Vendar ne pozabite, heretiki in brezverci: "Bodite atleti v osmih udih Joge, (tj. misticizma; op.p.), sicer ne boste sposobni za noben boj." (A.C.: Tahutijsva Knjiga)

Le čemu obstaja volja za moč, (z)možnost, možatost? Da, že poziv na boj, kar podrazumeva volja za moč, je bogokletje v tej deželi bogu za hrbtom, kakor se tudi vse tako opevane in razmnoževane (skoraj do nerazpoznavnosti) človečanske pravice nehajo, če nimamo pravice upreti se svojim tiranom, vključno z začetjem vojne, in po potrebi zatrtjem teh

zatiralcev, kar je konec koncev tudi največja milost zanje, potem ko so se tako daleč spozabili nad človečnostjo! (Niso vsi Ljudje, ki so videti in slišati kot Ljudje, verjemite!) Boj za svobodo in človekove pravice je nenehen in kdor spi na lovorikah svobode, ki so mu jo izborili njegovi predniki, bo to svobodo zagotovo kmalu izgubil.

“Človek ima pravico ubiti tistega, ki mu krati njegove pravice!” (Liber OZ sub figura 77, Listina Človekovih Pravic)

In ne smete pozabiti teh besed svojega guruja (vseh gurujev), vi novodobniki: "Jaz sem prekletstvo svetega guruja, zato rej mi ne verjemite!" (loc.cit. ign.) Temveč se sami prepričajte!

In teh tudi ne, vi ovčad, vi država omejenega in prisrčnega množstva: "Večina (grobo, surovo, orig. "the gross"; op.p.) mora skozi ogenj." (Liber AL, I, 50.)

In teh pravtako ne, vi postmoderni konzumatorji literarnega sindroma, ki vas izzivam, da se ob tejle moji knjižici dokončno sprijaznite z aktualnostjo Preroka nove Kurtoazije: "Verjamem, da resnica ni le nenavadnejša od fikcije, temveč mnogo bolj zanimiva. In nimam nobenega motiva za varanje, jaz se namreč prav nič ne menim za ves ljudski rod - Vi niste nič drugega kot en sveženj kart." (A.C.: *Izpovedi*, Predgovor.)

(Ob tem človek pomisli na magijski svet Tarota in Kabale, kjer se NE DELA NOBENE RAZLIKE... recimo, med zvezdami-idejami-kartami-bitji-številkami-bogovi, etc., etc. ... in po vsem tem užaljen ne more verjeti tej opazki, namreč da bi - ta Zverina - ne maral za človeški rod... Da, primarni motiv za pristno človeško ustvarjalnost je čisto egoistična ambicija Zveri (v nas samih!), da skozi avtentično samoekspresijo prevlada nad vesoljem, tj. ga sprejme vase in tako izniči kot nekaj Drugega! To je nietzschejanska Volja za Moč, ki jo vsi hipokriti tako vztrajno preklinjajo in narobe razumejo, tako narobe, da jo domala enačijo z naci(onali)zmom. To je fabula evolucije, "zakon močnega", ne ravno močnejšega nad šibkejšim! Vsakdo namreč poseduje moč, če jo potrebuje in si jo želi ter je toliko smel, le osvestiti se je mora, ali jo razviti! Ljubezen (Agape, Sočutje, Caritas itd.) je lahko prava beseda tega razvitja ter dovršitve človečnosti. Crowley nam ponuja tako (spo)znanje in modrost, kakor tudi (samo)inicijacijo, a prvi korak moramo narediti sami; in ko bo enkrat storjen, potem se bo resnično začel novi eon, kakorkoli ga že hočemo imenovati, na primer "Itje", ali "Radost", ali pa "konec besedičenja, potrebna so dejanja".)

Dajmo, vprašajmo se še (ali že) enkrat, navkljub nedotakljivosti in neulovljivosti (sc. neskončnosti) Sebstva: kdo je ta človek, ki nam je s svojo zgovornostjo priskutil vse druge modernistične pesnike-književnike-pripovedovalce, in ki ga imamo za svojega Preroka, medtem ko ga naši prestrašeni in nevedni Temni Bratje tako brezsramno, ljubosumno in nerazumno klevetajo in blatijo?

Sam o sebi začne svoje Izpovedi, svojo Avtohagiografijo, ne-mara precej medlo in neatraktivno...

2. *Duh Samote.* "Vsak moški in vsaka ženska je zvezda." Kaj lahko zvemo o neki zvezdi? S teleskopom uzremo medlo fantazmo njene optične vrednosti. S spektroskopom smo deležni namiga na njeno sestavo in položaj. S teleskopom predvidimo njeno pot. V tem zadnjem primeru se lahko po pravici sporekamo med znanim in neznanim: če izmerimo kratek viden ovinek njene orbite, lahko izračunamo od kod prihaja in kam gre. Izkustvo potem upraviči naše domneve.

Razmisleki take vrste so bistveni za vsak resen poskus biografije. Otrok ni - kakor so mislile naše babice - nek poljuben dovtip, ki ga je cinično božanstvo vrglo v svet, da bi se odrešil ali bil preklet, kakor pač zahteva usoda ali pa svobodna volja. Mi zdaj vemo, da 'kar je, je', kakor je stari hermit iz Prage, ki sploh ni videl peresa, niti črnila, duhovito rekel nečakinji Kralja Gorboduca.

Nič ne more biti nikoli ustvarjeno, niti uničeno; zatoorej mora biti 'življenje' kateregakoli posameznika primerljivo s tem vidnim lokom, in smoter pisanja (o njem; op.p.) je v predvidenju, ob primernih merilih, preostanka njegove kariere. (Če gre še za živega, zemljo teptajočega človeka; op.p.)⁶

⁶ Crowley je (na višku svoje kariere) napisal ta svoj (pol)življenjepis, poleg tega da bi olajšal študij kasnejšim študentom, predvsem zato, da bi sam sebi razjasnil svojo nadaljnjo usodo, kakor se spodobi za vsakega resnega magika, da v uvodu v svoj magikalni Dnevnik, popiše svojo zgodovino in zgodovino svojega rodu, čigar izrastek je. Torej ne gre za nobeno samopoveličevanje ali samoljubje ali samopašnost, kakor domnevajo njegovi licemerci. Za vsakega razumnika je torej pisanje svojega življenjepisa dolžnost in razumnost, zavoljo znanosti, kakor je tudi ena glavnih starševskih dolžnosti ta, da pripovedujejo, samozavestno, kot se le da, brez sramu in kompleksov, svojo zgodbo-zgodovino svojim potomcem, da bi oni ne taval v temi in bili primorani, da vedno znova odkrivajo Ameriko.

Pisec katerekoli biografije mora vprašati, v najglobljem smislu, kdo je ta človek? To vprašanje, 'kdo si ti?' je prvo, ki se ga postavi vsakemu kandidatu za iniciacijo. In tudi zadnje. Kaj ta-in-ta je, kaj je naredil in preстал: to so le ključi za ta veliki problem. Tako bodo najzgodnejši spomini vsakega avtohagiografa izredno pomembni; sama njih nepovezanost bo neizogljivo vodilo. Kajti, kakor je pokazal Freud, se v glavnem spominjamo tega, česar se želimo spominjati, ter pozabljamo, kar je boleče. V tem je ta velika nevarnost prevare glede 'faktov' v dotičnem primeru; toda naši spomini naznačijo s strahovito natančnostjo, kaj je naša resnična volja. In, kakor se je zgornje izpoljilo, ta volja je ta, ki nam pokaže značaj nam svojskega gibanja.

V pisanju o življenju navadnega človeka je temeljna težava v tem, da je izvedba jalova in nepomembna, celo s stališča prozaično-realističnega filozofa; v njej ni, takorekoč, umetniške enovitosti. V primeru Aleisterja Crowleya ne naletimo na noben tak bokus (orig. Boyg; op.p.) na pobočju; on sam je smatral namreč svojo kariero za dokončno dramatično kompozicijo. Njen vrhunec se je zgodil 8., 9. in 10. aprila 1904 E.V.. (*Z Razodetjem Knjige Zakona v Kairu; za natančen opis okoliščin narekovanja Knjige Zakona glej citat spodaj, "Advent Horsa", in pa Uvod v Svete Knjige Teleme! Op.p.*) Najneznatnejši incident v zgodovini vsega veselja se mu je prikazal kot zgolj priprava na ta dogodek; in njegovo nadaljnje življenje je zgolj učinek te krize."

(N.B.: **Krisis** pomeni Spor, Razkol, Dilemo, Sodbo, Izvolitev - vse to prinaša vsaka pristna Iniciacija. Crowley je vseeno, kot piroseptik, potreboval polno desetletje, da se je dokončno sprijaznil s to Obsodbo ter sprejel službo Preroka, Velike Zveri 666, Magusa Novega Eona. SPREJETJE (!) take knjige, o kateri lahko navadni razumniki sanjajo zgolj v svojih najbolj divjih sanjah, je sicer povsem literarno-poetičen ustvarjalni slučaj; domena Inspiracije je domena Iniciacije, ki pretrse Nosilce Duše (Sfinga!) do Temeljev, vzbujajoč mu najskritejše instinkte, najskritejšo vrlino-voljo, Telemo-Agape. Op.p.)

(cont. ibid.) "Po drugi strani, kakorkoli že, pa obstaja razumen razlog za to, da je svoj čas tratil na tri različne načine: NA SKRITI POTI INICIACIJE, NA POTI POEZIJE IN FILOZOFIJE TER NA ODPRTEM MORJU ROMANCE IN AVANTURE. (*Poudaril J.T.*) Gotovo ni nenavadno, če najdemo prva dva, ali zadnja dva, elementa v molekuli nekega človeka: Byron je tak primer, in Poe spet drugačen. Toda nedvomno je redkost, da bi tako napeto in povnanjeno življenje

bilo tako globoko predano umetnosti kvietista (sc. *samotni kontemplaciji in pisanju ter, seveda, Mistični Meditaciji; op.p.*); in v tem posebnem (sc. *Crowleyevem; op.p.*), primeru so vse tri poti tako intenzivne, da lahko zlahka odpustimo zanamcem domnevo, da ne gre le za enega, temveč za več oseb, ki tvorijo legendo, in celo naslednji korak, govoreč: Aleister Crowley ni bil človek, niti skupek ljudi (*točneje - person; op.p.*); on je očitno solarni mit. On sam bi ne mogel presurovo zanikati take obtožbe; kajti še preden je dovršil svojo mladost, je njegovo ime že bilo povezano z zgodbami, nič manj fantastičnimi od tistih, ki so vrgle dvom na zgodovinskost Bude. Resnična volja te knjige (sc. *"Izpovedi" Aleisterja Crowleya; op.p.*) bodi, da bi razjasnila resnico o človeku. A se na poti spet pojavi lev. Resnica je nujno lažna, če ni resnična v celoti; celotna resnica pa je delno nedosegljiva, delno nerazumljiva in delno neobjavljiva - se pravi, v vsaki deželi, kjer se resnico samo smatra za nevaren eksploziv. (*Gre za filozofsko in intelektualno resnico, seveda, ki ogroža državo-stanje množstva in suženjske religije ter tiranske sisteme, v katerih še vedno živi večina človeštva. Op.p.*)

Nadaljnjo težavo predstavlja narava našega uma, še posebej lastnega spomina dotične osebe same. Prišli bomo do dogodkov, o katerih on sam dvomi, če jih ni nemara sanjal in ne dejansko doživel, ter celo da se ne spominja stvari, ki jih nihče ne bi mogel pozabiti. Povrh vsega je on tako popolnoma presegel iluzijo časa (v smislu, kakor so ga razumeli filozofi od Lao Tzeja in Plotina do Kanta in Whiteheada), da mu je bilo nemogoče razvozlati nadaljnje dogajanje. On je pojave tako temeljito znašal na en sam standard, da so povsem izgubili svojo posebno pomembnost, tako kakor v primeru, ko smo dojeli besedo 'mačka', črke *m, a, č, k*, in *a* izgubijo svojo individualno važnost in postanejo zgolj slučajni elementi ideje. Nadalje: ko se ozremo nazaj v neko življenje, astronomske sekvence prenehajo biti pomembne. Dogodki se preuredijo v nek niz izven časa in prostora, kakor tudi na umetniški sliki nikakor ne moremo določiti točke, s katero je slikar sliko pričel slikati. Ah, gorje! nemogoče je napisati to knjigo (sc. *Avtohagiografijo, Izpovedi; op.p.*), da bi zadovoljila svoj smoter; huraah! s tem je priskrbljena potrebna spodbuda; torej se jo izplača napisati, in pri Stiksu, to se bo tudi zgodilo." (A.C.: *Izpovedi; Predgovor.*)

*

Torej je bil Aleister Crowley resnično nemogoč človek, zroč in počenjajoč v življenju nemara same (za vas?) nemogoče reči, med katerimi je pisanje svoje avtobiografije zgolj postranska zadeva? Ne, nikakor; on se nikoli ni hvalil, in se sploh ni mogel hvaliti, z ničemer nečloveškim, razen kasneje po mnogih trpkih, za navadnega bogaboječega kristjana resda "nečloveških" skušnjah, z magisterijem Magike, te matere Kraljice vseh ved o Človeku, Naravi in Bogu. A je to zgolj minimum (vsake bodoče) Vesele Znanosti, nam pa se vendar zdi NEMOGOČE... ker smo pač nevedni, neinformirani, konzervativni, nostalgичni, strahopetni, staroverni, praznoverni, ponižni, muhasti, vsepreveč-človeški, ne-pravo-kotni etc.! In se le stežka pustimo poučiti...

Religija je ta NEMOGOČA stvar, ki naj bi se ukvarjala z Bogom (?) in Nadnaravnim (?) - po definiciji vulgarnega leksikona, ki ga že tisoč let pišejo krščanski razumniki po obrazcu "credo quia absurdum", v veri, da jim Absurd daje svobodo od razuma, dočim je On ravno njegov izvor in temelj svobode razumnega raziskovanja – Vesele Znanosti - Magike!

Vendar je Crowley (vsaj zame, da se ve, bil vedno) predvsem zgolj zakladnica znanja in vzor načina-zmožnosti osvobajanja ter svobodnega izražanja (svoje, moje in vsakogaršnje) najnotranjše resnice.

Vedno sem preziral crowleyance (ki govorijo celo o nekakšnem crowleyanizmu!), čeprav sem bil sam nemara največji med njimi, če verjamemo mojim kritikom; nikoli namreč nisem mogel verjeti, kako to, da so razumni ljudje tako obsedeni s Crowleyem, (in šele nato, kakor nerazumni, z Magusom-Prerokom-Zverjo 666, vsled krščanske narumeno-tiskane hollywoodske horror antipropagande!), medtem ko nihče resno ne razmišlja o kar se da aktualni vsebini in problemih, o katerih je pisal in pridigal. Vsled tega sem ostal še naprej študent "človečanstva" in postal v glavnem navdušeni prevajalec Crowleya in alkemijskih filozofov, medtem ko sem prej, kot konzumator cankarjanskega sindroma, hotel biti predvsem pisatelj svojih kvazigenialnih dram in romanov.

Obsedenost s sexom (Venera), drogami (Dioniz) in rock'n'rollom (Apolon) - je to naš modernizem (v resnici zgolj melanholija naše mladosti), kakor menijo konzervativci in moralisti? Ta (anti)krščanski kompleks, star že najmanj dva tisoč let? In čisto nič drugega?! In kaj je v tem modernega? Morda to, da pristopamo k tem (še vedno aktualnim, kompleksnim, usodnim!) stvarim SVOBODNO, svojevoljno, razsvetljeno, imoralno (sc. brez apriorne patriarhalne morale), iz sebe,

brez prisile ali strahovanja od zunaj od nekega sivobradatega dedka Mraza iznad oblakov in meglic... pa vendar po neki skriti nujnosti, po neki magični privlačnosti... neke nedojemljive onstranske svetlobe... in verjamemo v Svobodo kot prvi božji dar in tisto, kar je Gospodu najbolj povšeči, saj se je utelesil v nas, človeštvu, kot Milina Stvarstva in Človečnosti.

A je ta SVETLOBA, ta sijaj Dvoreznega Meča Svobode, tisto, kar privlači že skoraj ugašajoče in izgubljene, blodeče planete, da se začenjajo gibati okrog večjih zvezd, sijajnejših sonc, v harmoniji - ali kaosu, v uničenje ali novo življenje! Kdo bi vedel, kaj v resnici hočemo, umreti ali živeti? Se jokati ali smejeti? In kdo ali kaj sploh hoče, če že hoče, srce ali pamet? Se vrtimo v levo ali desno, nazaj ali naprej? Se veselje širi ali krči? (Uradno ugotovljeno: veselje se širi! To pomeni, da Okronani in Zmagoviti OTROK – Novi Eon - ŽIVI in raste...)

Najizvrstnejši modernistični intelektualci so si vsi edini v pesimizmu glede na izgled naše civilizacije in človeka. Vsi po vrsti so se umaknili iz bitke (sc. bitke za svoje, človekove in človekovega sina pravice in za resnico!), nekateri, premnogi, celo iz življenja še pred pravo bitko; če so že obdržali svoje meče, jih uporabljajo zgolj za šport ali pa maškarado. Intelektualci so postali budisti, znanstveniki pa agnostiki in pragmatiki. In ko jim Nietzsche ponudi, kot edino alternativo in zavezo, Veselo Znanost, ter Crowley Znanstveni Iluminizem, ob čemer oba priznavata, da gre pri stvari za Metodo znanosti in Cilj religije, pokažejo svojo indiferentnost do "te New Age plaže," kakor cinično imenujejo to demokratično stresno medstanje nove znanosti in humanizma, tako izražajoč zgolj svojo na pol izobraženost in ljubosumno nazadnjaštvo.

Crowley se razlikuje od "modernistov" po tem, da se je povsem neosebno, brez lastnega interesa, podal v neznan spiritualni svet kraljevske veščine Magike ter ga v besedi in podobi prenesel nazaj v svet običajnega zdravega razuma-čuta, zagotavljajoč vsakomur neskončne možnosti človekovega svetega duha tostran, kakor tudi onstran (v. Manifest Magike, iz Libra 4 vel ABA, NOX 1); tudi smrt je zgolj eno izkustvo, ena LJUBEZEN V SKLADU Z VOLJO, namreč (do) nekega novega začetka... Ni konca, kakor tudi ničnosti, kot se jo vulgarno dojema (kot odsotnost vsega!), ne!

Prvo pa nam je, kakor v vsaki znanosti, potrebna svoboda, se pravi, absolutna samoodgovornost, vse ostalo je namreč hipokrizija, licemerje, demokracija in podobne halucinacije. (Instantni) Bog je mrtev, je rekel

sveti Nietzsche; in nikar ne mislite, da gre za bogokletje, ljubi Bog in vse majhne ribice! Svoboda ni brezbržnost, niti neka licenca, temveč nasprotno, visok poziv na izvrševanje svoje dolžnosti in poslanstva!

3. *Mučenik angleške literature*. Crowley je imel v nekem svojem melanholičnem trenutku dokaj resen namen, da bi napisal, poleg svojih resnih Izpovedi (sc. Avtohagiografije in drugih avtobiografskih spisov simbolnega in mističnega značaja ter mnogih magično-realističnih novel in pripovedi), tudi eno, predvidoma sila zajetno, knjigo, v kateri bi popisal vsak aboten "Tisoč in en nesmisel", ki ga je o njem in v zvezi z njim natvezila sodobnost in njegovi manj privrženi in bolj neuki sodobniki. To strogo realistično in dokumentarno delo bi gotovo preseglo pričakovanja najbrezupnejšega pisca znanstvene fantastike.

A se avtorju takega kova ne ponuja prilika za takšno intelektualno potrato. Imel je drugega, mnogo bolj zavezujočega in pomembnejšega posla, poleg literarnega (za naš užitek) tudi "taumaturgično-preroškega", zadosti in čez glavo, kar pa nikakor ni (bilo?) po meri muhastemu modernizmu in njegovim malodušnim razumnikom, ki jih je somrak malikov (tj. propad starega Eona, patriarhalne morale etc.) temeljito razočaral, prerešetal in zmarginaliziral.

Slovensko bralstvo pa - kakor bi bilo nepismeno! - je od svojega razumništva v kompenzacijo in razsvetlitev dobilo dogmo o državotvornem "slovenskem literarnem sindromu." (Mimogrede, to, namreč slovenska "nepismenost", preoblečena v literarno čistunstvo, je moj resen dvom ter najpogostejše opravičilo za dejstvo, da v slovenskem jeziku pravzaprav še nismo uspeli predstaviti kakšno Crowleyevo literarno mojstrovino na primeren način, da bi ga predstavili v vzornejši luči, primerni za slovenskega razumnika, da bi mogel "zver" spraviti v pripravljene predale svojega Razumevanja ter bi jo bil prisiljen vzeti na znanje in za referenco, kot zares upoštevanja vrednega avtorja, pesnika, filozofa - morda celo Preroka, tj. učitelja!?)

Slovenski razumniki danes vsekakor ne morejo biti ezoteriki (i.e. učenjaki skrite oz. elitne znanstvene, gnostične doktrine; vulgarno - okultisti in prostozidarji, točneje - mistiki in gnostiki), niti modernisti, saj se sramujejo še dekadentno-suicidalnega Cankarja, ki predstavlja ravno ta dva razreda na pol izobraženih in povrh vsega še samo Slovenstvo v vsej njegovi kompleksni zmedenosti, ki je sicer značilna za

ves izumirajoči krščanski rod Evrope in Amerike. (Toda tisti Cankar na bankovcu za 10000 SIT je pa tako lep in fantazmagoričen!)

Tako je Aleister Crowley (1875-1947), angleški pesnik, dramatik, esejist, romanopisec in filozof, frامason in mistik, religiolog, antropolog in raziskovalec, himalajski pionir in Hierofant (sc. opravnomočeni gnostični znanilec) Teleme, i.e. Zakona novega postpatriarhalnega Eona Okronanega in Zmagovitega Otroka, prerok Novega, (Post)Modernega Katolicizma in restavrator Nove Akropole Iluminatične Masonerije – (skrajšano - ČLOVEK in ŠTEVILO ČLOVEKA!!! da se bomo bolje razumeli?) - še vedno nelagodna tema pri vsakem omizju; a je povsod očitno, da sta temu vzrok zgolj nevednost in cinizem, napram navidezno preširokega horizonta kontemplacije in izražanja ter akutnega pomanjkanja lažne skromnosti, kar je Crowleyu svojsko. Sam se je lahko smatral za arabskega alkemika (Khaled Khan) in sufi-mističnega pesnika (Abdulah el-Hadži), indijskega jogija (Mahatma Guru Sri Paramahansa Shivaji), kitajskega mandarina in filozofa (Ko Hsuen), angleškega snoba in škotskega visokogorskega plemiča (Lord Boleskine), egipčanskega svečenika (Ankh-f-n-Khonsu), v študentskih letih celo za ruskega grofa (Vladimir Svarev) etc.⁷ – da bi ga zato vsi imeli za šarlatana, ne poznavajoč dejstvo, da se je realizirano Sebstvo potom “ljubezni v skladu z voljo” zmožno identificirati s čimer- in komer-koli ter kot tako tudi delovati in komunicirati.

Pravtako so Nietzscheja ravno zaradi domnevne megalomanije, vsled njegovih identifikacij z “transpersonalnimi” vsebinami, bogovi (n.pr. Dionizom, ki je naraven za pesnika), idejami, zakonom, doktrino etc., spoznali za neprištevneга oz. očitno blaznega. V tem oziru psihoanaliza ni napredovala kaj dlje od judo-krščanskega dogmatizma! Egotizem je pravtako kakor teizem pač *obscurum per obscurius*.

A ni Crowley, kakor tudi celotno gnostično občestvo svetnikov (Glej Liber XV, Ecclesiae Gnosticae Canon Missae, v Reviji NOX, št.1) ter vsa ezoterična ter (naravno in logično) "heretična"⁸ tradicija tuja le

⁷ Za poučene so pomembnejša njegova magijska Imena, n.pr. Perdurabo, Οὐ Μῆ, Το μέγα Θῆριον, 666 etc.

⁸ Gr. *heretikos* pomeni nekoga, ki je zmožen svobodno drugače izbrati; hereza je torej sinonim za ločino, alternativo, svobodo, individualizem; od tu je krivoverstvo zgolj floskula namenjena ‘sovražnikom’ s strani tiranske oz. patriarhalne oblasti.

"zaplankanim" Slovincem,⁹ temveč celotnemu modernizmu in t.i. novi dobi, ki že od renesanse sem prav po hamletovsko menca nekje na robu same sebe, razpeta med Scilo nevednosti (vsled načrtnega brisanja spomina in ponarejanja zgodovine s strani rimo-katoliške cerkve!) in Karibdo pogube-prekletstva (ali bolje, strahu pred obljubljeno Apokalipso ter nastopom dobe Anti-Krista!).

4. *ETIKA - Znanost Dolžnosti!* Novi vek traja resnično nekam predolgo, se vam ne zdi, gospoda! Hegel ga imenuje Romantični, ker naj bi bila zanj značilna predvsem očitna hipertrofija forme; modernisti se ukvarjajo predvsem z obliko, ne toliko z vsebino, "kako" povedati, skomunicirati, ne pa "kaj", češ da je bilo itak povedano že vse. Mar ni že Aristotel, dragi moji (post)modernisti, poudarjal pomembnost "kako vemo", nasproti "kaj vemo", kar je sicer fabula Znanosti napram religioznega praznoverja! Toda Renesansa nas je informirala predvsem z vsebino, s humanistično ideologijo, kozmologijo in etiko, ki ji naravno pripada tudi po potrebi primerna ikonografska manira.

Kaj pa Etika? Je to sploh kakšna znanost? Naj bi bila, vsaj neka, precej vitalna, veja Drevesa Spoznanja, rastoča iz večje veje Religije ali nemara Teologije ali celo Estetike. Ona se je vedno smatrala za nekaj samo po sebi umevnega, kakor Dekalog ali preprosteje – Zakon Zlate Sredine, ki predpostavlja, da so vsi ljudje enaki, ali moderneje – Kategorični Imperativ: Veruj v Enega Boga (razen če si ga videl in so ti odrezali jezik)! Ljubi (a ne njegovega telesa!) svojega bližnjega (a ne njegove žene!); Ne ubijaj (razen ko ti Gospod ukaže! Ne laži (razen če si rojen lažnivec)! Spoštuj starše (razen če so se zapisali hudiču)! itd...ad nauseam, skratka: Delaj mi to, kar bi rad, da jaz tebi delam! To je vaša Etika, ki jo vsi razumete, razen idiotov in Norcev, in mene! Toda prava (nadčloveška, če že hočete) etika ne sme dopuščati nobene izjeme, ker je

⁹ Točneje Slovenetom, zaplankanim za totalitarizmom rimo-katoliškega dogmatizma, tj. zakrinkanim v krščansko moralo. "Pomlad narodov" bo prišla šele po osvoboditvi od neavtohtonega krščanstva. Gnosis v tem oziru pomeni zgolj Resnico in obuditev pradednega spomina. Sloveneta sum! Naše krščanstvo je v gnostičnem vidiku zgolj nesrečen slučaj spozabe naše lastne identitete. Jezus je bil gnostik, krščanski dogmatizem se je začel s Pavlom, ki je ponaredil Jezusovo učenje in iz njega naredil največji **kult osebnosti** (MITOPOEIO), kar ga pozna Evropa. Ali kakor je rekel Nietzsche: Pravo krščanstvo je umrlo z Jezusom.

resnično univerzalna in utemeljena na raznolikosti “zvezd, ki so zakrinkani v človeška bitja”.

TOLERANCA, ki jo Nietzsche imenuje “kužni veter,” namiguje na dekadentno doktrino o Milosti ali “odpuščanju grehov” (upanje in vera vseh grešnikov in preprodajalcev odpustkov ter nebeških parcel, predvsem rimo-katoliške Cerkve!), nikakor ni pglavitna DOLŽNOST ETIKE, kakor menijo razumniki in kvazihumanisti, temveč je to (sc. dolžnost etike) jasna definicija grešnosti! Kakor je n.pr. podana v Knjigi Zakona: “Greh pomeni omejevanje!”

Razlika med staroeonsko (suženjsko, altruistično)) in novoeonsko (svobodnjaško) etiko je preprosta: prva izhaja iz neke zunanje instance (Bog, oče, država, cerkev – pač gospodar, oblast) in pomeni apriorno zanikanje individualnosti. Njen zakon je: delaj, kakor ti je bilo povedano, da moraš!

Dočim moderna (humana, ateistična, kvaziegoistična) etika izhaja iz posameznika, čigar prva dolžnost je dolžnost do sebe, namreč delovati po svoji resnični volji, in šele potem do vseh drugih instanc in avtoritet. “Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves zakon. Kajti, ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.” Dejanje resnične volje ne more biti drugega, kot ljubezen. Kako dolgo se bomo morali še sprenevedati, gospodje teologi in vsi ostali hipokriti? Kako si upate govoriti v imenu Boga in oporekati voljo posameznika, kot da nikakor ne more biti istovetna ali v skladu z voljo Boga, tj. vesoljnega reda? Vsak človek je (kakor) zvezda; pogledjte v nebo! Očitni in navidezni kaos je garancija vesoljnega reda. Mar res ne čutite in ne vidite? Ah, da, to Večno Vračanje Vsega...

Jaz torej dvomim v vašo “civilizirano” etiko, gospoda akademiki in vsi papagaji in papige. Etika kot predpogoj ali paradigma vsake znanosti in umetnosti mora biti preprostejša in univerzalnejša, predvsem pa neizpodbitna in nedvoumna! Etika Teleme je tako preprosta, da se vam dozdeva kot nihilizem, tj. imoralizem, preprosto ničeva, ker je nočete dojeti, zaradi strahu pred samoodgovornostjo in pred Ne-Bogom, to vašo strašljivo fantazmo skrivnostne Vsemogočne Sile Vesolja, s katero brez Magike ne morete ustvariti nobenega stika “ljubezni po volji”.

Zakaj je etika tako blizu skrivnostnosti? Seveda, kajti “Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.” Kaj neki pa je ljubezen? Vsepremagujoča, vsepresegajoča, vseprežemajoča, vseprisotna, nepreračunljiva, nerazumna, nevarna, misteriozna, absolutna, voljna,

subjektivna, uzurpirajoča, materialna, stvarna...(Ne upam si trditi, da vem, kaj je ljubezen!) AHBH versus JHVH. To je to, če razumete.

”Hoteli smo razkriti misterij, pa smo ga zgolj profanirali,” bi lahko priznal, kakor priznava Crowley, tudi Freud, če bi se učil pri starih modrecih in bi ne delal takih skrapuloznih (sic!) napak v svoji zavrti sli po razodetju "ničevega" misterija, ter bi ne ostal zgolj na pol poti. Malo znanja je resnično nevarna stvar. Tudi polovično poznavanje Nietzscheja ali Crowleya je nevarna stvar za tiste, ki niso dosegli take posvečenosti in (preterhumane) nedolžnosti, ob čemer jim ne pomaga nobena vera, nobeno zaupanje v učitelja ali v kateregarkoli drugega demona in idola na tem ali onem božjem svetu.

Pravzaprav, recimo to še enkrat jasno in glasno, je krščanstvo (religija je namreč sol in kruh...etike? Estetike? Kibernetike?) in patriarhalni etos vobče to, kar zavrača Preroka-Duha Novega Eona, tako podaljšujoč razdvojenost in nelagodje (s svojim v-sveto-zaverovanim moralizmom in ferbotenizmom; da se razumemo) ter tragičnost ljudske eksistence predvsem mladim generacijam, ki so lačne magične (vulg. nadnaravne) skušnje življenja, katero jim ne more nuditi več nobena obstoječa in še vedno vladajoča patriarhalna religija. Morda le v obliki megalomanskih populističnih shodov. Skorumpirana religija je temeljni razlog vseh lažnih in tragičnih kompenzacij, gospodje v veri in paranoji, ornatu in škrlatu! In ta je možna nuditi zgolj šibka veselja, nikakor pa ne pravega MAGIČNEGA izkustva resnične oživljajoče Univerzalne Medicine, pa četudi zgolj kot KRUH in IGRO.

Religija, kakor jo pojmuje danes (tj. ne kot nekaj, kar bi se tikalo nadnaravnega; nič ni namreč za nas nadnaravno, pa čeravno nam je lahko nerazumljivo) je predvsem Neko Določeno Telo Doktrine, še posebno take, ki hoče biti katoliška, se pravi, holistična, utemeljena na treh stebrih "teozofskega" humanizma: vseobčem bratstvu človeštva, vzpodbujanju študija primerjalne religije in raziskovanju skritih moči v človeku, ki jih obeta, poleg postmoderne “vesele” znanosti, že od nekdaj misticizem vseh prostorov in časov. V tem oziru je razlika med Teozofijo in poslednjjo Telemo zgolj v Novem Razodetju, ki ga je priskrbel za to temeljito usposobljen ter moralno neoporečen Magus in Prerok - po DOLŽNOSTI (!?). In to je ravno tisto, kar vladajoče (slovensko in evropsko) na pol izobraženo razumništvo ne more in noče dojeti. (In tudi nikoli ne bo, s čemer se je zelo težko sprijazniti,

verjemite; namreč s tem, da so nekateri resnično rojeni pod čisto drugim Zakonom!)

Nietzschejev "imoralizem" (točneje Etika Otroka postavljena nasproti Etiki Očeta, neubogljivost, nejevera) je namerno zavajajoč pojem, ki pa sicer izraža prav to nelagodnost modernizma, ki si v svojem lenobnem človekoljubno samozadovoljnem razumništvu niti ne potrudi razlikovati med amoralizmom in imoralizmom. (Zato pa strogo in nadvse strokovno razlikujemo med moralo in etiko; prvo bivši zgolj latinski prevod grškega pojma - drugo! Je to skrivnostno in sramežljivo simpatiziranje s prefinjenim grškim humanizmom in etiko napram latinski grobi in hladnokrvni morali in pravu?) Seveda gre pri nietzschejanskem in telemitskem imoralizmu za zavračanje stare patriarhalne (Oziridične) religije-morale sužnjev, da bi se uveljavil nov, plemenitejši, univerzalnejši etos, primeren času in stopnji npravnega napredka. Pravzaprav ne najdemo bolj etičnih (ali moralističnih, če že hočete) humanistov (po sv. Pavlu), kakor sta Crowley in Nietzsche. Oba sta bolehalo zgolj za sočutjem do človeškega rodu, kot profesionalno deformacijo, ki je svojska poklicu Preroka (katera se kaže, recimo, kot skrajni altruistični egocentrizem), kakor je bronhitis svojski hribolazcem in mučeništvu svetnikom.

O razliki med Mag(us)om in Filozof(us)om razpravljati (glej spodaj, "Zvezda na obzorju") bi bilo na tem mestu preambiciozno z moje strani, pa vendar je treba poudariti razliko med tema dvema "zverema" modernizma, gnostičnima svetnikoma, ki še vedno čakata na uslišanje. Pa smo dovolj jasnovidni in jasnoslušni, da bi ju dojeli? (Bojim se, da ne, čeravno pišem naprej, ker je nekaj v meni močnejše od moje lenobne roke.)

Nekateri so rojeni posthumno, pravzares.

Demagogija in lažna (i.e. verbalna, idejna, platonistična) morala je naše realno krščanstvo, naš zrak, ki ga dihamo. Nelagodnost v kulturi, ali pomanjkanje kisika v religiji ter svetlobe v samostanih, (*ki bi morali biti srednje in visoke šole mysticizma in ezoterike in kibernetike, ki niso skregane z znanostjo in magiko ter ne zahtevajo nobene apriorne in vsiljene konfesije, ki je z znanstvenega stališča povsem irrelevantna*), in dišav v bibliotekah; ta hamletovska (moralna par excellence) dilema je sicer samoumevna stvar v naši vsakodnevni magični (hamletovski) praksi, katere edina korist je v razmisleku in spominjanju, od kod smo in kam gremo.

In danes gotovo ne najdemo razumnika, ki bi bil izrazitejši v svoji tovrstni preroškosti, kot je to "najpodlejši človek na svetu" Aleister Crowley, ki je že v *fin de siecle*, kot študent s Trinity Collegea v Cambridge, temeljito razburil sodobnike Pariza in Londona s svojimi misterioznimi in obenem romantično naivnimi literarnimi ossianskimi projekti, v katerih se je z znanstveno nepristranskostjo ter otroško nedolžnostjo vživiljal v freudovsko psihopatologijo puritanske vsakdanjosti.

Brez lastnega interesa torej (razen slave v mladosti, seveda) v svetu zemljanov je bila njegova ustvarjalna pozornost vselej zbrana na celostno vedo Magike, ki jo je kasneje informiral v Libro 4 vel ABA (*aba, abu* - hebr. in arab. Oče; sicer pa gre za neko zelo konkretno magijsko formulo! Op.p.), zakar je potreboval debelih deset let, vsled kompleksnosti snovi, ki jo je moral razumljivo predstaviti povprečnemu pismenemu človeku, razumniku. Ta slavna Gramatika Magike jasno predstavlja naslednjo fazo človekove znanosti (vulg. antropozofije-teomagike), tehnično imenovane, spiritualna. Ker je v tem mojem kratkem spisu Magika, kakor se spodobi za slovenske razumnike, katerim je tudi namenjen, in celotna mistična kariera Crowleya namenoma tabu, naj z nekaj citati ponudim *das sinnliche sheinen der idee*:

"Crowley je poimenoval svoj sistem dosežka *MAGIKA*, povrnivši se k arhaičnemu izgovoru besede (sc. *Magick za razliko od Magic*; ob čemer naj bi po kabalistični maniri *k* veljal za *kteis*, gr. *maternica*; op.p.), zavoljo 'razlikovanja Znanosti Magov od vseh ostalih ponaredkov'. Kakor bomo videli, njegov namen v pisanju *Knjige 4* ni bil le ta, da bi magiki povrnil spoštovanje in čast, kakršnih je bila deležna v preteklosti. Pravtako se je z njo namenil položiti temeljni kamen magikalno-religioznega sistema, ki bi premostil prepad med znanstvenim skepticizmom in spiritualnim razodetjem. Ona aplicira teoretični temelj za objektivni dokaz temu, kar je Crowley imenoval 'prvi postulat religije': komunikacija s preterhumano inteligenco. Ta dokaz je *Knjiga Zakona*." (Hymenaeus Beta: Izdajateljjev predgovor - v izpopolnjeno štiridelno izdajo *Knjige 4* ali *Magike*.)

"Tekom Urjenja se bo (sc. študent Magike; op.p.) naučil raziskovati Skrite Skrivnosti Narave ter razvijati nove čute in sposobnosti v samem sebi, s katerimi bo lahko komuniciral z Bitji in Silami, in jih nadziral, ki pripadajo področjem bivanja, ki so bila do sedaj profanemu raziskovanju

nedostopna, ter v korist zgolj tisti neznanstveni in empirični MAGIJI (tradicije), ki sem jo prišel uničiti, da bi jo izpopolnil." (Liber ABA, Uvod v Magiko v Teoriji in Praksi. Glej NOX 1.)

"Magika je umetnost povzročanja sprememb v obstoječih okoliščinah. Ta definicija vključuje začaranje živine, proizvajanje dežja, pridobivanje dobrin, fasciniranje sorodnikov in ves preostali program (*sc. primitivne magije, ki je predmet ameriške ali strukturalne antropologije; op.p.*). V redu: toda vključuje tudi vsako drugo dejanje, zares, vsaj jaz jo nameravam tako narediti. Nemogoče je izgovoriti besedo ali izvršiti dejanje, brez da bi proizvedli primeren in natančen učinek, ki temu nujno sledi. Magika je umetnost življenja samega.

Magika je management vsega, kar govorimo in počenjamo, tako da proizvedemo spremembo tistega dela naše okolice, ki nas ne zadovoljuje. 'Preoblikujemo ga bliže želji našega srca.'

Prikladne magijske ceremonije so zgolj organizirani poskusi imponiranja naše volje določenim predelom kozmosa. To so samo posebni slučaji splošnega principa.

Vendar se vse, kar rečemo in storimo, sešteva v več, mnogo več kot so naše najprizadevnejše operacije. 'Brigaj se za centim in se bo tolar brigal sam zase.' Tvoje vsakodnevno kapljanje napolni večje vedro, kot pa vsi tvoji gejzirji magijskega naprezanja. 'Devetindevetdesetina, ki varno leži v senci obora' sploh nima organizirane volje; njihov značaj, zgrajen iz njihovih besed in dejanj, je en kup navlake.

Pravtako si zapomnite, da je, če ne poznate svoje Resnične Volje, možno, da svojo najizvrstnejšo energijo in odločnost posvečate temu, da bi samega sebe uničili. Vedite, da je vsaka beseda in vsako dejanje verna priča misli, in da mora biti vaš um popolnoma organiziran, ter da je njegova edina dolžnost razložiti okoliščine v izrazih volje, da bi govor in dejanje bila pravilno usmerjena, izražajoč voljo v skladu z dano situacijo. Zapomnite si, da vsaka beseda in vsako dejanje, ki ni dokončni izraz vaše volje, šteje proti njej, kar je nemarnost, ki je slabša od sovražnosti. Vaš sovražnik je vsaj zainteresiran za vas in z njim lahko sklenete prijateljstvo, ki ga nikoli ne morete z nekom, ki je brezbrizen do vas. Zapomnite si, da je magika umetnost življenja, torej povzročanja sprememb v skladu z voljo; potemtakem je njen zakon "ljubezen, usklajena z voljo", in vsak njen gib je dejanje ljubezni.

Zapomnite si, da je vsako dejanje "ljubezni v skladu z voljo" zakonito kot tako; toda tisto, ki ni usmerjeno k Nuit, ki je tu neogiben

rezultat vsega delovanja, je izguba, in rodi v vas konflikt, tako da "kraljestvo Božje v vas samih" poruši državljanska vojna." (A.C.: Komentarji Knjige Zakona, I, 37. Glej NOX 1.)

*

Nuit - (Nox, Noc, Noč, Vsemirje, Nič, Vse, Neskončno, Prostor, Materija etc., etc.) če se ozremo iz sebe ven in naokrog...! "Jaz sem črna za slepe; za tiste, ki vidijo, pa sem modra in zlata. Skrito slavo imam za tiste, ki me ljubijo. A ljubiti me - to je boljše od vsega na svetu..." (*Knjiga Zakona*, I, 60, 61.)

Ljubiti ali samo biti? - to je tu vprašanje, o vsi vi, pridigarji ljubezni, ki ne zaupate Vanjo, Neulovljivo Devico, ker je Nevesta Vsemu in Nobenemu!

Kaj pa spoznati? Pravtako. "Know Naught!" Spoznanje je Ljubezen, se pravi, identifikacija subjekta in objekta spoznavanja – torej je oboževanje predpogoj spoznanja. Temeljna dogma kibernetike! Razlike med znanostjo in religijo v praksi in v bistvu ni, vi nevedni nazadnjaki, ki se skrivate za svojo učenostjo in zgovornostjo!

Ona nas vabi in nam govori: "To me! To me!" (*Liber AL*, I, 65.) Toda poznavanje angleščine ni dovolj, da bi sprevideli šifro: grško TO MH pomeni izrecno Imperativno Negacijo objekta (Boga oz. Boginje) ljubezni, kabalistično pa 418, kar je Veliko Delo, Magnum Opus - zaveza katolicizma, se pravi najširšega možnega nazornega prakticiranja Ljubezni (V Skladu Z Voljo!), kot totalitete vse zavesti in vsega bivanja!

Da bi dosegel Nuit, moram biti Hadit, skrit v Njej, Edinstven in (Iz)Ničen v središču elementarnih sil! Ničev Misterij? Pa vendar je to vsa skrivnost naše Magike!

5. *CILJ RELIGIJE, METODA ZNANOSTI*. - Ta poglobitna paradigma Magike in podnaslov Crowleyeve (ter njegovih masonskih dedičev) Revije Znanstvenega Iluminizma "Equinox" ni le neka novodobna psevdoznanstvena parola, kakor menijo razumniki in pravoverni, katerih obzorje se vedno znova končuje v megli antike (v kompleksu, imenovanem Corpus Hermeticum!), ki je nekoč porodila Patriarhalni Eon Moškega - ki je obljubljal dvig nad mater(i)jo in razcvet znanosti ter samozavedanja, a je prinesel predvsem (kakor zatrjujejo vsi ciniki napredka) tragedijo Sina-Človeka-Boga in z njim človeštva, kakor zdaj to vemo, predvsem (no, recimo) emancipirane ženske, ki so spoznale to "(ne)zmotljivost" moškega in seksualni tabu (škrlatne žene),

potem ko so se "evangeliki" prerokbe o uničenju tega pokvarjenega in vedno materialističnega sveta, že tolikokrat izjavile. Njihova (namreč, Evangeliki, Pavlova) večna kletva totranstva, v katerem naj bi (nemara že od nekdaj, vsaj v stvarni zgodovini!) vladal Antikrist s svojo priležnico, Škrlatno Hotnico Babilonsko, pa še vedno preti Novemu Eonu, ki mu nočejo vedeti Imena, tj. Besede Zakona. Duh časa (tj. sodobnost, ki se še ne zaveda same sebe in še ni *Selbstbewusstsein*!) je vedno tako čude(že)n in celo žaljiv, strašljiv, iracionalen ter na videz nerazumen.

Vendar v pravi-tajni Gnozi in dejavni-nesektaški Masoneriji razkola med znanostjo in religijo sploh nikoli ni bilo. Zato tudi smatramo krščanstvo za zlohotno in nehumano praznoverje, kakor tudi vsa druga sektaštva in ozkosrčnosti, (tudi antikršćanstvo!), katerih vzrok je pač nevednost ter nepoznavanje Duha časa, ter strah pred njim! Zastraženost – elitnost – ezoteričnega – misterijskega učenja je razumljiva, dočim je paranoidno satanistično zastraševanje s teološko-svečeniške strani kvazielite očiten znak korupcije Reda. Tako se napredek vrši zgolj vsled krvavega "očišćevanja" duš v agonijah revolucije in vojne, kar je njihova najboljša priložnost, in za katere smo se že navadili misliti, da so edini način napredka; dočim je gradnja – Masonerija, ki poteka lahko samo v miru in Tišini, podvržena astronomskim standardom transeonske renesanse, in je s stališća navadnih smrtnikov ter vernikov demokracije zelo počasna. Kakorkoli že, vsakdo je pozvan na Veliko Delo, kajti Red ne prebiva samo na vrhovih, temveč je harmonija vseh (TREH) nivojev delitve Dela in komuniciranja-informiranja znanja.

"Petinštirideset gradbenih vajencev brez dela!

Petnajst zidarjev brez dela!

Trije Zidarski Mojstri brez dela!

Vsi sedijo na svojih bedrih in čakajo na Poročilo Prehodnih Gostov; BESEDA je izgubljena.

Poročilo Obiskovalcev je bilo: BESEDA je bila LJUBEZEN; in njeno število je STOENAJST.

Vsi so nato izgovorili AMO; število te besede je pravtako Stoenajst.

Potem je vsak vzel Zidarsko Žlico s svojega NAROČJA, čigar število je pravtako Stoenajst.

Nadalje se je vsak od njih priporočil Boginji NINI, kajti njeno število je tudi Stoenajst.

Vendar ob vsem tem Delo ni steklo, kajti BESEDA ZAKONA JE TELEMA."

(Knjiga Laži, lažno tako imenovana, 54.pogl. - Prisluškovanje)

In tako je v Masonskih Templjih Biblijo na osrednjem častnem mestu Svetega Skripta Zakona in Modrosti zamenjala *Knjiga Zakona*, Liber AL vel Legis; kar pa je, seveda, povzročilo radikalni razkol med članstvom...(Glej spodaj!)

Tudi med Slovenci se dogaja taista državljanska vojna (ki se je začela, recimo, s protestantizmom in reformacijo, ter razbohotila s protireformacijo in kasneje nadaljevala s komunizmom!!!), v čemer se zdi, da smo Slovenci še najbolj evropejski, namreč v ne-razboritosti.

6. KAKOR JE ZAPISANO... Je strah v naših srcih? Toda, hočemo ali nočemo, Novi Eon Ovenčanega in Zmagovitega Otroka je tu, pa ga imenujte kakor vam drago, kakršenkoli ne-bodi-ga-treba New Age, Novi vek, Modernizem ali Postmodernizem, in je nujno, kar je v svojem "Razodetju" napovedal vaš in naš Janez (Jezusu najljubši katamit, Evangelist in Kabalist), ANTIKRŠČANSKI; kar nekateri pojmujejo kot grožnjo, nam predstavlja mistično obljubo, ki je povsem v skladu z našo Voljo in Ljubeznijo, v skladu z Zakonom - to je tisto, kar mislimo, ko štejemo po novem leta novega Eona "Leta Zakona, Anno Legis", potem ko smo vsa ta leta Gospodova, ali Telesa Gospodovega, spoznali za anarhična in nelegalna. Kakor je rekel Nietzsche, je s te perspektive "evangelijske" prihodnosti obdobje orientalističnega krščanstva obdobje dekadence naše civilizacije. Gnostiki, tisti paranoidnejše in konzervativnejše vrste, pa ga smatrajo za definitivno prekletstvo, uperjeno proti človeški rasi, s strani "Črne Lože št. 333", ki preklinja znanost in propagira "apokalipso" ter morebiten in slučajen (sc. kot posledica ali "božja" kazen in Poslednja Sodba, ki naj bi sledila grehom in zmotam človeštva, kakor so smatrali naši divjaški predniki), čeravno logičen, konec naše civilizacije ali nemara celo planeta.

Torej, naj se sicer sploh menimo za kakršnokoli spremembo, obljubljeno, hoteno ali nehoteno? Razlika med Kristom in Antikristom je zgolj prividna (bivši logična in metafizična antinomija dveh dopolnjujočih se nasprotij), pravzares, pa vendar nepogrešljivo izraža zgolj nostalgичni konec nekega Eona, le da ga eni vidijo kot tragedijo, drugi kot komedijo, ali karkoli vmesnega, v skladu z njihovim duhovno

osvobojenim ali celo razsvetljenim dojemanjem stvarnosti. Paranoja konzervativnih, Janezova paranoja, je ustavila njihovo zgodovinsko uro, zamrznila čas, točneje, vsled kompleksa krivde ali Ojdipovega kompleksa (kar krščanstvo pravzaprav je, doktor Freud!) sublimirala v fantazmo Antikrista, njihovega in našega boga, ki "je bil, je in bo prišel". Brez skrbi, izpolnilo se bo, toda vsak konec je tudi začetek. Kdo je jasnoviden? Kdo pa naj bi (če ne Aivass ter njegov Pisar, ki sta nam predložila Knjigo Zakona in ostale Svete Spise, ki se hranijo v Opatiji Teleme!) bil resnično in legitimno zmožen predvideti, prerokovati, divinirati zmedeni modernizem, njegovo skrito previdnost in njegove posledice?

Če že ne kaj drugega (za božjo voljo), nam *Knjiga Zakona* vsaj potrdi slutnje, da je dekadenca (kakor tudi *decadence* v umetnosti ob koncu 19. stoletja vulgarne ere,¹⁰ tik pred Velikim Enakonočjem Bogov leta 1904!) in destrukcija (napačno utemeljenih babilonskih stolpov) smotrna, nujna za prepород in izgradnjo Novega sveta. Toda Zakon je v prvi vrsti, vsaj za nas, Etični Zakon. *Zakaj* nam je potrebna sploh Knjiga za neko novo religijo, novo zavezo? *Zakaj* nam je sploh potrebna nova religija? Sliši se absurdno, pa vendar se vsi dvomi konzervativnih, anarhičnih, nevednih in brezbržnih, na koncu vedno zvedejo na ta obupni in duhamorni *Zakaj*, na katerega je težko odgovarjati na kakršenkoli pristen način, razen preprosto 'zato, da imate kaj za vprašat.' Vendar o tem lahko sodi le zgodovina. Volja Boga, Duha Časa, je neizpodbitna ter iznad vseh takih vse-preveč-človeških pedantnosti.

"Vse besede so svete in vsi preroki resnični, le da oni malo razumejo." (*Knjiga Zakona*, I, 56.)

"Tisti, ki je pošten, naj bo pošten še naprej! Kdor je pokvarjen, naj bo pokvarjen še naprej. Resnično, ne menite se za spremembo; bodite kakršni ste, ne drugačni! Zatorej bodo kralji na zemlji za vedno Kralji: sužnji naj služijo! Nihče ne bo ponižan, niti povišan: vse je tako kakor je vedno bilo." (Ibid. II, 57, 58)

*

¹⁰ Primerjaj nevrozo omenjenega fin de sieclea z malodušjem ob koncu drugega tisočletja, ko je bil Novi Eon star že 96 let. Kako so se veleumni matematiki in teologi jalovo trudili, da bi znoreli ljudstvo in zamistificirali "sveto" ničelno-prvo leto novega tisočletja po vulgarnem šteju. Za počit od smeha!

TODA obstaja bivši kralj (stari bog-eon, Jezus, Oziris, Jehova!), ki je bil ob Velikem Enakonočju Bogov (sc. spomladi 1904 E.V.) vržen s prestola na Vzhodu! In to je resnična (Coppolova in Fraserjeva!) Apokalipsa Danes, ki je povsem v skladu z (Janezovo) Apokalipso Včeraj, in jo vidimo, upam in priporočam, jasneje, filmsko (ne samo literarno).

"On je mogočen Kralj, s krono, globusom in žezlom, v purpurnem in zlatem oblačilu. Vrgel je kroglo in žezlo na tla, snel si je krono in jo vrgel na tla ter poteptal. Puli si lase, ki so rdečkasto rjavi s srebrnimi prameni, in brado, ter vzklika s strašnim glasom: Gorje mi, ki so me sile novega Eona vrgle z mojega prestola. Deset palač je zrušenih in deset kraljev odpeljanih v suženjstvo ter vrženih, da se borijo kot gladiatorji v cirkusu onega, ki je položil svojo roko na enajstico (*generalno število Magike in še posebno Novega Eona, čigar osrednja formula Velikega Dela je enajstera beseda Abrahadabra; deset palač je deset Sfer – Sefirot Drevesa Življenja; op.p.*). Kajti Gospodar Ognja in Strele je porušil starodavno trdnjavo. In oni, ki hodijo po rokah, bodo zgradili sveto mesto. Blaženi so tisti, ki so postavili Horusovo Oko v Zenit, kajti oni bodo zadobili moč kozla (*Kozorog v Zodiaku – Božič-Krist, in Hudič v Tarotu - Antikrist; gre za moško ustvarjalno energijo v njenem najmaterialnejšem vidiku; op.p.*).

Vse to je ukazano, in vse, kar je bilo stabilnega, se je pretreslo. Nastopil je Eon Čudenja. Kakor kobilice se bodo zbrali služabniki Zvezde in Kače, in požrli vse obstoječe na zemlji. Čemu? Ker se jih veseli Gospodar Pravičnosti.

Preroki bodo predvidevali strahote, čarovniki pa izvajali grozovitosti. Vsi bodo hlepeli po čarovnici, in čarovnik bo vladal zemlji.

Blagoslovljeno bodi ime Zveri, ker je spustil silno reko ognja iz svoje moškosti, iz svoje ženstvenosti pa silno reko vode. Vsaka misel njegovega uma je kakor vihar, ki s koreninami vred puli stebila na zemlji in stresa njene planine. Toda prestol njegovega duha je mogočni prestol blaznosti in pustote, tako da bodo oni, ki bodo to videli, vzklikali: Glejte grozo!

Ta prestol bo izklesan iz enega samega rubina, ter bo postavljen na visoko goro, da ga bodo ljudje od daleč videli. Nato bo zbral svoje vozove in svoje konjenike ter bojne ladje. Moje vojske in mornarice ga bodo obkobile na kopnem in na morju, ter ga oblegle, in njegov plamen

me bo vsega pogoltnil. V svet sem poslal mnogo lažnivih duhov, da bi vzpostavil svoj Eon in vsi bodo strmoglavljeni.

Velika je Zver, ki prihaja kot lev, služabnik Zvezde in Kače. On je Večen; On je vsemogočen. Blaženi so tisti, ki prebivajo v njegovi milosti, kajti pred njegovim obličjem ne bo obstalo nič.

In vse misterije, ki so bili neodkriti od nastanka sveta, bo razkril svojim izbrancem. In oni bodo imeli oblast nad vsemi duhovi Etra, zemlje in podzemlja, kopnega in vode, vrtinčastega zraka in besnečega ognja. In imeli bodo oblast nad vsemi prebivalci zemlje, in vsak bič Božji bo mlahavo padel pred njihove noge. Angeli bodo prihajali k njim in bodo hodili z njimi, in veliki bogovi jim bodo prihajali v goste.

Jaz pa moram biti izvzet, s prašno glavo, brez krone in osamljen. V skritih kotih zemlje moram prežati. Kovati moram tajne zarote na stranpoteh velikih mest, v megli in močvirjih kužnih rek. In vsa moja prebrisanost mi ne bo nič pomagala. Vse, česar se bom lotil, bo propadlo. Služabniki Zveri me bodo ujeli in mi s kleščami iz razbeljenega železa izruvali jezik, na čelo pa mi bodo vrezali žig posmeha ter mi obrili glavo in populili brado, in me takega prikazovali svetu.

Toda duh oraklja bo kljub vsemu vedno znova in vselej prihajal nadme, kakor je tudi zdaj v mojem srcu in v mojem grlu; na mojem jeziku, zažganem z močno kislino, so vtisnjene besede: Vim patior. (*Lat.: Silo mi delajo; op.p.*) Tako moram slaviti tistega, ki me je zamenjal in me vrgel v prah. Sovražil sem ga, in kosti so mi strohnele od sovraštva. Hotel sem ga opljuvati, pa sem si zgolj umazal brado. Potegnil sem meč nadenj, a sem sam padel pod njim, da mi zdaj moje drobovje leži pred mojimi nogami.

Kdo se bo boril proti njegovi moči? Mar ne nosi meča in sulice Bojevnika Gospodarja sonca? Kdo se mu bo zoperstavil? Kdo se bo vzdignil proti njemu? Ko pa je jermen njegovega sandala (ankh; *op.p.*) večji od čelade Najvzvišenejšega. Kdo se bo ponižno priplazil do njega, če ne oni, ki jih je postavil na svoja ramena? Daj Bog, da se mi jezik izruva s korenino vred, in razpara grlo, in srce iztrga ter vrže mrhovinarjem, preden izgovorim to, kar moram izgovoriti: Blagoslov in češčenje naj velja Preroku Ljubke Zvezde! (*slednji stavek je Citat iz Libra AL, II, 79; op.p.*)

Nato se je zgrudil na tla, prevrnivši se, s prahom na glavi; prestol, na katerem je sedel, pa se je raztreščil na tisoč koščkov.

Toda v tej neizrekljivi temi, daleč, daleč iznad v meglici vzhaja obraz, ki je obraz moškega in obraz ženske, nad obrvmi ima krog, in na prsih tudi krog ter na dlani desne roke pravtako. (*Znak Zveri ali Inicijacije, tudi Kajnovno znamenje; identičen Kvadriranemu krogu, Roži in Križi in Ankhu ter znaku N.O.X.; glej tudi Janezovo Razodetje Novega Testamenta; op.p.*) Prikaže se njegova ogromna postava z Ureus krono na glavi, pokrit s leopardovo kožo in z ognjeno oranžnim predpasnikom. Okrog njega je nevidna Nuit, v njegovem srcu pa Hadit, ter med njegovimi stopali veliki bog Ra Hoor Khuit. V levi roki drži ognjeno palico, v desni pa knjigo. (*Sc. Knjigo Zakona; op.p.*) Vendar on molči; in tisto, o čemer sva se skupaj sporazumela, na tem mestu ne sme biti odkrito. Ta misterij se bo razodel vsakomur, ki z zanosom čaščenja v svojem srcu, čistih misli in strastnega telesa, reče: To je glas boga, ne človeka. (*Potrjujoč preterhuman izvor Knjige Zakona; op.p.*)

Nato pa vsa ta slava izgine; in stari Kralj leži razpotegnjen na tleh v prahu, kakor en beden stvor.” (*glej Liber 418 – Vizija in Glas, 16. Nebo; op.p.*)

ENO DOBRO VPRAŠANJE: Je mar Jezusu zares s svojo žrtvijo uspelo odrešiti Jude (in vse človeštvo!) trojnega prekletstva Sebičnosti, Materializma in Resentimenta? In to z eno samo besedo – MILINA (Caritas ali Ljubezen ali Sočutje)?

Jezus sam odgovarja: I N(ever) R(isk) I(nquiry).

Še eno vprašanje: Zakaj mora biti Ljubezen pod nadzorom Volje? (Lahko si mislite!)

7. ZAKON. Ta ‘barbarski izraz evokacije’ je pravtako dvoumen (kakor vsaka beseda, res); pomeni samo poroko (elementov) in njeno pravilo (svobode, poročanja nasprotij), torej ne more biti drugega, kot Ljubezen Pod Voljo.

Lex, (Logos), Law - of Liberty, Love (Liebe), Life (Leben), Light (Licht) – 93 = 78 = 418 = 176.¹¹ Kabalisti smo prepričani, tudi zavoljo

¹¹ Števila so različne vrednosti (grško, hebrejsko, arabsko) imena AIVAS, neinkarnirane inteligence, ki je sporočila Pisarju Knjigo Zakona; obenem pa predstavljajo 1) Besedo Zakona, 2) Mezlah, Navdih s Krone, Genij, 3) Formulo Velikega Dela, Abrahadabra, 4) Do what thou wilt = 4 x 44, skrivno štirikratno ime Horusa (slovenska inačica – Delaj po svoji volji - pa ima vrednost 418!)

vrline in svetosti črke L (EL, AL). To bi moralo zadostovati tudi pesnikom. Učenjaki pa naj se že zmigajo in se poglobijo in gredo pogledat, kakor je to storil Crowley, – Boga, z licem v lice – in če bodo preživel, bodo lahko razglašali svoj evangelij...resnico, ki edina lahko osvobodi človeka.

“Zakon, v običajnem pomenu besede, naj bi bil v formuliranju ljudskih običajev, kakor so tudi Evklidove predpostavke formulacija geometrijskih dejstev. Vendar ima moderna hinavščina v mislih umetni zakon, kakor bi hoteli krog kvadrirati z nasiljem. Zakonodajalci prisiljujejo ljudi v menjavo njihovih običajev, tako da bi “poslovneži”, ki so podkupljeni služabniki pohlepa, lahko povečali svoje profite. Grški Nomos striktno pomeni nekaj naznačenega, kar nekdo poseduje in uporablja. Enako židovska Tora posredno pomeni “Vrata Kraljestva” ali “Knji-go Modrosti””(A.C.: Komentarji Knjige Zakona, I, 33; glej NOX 1)

Prva lekcija in blagodet Zakona je Svoboda, druga pa Ljubezen. Torej, v tolažbo, svoboda je šele začetek dileme, in še vedno se v glavnem preklinja ali pa teoretično ignorira. Isto je z Ljubeznijo. Torej je očitno, da je problem (ne)razumevanja v glavnem posledica nezmožnosti jezika. Mislimo že isto, le govorimo drugače. Zakon pa mora biti napisan, zavestno formuliran. Zdaj imamo, morda prvič v zgodovini, v “Trojni Knjigi Zakona”, formuliran univerzalni oz. celostni zakon, za vse narode in podnebja, ki ne predpostavlja nobenih prizivov in sprenevedanja ter ob univerzalni uporabnosti ne dopušča nobenih za naš zdrav razum prefantastičnih metafizičnih razlag. IO Pan!

8. *PROSTOZIDARSTVO*. Poleg Magike in “sekularizirane” religije je prostozidarstvo ali (fra)masonerija gotovo tretja velika tema, o kateri je med slovensko inteligenco največ neznanja, lažnega strahospoštovanja in mistifikacij. Fenomen Prostožidarstva je antropološki in kibernetični fenomen; kakor tudi Viteštvo v srednjem veku in renesansi, iz katerega tudi izhaja, kot njegovo novoveško, meščansko nadaljevanje. Dotika se vseh nivojev družbe, predvsem religije, saj v bistvu predstavlja njeno Skrito Gnostično Svetišče in Notranji-globalni ali ezoterični-sinergijski Red.

Višek korupcije je stara masonerija (in aristokracija) dosegla s propadom starega Eona, nakar je prva svetovna vojna opravila delo do konca. Toda nekaj je le preostalo...fragmenti nekega Rituala!

Zarota (za to namreč gre pri vsej stvari, zares) je obojestranska, tako na strani heretikov napram ortodoksije, kot tudi na strani vladajočega oz. oblastniškega pravoverstva napram ljudstva in heretikov. Kdo je resnični anarhist, skorumpirana oblast-cerkev ali svobodnjaki, ki si v prvi vrsti zgolj rešujejo kožo, šele nato spodkopavajo skorumpirano oblast, če so toliko podjetni ali če se znajdejo ravno v času pred neko neizogibno revolucijo.

Kdo v resnici vlada svetu in kdo v resnici dela Red oz. deluje v Redu? (Dobro vprašanje, morate priznati.) Če pogledamo OZN ali pa Vatikan, živimo v popolni anarhiji, danes zgolj preoblečeni v demokracijo. Kralji in papeži še vedno ne morejo eni brez drugih, še vedno se sprenevedajo in izgovarjajo eni na druge. In resnični Vladarji so še vedno skriti v popolni Tišini! Donedavna smo jih imenovali Bogovi, ker so bili podobni nam, danes pa se nam zdijo kot mehanski kibernetični stroji. Toda magijski, tj. kibernetični univerzum, je bil vedno isti, spiritualen.

Najeminentnejši masonski Red je popolnoma skrit in spiritualen, strukturiran verižno, tako da se člani ne poznajo med seboj. Vsak pozna samo svojega nadrejenega-mentorja in svojega podrejenega-učenca. Vidni, izpoljeni in politični Red pa je strukturiran piramidalno in predstavlja predvsem univerzalen sistem edukacije "Kraljev". Imeni obeh sta običajno šifrirani, tako da jih ne bom imenoval, ker sem zgolj skromen Aspirant in trenutno nisem poklican za njuno propagando. Tudi politični svet "mnoštva in znanega" je del Zunanjega Reda, v katerem se podeljujejo plemiške titule in akademski naslovi in je podoben nekakšnemu igrišču-bojišču - za Zemljane, za otroke, ki se merijo in preizkušajo v prav resnih igrah.

Odkar je Bog mrtev, točneje, odkar nas je prenehal zanimati... in z nami komunicirati - Umirajoči ter vedno znova Vstajajoči Bog, in smo mu postali že skoraj popolnoma enaki, ni naš svet nič bolj pokvarjen, kakor so nas hoteli prepričati nazadnjaški in nostalgični častilci prednikov s svojim mitom, veliko lažjo o Izgubljenem Raju in Izvirnem Grehu ter Padcu Človeka. Prav nasprotno, mnogo bolj človeški in jasnoviden je. Kralji in Papeži se ne bi smeli več sprenevedati in eni na druge prelagati odgovornost za anarhijo.

Ameriški pionirji, ki so bili Prostožidarji, so se znašli pred dvema alternativama: ali ukiniti religijo (v klasičnem pomenu besede) in zapisati na dolarski bankovec "In Gold we trust", ali pa uvesti novo

državno gnostično-katoliško religijo. Pa se niso znašli (brez maskote Boga in Vrhovne Avtoritete) in tako so Ameriške sanje padle v vodo, in je šlo vse po starem; tako se danes Amerika odlikuje po najbolj nazadnjaški evangeličanski religiji, kar je tudi glavni vzrok za današnje stanje Amerike in liberalizma. Isto, v globalnem smislu, je stanje Krščanstva že mnogo dlje, vsaj od Lutherja naprej. Ukinitev celibata, poroka meniha z nuno, je bilo zares etično dejanje, dejanje Volje in Ljubezni v skladu z voljo, a posledica tega (sc. Lutherjeve na pol izobraženosti, ki je kasneje omogočila dr.Freuda!) je bil še večji fanatizem Besede, Biblije, ki naj bi bila "živa božja beseda" in edini Zakon, kar pa ne more biti res in nam je jasno šele danes, ko imamo, nemara prvič v zgodovini, pristno božjo besedo, Knjigo Zakona, Liber AL vel Legis.

(V primeru Amerike je bil izpad črke L, črke Pravičnosti, Ravnovesja in Kompenzacije, usoden! V primeru Nemčije in Evrope pa je bil usoden izpad izročila-Kabale Židov in antisemitizem! Danes je usodna ignoranca Teleme in Crowleya; ter dopustitev, da se zgodovina še enkrat, in zadnjič, ponovi, in to samo zaradi moralne slabosti in neodločnosti Inteligence in Graditeljev Nove Akropole!)

Blažena Zver, ki odjemlje grehe sveta, nas je odrešila dobra in zla, krivde in milosti. Imamo Kibernetiko, ki je nemara edini dostojni izziv za Inteligenco, ki namerava prijeti za krmilo naše nesigurne Ladje, in to brez "mešetarjenja za oblast s sodrgo". Kriza naše civilizacije je dobra, le podvizati se je treba, v boj za svoje pravice, in ne le svoje naravne človečanske pravice, temveč tudi pravice do določenega standarda, do Informiranosti (Luč), Upravljanja (Življenje), Igre (Ljubezni) in Sistema (Svobode).

Priporočilo: "Blagoslov in čaščenje preroku ljubke Zvezde!" (AL, II, 79)

9. *FEMINIZEM*. "Ženske nikakor ne morejo postati Magistre Masonerije (III° Škotskega in Egipčanskega rituala); tako pravim jaz, ki sem najostrejši feminist na svetu." (A.C.: Izpovedi, 72) A to je bilo v stari, patriarhalni masoneriji, do pred prvo svetovno vojno. Danes, v tretjem tisočletju vulgarne ere, je malo drugače. Kakorkoli že, ženske se bodo 'emancipirale' tedaj, ko bodo zopet zavzele svoje častno mesto v Templju (?), iz katerega jih je izgnal Kolegij Brad ob vzponu krščanstva oz. patriarhata.

Sveta črka G sredi Ognjene masonske zvezde pomeni Gnosis in pa Prvosvečenico (Gimel v Tarotu). Mar ni včasih ženska bila Sibila, razlagalka orakljev, zavoljo naravne intuitivnosti. Ženska brez intuitivnega vedenja, bi lahko rekli, ni Ženska, kaj šele Mati-Metresa Maginja in Škrlatna Žena.

Papežka anatema je še vedno uperjena proti 'alternativni' Gnostični Sveti Maši, ki je pravtako osrednji ritual Prostožidarstva, tako Škotskega, kakor tudi Egipčanskega, pa nemara ne toliko zaradi vloge Svečenice na Visokem Oltarju oz. na Vrhu Zemlje, temveč zaradi domnevne profanacije Krista, s katerim se vsak (moški) Inicijat Mojsterske Stopnje poistoveti; čudno, kakor bi konzumacija božjega telesa in božje krvi v Maši ne imela istega 'magijskega' učinka. Vendarle je po moje glavni vzrok (poleg čisto navadne zavisti in strahu pred izgubo nadzora nad Ritualom, tako s strani Cerkve, kot tudi moškega vobče) le v 'feminizmu', ki je bil v čarovniških procesih vedno vzvod 'satanizma' in domala vseh drugih teorij zarote.

Ne kriva, ne dolžna, kdor se pač znajde "na mestu simptoma", in to je lahko kdorkoli, katerikoli predstavnik katerekoli osovražene 'kvazi-satanistične' (Satan bivši zgolj nalepka-idol sovraga in nasprotnika!) skupine ali skupnosti, je bila ženska (poleg njenih otrok, torej nas vseh), namreč, svobodna, samostojna, emancipirana ženska, najbolj zatirana v obdobju patriarhata. Živela je v grehu, ker ji je bila že v samem začetku legalno odvzeta pravica, da vrši svojo dolžnost in živi po svoji resnični volji kot Prvosvečenica Templja. Tega greha, tj. zavrtosti, pa se je lahko osvobodila zgolj v Skritem Svetišču Gnoze ali Wicce oz. Witch-krafta.

KRAFT torej, tisti, ki se tiče Misterijev, ne le neke obrti - umetnosti - znanosti, bodisi Škotski, ali pa Egipčanski, Nordijski ali Orientalni, Saški ali Keltski, zahteva emancipacijo obeh spolov hkrati, in to vsakega na svoj in samostojen oz. samonikel, torej nujno tudi seksualen način. Ob vsem tem je svoboda predpogoj "Ljubezni v skladu z voljo", v kolikor ne smatramo ljubezni zgolj kot metaforo ali pozo in znak privrženosti in simpatije, ter svobode ne le kot cilja v neskončnosti. Ukinitev vsake posesti v človeškem mesu ter priznanje bogovske suverenosti "vsakega moškega in ženske in otroka" ter vsakega naroda in plemena – to sta predpogoja.

*

“Kefale 33
B A F O M E T

Črn dvoglavi Orel je BOG; celo Črn Trikotnik je On. V Svojih krempljih

Drži meč; da, oster meč drži v njih.

Ta Orel zgori v Velikem Ognju; a se mu ne prismodi niti eno pero. Tega Orla požre Veliko Morje; a si ne zmoči niti peresa. Tako On leti

Po zraku in se spusti na zemljo kadar se Mu zahoče.

Tako je govoril IACOBUS BURGUNDUS MOLENSIS Veliki Mojster Templja; o Osloglavem BOGU pa si ni upal govoriti.”

(A.C.: *Knjiga Laži, lažno tako imenovana, pogl. 33.*)

10. *EPILOG*. Večina na pol izobraženih razumnikov ima Crowleya zgolj za čudaka, kakor se pač spodobi za posthumno rojenega. Njegovi (najnehvaležnejši?) bralci pa so po večini neizobraženi (recimo jim tako) crowleyanci, tj. žrtve “demona Crowleya”, ki v svoji nadobudnosti njegovih opozoril in podukov sploh ne jemljejo resno, kakor vsaka mladež pač, nerazumno in zgolj genitalno; nato (pravtako neizobraženi in narcisoidni) aspiranti (v krščanstvu legitimno ne-obstoječe) ezoterije, ter okultisti, ki jih je očarala fama Zveri in Magike, s katero (tako mislijo) baje lahko proizvedeš vse iz ničesar. Na isti način krščanska cerkev preklinja in omalovažuje Magiko, v najboljšem primeru kot iluzionizem in pravljicarstvo, kakor tudi svobodo (in Novi Eon), ki jo razume kot anarhijo, kakor tudi njena zavrta in zavedena mladež, povsem napačno, ali pa prelahkotno in neresno.

“Jaz nisem Anarhist v *vašem* dojemanju besede: vaši možgani so preveč skupaj zbiti, da bi jim katerikoli eksploziv lahko prišel do živega.

Jaz nisem Anarhist v *vašem* dojemanju besede: zamislite si Policaja, ki bi se izživljal nad ljudmi!

Dokler obstaja poslanec, podjetnik, ali kdorkoli z manjšimi ideali od Shelleyevih in samodisciplino manjšo od Loyoline – skratka, kdorkoli, ki daleč zaostaja za MENOJ – sem proti Anarhiji in za Fevdalizem.

Vsak “emancipator” je zaslužnil svobodnega.” (A.C.: *Knjiga Laži, 81.*)

Memento! Rezon Nove Kurtoazije torej ne more temeljiti na nobenem (re)sentimentalizmu ali protestantizmu; to je ključen moment

današnje Masonerije in novih fevdnih Princev, ki smo (ali nismo?) videti tako groteskno, na robu preživetja!

“Ne dopuščam nobene debate. Zmagaj! To je dovolj.” (Liber AL, III, 11)

Dediči Crowleyeve literarne (biblioteka A.:A.:, revija Equinox, zbornik Oriflamme) in masonske (A.:A.:, O.T.O. – Academia Masonica, Telemitski Samostani) zapuščine pa so zaposleni predvsem s proizvodnjem opek ter mukotrpno gradnjo Nove Akropole, nove družbe (nove Religije, če hočete), ob čemer jim Aleister Crowley ni le Prerok (v klasičnem pomenu besede), temveč predvsem vzor viteštva in bojevnništva za človekove pravice in dostojanstvo proti silam praznoverja, mračnjaštva in zatiranja. Vsi pionirji živijo nevarno v svojem iskanju tudi poslednjega kamna svojega dostojanstva, posebej v tem času domala popolnega duhovnega, intelektualnega in moralnega mrka v začetku tretjega tisočletja vulgarne ere, ko se “najvišji Zakon”, etični kod Novega Eona “Delaj Po Svoji Volji” še vedno naglušnim, kratkovidnim, ozkogrudnim, zaskrbljenim, dušebrižnim, daltonističnim, dekaloško nostalgичnim in prestrašenim (torej preštevilnim) zdi nezaslišan (tj. absurden) in nemoralen – kakor tudi Število Človeka in Sfinge in Zveri, s katerim moramo, hočemo ali ne, računati, kakor tudi z VSEM drugim, tudi z NULO.

AUMGN.

IZVLEČEK IZ BIOGRAFIJE PREROKA

Rojen kot Edward Alexander Crowley v Leamingtonu v Warwickshireu, 12. oktobra 1875 e.v.. (V svoji avtohagiografiji v prvem poglavju povsem resno samozavestno pripomni: "Presenetljivo je, da je tako majhna pokrajina dala Angliji dva njena največja pesnika. Seveda, ne smemo pozabiti na Shakespearea." Opazka, nemara namenjena predvsem provokaciji (post)mo-dernistov in na pol izobraženih doktorjev, kakor v primeru Nietzschejeve avtorefleksije "Ecce homo", vsled česar tudi to "zver" (kvazi)intelektualci ne jemljejo resno, razen morda postmodernih (psiho)analitikov, ki se že počasi, a gotovo, nagibajo k temu, da bi ga proglasili za Blaženega in nič več za Blaznega.)

Edino berilo "Alickovega" otroštva je bila Biblija, ki jo je znal skoraj na pamet, saj bi v lokaliziranju biblijskih citatov gotovo prekosil vsakega bibliologa.

"Crowley se spominja, kakor bi bilo včeraj, jedilnice in obreda družinskih molitev po zajtrku. Spominja se vrstnega reda, v katerem so sedeli člani družine in služabniki. Prebrali smo poglavje iz Biblije, vsak je prebral en verz po vrsti. Pri štirih letih je že bral povsem dobro. A kar je čudnega ob tem, ni njegova domnevna prezgodnja zrelost, temveč dejstvo, da so ga, mnogo bolj kot biblijska pripoved, zanimala dolga hebrejska imena. Ena od očetovih najljubših pridig je bazirala na petem poglavju Geneze; kakor dolgo so že patriarhi živeli, so na koncu vsi pomrli. V skladu s tem je trdil, da se tako isto dogodi tudi z njihovimi poslušalci, vsled česar je najbolje, da si vsi čimprej zagotovijo nebesa. Toda Alicka je zanimal zven samih imen - Enoh, Arfaksad, Mahaleel. Mnogokrat se mu je zazdelo, da je ta čud odgovorna za njegove kasnejše dosežke v poeziji, ali pa vsaj za njegovo kasnejšo simpatijo do hebrejske Kabale." (*Izpovedi*, 2. poglavje.)

V svojem petem letu doživi smrt svoje komaj rojene sestrice, kar ne naredi nanj nekega (?) posebnega vtisa.

"Alicka so peljali gledat truplo njegove sestre, Grace Mary Elizabeth (kakšno ime!), ki je živela samo pet ur. Dogodek je naredil nanj čuden

vtis. Ni mogel razumeti, zakaj ga čisto brez veze motijo. Ni mogel storiti ničesar dobrega; dete je bilo mrtvo; to se ni njega čisto nič tikalo. Taka drža je bila značilna zanj vse življenje. Nikoli se ni udeležil nobenega pogreba, razen očetovega, ki pa se ga sploh ni nameraval udeležiti, ker se je čutil sam v pravem središču pozornosti. Toda ko je kdo umrl, čeprav mu je to v dveh primerih povzročilo tako srčno bolečino, kot bi mu srce raztrgala divja zver in mu zaslepilo oči praktično za več mesecev in let, se je vedno odvrnil od nekroloških dejstev in običajnih obredov. Nemara je bil globoko v sebi prepričan, da je povezava neke osebe z njenim telesom čisto simbolična. Morda je tudi čutil, da dejstvo smrti uniči vsak možen interes; izguba je nepopravljiva in jo je treba čimprej pozabiti. Celo iskanja trupel ponesrečencev po nesreči na Kangchenjungi se ni udeležil. Kakšen smisel ima dviganje zmrznjenih trupel izpod plazov? Trupla sama se mu sicer ne upirajo; secirnice se mu zdijo pravtako zanimive, kot karkoli drugega na svetu. Ko je videl truplo konzula Littona, se je obrnil stran, ker je vedel, da je človek mrtev. Ko pa so ga prinesli v Tengyueh, je neomahljivo vztrajal na raziskavi, kajti v tem primeru je bilo treba ugotoviti vzrok smrti.” (*Ibid.* 2.; glej spodaj v Izbranih prevodih!)

Okrog osmega leta gre v prvo (privatno, osnovno; op.p.) šolo. Edina popotnica, ki mu jo je oče namenil, ko ga je pripeljal v prvi razred, je bila: “Nikoli ne pusti nikomur, da se te dotakne tam!” Alick je to vzel brez nesmiselnega povpraševanja ‘Zakaj’. Očtov prijatelj ga spozna s šahom in že po prvi igri je dojel igro in nato naprej vedno zmagoval. Najraje je s kmeti napadal škofa (tekača). Leta 1885 e.v. pa preide na drugo šolo, kjer se mu začnejo hudi socializacijski problemi. (Glej spodaj “Deštvo v peklu.”)

“Praktično so vsi dečki rojeni z aristokratskim duhom. V največ primerih so premagani, bodisi vsled zatiranja, bodisi drugače izkustveno. Alick pa je bil edini sin očeta, ki je bil naravni voditelj ljudi. V njem je tako ta duh rasel neovirano. Ni poznal drugega nadrejenega, kot svojega očeta; in čeravno se je oče stalno izogibal prevzemanja oblasti nad ostalimi verniki Bratovščine, je bil, seveda, kljub temu tu. Verjetno je deček že od vsega začetka preziral odsotnost hierarhije med Verniki, čeprav so obenem tvorili najizbranejšo skupnost na zemlji, bivši edini ljudje, ki so jim namenjena nebesa. V tej situaciji tako naletimo na vgrajeno skrajno psihološko nasprotje. Alick se tedaj verjetno ni zavedal resničnih občutkov, ki mu jih je vsadila ta okolica; a glavna posledica je

bila nedvomno ta, da mu je stimulirala ponos in ambicijo do skrajne mere. Njegov socialni in finančni položaj, ki je zbujal pri njegovih znancih očitno zavist, njegova očitna osebna neuklonljivost, fizična in intelektualna, vse to je v kombinaciji privedlo do tega, da ni mogel biti zadovoljen z nobenim drugim mestom na svetu, razen na vrhu. Plymouthski Bratje so zavračali soudeležbo v politiki. Za njih sta si bila peer in kmet teoretično enaka, tako da angleškega socialnega sistema sploh niso, niti najmanj, upoštevali. Deček ni mogel hrepeneti po tem, da bi postal ministerski predsednik ali celo kralj; bil je že tako ali tako daleč in iznad vsega tega. Videli bomo (sc. nadalje v *Izpovedih*; op.p.) da njegov položaj, potem ko je prišel v leta, ko morajo ambicije zadobiti konkretno obliko, postal skrajno problematičen. Zemlja sama je bila premajhna, da bi ga lahko držala.” (*Izpovedi*, 3.)

V enajstem letu starosti mu nenadejano umre oče, ob čemer doživi telepatske sanje o njegovi smrti. Bil je inženir po izobrazbi in pivovarnar po delnicah, ter po srcu evangeličanski pridigar, in mu zapusti toliko imetja, da mu ni potrebno skrbeti za fizično in socialno preživetje. Po očetovem pogrebu se mu življenje v trenutku radikalno spremeni; začnjenja prihajati v težave in spore s šolskimi avtoritetami. “To je bil prvi simptom popolnega preobrata v odnosu do njegovega naziranja in drže do življenja v vseh ozirih. Zdi se očitno, da je morala biti smrt njegovega očeta vzrok temu. Vendar kljub temu ostajajo dogodki nerazložljivi.” (*Ibid.* 3. V *Izpovedih* od tu naprej in vsled tega iracionalnega momenta, začne o sebi govoriti, in se spominjati, naravno v prvi osebi!)

Po izgubi očeta, se z materjo preseli k stricu v London.

“Čez leto ali dve po očetovi smrti se moja mati verjetno še ni mogla ustaliti; in med počitnicami sva ali ostajala pri stricu Bishopu ali pa tavalala po hotelih in toplicah. Mislim, da se je bala vzgajati me v Londonu; a ko se je stric preselil v Streatham, je naredila kompromis in najela hišo na Polwarth Roadu. Sovražil sem to hišo, ker so bile v sosesčini dosti večje hiše.

Nisem povsem siguren, če sem nemara največji snob na svetu, ali če sploh nisem snob. Zdi se mi, da gre za to, da se ne morem sprijazniti z nečim, kar ni najboljše v svojem razredu. Bilo mi je čisto vseeno, če imam nekaj, ali pa ne, toda če to že imam, mora to vsekakor biti 1A. Anglija je najslabše mesto zame. Ne prenašam ljudi, ki so bodisi superiorni ali pa inferiorni spram drugih, temveč zgolj tiste, ki so, vseeno v kakšnem položaju živijo, zavestno enkratni in izvrstni. Na vzhodu,

posebej med muslimani, lahko prijateljuješ s kuliji; oni spoštujejo sami sebe in druge. Oni so gentlemen. Toda v Angliji je duh neodvisnosti zelo redek. Ljudi višjega stanu in položaja skoraj vedno izda zavest o manjvrednosti do, in odvisnosti od, drugih. Snobizem je v tem oziru tako široko razširjen, da se redkokdaj počutim domače, razen ob največjih genijih, kakršen je na primer Augustus John.” (*Ibid.* 4.)

Odnos do strica doživlja povsem hamletovsko. (Shakespearea slučajno odkrije na podstrešju neke podeželske farme!) “Kadar sem mu rekel ‘Stric’, bi se on pridušeno zahihital, rekoč: ‘Oh moja preroška duša, moj stric!’ A prišel je čas, ko sem znal Hamleta skoraj na pamet in ko je naslednjič izstrelil svojo (hamletovsko; op.p.) šalo, sem jaz nadaljeval citat, odgovarjajoč strogo: ‘Ej, ta krvoskrunska, ta prešuštniška zverina!’” (*Ibid.* 4.)

Pri štirinajstem letu izvede neverjetno dosleden znanstveni poskus z mačko. “Rekli so mi, da ima mačka devet življenj. Iz tega sem sklepal, da je mačko praktično nemogoče ubiti. Kot običajno, sem se takoj navdušil, da bi izvedel junaško dejanje. (...) Zato sem ujel mačko; nato sem jo uspaval z veliko dozo arzenika, obesil nad plinom, jo zabodel, ji prerezal vrat, zdrobil lobanjo, in jo, potem ko je bila že dodobra sežgana, utopil, ter nato še vrgel skozi okno, da bi padec v globino uničil še njeno deveto življenje. Dejstvo je, da je bila operacija uspešna; ubil sem mačko. Spomnim se, da mi je bilo ob tem vseskozi resnično žal živali; preprosto sem se prisilil, da izvedem eksperiment v interesu čiste znanosti.” (*Izpovedi*, pogl. 6.)

V skrbstvu matere in njenega brata Toma Bishopa, vsled njihovega evangeličansko-moralistično navdahnjenega sadizma, resno zboli, tako da mu prerokujejo skorajšen pogin. Zdravje si povrne v naravi, v škotskih in waleških hribih, ob čemer mu odločilno pripomore eden od njegovih tutorjev, nemara angelov varuhov.

“Celo tako zvita kombinacija podgane in opice, kot je bil moj stric Tom, dela občasno napake, in ena med njimi je bila zame zelo ugodna. Najel je tutorja z imenom Archibald Douglas z Oxforda, ki se je moral oprati krivde, ker je za Biblično Društvo potoval po Perziji. Če bi moj stric kdaj slišal za Georgea Borrowa, bi si lahko prihranil mnogo težav, jaz pa bi verjetno zblaznel. Bilo je spomladi ’91. Ravno sem prebolel oslovski kašelj. (...) Čeprav se je Douglas smatral za kristjana, se je izkazal tako za moža kot tudi gentlemana. Domneval sem, da je vzrok njegove kamuflaže revščina. Tako ko sva bila sama, je povzročil popoln

preobrat v mojem pogledu na življenje, tako da mi je pokazal prvič v mojem življenju zdrav, čist in radosten svet, v katerem je vredno živeti. Kajenje in pitje sta bili naravni stvari. Opozoril me je na nevarnosti vsled pretiravanja s stališča atleta. Uvedel me je v dirke, biljard, stave, karte in ženski svet. Povedal mi je, da lahko uživamo v vsem tem, ne da bi s tem škodili sebi ali delali krivico drugim. Poučil me je o vseh trikih. Prikazal mi je pomen časti. Takoj sem sprejel njegovo stališče za svoje in se začel vesti kot normalno, zdravo človeško bitje. **Morasti svet krščanstva se je razblinil ob zori. Zapletel sem se z neko igralko v prvih desetih dneh v Torquayu, nakar so se ob dotiku človeške ljubezni vsi priskuteni misteriji spolnosti spremenili v radost in lepoto. Obsedenost z grehom je padla z mojih ramen v morje pozabe.** (poudaril J. T.) Bil sem domala zasut z strašljivo odgovornostjo, da si zagotovim svoje lastno prekletstvo in pomagam drugim zbežati od Jezusa. Ugotovil sem, da je svet konec koncev poln krasnih prekletih duš; ljudi, ki sprejemajo naravo tako kakršna je, in se z radostjo sprijaznijo s svojo vlogo v naravnem redu, spopadajoč se z zlemi in odvratnimi stvarmi prostodušno in pokončno, kadarkoli se že z njimi srečajo. To je bilo zame obdobje neizmerne sreče. Vedno sem hrepenel po lepoti narave; moji edini prijatelji, poleg živali in slučajnih tujcev, pred katerimi so me skrbno varovali, so bili nebo, reke, planine in morje. Prvič v življenju sem prišel v stik s soljudmi. Prvič v življenju je iskreno prijateljstvo, normalna ljubezen, iskrena, vesela in korajžna, postala možna in stvarna. Naravo sem prej ljubil, da bi pobegnil od ljudi. Zdaj sem dojemal lepoto sveta v sovpadanju z lepoto moje vrste. Prvič se je morje zalesketalo, vetrovi so začeli šepetati drugačne pesmi, kot le tiste v slavo samoti, cvetlice so posojale svojo dišavo in svojo norost svetlobi, smejoče deklestvo; luna, namesto Artemide, je postala Afrodita.

Rekel sem, 'toplejša je od Diane...

Ko skoz' levji brlog povzpne se

Z ljubeznijo v svojih sijočih očeh.'

Nemara je moja lastna nediskretnost povzročilo katastrofo. Verjetno sem s tonom svojih pisem dal materi vedeti, da sem srečen. V vsakem slučaju je začela nekaj sumiti. Pojavil se je stric Tom in z neko lažjo priklical Douglasa, mu zaplenil njegove stvari, ukradel njegova privatna pisma in ga odslovil. Toda bilo je prepozno; moje oči so se odprle in

postal sem sličen bogu, spoznavši dobro in zlo. Zdaj sem bil v položaju, da prevzamem pobudo sam. Prej sem se lahko samo trudil, da bi pobegnil iz ostudnega pekla doma. Zdaj sem imel objektiven cilj; zdaj sem lahko napadel. (...) Bil sem prisiljen, ker nisem imel nobene druge možnosti, kot te, da udarim proti ognju z ognjem.

Nova služkinja pri hiši se je odločila, da se bo poboljšala tako, da bo prišla za vrat mladega gospodarja (sc. Alicka; op.p.). Uredil sem tako, da sva se srečala na njenem večernem izhodu v varni oddaljenosti od Streatham (sc. od doma; op.p.) in sva se nato skupaj v kočiji odpeljala prek Harne Hilla in medtem rahlo flirtala. V nedeljo dopoldan sem, meni nič, tebi nič, privedel stvar do konca. Opravičil sem se zaradi izostanka od jutranjega družinskega srečanja, privabil dekle v materino spalnico in uresničil svojo magijsko potrditev. Nisem si predstavljal, da bi lahko šlo za kakšno protizaroto, toda dekle me je potem ovadilo zaradi mojega flirtanja. Seveda, je bila takoj vržena na cesto, a se je še naprej skušala poboljšati. Vmes je posegel stric Tom, kajti moja mama se sploh ni mogla pogovarjati o takih rečeh z mano. Jaz sem gladko vse skupaj zanikal. Stric je hotel poiskati kočijaža, a mu to ni uspelo. Taki ljudje zavohajo, da bo nekdo v težavah in vedo povedati toliko kot premnogi Kitajci. Rotil me je vendar, da mu poskušam predložiti kak pozitiven dokaz za mojo nedolžnost; in tu se je izkazala moja pretkanost. Pretvarjal sem se, da sem silno zaskrbljen. Da, lahko dokažem, toda kako bi le lahko? Moj stric je zavohal skrivnost in odložil izpraševanje.

Takoj sem odšel ven ter poprosil tobakarja na mostu nad Streathamom, naj reče, če bo vprašan, kako se spominja, da sem bil prejšnji četrtek zvečer v njegovi trgovini, se pravi, tedaj ko sva se z dekletom skupaj vozila v kočiji. Bil je športen značaj in je rad privolil v igro. Vrnil sem se k mojemu stricu in mu predlagal sporazum. Povedal mu bom, kje sem bil, toda ne sme me kaznovati, kajti zapeljan sem bil v slabo družbo. Bil je prezadovoljen; jaz pa sem priznal, trepetaje in v solzah, da sem bil v prodajalni tobaka. Nemara je le podvomil v moj tako nedolžen alibi. Dekle je bilo seveda osramočeno in o zadevi se ni več govorilo. In jaz sem jo imel na sami postelji moje mame!” (*Izpovedi*, pogl. 7.)

Pretirana sramežljivost ga, kljub takim redkim “magijskim potrditvam”, tj. potrditvam lastne svobodne volje, nikoli ni zapustila, ker je bil vseskozi tako skrbno varovan pred normalnim življenjem. Pisanje

poezije mu je edina stalna tolažba; v glavnem predeluje epiko Walterja Scotta, parodira narodne pesmi in se preizkuša v kratki liriki. Mati ga sili v preučevanje medicine, dočim v šoli slovi kot zvezda kemije, predvsem kot mojster za eksplozivne spojine in efekte, nemara zaradi nekega eksplozivnega incidenta, v katerem si poškoduje obraz in skoraj izgubi vid.

Pri sedemnajstih letih vstopi prvič v javno šolo, v Malvernu, na katero nima nobenega dobrega spomina. Pretežno jo preživi zatopljen v svoje misli; ostaja brez pravih prijateljev ter zaživi samo v prostih dneh, ki jih kakor se le da napolni z avanturami na ribolovu, planinarjenju in tekanju za dekleti. V naslednji šoli v Tonbridgeu, nemara vsled hitre razdražljivosti, se ga začnejo sošolci že vidno bati, kar mu dvigne samozavest. V Eastbourne odide spet pod privatno šolanje zaradi poslabšanja zdravja. Je počaščen, ker lahko asistira profesorju Hughesu med njegovimi kemijskimi eksperimenti. Silno se začudi, ker profesor tako odkrito govori proti krščanstvu z njim; saj se v filozofskih debatah z njim še vedno sklicuje na "božjo besedo" Biblije.

Tedaj postane tudi vnet tekmovalen šahist, ko spozna, da je najboljši v mestu - Eastbourne. Šaha se loti tako resno in študijozno, da postane urednik šahovske revije, v kateri tudi redno objavlja šahovske članke.

Z bratrancem Gregorjem Grantom, ki mu je bil vseskozi osnovno šolanje in zgodnje odraščanje veliki oz. starejši vzornik, hodita največ plezat na Beachy Head, kar, oz. ki, postane njegova velika strast. Gregor mu med drugim tudi pove, da se njegovo ime Alexander pravilno – čeprav ostudno - keltsko izgovarja A-L-E-I-S-T-E-R. To naredi nanj velik vtis, saj že resno razmišlja o svojem novem imenu, s katerim bo postal slaven in mora biti zato metrično sestavljeno iz daktila (— ∪ ∪) in spondeja (— ∪). Ko mu bratranec pove, da se je zaročil, je zelo razočaran nad njim in se naravno ločita. Z drugim plezalnim tovarišem, J. S. Newom, do potankosti preučita Beachy Head in naredita tudi par pionirskih podvigov, ki jih še dolgo ni mogel nihče ponoviti.

Neko poletje odvede mater na visoko razgledno točko, kjer je risala akvarel, za kar je imela precej talenta, sam pa odide plezat višje. Telepatsko zasliši materin klic na pomoč, nakar hitro odide do nje ter ji reši življenje. Nekako ji je spodrsnilo in je že drsela navzdol, ko jo prime v zadnjem trenutku. Na Beachy Headu spozna, da je življenje oz. domovanje v šotoru v naravi najlepše možno življenje, ki človeka avtomatsko naredi za pesnika.

Leta 1894 e.v. se prvič resno spopade z Alpami na Tirolskem. Naslednje leto že pleza po najvišjih vrhovih Alp, večinoma samostojno. Najprej premaga Eiger. Kmalu postane slaven, tako da ga imajo okoličani za Wunderkinda in turisti za neuradnega alpskega vodiča.

Pri dvajsetih letih konča študij kemije¹² v King's Collegeu v Londonu, nakar vstopi v Trinity College, Cambridge, kar mu predstavlja do tedaj največjo prelomnico v življenju ter vstop v povsem nov svet – svobode, namreč, od familijarnega nadzora.

Istega leta doživi svoj prvi poraz v šahu, s strani tedanjega amaterskega angleškega prvaka, nakar preneha s šahovskimi tekmovanji, ki naj bi ga, kakor si je zamišljal, pripeljali do naslova svetovnega šahovskega prvaka. Kasneje in nadalje je bil sposoben igrati tri partije naenkrat na slepo.

V Cambridgeu se kmalu dokončno poslovil od svoje mladosti in družine; najprej nadoknadi svojo nenačitanost, tako da kmalu postane odvisnik od branja in pisanja. Bere noč in dan, na skrivaj, ker se je bal, da bi ga znanci imeli za "piflarja". Načelno se izogiba modernim avtorjem, ki niso pod rušo že vsaj šestdeset let, da bi ne padel pod njihov vpliv in pod vpliv modernizma na sploh. Dela Shakespearea, Shelleya, Swinburnea, Browninga zna domala na pamet, vsled izrednega, predvsem verbalnega spomina. Vpliv teh klasikov je očiten v njegovi, predvsem zgodnji poeziji in filozofiji. Teste je izdeloval z odličnim uspehom, a brez ambicije po diplomiranju. Čuti odbojnost do zgodovine, geografije, botanike ipd. Oblači se v modnem 'dekadentnem'¹³

¹² Kemija naj bi bila torej srednješolska specializacija oz. krona njegovega osnovnošolskega urjenja in izobraževanja. Vedno je poudarjal, da je izobrazba v znanosti oz. eksaktni znanstveni metodi, nujna za vsako napredovanje v magiki in filozofiji – poleg klasike oz. humanizma, in matematike, ki ti skozi igro predstavi sam stroj človeškega uma. Vse tri večšine je tudi on 'obvladal'. Magika pa, kakor sem tudi sam prepričan, logična 'postdiplomska' Krona vseh večšin. Kakor tudi Masonerija vrhovni Ritual in Gnosis Materna religija. Glej mojo "Alkibernetiko".

Zanimivo koliko njegovih znancev in sodelavcev ter prijateljev je bilo analitičnih kemikov, Julian Baker, George Cecil Jones, Allan Bennett, O. Eckenstein etc.

¹³ Da se razumemo, dekadenca je ambivalenten pojem, ki ga moralisti vobče ne razumejo, kakor ga razume Nietzsche, namreč antropološko, ne moralistično. Z dekadenco je tako kot s satanizmom, oboje je prvobitna kletev kristjanov, namenjena

romantičnem stilu in se občasno tudi udeležuje dialektičnih debat v študentskih klubih. Namerava postati diplomat, zaradi možnosti potovanja in spletkarjenja, vendar to mladostno idejo kmalu opusti, ko spozna, da diplomati sploh niso tako pomembni ljudje, da bi jih običajni ljudje sploh poznali. Predvsem pa živi intenzivno in zadovoljivo seksualno življenje. Bežen pogled v njegovo astrološko karto nam razodene pravi vzrok za izredno močan in domala, tako človeško kot zversko, 'nenadzorljiv' libido, namreč, Sonce v Vagi, ascendent v Levu, planet Mars pa eksaltiran v Kozorogu. Sicer je preziral senzualnost, samo erotiko pa je smatral za kraljevsko in poetično veščino.

Leta 1897 e.v. doživi strastno in nelagodno romanco s štiri leta starejšim moškim, artistom in plesalcem C. J. Pollittom, ki mu omogoči vstop v svet dekadence fin de sieclea. Tedaj spozna tudi slikarja Aubreya Beardsleya, tik pred njegovo smrtjo. Sicer je poln prezira in kritičen do vseh pozerjev in častilcev homoseksualnosti, ki tri leta po procesu proti Oscarju Wildeu (ki ga je sicer smatral za snoba) le-tega kujejo v nebo. O Pollittu kasneje v svojih Izpovedih govori zgolj v superlativih: "Odnos med nama dvema je bila tista idealna zaupnost, ki so jo stari Grki smatrali za največjo slavo možatosti in najdragocenejšo nagrado v življenju. O moralnem stanju Anglije pove dosti dejstvo, da se take ideje pletejo praktično v mislih vsakogar, ki poseduje telesno strast. (...) Zanj sem bil zgolj um in nič drugega. (...) To je bil najčistejši in najplemenitejši odnos, ki sem ga imel s komerkoli v življenju. Sploh si nisem nikoli predstavljal možnosti tako božanskega razvoja. Šlo je za, v nekem oziru, strasten odnos, ker je vseboval beli žar ustvarjalne energije in ker je njegova intenzivnost posrkala vsa ostala čustva. Vendar si je bilo ravno zaradi tega nemogoče predstavljati, da bi se okužil s katerimikoli surovejšimi kvalitetai. Vsekakor je bil svet čutnosti v celoti podrejen njegovi svetosti." (*Izpovedi*, 17)

svobodnejšim, beri ponosnejšim v uživanju življenja, ljudem in rasam; kakor je tudi za Nietzscheja in Crowleya krščanstvo primer dekadence skozi formulo suženjstva, praznoverja in malikovanja. Filozofski izraz Imoralizem zgolj relativizira nekogaršnje in vsakogaršnje etično gledišče, kakor v Knjigi Zakona: "Do what thou wilt shall be the whole of the Law." "The word of the Law is Thelema." "Love is the law, love under will." Meč Svobode (in Zakon Močnega! – ne močnejšega!) ni le dvorezen, temveč štirirezen – Falus-Kača-Pilon-Strela. Razumete? Vidite! Noothung, Excallibur, Svoboda, Telema, so zgolj njegova popularno-religiozna imena ter besede Moči-Prepričanja.

V taistem dvaindvajsetem letu doživi močan trans Žalosti, tj. uvid ničevosti vseh ljudskih ambicij (ne le diplomatske ali šahovske) ter definitivno zlohotnost obstoječe vulgarne religije in morale, nakar začne s študijem mysticizma in alkemije, ki ga podaljša za vse življenje. Knjiga, ki ga je tako močno navdihnili v tej smeri in se mu zajedla v dušo, je bila "The Cloud Upon the Sanctuary", nemškega avtorja in mistika Karla von Eckartshausena (1752 – 1813), z mističnimi tezami o "društvu Izbrancev" in "nevidni notranji Cerkvi" ter redkim krščanskim (ali prej dogmatsko heretičnim!) gledanjem na vsakogar, kot Inkarnacijo Krista, tj. Božjega Sina, čigar naloga v tem življenju je, nič več in nič manj kot, odrešitev ali odkup – samega sebe in obenem celega sveta. Lahko bi rekli, da je ta knjiga, poleg Biblije in *Knjige Zakona*, naredila v življenju nanj najmočnejši in najusodnejši vtis.

Nadaljevanje alpske šole plezanja. Kot instinktiven in samostojen plezalec, samouk, ki se še vedno ne more načuditi amaterizmu ter neutemeljeni domišljavosti švicarskih gorskih vodičev, kakor se tudi oni ne morejo načuditi njegovim sposobnostim premagovanja zanje nerešljivih plezalnih problemov.

V triindvajsetem letu izda svojo prvo pesnitev "Aceldama,"¹⁴ ("Mesto za zakopavanje Tujcev. Filozofska Pesnitev."), po Shelleyevem ("Nujnost ateizma" iz leta 1811 e.v.) vzoru kot "Gentleman z Univerze v Cambridgeu". Sledijo zbirke "Pripoved Arhaide" (posvečena angleškim mladenkam), "Pesmi Duha", drama "Poema", "Misteriji: Lirični in Dramatični", "Beli Madeži" in "Jeftah, Tragedija; in drugi Misteriji", "Jezebel; in druge tragične pesmi", "Poziv Ameriki", "Duša Ozirisa" ter tri tragedije, "Častitljivi Prešuštniki", "Fatalna sila" in "Materina

¹⁴ Hebr. Krvavo Polje. Biblijska prisposoda. Tako se je imenoval tisti kos zemlje, ki si ga je Juda Iškarijot kupil za zlatnike, ki jih je dobil za izdajstvo Jezusa, in je na njem tudi končal svoje bedno življenje. Za moje pojme je zanimivo predvsem dejstvo, da je Crowley že s prvo pesniško zbirko enkrat za vselej otresele cankarjansko-camusovskega kompleksa 'Tujca', se pravi, filozofskega izvirnega greha, ki ga v krščanski moraliki pooseblja Judež Iškarijotski in njegov Gospodar. S tem ne poenostavljam faustovke dileme, mistično premagovanje Satana in (samo)odkupljanje je namreč vsakogaršnja drama vse življenje, ki se dogaja v periodičnih zamikih. Crowleyeva kariera je dovolj jasna, upam, v tem oziru.

tragedija”. Zbirka “Zelene Alpe” vsled zapletov v tiskarni ostane v rokopisu.

Logično, pokaže interes za freudovsko patologijo (poleg religije in filozofije vobče), kar pa se zdi (?) nekaterim njegovim biografom in še bolj kritikom zelo čudno in sumljivo! Vendar mu vsi priznavajo moč izraza ter pogum značaja, čeprav je mestoma težko razumljiv, tudi, ali bolj, predvsem za Angleže, zaradi obilja nenavadnih referenc in asociacij, predvsem grških in vzhodnjaških ter naravno izkustvenih. Zanimivo se mi zdi, in simptomatično, da njegovi kritiki in biografi vsi po vrsti pravijo, da je njegova zgodnja poezija slaba ali neizvirna. Kar je bilo resnično take poezije v njegovih zvezkih, je vse, in tega je bilo obilo, uničil že zelo zgodaj, v enem “papirnatem holokaustu”. Vse kar lahko rečemo o njej, je po moje to, da je pač bizarna in mladostna, nikakor pa ne slaba – take opazke se mi zdi da si ne bi mogel privoščiti niti kvaziintelektualec, kaj šele resnejši kritiki in akademiki, modernistični, seveda. Crowley, za razliko od njih, pristne poezije ni povezoval s sanjarjenjem in leporečjem, kakor tudi ne navdihla z dekadentno pozo. Poezis je bila zanj ustvarjanje z besedo, in manj pisanje poezije, čeprav se je držal klasične manire prozodije, tj. ritma in rime.

Istega leta vsled dolgočasje (spet po vzoru Shelleya¹⁵ in drugih slavnih falirancev te, od njih manj slavne, institucije) tudi zapusti Cambridge, ki mu je dal predvsem temeljitejše znanje matematike in klasike ter, ker se je pač šolal za diplomata, solidno znanje glavnih modernih tujih jezikov, predvsem francoščine in tudi nekaj ruščine, zaradi njegove simpatije do velikih ruskih pisateljev, predvsem Dostojevskega. Razen neusahljive ambicije po skrajnem dosežku, tako v poeziji, alpinizmu in spiritualnih svetovih, je tako Cambridge zapustil domala brez vsake popotnice, razen nemara v negativnem smislu.

“Naučili so me (sc. v domačem okolju; op.p.) pričakovati vsako možno razkošje. Nič ni bilo predobro zame; sploh nisem imel predstave o tem, koliko kaj stane. Vse mi je bilo vedno plačano za mojim hrbtom. (...) Dvomim, da je bil kdaj v zgodovini kdo opremljen s tako povsem gnilo pripravo za urejanje praktičnih zadev v življenju.” (*Izpovedi*, 11.)

¹⁵ Resda so Shelleya iz Cambridgea izključili, kmalu po izidu zgoraj omenjenega teksta “Nujnost ateizma”, vendar se zaradi tega sploh ni sekiral.

Mnogo kasneje, ko je bil soočen s pomanjkanjem in težavami, je kar nekajkrat, čeravno samo za trenutek slabosti, resno obžaloval to dejstvo svoje ekonomske neizobraženosti. Vendar ima vsaka stvar dva konca. Zdi se, da ga je pred fantazmo "svobodne volje", lahko rešila zgolj "dobra karma" in pa "nepotešljiv apetit Zveri", da je začel svet, to skledo sočne kaše, zajemati z veliko žlico.

"Nič ne ponuja tako prostaške predstave o človeški inteligenci, kot to, da smo zmožni, pa čeprav samo za trenutek, sprejeti bebast privid 'svobodne volje'; kajti v katerikoli generaciji obstaja zgolj par ljudi, ki imajo kdaj v svojem življenju dovolj navidezne svobode v delovanju, da se lahko z njo resnično spogleda. Jaz sem bil eden med njimi. Ko sem zapustil Cambridge, se nisem navezal na nič kaj posebnega. Samotarski Duh sem bil že v embriu. Tudi v praktičnem smislu, moj oče je bil namreč mlajši sin mlajšega sina, nisem bil niti teritorialno vezan. Po drugi strani pa sem imel povsem na razpolago ogromno premoženje; in nič od zunaj me ni sililo, da bi počel nekaj prej kot kaj drugega. Vendar je bila, seveda, moja kariera absolutno določena. Dogodki v mojem življenju bi mi do te točke, če bi jih znal razumno raztolmačiti, ponudili zadostno naznačitev moje prihodnosti. Bil sem vroče zagret za tri stvari; plezanje, poezijo in Magiko.

Po povratku iz Švice, leta 1898, nisem imel nikamor posebej za iti. Nobenega razloga nisem imel, da bi se kjerkoli ustalil. Preprosto sem najel sobo v Cecilu, ki je bil v tistih davnih časih prvorazredno gostišče, in se lotil pisanja na eni strani, ter zasledovanja magijskih ključev na drugi. Tedaj sem napisal poemo *Jephthah* in večino spremljajočih pesmi. Ona predstavlja nekakšno stagnacijo v mojem življenju. Nemara sem zgolj označeval svoje sledove v času. Nedvomno sem zato bil še toliko bolj nared, da se predam prvemu dokončnemu toku, na katerega bi naletel." (*Izpovedi*, 20.)

N.B. Zgornji citat izraža, po mojem mnenju, tipični, najodločilnejši in najnevarnejši trenutek v življenju nekega obetavnega, upornega in nepokvarjenega mladeniča, ki po navadi izbere, vsled "privida svobodne volje" ter posledičnega instinkta "najmanjšega upora" in "bega iz krute resničnosti", ravno najtežji "križev pot" resnične Magikalne Iniciacije, pred katere tragičnimi posledicami ga lahko obvaruje zgolj "dobra karma" (beri, "dobra", tj. trdna vzgoja, točneje, nekateri dobri treningi v preteklosti!), kar je le vulgarni naziv za vsakogaršnjega Svetega Angela

Varuha, ki je predstavnik Tajnih Voditeljev človeštva. Bi bilo kaj drugače, če bi obstajala javna šola Magike, ki bi proizvajala poklicne Magike, seveda, če bi Magika bila sploh nek vulgaren poklic? Vsi nadobudni aspiranti Magike pozabljajo, da je edini možen poklic Magika svečeništvo v "teurgiji Svete Katoliške Maše", to je, proizvajanja Univerzalne Medicine ter Konzumacije Boga. To pa je tisti usoden antropološki konflikt, ki je v ozadju vseh heretičnih (tj. alternativnostnih, libertinskih) nesporazumov, še posebej v krščanski civilizaciji, kjer vlada totalitarizem krščanske lažne morale. Ker torej v takih okoliščinah Magik(a) ni noben(a) poklic(anost), mora vsak resen aspirant, ki ne išče, zavedno ali nezavedno, v Magiki zgolj bega iz realnosti, imeti nek drug poklic, in to je običajno in najbolj naravno, vsaj v modernizmu – literatura (ali PAČ - umetnost, ki iz Magike neposredno izhaja, torej vsa, ples, glasba, petje, oblikovanje, risanje, kiparjenje itd., in metaznanosti, kot so kibernetika, kabala, filozofija, al-kemija, psihologija, psihiatrija, antropologija, framasonerija in kleriška politika) saj je Pero in Papirus glavno orožje Magika v vseh kulturah in obdobjih. Cankarjansko-literarni sindrom modernistične generacije torej ni zgolj freudovsko-patološko pogojen, kakor se mi je vedno zdelo, in židovsko-menagerski sindrom nikakor ne le eksistencialno-(anti)krščansko, kakor nas je učil Marx in njegovi nasledniki, ki ne poznajo Kabale.

Od vse Crowleyeve zgodnje poezije, ostaja najbolj znana in razvpita zbirka "Beli Madeži" (White Stains), ki si jo je zamislil kot zapuščino izmišljenega tragičnega dekadentnega pesnika Georga Archibalda Bishopa, v stotih izvodih, katerih večino kasneje, zaradi "obscene" vsebine, po sodnem nalogu uničijo. V uvodu, ki je kratka biografija skrivnostnega in tragičnega avtorja "teh mističnih in pretresljivih stihov", poda svoje mnenje o dekadenci in modernizmu fin de sieclea. Njegova nedolžnost in nepristranskost v preučevanju patoloških oblik zavrtne spolnosti zmede kritike, s čimer si dokončno določi pot mučenika angleške literature. "Moj načrt od vsega začetka je bil, da proizvedem kompleksnost in rariteto." (Iz pisma Geraldju Yorkeu.)

V Cambridgeu spozna svoje tri velike prijatelje, slikarja Geralda Festusa Kellya, gornika-hribolazca in inženirja Oscarja Eckensteina ter kemika in magika Georga Cecila Jonesa, s katerimi ostane v dolgoletnem ustvarjalnem prijateljstvu.

Še istega leta se razide s Pollittom. "Podzavestno sem čutil, da moram izbrati med svojo predanostjo njemu ali Tajnemu Združenju Svetnikov." V *Izpovedih* je razvidno, da mu je bilo kasneje žal:

"Povedal sem mu iskreno in odločno, da sem svoje življenje posvetil religiji in da on ne spada v moj načrt. Zdaj vidim, kako bedast sem bil, kako gnusno zmotno in slabotno je zavreči katerikoli del svoje osebnosti. Vendar te zmote tedaj niso bile zmote: skozi taka obdobja je treba iti; v svoji analizi moramo biti neusmiljeni in dokončni, da bi lahko prešli na sintezo. Razumel je, da se ne bom premislil, nakar sva se razšla, brez namena, da bi se še kdaj srečala. (...) Vse življenje sem to obžaloval, kajti na tej zemlji ni nikoli obstajalo čistejše in plemenitejše prijateljstvo, in njegov vpliv bi mi nedvomno olajšal marsikatero kasnejšo življenjsko skušnjo." (*Izpovedi*, 17.)

18. novembra 1898 e.v. je iniciiran v magijski Red *Zlata Zora*,¹⁶ kamor ga uvede G. C. Jones (katerega mu kot "mnogo večjega Magika" predstavi Julian Baker), ki je tudi njegov prvi učitelj magike. Istega leta bere knjigo *Sveta Magika Abramelina Maga*, eno od dveh ali morda treh najboljših gramatik prave Magike, kot avtentičnega izročila modrih, v zgodovini zahodne kulture, ki usodno vpliva nanj, kakor bo vidno kasneje. V Redu zelo hitro napreduje, saj že januarja 1900 postane Adeptus Minor (Peta stopnja po vrsti; glej spodaj "Zvezdo na horizontu"). Kaj vse to pomeni, lahko razumejo zgolj resni študentje Magike in antropologije. (O njegovem odnosu do Zlate Zore in njenega šefa S.L. McGregor Mathersa ter njenih članov glej *Svete Knjige Teleme*, Historični Poduk, Liber LXI vel Causae; slovenska izdaja iz leta 1993 e. v.). Rojstvo Fratra Perduraba. Perdurabo v latinščini pomeni "Vztrajal bom do konca".

Njegovo občutje pred Iniciacijo v Neofita (Novica) sam najbolje opiše v *Izpovedih*, kjer priznava, da je svojega prvega vodnika Juliana Bakerja resno vprašal, če je običajno za kandidata, da umre med iniciacijo. Po Iniciaciji pa je razmišljal vsekakor treznejše: "Nisem si predstavljal, da bo šlo za golo formalnost in da so člani po večini

¹⁶ S tem se (uradno) začne njegova mistična kariera, o kateri pa v tej knjigi ne bo preveč govora. Zlata Zora je bil tedaj (v fin de siecleu) edini razpoložljiv Red, ki je vsaj približno ustrezal Crowleyevi predstavi o Tajni Elitni Združbi, o kateri je bil informiran v Eckarthausenovi knjigi, omenjeni zgoraj.

zmedeni srednjerazredni povprečneži. Sebe sem videl, kako vstopam v Tajno Cerkev Svetega Grala. To stanje duha mi je bilo v veliko korist. Moja iniciacija je bila dejansko zakrament.” (Ibid., pogl. 20) To je dobra karakterizacija masonskih Iniciacij-Uvajanj v teorijo in prakso magijske kibernetike. Kandidatu so dani namigi in ključi, s katerimi pa se mora nato predvsem sam znati in jih uporabiti, kar pa ne uspe vsakomur, seveda. To dejstvo nekateri neuki kritiki smatrajo za argument proti učinkovitosti in sploh smoternosti masonske Iniciacije, v katerih se podeljujejo “plemiške” titule vnaprej, v dobri veri v vsakega Kandidata. Različne so Iniciacije v A.:A.:, ki so slične doktorskim dizertacijam, s katerimi se kandidat poteguje za nek definitiven status ali rang v tem “Brezimnem” Redu. V tej začetni Zlati Zori sta se ta dva načina, vsled nejasne delitve dela in profilacije Hierarhije Reda, usodno zamešala, kar je nujno tudi pripeljalo do korupcije in propada skupnosti. Danes v tem oziru vlada Red, čeravno ne v zmedenih glavah kvaziaspirantov, povzpeticov in obče javnosti ter kvaziinteligence.

Kmalu po iniciaciji, še vedno jeseni 1898 e.v., ga Baker “odvede” na prvo “astralno potovanje”. Konkreten primer “dobre karme” (se pravi, sposobnosti delovanja “čiste volje, brez pohlepa po rezultatu”!), kot pravega vzroka mistične reputacije talentiranega mladega Magika:

“Po samo nekaj takih izletih, sem uvidel, da mnogo bolje krilim od svojega mentorja. On je vedno zahajal v težave. Demonske oblike so ogrožale njegov krog, tako da se je vselej zelo hitro utrudil. Dostikrat se je zanesel na lažne duhove. Njegov entuziazem je presegal njegove zmožnosti. Meni je bilo vse tako naravno, kot plavanje za raco. Vse tehnične trike veščine sem dojel instinktivno; v trenutku sem zaznal vsako vsiljevanje in v skladu s tem takoj pregnal moteče elemente. Prodiral sem skozi zastore in pomirjal stražnike skrivnih svetišč; se znal prepričati v točnost zadobljenih informacij s takimi metodami, ki izključujejo vsako možnost slučajnosti.

Kmalu sem spoznal nujnost razvitja Svetlobnega telesa. (Najboljša metoda za to je opisana v *Libru O*; glej NOX 3; op.p.) Raziskoval sem tako oddaljena, vzvišena in dobro zastražena svetišča, da je bilo za njihovo invokacijo ter zakramente potrebno več energije, kot jo je premoglo Svetlobno Telo, ki se normalno loči od svojega fizičnega ovoja. Rezultat tega je bil ta, da sem si kmalu izdelal tako močno svetlobno telo, da je bilo jasno vidno fizičnim očem vsakogar, razen najbolj grobih tipov človeštva. Pridobilo si je tudi neodvisnost od moje

zavestne volje, vsled česa se je lahko gibalo na svojo lastno pobudo brez mojega vedenja. Začele so krožiti nenavadne (vulg. čudežne; op.p.) zgodbe, med katerimi so nekatere brez dvoma resnične, druge nemara obarvane, in nekatere, seveda, povsem izmišljene.” (*Izpovedi*, 26.)

V Zlati Zori spozna med drugimi pomembneži tudi W. B. Yeatsa, katerega, bolj kot človeka, ne toliko kot modernističnega pesnika, ni preveč cenil, nasprotno, imel ga je za potuhnjenega zavistneža in daleč inferiornejšega od njega, tako v poeziji, kot v Magiki. V njegovi propagandi “keltskega preporoda” je videl predvsem zakrinkano krščanstvo, ki je danes tako očitno v primeru irskega problema ter večine “novodobnih” gibanj. Yeats, sicer šest let starejši od Crowleya, postane vodja londonske frakcije Zlate Zore, ki se je osvobodila vladavine Mathersa (ki je predsedoval v Parizu), ter glavni nasprotnik Crowleya (ko je bil le-ta še lojalen do Mathersa) v magijski vojni, ki je pripeljala do konca slavne zgodovine tega Magijskega, Masonskega in Rožnokrižarskega Reda, ki je tako usodno in plodno vplival na celotno duhovno ozračje Evrope fin de sieaclea in čigar pomen na pol izobraženim intelektualcem še zdaj ni razviden. Spopad med ‘črno’ in ‘belo’ Ložo Crowley verno in realistično opiše v noveli “Na križišču poti” (*At the Fork of the Roads*), kakor tudi v romanu “Lunino dete”.

V svoje londonsko stanovanje (Chancery Lane) povabi svojega štiri leta starejšega učitelja magike, Allana Bennetta, s katerim ostaneta vseskozi dobra prijatelja in sodelavca. Bennett kasneje postane budistični menih (na Ceylonu in v Burmi) in je eden prvih promotorjev budizma na zahodu.

Novembra 1899 e.v. se preseli na škotsko posestvo Boleskine ob jezeru Loch Ness, ki ga izbere (in kupi za dvojno ceno) za svoj Veliki Magikalni Umik (za izvedbo operacije po napotkih iz knjige Sveta Magika Abramelina Maga, tj. za Priklic Svetega Angela Varuha).¹⁷

V petindvajsetem letu (po zdrahah v Zlati Zori) začne potovati izven Evrope: najprej gre preko New Yorka v Mexiko, kjer vseskozi uspešno prakticira Magiko. Vizije Bogov, duhov, demonov; pridobi sposobnost

¹⁷ Danes je Boleskine House luksuzni podeželski hotel. Pred leti je bil njegov lastnik slavn rock kitarist in “crowleyanec” Jimmy Page.

nevidnosti,¹⁸ zdravljenja ter nadziranja drugih umov ipd.; pravtako je že zmožen, kar je seveda najpomembneje, pridobivanje informacij iz spiritualnih virov (teozofi bi rekli 'iz Akaše'). Obenem pleza, sam ali skupaj s svojim prijateljem in učiteljem Oscarjem Eckensteinom, ki se mu pridruži malo kasneje, po vulkanskih gorah, ob čemer je dosegel kar nekaj zavidljivih rekordov, n.pr. najdaljši in najhitrejši neprekinjen podvig ter najvišji samostojni podvig na svetu.

Skeptični in strogi Eckenstein ga ozdravi "magične" romantike, ko mu dokaže, da ni sposoben resnične mentalne koncentracije. (Z umom je približno isto kot z vožnjo s kolesom; v gibanju je lažje držati ravnotežje, pri mirovanju pa je čisto druga pesem!) Po Eckensteinovih napotkih začne z vajami striktne mentalne koncentracije, vizualizacije, tj. Dharane v žargonu Joge. (Sposobnost igranja šaha na slepo mu pride še kako prav, torej ni začel *ab ovo*, kar naj imajo na umu vsi, ki se lotijo tega posla, in kmalu obupajo.) Z Jogo (sc. Asano, Pranajamo, Pratiharo, Dharano; glej *Liber Aba*, *Prvi del* in *Osem lekcij o Jogi!*) nadaljuje vseskozi med nadaljnjim potovanjem okrog sveta na Ceylon (via San Francisco, Honolulu, Japonska, Kitajska), kjer se znova sreča s svojim dragim prijateljem in učiteljem Allanom Bennetom. Z njim, v razkošju jezera Candy na Ceylonu, dovršita treninge Radža Joge, ob čemer doživi svojo prvo izkustvo Dhyane (Trans-Vizija Notranjega Sonca, katerega nekateri avtorji imenujejo mali Samadhi; gre za prebuditev v "astralni svet", ki se od normalne budnosti razlikuje tako, kakor se normalna budnost razlikuje od sanj oz. spanja; to je nemogoče razložiti nekomu, ki tega ni izkusil, in to je glavni vzrok za vulgarno ignoriranje mistike in ezoterike, kakor tudi za nepopularnost znanosti vobče).

V Mexicu postane tudi uradno Prostopozidar. Njegov Inicijator je bil Don Jesus Medina, eden najvišjih vodij škotskega prostopozidarskega rituala. Z njim ustanovita popolnoma nov Red z imenom L(ampa) I(nvizibilne) L(uči), kar se kasneje (glej Liber 418, Vizija in Glas, 1. Nebo;) izkaže za jasnoviden podvig. Monogrami misterijev tega Reda so L.P.D. (Liberty, Power, Duty - po Eliphasu Leviju; Laus Priapo Deo – po Cagliostro in Crowleyu).

¹⁸ Zmožnost biti neviden je zgolj posledica zmožnosti koncentracije, potom intraverzije ter ekstravertne projekcije volje, da se vsakomur prepreči, da bi nas opazil. Torej ne gre za noben iluzionizem, temveč za čisti akt volje.

V Mexicu napiše tudi pesnitev *Tannhauser-(Zgodba vseh časov)*, ki jo je pisal 67 ur brez prekinitve ter privatno izdal dve leti kasneje. (Večino svojih leposlovnih in ostalih del je napisal v eni sapi, ob čemer je povsem izgubil občutek za čas in prostor. Mimogrede, ta sposobnost, ki jo domala ne najdemo pri nobenem drugem pomembnem avtorju v celotni zgodovini, je med drugim ena od ber treningov Joge in Magike ter predvsem aktivnega in svobodnega seksualnega življenja.)

N.B.: To da je v tem času v Mehiki Crowley odkril oz. restavriral Besedo Dvojne Moči – ABRAHADABRA, kar se meni zdi najvažnejša stvar, vaju, dragi bralec in ljuba bralka, pušča povsem hladna. Zato v tej knjižici ne govorim, razen v kolikor je nujno potrebno, o ezoteriki, čeravno je bistvenega pomena za razumevanje Crowleyevega življenja in dela, kakor tudi za razumevanje celotne zgodovine človeštva (ljubi Bog in vse majhne ribice!); to je tudi disciplina pričujočega pisca, ki želi napisati pošteno knjigo.

Oktobra leta 1901 e.v., ko je na Ceylonu, kakor smo že omenili, intenzivno prakticiral Jogo z Bennettom in doživel svojo prvo veliko mistično (dianično) prebuditev, se z Eckensteinom telegrafsko sporazumeta, o čemer sta se prej menila v Mexicu (nemara na vrhu Popocatepetla), da bosta spomladi naslednje leto vodila odpravo na Chogo Ri (K2).

Od Cejlona do Kašmira dodobra prepotuje Indijsko podcelino in Burmo v vseh ozirih. V velikem templju v Maduri mu domačini, potem ko uvidijo, da je pravi Jogi, dovolijo žrtvovati kozo boginji Bhavani (kombinacija Afrodite in Hekate). Vest o tem dogodku ga po "domorodskem telegrafu" prehitijo v Madrasu.

V Maduri napiše v dveh dneh dve pesnitvi, *Vnebohod* in *Binkošti*, ki sta aluziji na Browningovo naivno in nerodno zagovarjanje krščanstva.

V Kalkuti, spopadajoč se z malarijo (z ledenim šampanjcem), pridno študira hindujščino, predvsem zavoljo priprave na himalajsko ekspedicijo, ter Vedanto vsled stalne preokupacije s komparativno religijo ter nezadovoljstvom z budizmom, ki mu gre že počasi na živce. Predvsem v Burmi mu je lov na veliko divjad vsakdanji šport in potreba. V Akyabu ponovno sreča Allana Bennetta, tokrat prvič kot budističnega meniha. Z Allanom naredita plan, kako bosta budizem prenesla v Evropo. V Akjabu napiše pesnitev *Ahab* ter nadaljuje s pisanjem tretje

knjige *Orfeja*. V Delhiju napiše ontološki esej *Berašit*. Na vlaku za Ravalpindi slučajno sreča fante, s katerimi se bo spopadel s K2.

Na tej pionirski himalajski (razen Eckensteina so vsi udeleženci bili prvič v Himalaji) odpravi, na kateri sicer nihče izmed udeležencev, delno zaradi nesporazumov med njimi, delno zaradi ekstremno slabih vremenskih razmer, ni osvojil vrha te druge najvišje gore na svetu, Crowley doseže še en svetovni rekord, ko je celih 65 dni, zavoljo poskusa višinske aklimatizacije ter nemara slabega vremena, prebil na ledeniku Baltoro. Med drugimi nelagodnostmi izkusi tudi zelo bolečo začasno snežno slepoto.

Po povratku v Evropo, preko Egipta, v Parizu (kjer, mimogrede, izda tudi par svojih knjig) spozna Rodina, za katerega, na njegovo povabilo, napiše zbirko sonetov, ki so jih navdihnili mojstrovi kipi, "Rodin v Rimi" (izdano 1907 e.v.). Med drugim mu Rodin razodene skrivnost "oblečenega" Balzacovega kipa.

"...Rodin ni bil človek, temveč bog. On ni posedoval razuma v običajnem pomenu besede; on je bil možnost sama, tako preobilna, da je neprestano preplavljala v ustvarjanje vibrirajočih vizij. Zadosti naivno, pogosto sem ga obiskoval, da bi iz praznora izlekel informacijo iz prve roke o umetnosti. Nikoli nisem srečal nekoga - belega, črnega, rjavega, rumenega, rozastega ali plavo pegastega - ki je bil tako popolnoma neveden o umetnosti kot Auguste Rodin! V najboljšem primeru bi izjecljal, da mu je bila narava največji učitelj ali neko podobno smešno puhlost. Knjige o umetnosti, ki se mu pripisujejo, so seveda kompilacije žurnalistov." (*Izpovedi*, 42.)

Znameniti prevajalec Shakespearea v francoščino Marcel Schwob, ki postane pomemben Crowleyev prijatelj, ga (namreč pesmi iz "Rodina v rimi") prevaja v francoščino. Začne pisati eno svojih najljubših pesnitev ali zbirk dramatično povezanih pesmi "Oblaki brez vode", ki izide štiri leta kasneje v knjigi.

Citat iz *IZPOVEDI* naj ilustrira to obdobje, kakor tudi določena razmišljanja med pisanjem teh spominov:

"Postopoma sem se naveličal atmosfere Pariza. Vse skupaj je bilo preveč enostavno. Nemiren sem begal v London in spet nazaj ter nisem našel počivališča za svoje podplate. Celo poročiti sem se nameraval, toda ko sem se vrnil v London, sem bil delno preveč sramežljiv, da bi navezal zopet pristnejši odnos s svojo ljubimko, delno pa sem se ovedel dejstva, da sva se zavlekla v zavetrje zakona vsled golega pomanjkanja moralne

odločnosti. Dotična dama je vredna omembe predvsem, ker mi je služila kot model za kar nekaj pesmi (iz zbirke *Rosa Mundi, in druge ljubavne pesmi*), "Poljub", "Eileen" ter pesmi pod številko 14, 15, 16, 18, 21-28. Ona je bila tudi "Zvezda" v zbirki *"Zvezda in Podveza"*, ki sem jo napisal tedaj; in tri ženske, povezane s 'Podvezo', so bile - neka Angležinja, ki je bila strastno predana etru, ena akrobatka in model, ki sem jo imenoval moja 'boot-button girl', ker je imela okrogel, trd, majhen in ljubeč obraz, in tretja Nina Olivier. Nino sem opisal v sami poemi in tudi v nekaj lirikah, predvsem v "Rondelu" - 'Ti smejoča se majhna luč izprijenosti'. Moje oboževanje Nine jo je naredilo v Četrtri (sc. latinski ali umetniški četrti v Parizu; op.p.) slavno še za dolgo vrsto let. Mimogrede, ona je junakinja moje povesti "Skušnja Ide Pendragon".

Zvezda in Podveza vsebuje nekaj moje najboljše lirike in je pomembna tudi zato, ker naznačuje nov korak na moji poetični poti. Obliko sem obvladal kot še nikoli prej; zvaril sem svojo liriko v nepretrgan opus z integralnim namenom, brez izumetničenosti, kakršna do neke mere pači *Orfeusa* in celo *Alice ali Prešuštvo*. Dva dni sem potreboval, da sem napisal to pesnitev (sc. *Star and the Garter*; op.p.); a tega ne smatram za potratu časa.

Malo kasneje sem ji dodal še dodatek zelo obskurne vrste. Ljudje iz našega kroga, od Kathleen Bruce (od tedaj Lady Scott in Mrs Hilton Young) do Sybil Muggins in Hener-Skene (kasneje družabnica Isadore Duncan) so satirizirani. Njih imena so omenjena v ugankah ali aluzijah, in vsaka vrstica je polna kriptičnega kriticizma. Gerald in jaz, kot izobrazena človeka, sva bila do grla sita prevzetnosti in poziranja običajnih bedakov - moških ali žensk - v latinski četrti.

Ena prigoda je postala nesmrtna. V pesnitvi *Meč Pesmi* sem zapisal, da 'berem Levija in kriptično koptsko', in sem posodil rokopis svoji prijateljici, ki je pozirala za Geralda Kellya. Med poziranjem ga je vprašala, kaj pomeni koptsko. 'Jezik starih Koptov', je odvrnil Kelly in še podvojil svojo estetsko vnemo. Dolg premor - nato je vprašala, 'kaj pa kriptično pomeni?' 'Kakor so govorili stari Kripti,' je zakričal *rapin* in pokončal upanje človeštva.

Drug način pretvarjanja študentk umetnosti je bil, da so zahtevale, da se do njih obnašajo kot do moških, v vseh ozirih. Gerald, vedno ustrežljiv, je predstavil en svoj model kot starega kolego, kar jo je nadvse zadovoljilo. Nato se je opravičila za svojo trenutno odsotnost v izrazih, ki bi ga mož namenil drugemu moškemu. Po povratku je dama povrnila

svoj spol in svoj značaj ter se zagovorila. Ženska se lahko enakovredno meša z moškimi samo če spravi svojo moralnost v skrinjo in jo zaklene, ter preneha svojim animalnim funkcijam dodajati ekstravagantne izumetničene vrednosti. Ženske najvišjih principov (nemara) vztrajajo na najvišjem vrednotenju nekega premoženja, ki na sebi nima prav nobene vrednosti.

Zvezda in Podveza odkrito razpravlja o tem problemu, med drugim. V kolikor gre za seksualni šarm, je edino razumno pričakovati, da je ekspert zadovoljivejši od novega kolege; in celo, razred po razred, profesionallec od amaterja. Želja po izključnem posedovanju je eden najbolj idiotskih in bestialnih primerov ničevosti v človeški psihologiji. Vendar lahko obstaja ljubezen med moškim in žensko povsem neodvisno od njunega seksualnega razmerja. Pogoj za tako ljubezen je, da oba povsem obvladata svoji seksualni nravi; sicer bo njun medsebojni odnos moten vsled renčanja uklete živali. Moški in ženske niso tako svobodni, da bi bili zmožni dostojne ljubezni, dokler se niso v celoti zanalizirali in enkrat za vselej iz spolnosti počistili vsako sled misterioznosti; in to pomeni pridobitev poglobljene filozofske teorije, ki temelji na široki izobrazbi v antropologiji in razsvetljeni praksi.

Moja popotovanja so mi nedvomno v veliki meri pripomogla odpreti oči. Preučeval sem že značilnosti kakšnih sedeminpetdeset različnih ras in plemen, ter kasneje povečal njih število na osemdeset ali devetdeset, ko mi je postalo domala nemogoče definirati besedo 'rasa' (ali 'rod'; op.p.). Moji etnološki izsledki niso posebej osupljivi; vendar mi je potek raziskave vsekakor pojasnil, da nobena predpostavka ne more biti pravilna, niti napačna, celo niti resnična, niti lažna. Iz okoliščin dotičnega nosilca je vedno možno odkriti posebno točko njegovega gledanja na stvari.

Najhujša mora v Kijevu je resničnost v Katmanduju,
In zločini v Claphamu so deviški v Martabanu.

Vsak zamisljiv moralni princip je nekje nekemu svojski; in je neizbežen zaključek njegovih postavk. Njegove okoliščine so edinstvene; take so tudi njegove dednostne tendence, njegova okolica, njegovo urjenje ter značaj njegovih miselnih procesov. Bodisi da se držimo svobodne volje ali pa fatalnosti, vedno enako odobravamo vsak tip mišljenja ali obnašanja.

Tedaj še nisem zavestno dosegel te osvobojenosti. Še vedno sem bil romantik, še vedno sem iskal resnično ljubezen. Čudno, enako je bilo, ko sem klical adepte, z enim prav tik ob sebi; zdaj pa kličem resnično ljubezen, in nepričakovano se prihajajo skrivati v moj krog ženske, določene za zadostitev mojih aspiracij; in kakor tudi v aspiraciji Poti Modrih nisem dojel narave te Poti, tako tudi v tem primeru nisem razumel, kaj naj bi besedi 'resnična ljubezen' sploh lahko pomenili." (Konec citata, *Izpovedi*, pogl. 44.)

Iz Pariza se vrne na Škotsko. V Edinburgu napiše dramo *Bogojedec*, nato odide domov v Boleskine House. Svoje budistično nerazpoloženje uspe izraziti v svojem prvem pravem filozofskem esejju "Znanost in Budizem". Pravtako dokončno opravi z liderjem Zlate Zore ter izda (pod firmo S.P.R.T., tj. Society for Propagation of Religious Truth – brez idej o zaslužkarskih poslih) slavni magijski grimoar "Goetia" (čigar avtorstvo se pripisuje Kralju Salomonu) s pomenljivim uvodnim esejjem "Posvečena razlaga Obredne Magike" (glej revijo NOX, št. 2!).

Po ponovno prekinjenem magikalnem Umiku se nenadoma in na hitro poroči z Rose Kelly, ovdovelo sestro svojega zgoraj omenjenega prijatelja in slikarja, ki jo je družina hotela poročiti z nekim zoprnim bogatašem, ona pa je raje poslušala Crowleyev nasvet, naj se poroči z njim, kar je bila salomonska rešitev za njeno dilemo. (Glej spodaj prevod treh poglavij iz *Izpovedi*, kjer opiše to usodno obdobje od poroke do velikega Razodetja v Kairu!) Svoj zakon je smatral za kolosalno izjemo, ki na noben način ne potrjuje primernosti te preštevilnim ljudem samoumevne moralne institucije, do katere je sicer v praksi imel povsem ambivalenten odnos. Kakorkoli že, "njena ljubezen do mene je evocirala mojo ljubezen do nje." Na njuno prvo poročno noč napiše ljubezensko poemo *Rosa Mundi*.

Vse v zvezi z afero "Zveri in njegove neveste" kasneje pride prav Sommersetu Maughamu za njegov prvi (postmodernistični, se pravi, poln prepisanih pasаж iz ezoterične literature) roman "Čarovnik", v katerem je podana verna opravljiva in paranoidna, "hollywoodska" podoba magika, kakor ga vidi tipičen evropski razumnik, nobelovec, se pravi, drugorazredni pisec. Z Maughamom sta bila stara znanca in Crowley je vedel, da mu jecljavi rojak vrača milo za drago, ker si ga je tolikokrat privoščil na simpozijih pri "Chat Blancu" (Gostišče v Parizu, kjer so angleški intelektualci in umetniki imeli svoj klub). Crowley nato

razkrije nastanek Maughamovega prvega romana, čeprav je bil kar polaskan s to strašljivo, čeravno povsem cinično in groteskno podobo "po žveplu zaudarjajočega" magika. Frank Harris, Crowleyev prijatelj, tedaj urednik revije "Looking Glass" in najboljši Wildeov biograf, ni mogel verjeti, kako je možno tako nesramno epigonstvo. Brez najmanjše zamere s Crowleyeve strani se Somerset Maugham kasneje razvije v solidnega pisatelja in humanista, ki se je, kar je bilo za Crowleya pomembno, "postavil vsaj na pravo stran". (Glej najbolj znan Maughamov roman ali film posnet po njegovi predlogi - "Ostrina britve".)

V svojem devetindvajsetem letu, na svojem 'medenem mesecu' tj. poročnem potovanju, doživi najusodnejši trenutek v svojem življenju: Razodetje oz. Narekovanje (*s strani neinkarnirane inteligence, z imenom Aivaz, ki ga je obiskala v njegovi v začasno svetišče prirejeni sobi najetega stanovanja, in mu z neizpodbitno avtoriteto velela napisati sporočilo "Tajnih Vodij", ki bdijo nad usodo človeškega rodu*) Knjige Zakona, v Kairu, 8., 9. in 10. aprila 1904 e.v. (To lahko razume samo resen študent antropologije in magike, vzemši v obzir avtorjevo mistično kariero, ki jo na tem mestu, vsled ezoteričnosti, razumljivo puščamo ob strani. Glej slovensko izdajo "Svete Knjige Teleme" iz leta 1993 e.v., ali še zgodnejšo izdajo Knjige Zakona z antropološkim uvodom in poglavitnimi magikalnimi komentarji, iz osemdesetih let; glej tudi revijo NOX, kjer izhajajo avtorjevi filozofski (religiološki, etični, antropološki, mistični) komentarji na Knjigo Zakona. Primerjaj Mohammedov argument za nastanek Korana! Mar niso Svete Knjige vedno nastajale na enako mističen način in v podobnih magičnih okoliščinah?)

"Vsem se bo zdela (*sc. Knjiga Zakona; op.p.*) krasna. Tisti, ki tega ne priznajo, so zgolj lažnivci." To je najprimernejša in najzadovoljivejša apologija Knjige, sicer citat iz nje same. Crowleyev odnos do tega biblion Teleme in Novega Eona ter najsvetejše izmed Svetih Knjig Teleme, temeljni kamen Nove Akropole, je vseskozi ostal odnos skrajnega spoštovanja njene absolutne avtoritete glede vseh temeljnih problemov sodobnosti. (Kdo si ne bi želel napisati takšne knjige, skromni gospodje razumniki? Ah, ne, seveda, vi ne, vi ste čisto normalni ljudje?) Vso svojo ostalo raznovrstno kasnejšo literaturo je smatral zgolj kot skromen komentar na *Liber AL vel Legis*. Vseeno je trajalo polnih deset let po kairskem diktatu, polnih trpkih izkušenj in skušenj zaradi izvijanja od te dolžnosti, da je povsem in čisto zares sprejel službo, ki

mu jo je ta knjiga namenila, divinirala kot njegovo najresničnejšo Voljo, kot *amor fati*. (Glej citat spodaj, Advent Horusovega Eona!)

Po povratku iz Egipta v Boleskine, julija 1904 e.v., Rose rodi njuno prvo hči, ki jo Crowley poimenuje Nuit Ma Ahathoor Hecate Sappho Jezebel Lilith. Da bi razvedril svojo zdolgočaseno, a vendar nadvse ljubljeno soprogo, začne pisati pretežno pornografske novele in pesmi, ki jih kasneje izda pod naslovom "Zvončki iz Kaplanovega vrta", pod pseudonimom, seveda. Pesem *Rosa Mystica* je zanimiv kontrast pesmi *Rosa Mundi*, omenjeni zgoraj, kakor tudi naslednji v "seriji" – *Rosa Inferni*, ki jo napiše jeseni v Švici, kamor gredo vsi trije na zimski oddih. Spomladi naslednjega leta Rose misli, da je spet noseča in se zateče v pomoč pri splavitvi k svoji šušmarski dojilji, katera jo drogira z ekstraktom iz rženih rožičkov, medtem ko je Crowley poslovno odsoten. V tem vidi vzrok za kasnejšo tragedijo.

"Moj zakon me je poučil o mnogočem in ne le o tem: da, če ženske niso predane svojim otrokom – in redke posameznice so se zmožne ukvarjati s čim drugim – si privoščijo bolesten užitek v spletkarjenju proti svojemu soprogu, še posebno, če je le-ta oče. Izkoristijo njegovo prezaposlenost v svetu, da bi si izmišljale in izvajale vsako vrsto kriminalno lokavih izprijenosti. Verovanje v čarovništvo ni bilo zgolj praznoverje; njegove psihološke korenine so razumne in zakonite. Ženske, ki so zavrte v svojih naravnih instinktih, se nujno obrnejo k zlohotni objestnosti, od obrekovanja do družinskega razsula." (*Izpovedi*, 50.)

Prvo leto Novega Eona (0i A.L.) - pri tridesetih letih - privatno izda prvi zvezek svojih *Izbranih del*, ki vsebujejo, poleg nekaterih neobjavljenih stvari, vso njegovo najboljšo izdano zgodnjo literaturo, predvsem poezijo, pesnitve, prve eseje in drame ter antropološke ter strukturalno poetične ekskurze duhovne izkušnje, z izčrpnimi komentarji za študente. Drugi zvezek izide naslednje leto, ("Prerokbe; biografija neke umetnosti", "Alice: Prešuštvo", "Argonauti", Ahab in druge pesmi", "Bogojedec", "Meč Pesmi", "Tri karakteristike", "Berašit", Znanost in Budizem".) Spet naslednje leto pa izide tretji zvezek ("Zvezda in Podveza", "Zakaj je Jezus jokal", "Rosa Mundi in druge ljubavne pesmi", "Gargoyles", "Rodin v rimi" in "Orfej".) Esej "Eleusis" na koncu predstavlja epilog in posvetitev (glej prevod spodaj!) ter predstavlja filozofsko-antropološki povzetek ter nadaljnjo usmeritev njegove zgodnje, tj. mladostne, filozofske misli.

Na podlagi svojih Zbranih del nato razpiše nagrado za kritiško študijo o njegovem delu. Zmaga J. C. F. Fuller s tekstom "Zvezda na Zahodu", ki izide v knjigi kasneje leta 1907 ter naleti na ugoden odmev med inteligenco. Fuller, sicer oficir angleške vojske, postane eden njegovih najobetavnejših učencev, soborcev in prijateljev; kasneje, na podlagi Crowleyevih dnevnikov, napiše (a je ne dokonča, ker se prej razideta) še njegovo mistično biografijo (hagiografijo) "Tempelj Kralja Salomona", ter zbirko himen "Zakladnica podob". (Glej spodaj pogl. 60 iz *Izpovedi*!)

Iste leta (1905 e.v.) se odpravi tudi na svojo drugo veliko himalajsko ekspedicijo na Kangchenjunga, ki jo sam tudi vodi, brez Eckensteina. (Glej citat iz *Izpovedi* spodaj!) Dobi pošteno antropološko lekcijo, v obliki dveh tragedij (glej spodaj!) ter skrajnega nesporazuma tako z ljudmi kot tudi samega s seboj. Obžaluje napačen izbor neangleških članov odprave. Eckensteinu takoj po koncu odprave predlaga, da bi skupaj (tokrat brez evropskih 'tujcev') naskočila Kangchenjunga naslednje leto, ker ga je gora sama očitno navdihnila. (Škoda, Eckenstein ni bil za ta podvig in tudi Crowley ni šel nikoli več v Himalajo, ker je imel preveč drugega posla, seveda.)

"Napisal sem poročili o ekspediciji, za indijski *Pioneer* in londonski *Daily Mail*, in ju kasneje ponatisnil v *Vanity Fair*. V teh poročilih sem napadel Angleški Alpine Club, ki je vsak incident izrabil za nek posmeh, sarkazem, žaljenje in ironijo. Pri tem nisem imel nobenega osebnega motiva, seveda. Z osmešenjem in prezirom sem želel preprečiti gruči starih bab, da bi uničevala šport s spletkarjenjem proti vsakemu plezalcu, ki ni zadosti olikan, da bi se s pomočjo domačih kmetov dvigal na vrhove in se s tem ponašal. Alpski Klub se je nadvse trudil, da bi ignoriral himalajske ekspedicije, kakor je tudi onemogočal vsak samostojni vzpon v Alpah.

Lekcije kangchenjungske ekspedicije se niso naučili; tako leta 1922 spet poslušamo star idiotizem, da kuliji ne smejo zjutraj na pot, preden se ne otopli. Evereška skupina je ponovila usodno doktorjevo (sc. J. Guillardmod, zdravnik odprave na Kangchenjunga, ki v svoji histeriji ni upošteval Crowleyevih navodil, kar je bilo glavni vzrok za katastrofo; op.p.) neumnost, ko so imeli sedem mož na eni vrvi in to brez da bi znali uporabljati vrv, tako da eden pade na drugega in onadva povlečeta vse skupaj v prepad. Ko sem slišal za sestavo evereške odprave in njene načrte, sem napisal članek, da bi jih opozoril, kako s tem oskrunjajo

vsako načelo zdravega razuma in da se tako lahko nadejajo zgolj še ene katastrofe. Napovedal sem natančno, kaj se bo zgodilo, razen tega, kakor sem srčno upal, da se bodo ubili neumni Angleži in se bodo njihovi kuliji po nekem čudežu rešili.

Ni bilo tako. Naredili so napako, pred katero sem jih opozoril; dogodila se jim je natanko iste vrste nesreča kakor nam leta 1905, ko je bil vzrok temu uporno kršenje mojih ukazov; toda, kakor sta tudi doktor in Righi rešila svoja brezvredna življenja, da bi še naprej hodila po svetu z umorom svojih tovarišev na vesti, tako se je zgodilo tudi leta 1922.

Toda londonski tisk ni hotel natisniti mojega članka. En urednik mi je rekel, da je sramotno "kritizirati" odpravo in da bodo moja opozorila zgolj boleča za udeležence! Ne, bolje je čakati, dokler se ne pripeti nezgoda in bo šele potem zanimivo uganjevati, kaj se je zgodilo. To je, seveda, novinarjevo gledišče. Nesreč ne smemo preprečevati. Bog ne daj! Bolje je opogumljati bitke, umore in nenadne smrti. Naš posel je, da naredimo senzacijo." (*Izpovedi*, pogl. 52.)

Po sestopu in prihodu v Kalkuto ga maharadža iz Moharbhanja povabi na lov na veliko divjad v svoji provinci, v kar z veseljem privoli. V samoti divjine tudi intenzivno meditira (oz. astralno komunicira) ter plodno in uspešno literarno ustvarja. Najznamenitejše delo iz tega obdobja je vsekakor *Bagh-i-Muattar*. Iz Moharbanja odide v Kalkuto, kjer v templju boginje Kali žrtvuje kozo; Boginja se mu ponoči prikaže v vsem svojem sijaju, nakar napiše poemo *Kali*, ki jasno napove njegovo končno razrešitev problema zla in žalosti ter ločitev od budizma. To je, kakor sam zatrdi, zrela razlaga univerzalne iluzije, ki jo posvečenec preoblikuje v resnico.

V pismu Geraldu Kellyju pravitako jasno in iskreno izrazi svoje tedanje počutje: "Po petih letih norosti in slabotnosti, napačno usmerjene vljudnosti, taktnosti, skrbi za občutja drugih, sem izčrpan od vsega tega. Danes pravim: k vragu s krščanstvom, racionalizmom, budizmom in vso navlako stoletij. Prinašam vam neko pozitivno in prvobitno dejstvo, ki se imenuje Magika; in z njo si bom zgradil Nova Nebesa in Novo Zemljo. Ne želim si nobenega vašega plašnega odobravanja niti plašnega grajanja; hočem bogokletje, umor, posilstvo, revolucijo, karkoli, dobro ali zlo, le da je močno." In to tudi kmalu dobi...

V Kalkuti se sreča s svojim angleškim (lovskim in filozofskim) prijateljem Edwardom Thorntonom, ki ga nevede nekako porine v eno

najnenavadnejšihkušenj v njegovem življenju. Potreben je obsežen citat iz *Izpovedi*:

“Nekega jutra sva se peljala v njegovem tum-tumu po Maidanu. Rekel sem mu, ‘Ne morem izoblikovati nobenega plana delovanja kakršnekoli vrste, ker v pojavih ni nobene resnične povezanosti.’ Povsem prijazno se je nato obrnil k meni, rekoč, ‘Točno tako, toda pravtako ni nobene povezanosti v tebi samem.’ To seveda ni bilo zame nič novega. To je bil Humeov odgovor Berkeleyu po eni strani ter esenca Sakkaya-Ditthi (v *budistični doktrini je to prva od desetih ovir na Poti, privid “duše” ali Atmana; op.p.*) po drugi. Izgubil sem tla pod nogami. V tistem trenutku zavestno nisem dojel pomena te trditve, kajti nenadoma sem se znašel porinjenega v neko dejavnost vsled niza okoliščin, nad katerimi nisem imel nobenega nadzora in ki niso imele nobene zveze s katerimkoli preteklim namenom v mojem življenju. A verjamem, da so jih tako uredili Tajni Vodje.

Moja žena naj bi prispela šele devetindvajsetega in naravno je bilo, da sem si želel ogledati delček mesta in njegove družbe, še posebej ker sem po naravi en del leva, in ta se je tedaj znašel v pohajkovanju nekje sredi Azije. Skrivni Vodje so tako uredili, da sem se znašel v položaju, v katerem bom povsem predan njim v milost. Nameravali so me iniciirati, pa če se s tem strinjam, ali pa ne. (...) Po večerji, neke usode polne noči, sem se odpravil od vogala Maidana na slepo proti zlovesči ulici, imenovani ‘Culinga Bazar’. To je bilo junaštvo, vredno podviga; na Bazarju sem bil samo enkrat prej leta 1901. (...) Bila je skrajno temna noč; ulice so osvetljevale samo baklje in rakete festivala – Durga Pudža – ki se je dogajal, kar pomeni, da je iz hiš izginila vsaka približnost spodobnosti in poštenosti, ko sem se napotil v samo drobovje Kalkute.

Instinkti divjaka so preplavili moje možgane. ‘Zavohal’ sem smer v trenutku; in ko sem se znašel v tem stanju, sem se zavedel grozeče nevarnosti, ki je visela v zraku. (...) Kakor sem že priznal, sem največji živeči strahopetec na svetu; in neprestano sem se zato prisiljeval v soočanje z nevarnostjo. (...) Na koncu neke aleje sem otipal zid z zapahnenimi vhodi. Popolna tema. Znašel sem se v pasti. Nato sem opazil valovanje belih oblek domačinov, ki so se premikali proti meni v falangi – to sem bolj začutil, kot videl. Bil sem temno oblečen in zagorele kože; naslonil sem se na zid in obmiroval. Trojica je šla mimo mene in se nato obrnila. Močne roke so me prijele za roke; in pohlepne roke so mi začele preiskovati žepe. Zakričal sem ukazujoče, kakor

angleški sahib, a brez haska. V odgovor sem zagledal odblesk noža. (...) Te noči sem bil primitivec, kakor opičnjak. Moje misli so bile zunaj mene, negibne kakor zvezde na nočnem nebu. Kakor začaran sem postal primitiven jamski človek. Nemara me je dolgotrajna napetost in groza Kangchenjungske tragedije pripravila na to nenadno izpoljitev atavizma. (...) Ne spominjam se ničesar drugega kot le teh ostrih in jasnih misli, ki jih ni motil noben običajen miselni proces. Počutil sem se kot 'človeški leopard'; nekaj v meni me je opozorilo, da sem – v nasprotju z vsem zdravim razumom in razvidnostjo – sam zvabil te ljudi nase. Bil sem, tako rekoč, Kralj-evstvo! Spomnim se upiranja svojega civiliziranega jaza tej blazni ideji; bil sem angleški gentleman, ki ga je brez provokacije napadla navadna banda roparjev. Ukazal sem jim, da spustijo moje roke; niso ubogali sahiba; moje življenje je bilo v nevarnosti. To je bilo, in pravico imam, da se branim. Pritisnil bom na petelin mojega Webleya, na katerem je počival moj palec že vse od tedaj, ko sem zagledal vihanje belih oblačil v aleji. Storil sem to. Narahlo je kliknilo. Ker ima moj Webley pet nabojev, sem verjetno pritisnil na prazno mesto v saržerju. Saržer se bo obrnil v prazno, če bom pritisnil na pol petelina. Torej, sem si mislil naprej, 'z vsemočjo pod mojim nadzorom in večnostjo na razpolago' verjetno sem nezavedno brkljal z orožjem, tako da je ostal na pol petelina in se je saržer obrnil tako, da je kladivce bilo na dol, ne na naboju, temveč na praznem prostoru ob njem, tako da je pištola sama sprožila kladivce v prazno. Dobro; in potem, če hočem popraviti napako, moram zgolj znova pritisniti na petelina.

Namenoma sem opisal misli v detajlih, da bi poudaril dejstvo, da je moj um deloval bolj leno, kakor kdajkoli prej v življenju. In kar je še bolj presenetljivo pri tem, je to, da je bil celoten tok misli, razen zadnji detajl, povsem napačen!

Znova sem pritisnil na petelina. Roke so mi trdno tiščali ob strani, in celo tako, bil sem tako varčen, da nisem ustrelil skozi žep, temveč sem dvignil cev nad rob žepa.

Sledila je močna eksplozija.

Ustrelil sem na slepo, v čisto temo; nisem videl niti belih oblačil mož, ki so me držali. V trenutku bliska sem videl zgolj belino, ki je padla stran od mene; kakor da bi slučajno po nesreči premaknil zaslon. (...) Nisem imel nobenih misli o tem, če sem nemara koga zadel. Ni bilo nobenega niti najrahljšega zvoka; toda aleja se mi je zdela nekako prazna. Ne vem, če sem stopil preko teles ali ne. (...) Mislil sem si: takoj

bom odšel od tu. Ti ljudje morda čepijo v zasedi obokanega prehoda. (...) Držal bom kazalec na petelinu in obenem prižgal vžigalico, da vidim, kje je pot. In ko bom na ulici, bom odšel zelo hitro in tiho ter naravnost na Dharamtolla Road, kjer bom vzel kočijo in se odpeljal k Edwardu Thorntonu, da mu povem, kaj se mi je pripetilo.

Speljal sem ta načrt do potankosti.

Zdaj pa se pojavi nenavadna okoliščina. Moji eksperimenti v Mexiko Cityju, da 'bi se naredil nevidnega' so bili natančno zapisani; in spomnimo se, da nikakor nisem bil zadovoljen z rezultati. (...)

Ob tej priliki pa – ko sem bil povsem v oblasti nezavednega jaza – sem se naredil ravno dovolj nevidnega. Glas pištole, kriki (nemara) ranjenega ali prestrašenih, in preplah, ki so ga dvignili bežeči, so dvignili na noge ves okraj. En Evropejec je redka ptica v tej četrti ob tej uri ponoči; in nobeden domačin bi ne mogel imeti take pištole. Brez dvoma so pravtako celoten napad opazovali že od vsega začetka; in so me že naznanili ter opisali. Jasno se spomnim, da sem dovolj dobro opazil, in da se mi je zdelo zabavno, na nek čuden 'vražji' način, da so bile ulice, po katerih sem hodil, polne ljudi, ki so vsi iskali mene. 'Toda on, pohajajoč po njih sredini, je odšel svojo pot.' (*citat iz Evangelija, aluzija na Krista; op.p.*) Zavedam se, da to zveni kot lovska zgodba. Vendar je dejstvo, da so ljudje, ki so živeli z menoj v zadnjih treh letih ali nekaj takega, opazili, da se jaz prav dostikrat naredim nevidnega, in to (očitno), ko se tega sploh ne zavedam.

Obstaja čudna vrsta samozatopljenosti, ki drugim prepreči, da bi se zavedali naše prisotnosti. V teh nedavnih primerih je opazovalec, ki me je povsem jasno videl, ker je bil z menoj v simpatetičnem odnosu, pravtako opazil, da me drugi ljudje na ulici – ali kjerkoli že – sploh niso mogli zapaziti. Moja teorija je ta, da dotično mentalno stanje zmede pozornost ljudi name samodejno, kakor to povzroči hipnotizer zavestno. To lastnost nevidnosti lahko prenesem tudi na mrtve predmete. Na primer, policist je nedavno prišel k meni na dom v iskanju nekega predmeta, ki ga je imenoval. Priznal sem, da ga posedujem; pokazal sem mu ga; vztrajal sem, da ga pogleda, povoha, okusi in se ga dotakne; toda odšel je, da bi poročal, da ga ni mogel najti. V tem posebnem primeru sem vedel, kaj počnem. Zavestno sem prenapolnil njegovo zavest s svojim trudom, da bi mu pomagal ter z drugimi miselnimi slikami. Pretrgal sem vezni člen med njegovimi čuti in njegovim umom.

Toda zašli smo. Lenobno sem občudoval sijaj zaspane noči, ko sem nadaljeval pot s prižgano pipo – nikoli ni tobak imel boljšega okusa – v stari polomljeni kočiji do Thorntona.

Imel sem dober razlog za ponos. Bil sem tarča vsakega pretepača v osnovni šoli, trpel sem v agoniji, zavedajoč se, da sem strahopetec in slabotnež. Vse moje življenje se mi je včasih zdelo ena velika in opolzka pretveza za sleparsko smrt.

Vendar je bilo v zadnjih mesecih kar nekaj napadov na Evropejce v Kalkuti, nekateri od njih so se sprevrgli v najbrutalneje umore. Jaz pa sem bil edini Anglež, ki je izšel iz tega na vrhu. Izgubil sem štiri rupije in osem an, resda; toda izbral sem si zmago, eden proti šestim.

Thornton je bil v postelji, ko sem prispel; a se nisem prav nič obotavljal v tem, da sem prisilil njegovo služinčad, da me sprejme. Povedal sem mu celo zgodbo in odprl svojo pištolo. Tedaj šele sem odkril, da je bilo moje pedantno sklepanje povsem napačno! NISEM brkljal z orožjem v žepu in kladivce JE BILO dol na praznem prostorčku, kakor je tudi prav. Kar se je zgodilo, je bilo to, da je prvi naboj zatajil; kajti na njem je bila vdrтина; še enkrat se je narava preprosto in zadostno ponorčevala iz domišljavosti človeške inteligence!

Torej, sem zaključil, bi bilo morda bolje, da grem na policijo in prijavim ter skličem nepridiprave? Thornton je na pol spal, toda njegove norčave oči so izražale več kot božje usmiljenje nad mojim idiotizmom. 'Pojdi spat,' je zamrmral v svojih sanjah; 'pridi jutri po zajtrku in te bom odpeljal k pravemu človeku.' Moja ogorčenost je uplahnila. Strinjal sem se. Odšel sem. Prespal. Se okopal. Pozajtrkoval. Odšel k Thorntonu.

Thornton me je odpeljal k škotskemu odvetniku z imenom MacNair. Izjavil sem mu svoje ogorčenje; imel je sijajno počesano frizuro, s prečko točno na sredini. MacNair se je spomnil, kaj so njegovi predniki (ki so v času Potopa imeli eno barko za svoj ain) mislili o previdnosti. 'Pojdi do Gartha,' je bilo njegovo pretehtano mnenje. Garth je bil eden najbriljantnejših pravobranilcev v Kalkuti. Znova sem izjavil svoje ogorčenje, toda temu se je frizura malo razkuštrala, in nisem siguren, kaj je bil prašen madež na njegovem ovratniku. Glasno sem ugovarjal, da hočem na policijo.

'Dobro,' je rekel Garth, 'Curzon in Fraser sta zaposlena z odcepitvijo Bengalije, zavoljo čisto birokratske primernosti; in to je izjemno nesrečen slučaj, da bo ta ukrep porušil politično moč Bengalcev v en kup umazanih majhnih ostružkov. Njihova srca krvavijo za Bengalijo. Torej,

če si včerajšnjo noč slučajno koga zadel, bodo zelo ogorčeni in te bodo obsodili. Takoj boš oproščen, vendar si bodo izmislili neko spletko, da bi te obsodili znova, te ponovno oprostili, da bi pokazali svojo iskreno ljubezen do Bengalcev, ki jih hočejo potolči.'

'Torej mi priporočate,' sem rekel nedolžno, 'da molčim?' 'Nikakor,' je zahrumel, 'kot zaprisežen branilec, je moja dolžnost svetovati ti, da celotno afero takoj prijaviš na policijo.' Postal sem nedolžen, kot še nikoli poprej. 'Dobro, ne vem kako lahko na kakršenkoli način razjasnim to zadevo.' (Še vedno nisem vedel za učinek strela in če je sploh bil kakšen.)

Zakrohotal se je. 'Lahko vržete celo poplavo svetlobe na zadevo,' je zavpil. Moji kvekerski predniki so trkali na vrata moje tope pameti, sem pomislil. 'Bi lahko vi to storili?' sem vprašal pohlevno. 'Dobro,' je rekel bolj resno, 'seveda boš oproščen. Človek ne gre na sprehod po večerji, da bi pobijal tujce. Vendar boste morali dolgo časa hoditi po Kalkuti; in nek brezvesten človek, se bojim, bi lahko spregovoril ter razprodal Britansko Indijo zelo hitro.'

Moji kvekerski predniki so mi prišepnili, kaj naj naredim. Rekel sem neizprosno, a žalostno, 'Potem, se mi zdi, je moja dolžnost takoj oditi na policijo. Kje je moja kočija?' Veliki odvetnik mi je stisnil roko s tihim sočutjem.

Toda eden od mojih glavnih načel v življenju je vedno bil, da se ne spuščam v igro, če nimam nobene športne priložnosti. Neumno je predati se v raziskavo o umoru, če ni nobene možnosti za dokaz krivde. Vsi mehurčki nad šampanjcem so se razblinili. Tako sem počakal dva dni, še vedno ne vedoč, če je bil moj strel prijavljen, in odšel v pristanišče na srečanje s svojo soprogo in otrokom.

'Kako si?' je vzkliknila dramatično. Moj prozaični odgovor je bil, 'Ravno prav si prišla, da boš prisostvovala mojemu obešenju!'

Thornton je priredil večerjo v najino čast to noč. Moja žena je sedela na njegovi desni strani. Videl sem, da jo nekaj vznemirja. Nisem imel priložnosti govoriti s Thorntonom pred večerjo. Vsескоzi mi je nekaj kazal in nato dvignil dva prsta. Moja bedasta pamet si ni mogla predstavljati, na kaj neki namiguje. Po večerji naju je za trenutek odvedel vstran, da mi razloži zadevo. Dogodilo se je nepredstavljivo. Moj edini strel je šel gladko skozi trebuh moža z nožem in se ustavil ob hrbtenici tistega za njim. Odpeljali so ju v bolnico, kjer so se v celoti izpovedali svojega zločina.

Tako me je naslednje jutro časopis *Standard* nagradil s publiciteto. Tretji stolpec prve strani je podajal zgodbo o poskusu rop. Za človeka s pištolo se je mislilo, da je bil mornar z ene od ladij v pristanišču; policija je razpisala nagrado za njegovo aretacijo. Peti stolpec pa je prinašal interview z junakom odprave na Kangchenjungo. 'Raziskovali bodo okrog ladij in pregledovali hotele,' je rekel Thornton, 'izpiši se iz hotela, in to hitro!'

'Draga ljubica golobičica nespametna velika osličica!' sem zašepetal svoji ženi, 'bi se šla raje sprehajati po Perziji ali po Kitajski?'

Nesrečna ženska ni imela pojma o geografiji. Vse kar je vedela o Perziji, so bili tepihi in Omar Khayyam; vse kar je vedela o Kitajski, je bilo kajenje opija, porcelan in čaj. Z Omarjem so jo doma pitali, ko je leta pomenil obžalovanja vredno manijo v tej osje-misleči deželi. 'Moj najbolj moj možiček,' je zapredla, 'gremo čez Kitajsko!' Hitro sva najela služkinjo za najino dete. Ta ženska je bila hinavska, nevzgojena in nezanesljiva; izjavljala se je za rimo-katoličanko, da bi zakrila svoj kastni izvor, toda bila je edina služkinja, ki je bila na razpolago, tako smo kar odšli. Edino pošteno človeško bitje v skupini je bil dragi stari šikari (*lovski pomočnik; op.p.*) Salama Tantra. Zvesti neomahljivi stari lovski vrag! On se nikoli ni ustrašil, nikoli ni zatajil; posedoval je vso nedolžnost otroka in vso modrost Pitagore; pogum za soočenje z neznanim – česar se Indijci skoraj vedno bojijo do skrajnosti – ter nežnost, ki spremlja silno čvrstost telesa in duha. Mir s teboj, stari prijatelj, kjerkoli že si!" (*Izpovedi*, pogl. 53.)

Nato so odšli tako preko Burme na Kitajsko. Privabilo ga je področje, kjer trije veletoki tečejo vzporedno in čisto blizu eden drugemu, Salven, Mekong in Jang Tze, skozi gorato področje s Tibeta proti jugu. (Glej spodaj na koncu poglavje 55 iz *Izpovedi*, kjer je opisana epizoda s te poti po Kitajski.) Ena od Crowleyevih norosti, ki so mu jo očitali in mu jo še vedno očitajo opazovalci in kritiki, je bila ta, da je potoval skozi neznane in nevarne predele in pragozd s svojo "srečno družino brez zgodovine". Spet moram navesti njegove lastne besede iz *Izpovedi*:

"Rose se je izkazala za idealno popolnega družabnika. Po pobegu otroške služkinje ni bilo nikogar, da bi ji pomagal skrbeti za otroka. Pravtako je imela tudi veliko za početi v taboru. Dostikrat smo potovali po dvanajst ur na dan v zares kritičnih okoliščinah; soočali smo se z

velikimi težavami, utrujenostjo, mrazom, lakoto ter splošnim neudobjem; a se nikoli ni predala, nikoli se ni pritoževala, vedno je naredila več, kot se je od nje pričakovalo in to brez napake. (...) Štiri mesece smo bili stran od civilizacije, ob čemer se ni le dobro držala, temveč se je skrajno razcvetela. Ko smo se odpravili na pot, je bila prej praznoglava in muhasta; dočim bi telesno, čeravno dobrega zdravja, vsekakor ne mogli reči, da je bila atlet. Na koncu je bila vsled intimnega stika z golo naravo povsem prerojena duša. Njena postava je bila pokončna in prožna, prezirala je steznik. Njeni udi so bili gibčni; njene oči sijoče in ostre; njen obraz žareč od radosti vsled popolnega fizičnega blagostanja, in njeno srce zmagoslavno v pričakovanju, da bi proizvedlo nov dokaz najine nežnosti pred koncem leta.” (*Izpovedi*, 57.)

Rose in hči Nuit se nato iz Hong Konga vrneta nazaj v Anglijo preko Kalkute, sam pa gre naprej še enkrat naokrog planeta, preko Šanghaia in mimo Japonske čez Pacifik v Vancouver. Sicer bi šel raje preko Honoluluja, a je bila zadnja kabina na ladji za San Francisco via Sandwichski otoki prodana preko njegove glave. “Deset minut odlašanja je povzročilo, da sem zamudil morda najdramatičnejši trenutek v svojem življenju. Ladja, na katero bi se prevkrcał v Honoluluju in s katero bi v štirih dneh prispel pred Golden Gate, je v San Francisco prispela kot en besneč ognjeni cvet.” (*Ibid.*)

Razočaran nad Torontom, si gre ogledat Niagarske slapove. Poblazneli New York ga že v drugo pušča hladnega in razočaranega, nakar se kmalu vrne v Liverpool. Na ladji sredi Atlantika napiše večji del pesnitve *Rosa Coeli*.

Na subjektivnem, tj. duhovnem nivoju, je ves ta čas, od februarja do oktobra 1905 e.v., izvajal meditacijo-ritual Priklica Svetega Angela Varuha, ki ga je po grško-gnostični maniri imenoval Augoeides. Odločitev za ta veliki podvig je padla sredi Kitajske, kot nujnost izpolnitve Magijske Zaprisege (po principih Svete Magike Abramelina Maga!), ki jo je odlašal že od “vojne” v Zlati Zori, ker so ga življenske okoliščine od tega odvrčale. Spoznal je, da se to usodno odlašanje lahko podaljšuje v neskončnost, če bi bil odvisen od idealnih pogojev samote v Boleskineu. Zato se je odločil, da bo to izvedel “tukaj in zdaj”, saj je astralni nivo pač povsem nekaj drugega od fizičnega, katerega je treba pač zanemariti. Vse mistične transe, ki jih je ob tem doživel in presegel, je malo kasneje podrobno opisal v magijski poemi AHA.

Doma, tj. po povratku s svojega zadnjega velikega potovanja okrog sveta, naleti na tragedijo; Rose med njegovo odsotnostjo postane alkoholik, vsled podedovane dipsomanije, potem ko jima je hči Nuit umrla za trebušnim tifusom v bolnici v Rangoonu, vsled nemarnosti Rose ob hranjenju z nerazkuženo dudo - po Crowleyevem trdnem prepričanju. (Glej spodaj, pogl. 60 iz *Izpovedi*!) Glavni krivec za Rosin bolesten alkoholizem, po Crowleyevem mnenju (čeprav je vedel, da se zgolj uresničuje, kar je zapisano v Knjigi Zakona in zadeva pogoje in značajnost Škrlatne Žene!) je bila njena mati, ki ji je kot otroku dajala piti šampanjec, kar niti ni bilo med tedanjo angleško (kvazi)aristokracijo tako redek slučaj oz. navada.

Predvsem feministične študentke in maginje, seveda, za žalostno usodo kar nekaj njegovih partneric krivijo 'krutega' Crowleya, kakor ga tudi obsojajo egocentrizma ipd., če omenim zgolj najmilejše klevete in ugibanja. Pravičnejše maginje, ki priznavajo določeno moralno, spiritualno in intelektualno inferiornost žensk, pa se strinjajo v dejstvu, da mora čas Škrlatne Ženske (gre za službo Svečenice Templja, ki je pandan Zveri), ki bo poučila svet o magijski formuli Ženske, šele priti. Crowley je pričakoval neko novo Semiramido, ali Ivano Orleansko, ki pa se ne bo skrivala za svojo moralno brezmadežnostjo ali celo devištvom, svojo "čestitostjo;" njen ponos, samoosveščenost in njeno častno Svečeništvo oz. Posvečenost, ji bodo zadostovali. "Another woman shall awake the lust & worship of the Snake." (AL, III, 34.)

Eno leto po smrti prve hčerke, Rose rodi njuno drugo hči, Lolo Zazo, za katero se je moral boljše potruditi, da je preživela - tudi njega.

Mimogrede, za eno potovanje naokrog zemeljske oble (tokrat, zgoraj opisano, že drugo) je Crowley potreboval nemara par minut razmisleka, da bi se odpravil nanj oz. se prepustil ugodnim vetrovom. "Jaz sem vedno bil Alastor, popotnik skozi divjino, Spirit of Solitude." In vendar...po tem potovanju se nikoli več ne vrne na Himalajo, v Indijo etc. S tem je tudi konec brezbriznega pohajkovanja in blodenja in lova in hribolazenja etc. Kasneje se vrača zgolj še (kot Prerok in Učitelj!) na jug, v Italijo, Španijo in severno Afriko ter na zahod v Severno Ameriko, da bi se na koncu življenja ustalil - doma, kje drugje kot, v Angliji. Toda vrnimo se nazaj:

"Deset let je bilo moje življenje en delirični ples na noro glasbo v inkarnirani strasti do moje partnerice, po neomejeni ploščadi možnega, ki je vibrirala z vnemo mojih stopal. Skozi tisoč kriz sem dosegel višek

svoje kariere. Dosegel sem vse svoje ambicije, dokazal sem se v vsakem trenutku, se soočil z vsako nevarnostjo, se radoval v vsaki vznesenosti, ki jo ponuja zemlja: moje nadaljne življenje pomeni upadanje od romance, kakršno si deček predstavlja kot svoj ideal. Čeprav me je čakalo še veliko dela na zalogi za dovršiti, veliko poletov z vrha na vrh spiritualnega uspeha, veliko velikanov v vrsti eden za drugim za spopasti se z njimi, sem se tedaj naučil na življenje gledati z razsvetljenimi očmi. Iskal sem in našel sem. Zdaj moram poiskati iskalce, da bi tudi oni lahko našli. Stremeti, delovati in doseči moram, ne le za svojo lastno izpopolnitev, temveč za svoje bližnje, v katerih edino se lahko sploh izpopolnim, saj sem se končno ovedel, da nisem Aleister Crowley, nek posameznik, ki bi bil neodvisen od združenja vesoljne zavesti, temveč zgolj ena izpoljitev Vesoljnega Uma, katere misli bi nujno bile jalove, če jih ne bi na široko posejal, da bi cvetele in rodile sadeže v vsakem akru Božjega vinograda." (*Izpovedi*, pogl. 57.)

In vendar...na različnih nivojih (sc. duhovnem, čustvenem, fizičnem) se dogajajo različne stvari, včasih pa se vsi ti nivoji stopijo v enega.

“Več kot tri tedne sem nosil fizične stigme moje Operacije (Abramelinove; op.p.). Vidno sem odseval svetlobo. Ljudje so se obračali za menoj in zrlji vame; niso vedeli, kaj je to bilo, toda vtis na njih je moral biti neobvladljiv.” (*Izpovedi*, pogl 59.)

In vendar...takoj potem je zbolel...da bi iz spomina napisal eno svojih najkompleksnejših knjig - *Liber 777*, s pomenljivejšim (?) podnaslovom *Prolegomena ad systemam sceptico-mysticae viae explicandae, fundamentum hieroglyphicum sanctissimorum scientiae summae*. A vrnimo se še nazaj, na začetek te krize “Brezna”, v katero je bil nevede pahnjnjen, in ki jo sicer lahko razumejo zgolj adepti misticizma in aspiranti Najnotranjjšega Reda:

Iz Magijskega Dnevnika, 19. november 1905 e.v.: "Spoznal sem, da sem povsem nezmožen razumnega presojanja. Podoben sem nekomu, ki se je leta ponašal z brzino in vzdržljivostjo favoriziranega konja, ne le, da bi spoznal, kako sta njegova brzina in vzdržljivost le prividni, temveč da sploh ne gre za pravega konja, ampak zgolj za obešalnik-kozo za perilo. Ni bilo nobene poti - nobene predstavljljive poti - iz te grozovite težave in ostudnega brezupa, ki je znosen zgolj zaradi dejstva, da je vedno obstajala Tema pri Vhodu. Toda to je bil do sedaj najhujši primer; želel sem priti od A do B; a nisem le kripelj, temveč nekaj takega kot je prostor sploh ne obstaja. Ne smem pozabiti na zmenek ob polnoči; in se

ni ustavila le moja ura, temveč nekaj takega, kot je čas, sploh ne obstaja...Toda pravgotovo nisem mrtvak pri tridesetih!" (*Izpovedi*, pogl. 58.)

Kasneje v *Izpovedih* izvemo, da v novi dvorani Posvečenosti adept zadobi zmožnost neposrednejšega intuitivnega zaznavanja resnice; v jeziku Kabale, ki ga edina ni pustila na cedilu v tem obdobju "strašnega brezupa", se je izrazil v nadaljevanju svojega Dnevnika: "Ob ščipu moja zavest skozi Ruah prodre v Nešemah." Torej na ono stran Brezna, kjer je vse, kar je bilo prej na tej strani Brezna videti razdvojeno, vsa možna logična nasprotja - združena in enovita. Razpršeno Znanje (lažna Sefira Daot v Kabali) postane Usklajeno Razumevanje (Sefira Binah na Drevesu Življenja), kar je stigma Magistra Templja v hierarhiji Najsvetejšega Reda Iniciatov, ki je utemeljen na Sveti Kabali.

To USKLAJENO RAZUMEVANJE, ezoterično v svojem človeško inteligibilnem smislu, mora (!, ?) biti izraženo eksoterično, razumljivo (!) vsakemu razumnemu (?) osebk; kako ta vsakogaršnji problem razreši Prerok – o tem poroča "poročnik" Fuller v "Templju Kralja Solomona"; to je bilo obdobje, še pred Kitajsko avanturo, ko se je Crowley šele odločal za Veliki Umik; glavno meditativno metodo – Sammasati - pa mu je sugeriral Allan:

"...našel je svojega starega kolego, I. A. (sc. Allana Bennetta; op.p.), ki je zdaj član budistične skupnosti (Sangha; op.p.) in se imenuje Bhikku Ananda Metteya. Od njega je prejel instrukcijo, ki naj bi mu omogočila doseči visoki in strahoviti duhovni vrhunec, ko se mora Adept pahniti v Brezno, iz katerega se bo pojavil povsem gol, osvobojen svoje zgodovine, kot dojenček – Dete Brezna.

'Razišči Reko Duše,' je rekel Ananda Metteya, 'odkod in čemu si prišel.'

Tri dni – najdaljše obdobje, ki ga dopušča budistični kanon – je ostal v svoji kajuti, meditirajoč na zadevo; toda nič se ni navidezno izcimilo iz tega. Stisnil je svoje zobe in se trmasto oprijemal tega večnega zakaj. Tu je oseba v Rangoonu. Zakaj? Ker je hotel videti Bhikkuja A. M. Zakaj? Ker – in tako naprej v na pol pozabljeno preteklost, v temna morja, ki se svetlikajo v mraku, kakor čista ladijska gred njegove misli, ki jih razdvaja. (...)

Potem ko je bil vedno znova in znova izigran, mu je padec s konjem v prepad (*glej spodaj, pogl. 55 iz "Izpovedi"; op.p.*) priskrbel dejavnik, ki mu je manjkal v njegovih kalkulacijah. Dostikrat je ušel smrti na

domala čudežen način. 'Torej sem le za kakšno rabo!' je bil njegov zaključek. 'Torej sem resnično POSLAN, da nekaj naredim.' Za koga? Za svet; njegove enačbe bi ne mogel zadovoljiti noben polovičen smoter. Torej sem res 'izbrani Svečenik in Apostol Neskončnega vsemirja'. Dobro: in kaj naj bi imel za sporočiti? Kaj naj učim ljudi? In so kakor strela spod neba udarile vanj tele besede: 'ZNANJE IN OBČEVANJE SVETEGA ANGELA VARUHA.'¹⁹ (konec citata, Fuller: 'Tempelj Kralja Solomona'.)

Fuller tudi izrecno poudari v tej svoji knjigi, kaj je poglobitni in osrednji predmet ter sporočilo te Crowleyeve hagiografije "Tempelj Kralja Solomona", ki jo je avtor skomponiral iz Crowleyevih magikalnih zapiskov in dnevnikov ter pisem njemu, kot njegovemu učencu.

"AUGOEIDES.

"Lytton ga imenuje Adonai v 'Zanoniju' in jaz tudi pogosto uporabljam to ime v mojih zapiskih.

"Abramelin ga imenuje Sveti Angel Varuh. To privzemam:

"1. Ker je Abramelinov sistem tako preprost in učinkovit

"2. Ker je, bivši vse teorije univerzuma nesmiselne, boljše govoriti v nekem jeziku, ki je očitno nesmiseln, tako da užalim človeka metafizike.

"3. Ker ga tudi otrok lahko razume.

"Teozofi ga imenujejo Višji Jaz, Tihi Opazovalec, ali Veliki Mojster.

"V Zlati Zori ga imenujejo Genij.

"Gnostiki mu pravijo Logos.

"Egipčani mu rečejo Asar Un-nefer.

"Zaratustra govori o združenju vseh teh simbolov v obliko Leva – glej Kaldejske oraklje.

"Anna Kingsford ga imenuje Adonai (Odet v Sonce). Budisti ga imenujejo Adi-Buda – (kakor pravi H. P. Blavatska.)

"Bhagavad-Gita ga imenuje Višnu (pogl. xi.)

"Ji King ga imenuje "Velika Osebnost."

"Kabala ga imenuje Jehidah.

"Pravtako smo delali metafizične analize Njegove narave, vse globje in globje, v skladu s subtilnostjo pisca; ta vizija namreč – gre vedno za isti fenomen, različno obarvan s strani različnih Ruahov (človeških

¹⁹ Orig. Knowledge and Conversation of the Holy Guardian Angel.

umov; op.p.) – je, kakor verjamem, prva in poslednja od vseh Spiritulnih Izkušenj. Kajti čeprav se pripisuje Malkutu, in Vratom Poti Njega-

vega zasenčenja, je On pravtako v Keterju (Keter je v Malkutu in Malkut v Keterju – “kakor zgoraj, tako spodaj”) in je Konec “Poti Modrih” pravtako istoveten z Njim.

“Torej dočim je Sveti Angel Varuh, je On²⁰ pravtako Hua in Tao.

“Kajti ker je Intra Nobis Regnum deI, so vse stvari v Nas samih, in Vse Spiritualne Izkušnje so bolj ali manj popolna razodetja Njega.

“Vendar je zgolj v Srednjem Stebru Drevesa Življenja njegova izpolnitev na kakršenkoli način popolna.

“Invokacija Augoeideja je celotna stvar. Le da je tako težavna; moramo iti skozi vseh petdeset vrat Binaha naenkrat, bolj ali manj razsvetljeni, bolj ali manj zaslepljeni. Vendar je prva in poslednja stvar ta Augoeidejeva Invokacija.” (konec citata iz Crowleyevega pisma Fullerju!!!)

Torej naj si zapomnijo vsi, ki kadarkoli in kjerkoli govorijo o Njem – NE LOQUARIS DE DEO ABSQ LUMINE! In Njegove Knjige je mogoče razumeti zgolj v L.V.X., katere standard je jasno naznačen v “Zvezdi na horizontu” (glej prevod spodaj!).

V *Izpovedih* kasneje analizira svoje zapiske iz Dnevnika iz tega kritičnega obdobja:

“Poznamo velike duhove, kompleksne ljudi, vseskozi očiščene od vsake misli, oropane vsake človeške in božanske stvari, osredotočene na eno samo aspiracijo, preprosto, kakor otrokova ljubezen do njegovega očeta.

Kakor strela spod neba? In spet preblisk, nenaden, kakor običajno vprašanje praktičnega človeka: kako? Odgovor je bil pravtako takojšen: ‘KLIČI ČESTO’ (sc. Invoke often! Op.p.). Niti nisem potreboval nadaljnega vprašanja. To so bile vsekakor besede Zaratustre, vendar tudi

²⁰ Spolnost oz. seksizem pri Angelu sicer ni vprašljiv(a) in je alternativn(a) oz. heretičn(a). (Sic!) On = 120 (ATU XV in ATU XIII v Tarotu) ali 56, fonetično UN (ATU V in ATU XIII) in tudi NU. HUA je striktno moški zaimek tretje osebe v arabščini; kakor se tudi TAO običajno razume kot moški pandan od TEH. Dočim je v slovenščini ANGEL večinoma moški, kakor tudi v angleščini; pa je obenem nje(ga) dvospolnost eminentna. Glej mojo razpravo ‘Jezik in Spolnost’ v NOX 4, kjer je izdelana teza o(U)IAO(U) formuli kot misteriju seksizma, ki je elegantno nakazan, za čuda, v arabski kabali.

moje lastne. Uporabil sem jih za parafrazo v ‘Tanhauserjevi’ pesmi. In konec koncev, v njih ni nič kaj posebno magikalnega, razen tega da izražajo preprosto zdravo razumsko psihologijo. Huxley pravi, da je znanost organiziran zdrav razum, Frazer pa, da je znanost uspešna Magika. Silogizem je enostaven.” (*Izpovedi*, 58.)

Za pomoč pri razrešitvi tega “enostavnega” silogizma nam je na razpolago mnogo Crowleyevih zapiskov in knjig, v prvi vrsti “krona” temeljnega dela *Liber IV vel ABA*, namreč, *Liber Samekh*, s pomenljivim podnaslovom “Theurgia Goetia Summa (CONGRESSUS CUM DAIMONE)”; za vse razumne, bolj ali manj izobražene ljudi dobre volje, na znanje, da se morajo še izobraziti, da bi lahko presojali stvari, ki zavezujejo predvsem bodoča pokolenja inteligence in pristne človeške, tj. spiritualne, podjetnosti.

Kasneje v retrospektivi, brez nostalgije ali obžalovanja, Crowley uvidi vzrok vseh svojih težav, ki so se nakopičile in stopile v pravo moro v tem obdobju, namreč, v svojem brezupnem poskušanju, da bi ubežal Knjigi Zakona in dolžnosti, tj. etiki, ki mu jo je le-ta tako preprosto nakazala. Strah pred Iniciacijo (Kriza Obsodbe) je enak strahu pred smrtjo, in ljubeznijo; to je (ne)razumljiva vse-preveč-človeška slabost, ojačana s kongenitalnim občutkom krivde, ki izhaja iz mita o Padcu Človeka. Leteča Sfinga (SFINY = gr. 666) priča o povsem drugačni zgodbi in skriti zgodovini.

Kakorkoli že, Iniciacijo sestavljata dve poglavitni aferi: Genij (Angel), in Brezno. Prva zadeva emancipacijo in razširitev posameznika kot takega v vse možne smeri, drugo pa izničenje tega Sebstva, da bi se lahko stopil z Vsem(irjem). Dokončno je Preroku uspelo prečkati Brezno (med Idealnim in Aktualnim) šele na potovanju po Sahari, ki je opisano v knjigi *Vizija in Glas*, ki ima pomenljivo šifro – 418, kar pomeni Magnum Opus. Mimogrede, tam se tudi prepriča na lastne oči, da so se Tajni Vodje s Himalaje, kjer so prebivali prejšnji eon, preselili v sveteljši kraj – Saharsko gorovje!

N.B: Na tem mestu je vidna logična zadrega nekega (Crowleyevega!) biografa in glavni problem knjige o ČLOVEKU – SFINGI – ZVERI. Navidezen KAOS je simptomatičen, še posebno v primeru Zveri, ki je HAOS in čigar magijska šifra je 666. Razumeta? Ne? Ni važno razumeti, važno je občudovati, častiti, ceniti, računati z ...Kar pa se tiče resnice, dragi bralec in ljuba bralka, “VI ste Resnica.”

Ah...(to pisanje je obupno; oprostita mi!)

Leto 1907 e.v. Crowley označi kot *annus mirabilis* v poeziji. Poleg zbirke pesmi *Oblaki brez vode*, ki jo mnogi smatrajo za njegovo najboljšo pesniško zbirko, proizvede dve svoji, poleg Knjige Zakona, najljubši Sveti Knjigi: *Liber Liberi vel Lapidis Lazuli* in *Liber Cordis Cincti Serpente*. To sta sicer, formalno, prozni deli, vendar sta prežeti s poezijo, ne, sta živa poezija, se pravi, najsublimnejši jezik, s katerim zgolj je mogoče izraziti tako vzvišen navdih, ki je sicer v celoti domena mistične dovršenosti. "Lahko rečem le, da se tedaj nisem zavedal, kaj pišem, in čutil sem, da nimam pravice spremeniti niti stila črke. Te (SVETE; op.p.) knjige so bile napisane skrajno hitro brez vsakega premora niti za trenutek premisleka, in nikoli si nisem domišljjal, da bi jih revidiral. Nemara je "popolna inspiracija" najprimernejši izraz, ki pa ga ljudje sploh ne upoštevajo in s priskutnostjo zavračajo obstoj česa takega." (*Izpovedi*, 62.) Aumgn.²¹

"Jaz sem Srce; in Kača se ovija
okrog nevidne srži duha.
Vstani, O moja Kača! Zdaj ura je prava
Skritega in svetega neizrekljivega cveta.
Vstani, O moja kača, in v sijaj se razcveti
Na telesu Ozirisa, ki plava v krsti!"
(*Liber Cordis Cincti Serpente*)

Pri triintridesetih letih, leta Oiv A.L. (4. Leto Novega Eona; tj. 1908 E.V.), izda svojo, recimo, "prvo novodobno" literarno mojstrovino z barbarskim nazivom "Konx Om Pax" (nekakšen filozofsko-pesniški simpozij, ki predstavlja okvir za povsem novo literarno obliko); istega leta pravtako zasnuje, tj. predvidi, skupaj z dvema kolegoma, skrajni magijski Red A.˙A.˙., čigar smisel zadeva zgolj resne študente

²¹ Za stare Grke je POESIS bila v bistvu Magika, to je, ne ustvarjanje poezije, temveč ustvarjanje vsega z Besedo, kakor je Bog ustvaril svet, bi rekli kristjani in kabalisti, Logos, Beseda, ki je Bog in je postala meso. MAGEIA pa je Grkom pomenilo malo skrivnostnejšo (ker je bilo v tujem jeziku) besedno čaranje perzijskih Magov, kakor so jih imenovali. Vseeno obstaja razlika med "barbarskimi imeni evokacije" za Bogove in pesništvo v materinem jeziku za ljudi. V pripravi je slovenski Slovar Barbarskih Imen.

antropologike in Magike, gnostične katolike ter po možnosti, alkibernetike.

“V letu 1908 se me je začel polaščati rahel nemir. Himalaja me je ozdravila navade hoditi v Alpe. Nisem se mogel več igrati s punčkami, potem ko sem dvoril takim odraslim ženskam kot sta Chogo Ri in Kangchenjunga. Poskušal sem se ustaliti v Latinski Četrti (v Parizu; op.p.), kjer sem našel resnični dom v ulici Vavin št. 50 pri gospodu in gospe Bourcier, pri ljudeh, v katerih je bil še živ duh zgodnjih dni d’Artagnana. Obstaja nek čuden odnos med najboljšimi meščani tega tipa in potujočim *gentilhomme*, ki išče srečo tu ali tam, iščoč *a pied a terre*. To je odnos, ki zahteva veliko obojestranskega spoštovanja in naklonjenosti; toda, gorje, kvalitete, ki naredijo tak odnos možen, so postale v svetu zelo redke. Navkljub vsem njegovim slabim stranem, ni bilo boljšega socialnega sistema, kot je bil fevdalni, v kolikor je izhajal iz patriarhalnega. Ko smo odpravili njegove zlorabe, smo obenem odpravili tudi najplemenitejše motive za dejavnost in najprimernejša pravila obnašanja. Vojska je uničila ta odnos v celoti. Na koncu so Bourciueri postali odvrtni, kot vsi Francozi.

V aprilu sem (spet; op.p) pohajkoval med Parizom in Dealom ter zelo vneto igral golf. Rose je prehajala od slabega na hujše.” (*Izpovedi*, 63.)

Na svoj triintrideseti rojstni dan, po uspešnem Magijskem Umiku v Parizu, doseže še en Samadhi, ki ga opiše v knjigi-magijskem dnevniku “Janez sv. Janez”.

Leta 1909 e.v. napiše mistično pesnitev AHA, v kateri detajlno razkrije svojo mistično teorijo in jo v tem oziru lahko primerjamo zgolj z Bhagavadgito ali Visoko Pesmijo iz Mahabharate. AHA predstavlja tudi njegovo dokončno pomiritev s Knjigo Zakona in svojo službo preroka Novega Eona, kakor pričajo parafrazirani zaključni verzi pesnitve. (Gre za citat zadnjih dveh verzov s konca drugega poglavja Libra AL.)

“OLIMPAS: Mojster, kako subtilno si povlekel
Svetlobo dneva iz Zlate Zore,
Zarotivši Izvotleno Planino, da razpre
Svojo Rubinasto Rožo in Križ iz Zlata;
Dokler nisem uzrl, od daleč bleščeče
Sokolje Oko in Zvezdo Srebrno!
MARSIAS: Mir vsem bitjem. Mir tebi,

Sodediču moje vekovečnosti!
Mir največjemu in najneznatnejšemu,
Tako meglici zvezdni, kakor vodni liliji!
Svetloba naj obilno se razširi
Na njih, ki sanjajo in ki so sence!
OLIMPAS: Zveri velja naj blagoslov in češčenje,
Preroku ljubke Zvezde!"

Pri štiriintridesetih začne "v službi Reda" izdajati "Equinox", revijo znanstvenega iluminizma, s katero razburi vso razumniško, in še posebej, "ezoterično" razmišljajočo javnost. Pazljivo in strpno branje uvodnika v prvo številko priporočam vsem na pol izobraženim, da bodo znali opletati s svojo "novodobno" zadolžnico:

"S publikacijo te REVIJE se začenja popolnoma nova avantura v zgodovini človeštva. Kakršnokoli znanje je bilo poprej poverjeno ljudem, je bilo vedno zagrajeno s pogoji in omejitvami. Prišel je čas, da se spregovori odkrito in, kakor je le mogoče, v jeziku množic.

Tako se Bratje A.:A.: izjavljajo brez čudeža ali misterija. Vsakemu šarlatanu je enostavno izvajati čudeže, zgrožati in celo varati, ne le bedakov, temveč vsakogar, kakorkoli že je bistroumen, ki ni izvežban v opazovanju; in izvežbani opazovalec niti ne uspe vedno takoj zaznati prevaro. A.:A.: namerava usposobiti take ljudi, ki so sposobni napredovanja do višje interpretacije človeštva; in dokaz njihove zmoglosti za to leži v njihovem uspehu, ne pa v nekem drugem nepomembnem fenomenu. *Argument na podlagi čudežev je non sequitur.* (Se pravi, da ni nikakršen argument ali dokaz; če vzamemo to dejstvo v obzir, potem spoznamo, da je krščanska Biblija, ki je domala v celoti zgrajena na čudežih, ki jih množice in tudi teologi, dojemajo dobesedno, ena velika prevara, katere glavni smoter je Zarota proti človeški rasi in zdravemu razumu. To je najbolj esencialen ter tehten argument za neko resno Teorijo Zarote kakor tudi, na drugi strani, Kurtoazije. Op.p.)

Pravtako ni v A.:A.: prav nič skrivnostnega; ne smemo mešati skrivnostnega z neznanim. Nekatero vsebine iz te REVIJE bo sprva nemogoče ali težko razumeti, toda zgolj v smislu, kakor je Homer nerazumljiv nekomu, ki ne zna grško.

Bratje A.:A.: ne ustvarjajo misterijev; Oni vam ne dajejo le Teksta, temveč tudi Komentar; ne le Komentarja, temveč tudi Slovar, Gramatiko in Alfabet. Temeljito moramo obvladati jezik, preden lahko začnemo

ceniti mojstrovine; in če, ne poznavajoč prvo, prezirate slednje, potem morate oprostiti tistim površnim opazovalcem, če njihovo čudenje prekaša vaša ogorčenost.

Bratje A.:A.: so se postavili proti vsakemu šarlatanstvu, bodisi prodajanju mirakljev ali mračnjaštvu; in vsi, ki iščejo slavo ali bogastvo s takimi sredstvi, lahko pričakujejo brezobzirno razkrinkanje, bodisi njihove ničevosti ali neiskrenosti; kajti nek vljudnejši način jih ne more poučiti.

Bratje A.:A.: priporočajo preproste eksperimente, ki jih bodo opisali, s peresi njihovih izbranih delegatov, v najenostavnejšem razpoložljivem jeziku. Če ne boste uspeli zadobiti dobrih rezultatov, lahko za to krivite sebe ali pa Njihove metode, kakor hočete; če boste uspeli, se lahko zahvalite sebi ali Njim, kakor hočete. (...)

Namera Bratov A.:A.: je ustanoviti laboratorij, v katerem bodo lahko študentje izvajali take poizkuse, ki zahtevajo preveč časa in truda, da bi ustrezali njihovemu običajnemu življenju; njihovi nadaljnji Načrti pa bodo razloženi v celoti v skladu s priložnostmi, ki so dane.

Vsakdo, ki želi vstopiti v komunikacijo z A.:A.:, lahko to stori, da pošlje sporočilo Tajniku Reda..." (*Uvodnik* v prvo številko prvega letnika Revije Equinox, iz leta 1909 e.v.!)

Še vedno ima zadosti denarja, da financira vse svoje knjige v prvovrstni kvaliteti sam, brez misli na dobiček, niti na potrato. Nesprejemanje dobička od spisov mističnih in magijskih instrukcij, kar je kurtoaznost pravih Učiteljev, je predstavljalo bistveni etos Crowleyeve ekonomije, v kateri, poleg izdajanja svoje literature, ni bilo mesta za kakršenkoli dobičkonosen posel. Equinox, sicer prvovrstne izdelave, se je prodajal za simbolično ceno in je bil vselej razprodan v trenutku.

Leta 1910 e.v. (sc. 0vi A.L. = Leto 6 Novega Eona) izda (napisano pet let prej, takoj po odpravi na Kangchenjunga) "Bagh-i-muatar" (ar. Dišeči vrt; op.p.), ki naj bi bila klasika sufizma. Tokrat si je izmislil sufi avtorja (Abdulah Al-Hadži iz Širaza) iz 16.stoletja, potem editorja te raritete in še krščanskega duhovnika, avtorja uvodnega antropološkega eseja o Pederastiji. Pokaže tudi dosti znanja arabščine, kakor tudi hindujščine. Esej *Peri tes paiderasteias* je izšel tudi v slovenskem enakonočniku NOX, št. 2.

Tedaj tudi začenja že redno pridobivati knjige "po volji", se pravi, v stanju nekakšnega mističnega transa (vključujoč magijsko projekcijo in

popolno, samadično zbranost na vizijo ali predmet obravnave), ki je stigma preroka in njegove pisateljske oz. pesniške dovršenosti. Ne piše več Aleister Crowley, niti Frater Perdurabo, temveč Magister Templja V.V.V.V.V. in Magus Zver 666, tj. Duh Novega Eona, sam Zeitgeist, bi lahko rekli. Tipičen magisterski podvig je tudi Zasnova A.˙A.˙. biblioteke, ki se tehnično deli na štiri razrede. To spet lahko razume samo resen študent magike, za ostale razumne in nerazumne ter na pol izobražene je to povsem nedosegljivo. Lege, judica! (Glej slovensko izdajo Svetih Knjig Teleme, 1993 e.v.)

Istega leta napiše satirično dramo v verzih *Tragedijo Sveta*. Zasnovana je kot napad na krščanstvo kot religijo in ne na Jezusovo, sicer univerzalno, mistično učenje, ter kot poseben "sokratski" poziv (angleški) mladini, da radikalno spremeni svoj pogled na svet in njegovo zgodovino.

"Nekaj moram zahtevati; naj ta knjiga vztrajno kroži med mladino. Hočem zavesti angleške fante in naj se stari obračajo nespreobrnjeni v svojih grobovih. Potem naj ti fantje, ko bodo postali možje, ustvarijo novo nebo in novo zemljo. Vi niste crowleyanci, dokler niste zmožni izjaviti "Res je, hvala Bogu, jaz sem ateist." Kajti 'prevrednotenje vseh vrednot' se mora znova zgoditi, ko bodo pomrli in bili prekleti vsi, ki so nas prisilili v mučno stanje, v katerem se zdaj nahajamo. (...) Mladina! Obstaja sovražnik. Jaz nisem strahopetec, upam; in verjemite mi, da se lahko postavim za precej solidnega generala – ki vsaj ni tiran. Toda brez vojske sem brez koristi; kakor Napoleon na sv. Heleni." (*Tragedija Sveta*, Predgovor.)

Sledi njegov pohod na njegovo *alma mater*, univerzo v Cambridgeu! Predava v študentskih klubih, a kmalu naleti na anonimno nasprotovanje ter grožnje, njemu in njegovim študentom, s strani vodij te "teutonsko-krščanske" ustanove.

Poziv na nujno ponovno "prevrednotenje vseh vrednot" usliši, če že ne kdo drug, mlad londonski pesnik in študent židovskega rodu iz Cambridgea, Victor Neuburg, ki postane njegov dolgoletni učenec in sodelavec. Njun največji skupni dosežek je nemara famozna knjiga vizij *Liber 418, Vizija in Glas*, ki jo proizvedeta med magijskim Umikom v saharsko puščavo 1909 e.v.

Pri petintridesetih letih izvede (z Neuburgom in Leilo Waddell) v Caxton Hallu, v Westminsteru, serijo znova obujenih Eleuzinskih Misterijev, s katerimi hoče javnosti predstaviti "novo-staro" umetnost

magike (evokacije, invokacije in češčenja) na gledališko-umetniški način. Opogumljajoče kritike iz intelektualnih in umetniških krogov, a krute obtožbe in izsiljevanje iz tabloidnih krogov. Crowley in nekateri njegovi prijatelji obtoženi sodomije, kar je za tedanje homofobične razmere v Angliji razumljivo, čeravno je Crowley sam že prej, kar se ni upal še nihče pred njim, javno zagovarjal biseksualnost vobče ter moško homoseksualnost, ki jo treba razlikovati od pedofilije. Prva je privilegij osvobojenih umetnikov in aristokratov, druga pa sramotno prakticiranje zavrtega libida kristjanov, ki je danes po pravici kriminalizirano kot posilstvo in zloraba.

“Šlo je za psihologijo srednjega veka. Človek je lahko, ali pa ne, kriv umora, toda čarovništvo je bilo tako nezamisljiva nagnusnost, da si ljudje niso predstavljali, da bi nekdo bil lahko nedolžen, če je že bil obsojen zanj. Spomnim se Eckensteinovega primera. Zagrešil naj bi bil neko zlodejstvo, ki je bilo prestrahtno, da bi ga lahko izrazili z besedami, zato je moral biti kriv. Isto se je dogajalo meni. Nikomur ni bilo prav nič mar, če sem počenjal, ali pa ne, različne stvari, ki jih lahko pričakujemo od kogarkoli, da bi jih počenjal, nihče pa ni gojil dvoma v to, da jaz počenjam stvari, ki so v naravi nemogoče. Nihče se ni potrudil, da bi raziskal dejstva o najpreprostejših zadevah. Natiskovali so laži o moji družini, o mojem premoženju ter o najbolj znanih dogodkih v mojem življenju. Nihče ob tem ni skušal biti dosleden ali vsaj verjeten. Urejanje časopisa med prestajanjem domnevne zaporne kazni ali prisilnega dela se ni nobenemu zdelo iznad mojih zmožnosti, in tako naprej *ad nauseam*. Še bolj absurdno, malenkosti, ki pritičejo sto tisočim ljudem, postanejo v mojem primeru predmet obtožb najzlohotnejšega značaja. Obtožen sem bil, da živim v podeželski hiši, kakor da bi se samo morilci lahko toliko spozabili. Če sem ugasnil luč, sem to nemara naredil, da bi skril svoj zločin. Če sem prižgal luč, sem s tem dokazoval svojo brezsravnost. Če sem odšel v London, sem verjetno bežal pred policijo v Parizu; če sem odšel v Pariz, sem bežal pred londonsko policijo.” (*Izpovedi*, pogl. 67.)

Novembra 1910 e.v. je pobudnik artistske afere v zvezi z Epsteinovim nagrobnim spomenikom Oskarju Wildeu v Parizu na pokopališču Nesmrtnih. Oblastem ni šel v račun izpostavljen penis na kipu in so ga prekrili z neokusnim metuljem. Crowley organizira akcijo, v kateri sam odstrani metulja, se z njim našemi povrh svoje spalne srajce in tak vstopi v Cafe Royal v zabavo zbrane umetniške družčine. Sam

kipar Jacob Epstein je bil ob tem sila zadržan, a se je vseeno prepustil veselemu vzdušju v kavarni. Crowleyev namen ob tem je bil zgolj ta, ta se postavi v obrambo umetnosti, čeravno o modernistični umetnosti ni imel najboljšega mnenja.

“Kubizem, vorticism, dadaizem in podobne sektarjanske bedastoče vse na koncu končajo pri istem; to so odišavljene intelektualne muhe, izumljene z namenom, da bi dokazale skrajno imbecilnost njihovih privržencev. Zavedajoč se svoje nesposobnosti, skušajo dokazati svojo popolnost, ravno tako kakor skuša ženska, ki škili, samo sebe prepričati, da je navzkrižno gledanje stvar posebnega šarma. Prevara je v tem: umetniško delo se potrjuje skozi neposreden magijski učinek na opazovalca. Otročje je ‘dokazovati’, da je Pope boljši pesnik od Shakespearea, ker je njegov klasicizem vrednejši od ‘nesrečnega barbarizma’ (kakor pravi Hume) elizabetinca. Kritiška načela, ki izhajajo iz analize po dogodku, so vselej brezpredmetna. Swinburnea ne moremo izpopolniti tako, da uporabimo njegovo metriko natančneje kot je to storil on sam.” (Ibid.)

Tedaj v Parizu na zabavi pri Isadore Duncan spozna (njeno najboljšo prijateljico) svojo naslednjo Škrlatno Žensko Mary Sturges, alias Soror Virakam. “Ta gospa, sijajen primerek mešanice irske in italijanske krvi, je posedovala najsilovitejšo osebnost in strahovito privlačnost, ki je v trenutku privlekla mojo lastno. Pozabil sem na vse. Sedel sem na tla, kakor en kitajski bog ter izmenjal električnost z njo. Po nekaj tednih uvodnega tipanja sva se združila v bitki na celi fronti; se pravi, prišel sem v Pariz, kjer je imela svoje stanovanje in jo odpeljal v Švico na zimsko smučanje. (...) Neke noči, ko sem nameraval zaspati, me je zmotilo nekaj, kar je bilo očitno silovit napad njene histerije, v kateri je iz sebe izlivala besen hudournik zmedenih prividov. Razburjen sem jo hotel pomiriti. Toda ona je vztrajala, da je njena izkušnja resnična; da mi prinaša važno sporočilo od neke nevidne osebe. Tak nesmisel je še povečal mojo razburjenost. Toda – po poteku kakšne ure vsega tega – potem sem obnemel od začudenja. Nenadoma sem zaznal povezanost njenega besnenja ter uvidel, da sem se ujel v svoj lasten jezik simbolov. (...) Nato sem se prepričal, da je ona dejansko v stiku z neko inteligenco, ki mi ima nekaj za sporočiti.” (*Izpovedi*, 70.)

Tako ju je ta neinkarnirana inteligenca, ki se je poimenovala Ab-ul-Diz, privedla po mnogih peripetijah v bližino Neaplja, točneje v zapuščeno vilo Caldarazzo, ki sta jo prepoznala iz vizij in kjer sta začela

pisati "Liber IV vel ABA," splošni grimoar Magike, ki danes, poleg Revije Equinox predstavlja nepogrešljiv kurikulum za vsakega resnega študenta ezoterike. Osnova knjige je bila dovršena tedaj, a je bila dokončana šele ca. deset let kasneje ter s pomočjo še dveh Škrlatnih Žen. Ob tem je vredno omeniti neko zanimivo posebnost, namreč, da je Crowley (nekako) v drugih dveh tretjinah svojega življenja doživljal vse svoje najpomembnejše Skušnje s pomočjo (Škrlatnih) Žensk, dočim so prej bili njegovi učitelji in vodniki predvsem moški prijatelji in sodelavci. Torej ima (novodobni?) feminizem globljo antropološko in mistično osnovo, ter pomeni ne le našo Gnostično in Katoliško zavezo, temveč nam govori o poglavitni zmoti patriarhalnih religij preteklosti, ki so hotele, k sreči neuspešno, povsem zatreti gnostično-heretično tradicijo, ki se je do danes lahko ohranila pri življenju zgolj v najskritejših svetiščih. Zgodovina totalitarizma in fundamentalizma patriarhalnih cerkva je tako, predvsem za nas Gnostike, zgodovina kriminalne zarote in nerazumne vojne proti človeški inteligenci, vsled česar je nemogoče pričakovati, da bi se krščanska cerkev, ta monopolna in zločinska združba "v dobri veri"²² (ki se skriva za lepimi besedami in strahomističnim bliščem ter katedralskimi obzidji), kdajkoli lahko spravila s katerikoli svobodomiselnim ljudstvom. (Morda se komu zdijo te besede surove, ker pač že dolgo živi v neznanju, vendar se morate zamisliti, zakaj neki smo še danes vsi heretiki (alternativci) obsojani in kriminalizirani s strani krščanske duhovščine in posledično pohlevnega ter prestrašenega ljudstva. Zaveza razsvetljenstva je ateizem in sekularizem, zaveza postmodernizma pa demokratični katolicizem, holizem in globalizem. Veliko vprašanje danes je, vsaj za nas, gnostične katolike, mar ljudje sploh potrebujejo cerkev, ko pa se religiozni instinkt na zdrav način izpoljuje povsod drugje, samo v spolitiziranih cerkvah ne, na primer v športu, tj. v Igrah. Tempora mutandur. Aumgn.)

Pri osemintridesetih izda svojo naslednjo novodobno literarno mojstrovino "Knjigo Laži" (lažno tako imenovano). Takoj po publikaciji ga obišče Z.V.R. O.T.O. Theodor Reuss, ki ga pouči o določenih

²² To odkrito javno obsodbo uradne cerkvene oblasti, pa naj se sliši še tako neresno in romantično, sem pripravljen zagovarjati kjer in kadarkoli, pred vsakim tribunalom, ob čemer se nočem izgovarjati na nobeno svojo legitimno in demokratično svoboščino, temveč zgolj na jasno pričevanje objektivnih zgodovinskih dejstev.

dejstvih Prostopozidarstva, Templarstva in Gnoze. Vizija Nove Kurtoazije.²³

O.T.O. postane odrešilna Barka za vsa bodoča pokolenja novega "naroda" Telemitov. Odide v Berlin, kjer ga Reuss poveri kot Kralja angleško govoreče (M.:M.:M.:) province O.T.O.. Rojstvo Bafomitra.²⁴

Tedaj napiše tudi dramatično pesnitev "Ladja" in utopično novelo "Izgubljeni Kontinent", v kateri poda, po vzoru (po)renesansčnih humanistov, svojo utopično vizijo Atlantide, kot prispodobno naše lastne civilizacije. "Napisal sem neke vrste novelo (ali roman oz. fikcijo; op.p.), ki naj bi podala poročilo o civilizaciji Atlantide. Včasih se mi zdi, da ji manjka artistične enovitosti. Sicer pa je nekakšna fantastična rapsodija, ki opisuje moje ideale o Utopični družbi; a neki odlomki so satira na okoliščine naše obstoječe civilizacije, dočim vsebujejo neki drugi namige na določene globoke magijske skrivnosti, ali preduvide odkritij v znanosti." (*Izpovedi*, 75.)

Zatem odide v Moskvo, kot menager "The Ragged Ragtime Girls", ki jih vodi Leila Waddell, njegova tedanja velika ljubezen in učenka. Predrevolucionarna Moskva navdihne njegov poetični genij. Napiše med drugim lirično rapsodijo "Mesto Boga" in esej "Srce Svete Rusije". V Moskvi tedaj napiše tudi dvojce svojih vrhunskih literarno-magisterskih del, *Himno Panu* in *Gnostično Mašo*²⁵ (Glej NOX 1!). Jeseni preko Sanctpetersburga in Stockholma povratek v London in decembra v Pariz.

V začetku naslednjega leta se posveti magijskemu opusu - "Pariška Dela"; antropološka razodetja globalnega pomena, v katerih je med drugim odkril esencialno-falično naravo Krista – Merkurija, dočim je

²³ Ta izraz v tem kontekstu je moj, ne Crowleyev, in je nadomestek za 'aristokracijo', 'plemstvo', 'patriarhalno masonerijo' ipd. in izraža zavezo Vladajočih'.

²⁴ Pravilno črkovanje, z R na koncu. Številčna vrednost 729, kar je 9 na tretjo potenco. Isto numeracijo ima grška beseda Kefas, s katero je Jezus poimenoval Petra – "Skala", tj. temeljni kamen nove cerkve. V Bafometu, dvospolnem idolu Templarjev kristjani vidijo Satana, Antikrista in Zver vseh zveri. Bafometr pa izvirno pomeni Oče Mitra.

²⁵ *Himna Panu* je po njegovem mnenju najmočnejša magikalna invokacija, ki je bila kdajkoli napisana. *Gnostična Maša* ali *Liber XV – Ecclesiae Gnosticae Catholicae Kanon Missae* pa je veliko antropološko in magijsko odkritje predkrščanske formule Euharističnega Rituala ali Konzumacije Boga, ki se je v krščanstvu pod navlako nesmisla in predsodkov skoraj povsem izgubila in skvarila. Memento!

prej smatral Krista za apolinično-dionizično (sc. Sončno!) božanstvo. Krščanska "rašomonska" pripoved o Jezusu pa je v primerjavi s tem odkritjem zgolj novinarski (zgolj senzacionalističen in političen!) članek iz Dnevnika iz časov Poncija Pilata. (Glej esej 'Eleusis' na koncu pričujočega zvezka!)

Leta 1913 e.v. (Oix A.L.) se zgodi tudi prva (sicer ponatis prve izdaje leto prej) kompletna (zadevajoč določena pravila publikacije) izdaja *Libra Al vel Legis*, *Knjige Zakona*; devet mesecev (!) pred začetkom Prve svetovne vojne. Obenem, ob izidu zadnje številke prvega kroga revije *Equinox*, objavi nadaljnjih pet let (torej za deset števil) molka oz. Tišine, kar je sicer nujna A.:A.: manira v izdajanju magikalnih instrukcij.

Oktober 1914 e.v. odpluje (na *Lusitanii*, ki so jo Nemci dve leti kasneje potopili, kar je spodbodlo Amerikance, da so vstopili v vojno) v New York, kjer izkusi, prvič v življenju, pomanjkanje vsled "izgnanskega" življenja. Tam najde, po sili prilike in po dolgem jalovem trudu, končno priliko, da naredi nekaj "za Anglijo", na svoj način, seveda, kot "nori irski pesnik". V zalivu pod Kipom Svobode obredno zavre (domnevni) angleški potni list in razglasi Svobodno Irsko Republiko. "Jaz sem Anglež, in to v prav posebnem smislu, bivši Prerok in pesnik, od bogov določen za službo Angliji. Mi ne obsojamo Izaije zaradi pomanjkanja domovinskega čuta, ker je tako gromel proti Izraelu. Moj motiv je isti." (*Izpovedi*, 76.)

Potem ko mu različne angleške vladne agencije zavrnejo ponudbo, da bi ga uporabili za "obveščanje" in podobne usluge, se poveže z nemškim intelektualcem, Georgeom Silvestrom Viereckom, urednikom revij *The Fatherland* in *International*, z namenom da bi širil, kakor on, progermanske ideje, vendar v smislu ublaževanja nore obsesije vsega sveta proti Nemcem. Svoje "progermanstvo" privede do absurda (n.pr. nemškega Kaiserja primerja z Jezusom Kristom!), misleč, da bodo ljudje to razumeli, a se zmoti ter je odkrito obtožen progermanstva in kontrašpijonaže.

Leta 1915 e.v., v svojem štiridesetem letu malo popotuje po Ameriki. V Vancouveru, skupaj s svojo ljubimko Jane Foster (alias Sor. Hilarion, ki ji namenijo poemo *Zlata Vrtnica*!), obišče svoje simpatizerje, ki ustanavljajo O.T.O. Ložo, ki jo vodi njegov obetavni učenec (in kasneje "magijski sin") Charles Stansfeld Jones. Njemu posveti famozno "Knjigo Modrosti ali Norosti", Liber 111 vel Alef. Na kratkem postanku

v Detroitu obišče kemijsko tovarno, ki jo vodi Parke Davis, ki je bil "dovolj prijazen in razumevač za moje raziskave o drogi Anhalonium Lewinii (pejotl) in mi je pripravil posebne preparate po mojih navodilih vsled mojih izkušenj s to drogo." (*Izpovedi*, 77) Kasneje v New Yorku prireja zabave, na katerih eksperimentira s to drogo in na katere vabi tudi znane umetnike. Ene takih delovnih zabav se udeleži tudi Theodor Dreiser, znani romanopisec, za kar ga prepriča Louis Wilkinson, ki tudi opiše ta dogodek v svoji znani knjigi "Sedem prijateljev".

Ob štiridesetem rojstnem dnevu se posveti Sammasati meditaciji (kakor je bila njegova navada ob njegovih rojstnih dnevih!), kar ima za mistično posledico trdno odločitev, da mora, kot Magus Eona, zaploditi svojega Magijskega otroka, kar ima dolgoročne posledice v njegovem življenju, a o njih ni primerno javno spekulirati.

Tedaj v New Yorku (do 1918 e.v.) tudi soureja, po postopnem umiku ustanovitelja Vierecka, avantgardno umetniško revijo *International*, kjer objavi mnogo svoje literature.

1916 e.v. izvede Veliki Magijski Umik v kočo ob jezeru Pasquaney blizu Bristola, ki mu jo (v zahvalo, ker je v njenem imenu napisal kar nekaj astroloških knjig) posodi za bivanje astrologinja Evangeline Adams. Tam, poleg drugega, napiše študijo o krščanstvu *Liber 888* ali "Evangelij po Sv. Bernardu Shawju", ki jo navdihne Shawjev predgovor k njegovi lastni drami "Androkles in lev".

Pri dvainštiridesetih mu umre mati, ki jo je imel za brezupno "jehovsko" fanatičarko. "Izvedel za materino smrt. Dve noči prej sem sanjal o njeni smrti in ob tem občutil hudo žalost. Isto se mi je zgodilo dve noči pred očetovo smrtjo. Dostikrat se mi je sanjalo, da je mati umrla, vendar nikoli nisem občutil tako skrajne žalosti ob tem." (Iz osebne Dnevnika iz leta 1917.) 300 funtov na leto od njene zapuščine, katere večino dobita Rose in hči Lola Zaza, mu nekoliko olajša preživljanje. Iz tega obdobja, ko je občudoval Joycea, je tudi njegova solipsistična romaneska "Ne-Življenje in Pustolovščine Sir Rogerja Bloxama", roman "toka zavesti", priveden do absurda.

V New Orleansu napiše šest detektivskih zgodb "Raziskave Simona Iffa". Detektiv in vitez-prostozidar Simon Iff postane kasneje tudi glavna oseba njegovega romana "Lunino Dete" (najprej imenovanega "Metuljeva mreža"), ki izide leta 1929 e.v.. Kasneje zbirko detektivskih zgodb še razširi.

Pri triinštiridesetih konča še dve znameniti deli: Liber 111 vel Alef (v New Yorku) in (med naslednjim Umikom na otok Esopos na reki Hudson) svojo verzijo znamenite klasike Tao Teh King. Temu doda še svoj prevod I Chinga ter taoistično filozofsko pesnitev Khing Khang King, podnaslovljeno kot Klasično delo o Čistosti in s podpisom Ko Shuena, poznanega učenca Lao Tzeja, ki ga je Crowley dojel kot eno od svojih prejšnjih inkarnacij. "V enem trenutku sem dojel Ključ do celotne kitajske modrosti. V luči te resnice – čeravno je šlo za trenutni preblik (v meditaciji Sammasati; op.p.) – postanejo vsi filozofski in religiozni sistemi povsem neresne otročarije. Celo Zakon (sc. Teleme; op.p.) se zazdi zgolj en čuden slučaj. Ostal sem čisto razvnet, zaslepljen, zavedajoč se, kako pogubna podoba se nahaja v tem svetišču (sc. Kitajske modrosti; op.p.). Zbegalo me je vprašanje, kako so moji bratje Magi, poznavajoč zadevo, sploh lahko vztrajali pri svojem poslanstvu." (*Izpovedi*, 86.)

Po petih letih (torej po desetih zvezkih!?) Tišine, na pomladno enakonočje 1919 e.v., začne zopet z izdajanjem Equinox, drugi ciklus, imenovan *Plavi Equinox*. V njem publicira naslednjo serijo Magikalnih Instrukcij ter drugega prvovrstnega literarnega materiala. (Ch. St. Jones objavi odkritje ključne besede Knjige Zakona – AL, ter s tem svoj dosežek Magistra Templja, kar sprva Crowleya navduši, kasneje pa sprevidi napako ter napove Jonesov odklon od sistema A.:A.:. Jones kasneje razglasi novi post-Horusov Eon in sebe za njegovega Hierofanta, postane rimo-katolik, obrne Drevo Življenja na glavo itd. itd.)

Tedaj spozna Leah Hirsig – Soror Alostrael, ki postane njegova najdalgotrajneša Škrlatna Žena; in začne slikati platna. Slika "Mrtve duše" (za katero mu pozira Leah) je njegov prvi veliki dosežek v slikarstvu. Vobče se sicer smatra za naivca. "Vendar prosim, karkoli že počnete, me imejte me za kubista ali futurista ali karkoli podobno čudaškega. Lahko uganem, da me boste imeli za nekakšnega podzavestnega impresionista, ali nekaj takega. Moje slikarstvo je v resnici podzavestno in avtomatsko." (Iz interviewa za časopis *The New York Evening World*, 1919 e.v..)

Poleti leta 1919 se umakne na rt Long Islanda, v soseščino Montauka, ki se izkaže za neprimerno magijskega umika. Pozimi se vrne v London, kjer dobi hud napad astme, nakar mu zdravnik predpiše heroin, ki mu lajša tudi občasne napade bronhitisa in postane njegov spremljevalec do konca življenja. Svoje heroinske krize, ki so krize

izvedenca v tej medicini, kasneje natančno opiše v svojih dnevnikih ter drugi literaturi. Leta 1920 e.v. angleški parlament uvede zakon proti drogam, s katerim kriminalizira posedovanje in uživanje "težkih" drog, s čemer se začne še danes trajajoča prohibicija, ki bo trajala vse dokler ekonomisti ne bodo prepričali politikov (ti pa moralistov), da se le-ta sploh ne "izplača". Crowley predvidi ta absurd v dveh esejih za *The English Review*, "Velika Drogerska zablada" in "Drogerska panika". V romanu "Dnevnik narkomana" (tudi v slovenskem, sicer amaterskem, prevodu) med drugim poda tudi svojo splošno teorijo o drogah, njihovi medicini in zlorabi.

Leah mu februarja naslednje leto rodi hčerko, ki jo njen sin poimenuje Poupee. Žal ona kmalu po vselitvi v Vilo Santa Barbara v Cefaluju na Siciliji, jeseni, umre v bolnici v Palermu. Kmalu potem Ninette Shumway rodi Crowleyu hčerko Astarte Lulu Pantheo, ki pa k sreči preživi svoje starše.

Pri petinštiridesetih torej (z Leah, njeno prijateljico Ninette, ter njunima sinovoma ter njegovo novorojeno hčerko) ustanovi oz. realizira Samostan Teleme²⁶ (točneje Collegium ad Spiritum Sanctum) na Siciliji. (Glej Rabelais: Gargantua!) Stalna fluktuacija slavnih ali manj slavnih gostov in učencev iz vsega sveta.

Leta 1922 e.v., na kratkem izletu v London, napiše in izda roman "Dnevnik narkomana", v katerem dokaj verno opiše scenerijo in življenje v opatiji, žal pa ta sproži močan val opravljanja in blatenja Crowleya in vseh njegovih prijateljev ter znancev.

Februarja 1923 e.v., zaradi zastrupitve z okuženo vodo, umre eden izmed najobetavnejših Crowleyevih učencev, Raoul Loveday. Njegova histerična žena Betty May potem začne z obrekovanjem, obtoževanjem in izsiljevanjem Crowleya, ki pa je njo smatral za glavnega krivca za smrt njenega moža.

Tri leta po ustanovitvi samostana ga italijanska fašistična oblast prežene iz Italije, nemara ker je v italijanščini objavil nekaj epigramov proti Musoliniju in fašistom, ki jih je videl kot operetne burkeže, ter predvsem iz preprostega razloga, ker so tedaj v Italiji odpovedali

²⁶ Vila Santa Barbara, ki jo je Crowley kmalu po vselitvi napolnil s svojimi platni in freskami, je danes pod varstvom italijanske vlade zaradi muzejske vrednosti, kakor bi se Italijani zavedali pomena prvega Telemitskega Samostana, ki se še vedno preštevilnim nepoučenim zdi neresna renesančna utopija.

gostoljubnost vsem "nevarnim" tujcem, predvsem angleškim intelektualcem in diplomatom.

S Sicilije odide v Tunis. Finančne težave postanejo vsakdanjost. Njegovo socialno preživetje je od sedaj temeljilo predvsem na prijateljskem in bratskem (framasonskem) sponzoriranju, ob mučnem poslovnem pregovarjanju z raznimi potencialnimi založniki njegove literature. Priznati je treba, da so njegovi "magični" poskusi v boju za "ljubi kruhek" zanimivi in za marsikaterega nadobudnega magika sila privlačni. A je bilo zanj vsekakor mnogo bistvenejše eksperimentiranje s taumaturgično formulo IX° O.T.O., zavoljo znanstvenega iluminizma v prid vsega človeštva. Znova aktualizirana ter oživljena Alkemija, s ciljem in projekcijo "Magnum Opusa", in pa esencialna reinterpretacija vloge Svečenika-Maga in Svečenice-Maginje v taumaturgiji Svete Katoliške Euharistije ter Univerzalne Medicine. Memento!

Leta 1925 e.v. napiše v Tunisu (nekakšno verzijo svoje gnostično-mistične biografije) "Srce Učitelja", s podpisom Khaled Khan. Tedaj, na Hohenleubenski konferenci, prevzame tudi avtoriteto Zunanjega Vodje Reda O.T.O., saj je Theodor Reuss umrl oktobra 1923 e.v.. V Nemčiji v Turingiji spozna Karla Germerja (Fratel Saturnus), sicer člana nemškega reda *Collegium Pansophicum*, čigar vodja, Heinrich Tranker, ni nikoli priznal Crowleyevo avtoriteto. Po povratku v Tunis se loti filozofskih komentarjev Knjige Zakona.

V začetku 1926 leta e.v. spozna v Tunisu filmsko igralko Jane Wolfe, ki postane kasneje njegova pomembna predstavnica v ZDA. Hollywoodski režiser Rex Ingram (znan po filmih *Štirje jezdec* *Apokalipse* in *Scaramouche*) posname v Nici nemi film po romanu S. Maughama "Čarovnik" na precej grotesken način, zato Crowley razmišlja o tožbi proti družbi MGM, zavoljo možne finančne kompenzacije, ki pa je nikdar ne izpelje. Film je sicer, vsaj finančno gledano, polomija.

Naslednje leto v Parizu spozna londončana Geralda Yorka, ki ostane njegov dolgoleten prijatelj in podpornik. Tu se sreča tudi z Israelom Regardiejem, sicer teozofom židovskega rodu, ki postane njegov tajnik ter kasneje plodovit ezoterični pisec in psihoanalitik reichovske šole. Pripravlja izdajo *Magike v Teoriji in Praksi*, ki jo bo finančno podprl Yorke. Spozna Mario Terezo de Miramar, s katero se poroči poleti v Leipzigu. Marca 1929 e.v. izgnan iz Francije (skupaj z Mario in Israelom) v Belgijo.

Novoustanovljena izdajateljska hiša Mandrake Press septembra izda tri Crowleyeve knjige: *Stratagem in Druge zgodbe*, *Lunino Dete* in prva dva zvezka *Izpovedi*. "The Confessions of Aleister Crowley", s podnaslovom "Spirit of Solitude", posveti

"Trem Prijateljem:
J. W. N. SULLIVANu,
ki je sugeriral to brošuro;
AUGUSTUSu JOHNU,
ki je prvi ponudil praktično pomoč;
P. R. STEPHENSENu,
ki je razumel poanto,
In Trem Nesmrtnim Pomnikom:
RICHARDu FRANCISu BURTONu,
popolnem pionirju duhovne in fizične avanture;
OSCARju ECKENSTEINU,
ki me je izvežbal slediti pot; in
ALLANu BENNETTu,
ki je počel, kar je zmoget."

Celotno delo (kakor tudi večina drugih njegovih del) je izšlo posthumno, mnogo let kasneje. Njegova "Hag" je delo, ki v celoti zaobsega kakih tisoč strani in je nedvomno najverodostojnejši dokument o Crowleyevem življenju, ki ga priporočamo vsem, ki jih zanima resnica, ne pa izmišljije o Crowleyu, ki se še danes širijo po rumenem tisku, kar predstavlja stalno antipropagando s strani konzervativnih moralistov in bojevitih kristjanov, katerih edini posel je bil od nekdaj zakrivanje resnice in zgodovine, s širjenjem satanistične paranoje in laži predvsem o t.i. heretični in ezoterični zgodovini (in sodobnosti), ki jo odkrito raziskujemo šele danes v t.i. new ageu, ali bolje, postmodernizmu.

Februarja 1930 e.v. povabljen v Oxford, da bi predaval o Gillesu de Raisu (znamenitem Sinjebradcu), razvpitem zločincu in čarovniku iz časa Ivane Orleanske. Predavanje je zavrnjeno, vendar Mandrake Press izda brošuro *Zavrnjeno predavanje - Gilles de Rais*. Gre za zgodovinoslovsko predavanje, v katerem razjasnjuje na videz absurden, a povsem običajen pojav, kako se mnogokrat zgodovina meša z mitom zavoljo ustvarjanja 'kulta osebnosti.' Nemara je razmišljanje na to temo Crowleya navedlo, da napiše 12. poglavje v *Magiki*, "O krvavi žrtvi,"

kjer med drugim zapiše: "Za najpomembnejša spiritualna dela moramo izbrati žrtev, ki poseduje največjo in najčistejšo moč. Popolnoma nedolžen in zelo inteligen ten moški otrok je najprimernejša in najzadovoljivejša žrtev." V pojasnjevalni pripombi pod črto pa doda: "Iz Magijskih zapiskov Fratra Perduraba je razvidno, da je izvedel posebno žrtvovanje približno 150 krat na leto med letoma 1912 in 1928 e.v." Zanimivo je, da neuki bralci še danes navajajo te besede kot najočitnejši dokaz za Crowleyevo "črno-magijsko" reputacijo, medtem ko je vsakemu na pol pismenemu bralcu jasno, da gre za samožrtvovanje "inteligentnega in nedolžnega" magika samega v spolnem aktu, kakor tudi vsakega moškega, ko hoče zaploditi svojega "magičnega" otroka. Ob tem je vredno poudariti, da so magijski teksti vedno polni zavajajočih pasaž, ki so namenjene predvsem odvracanju bedakov, nepoklicanih, na pol izobraženih in neposvečenih, ter, seveda, rumenemu tisku v slavo magikovega mita. Mnenje pisca teh vrstic v zvezi s tem je, da treba obtožbe satanizma jemati resno, vendar ne preveč, razen, da se razodene naš resnični namen postavljanja "Satana proti Satanu", da bi propadlo njegovo kraljestvo, navkljub demokratičnemu nesporazumevanju v zvezi s predstavami in imeni "Zla" in "Dobra".

Magika v Teoriji in Praksi končno zagleda luč sveta pri Mandrake Pressu poleti leta 1930 e.v..

Avgusta, s svojo ljubico Hanni Jaeger, odide na Portugalsko, na povabilo znamenitega pesnika Fernanda Pessoae. Pessoa je tedaj prevajal Crowleyeve pesmi v portugalščino. Dve sorodni duši sta se srečali in sebi v zabavo dvignili veliko prahu. Crowley dobi zamisel, da bi zaigral svoj samomor in s tem dvignil svojo reputacijo ter zanimanje za njegove knjige. To tudi izvede 23. septembra pri Cascaisu na obali Boca de Inferno (Peklensko Žrelo), a verjetno z glavnim motivom, da bi impresioniral svojo pobeglo ljubezen. V svoj Dnevnik zapiše: "Odločil sem se, da izvedem samomorilski trik, da razburim Hanni. Uredil podrobnosti s Pessoa." Naslednji dan v vseh glavnih časopisih v Lizboni, Parizu in Londonu na prvih straneh objavijo senzacionalno, bolje - odrešujočo, novico. Šalo podkrepi s poslovnim pismom za Hanni, ki ga je objavil londonski *The Empire News*: "Ne morem živeti brez tebe. Naj me pogoltnejo druga Usta Pekla, ki gotovo ne bodo tako vroča, kot tvoja. *Hisos, Tu Li Yu.*" Kakorkoli že, prodaja njegovih del se sploh ni povečala, kakor je upal. Oktobra se vrne v Berlin, kjer mu stari prijatelj J.W.N. Sullivan predstavi Aldousa Huxleya. Nariše njegov

portret in se pogovarjata o problemu drog. Da sta enako razmišljala, pričata Huxleyeva esej "Vrata Percepcije" in utopični roman "Otok".

Oktober in november 1931 e.v. v Berlinu v galeriji Neumann-Nierendorf razstava triinsedemdesetih Crowleyevih slik. V Berlinu živi precej divje, kakor večina angleških pribežnikov. Ima veliko ljubimk in ljubimcev. Ena izmed njih, ki tedaj zasenči vse ostale, Bertha Bush, alias Billie, ga skoraj smrtno zabode z nožem. Zaradi komplikacij z rano, resno misli na svojo smrt in pogreb. 22. Decembra napiše v svoji Oporoki: "Svojemu eksekutorju sem dal navodila, s katerimi naj se zagotovi balzamiranje mojega trupla na staroegipčanski način, s katerim naj se ravna enako kot s Cristianom Rosenkreutzom, kakor je opisano v moji knjigi *Equinox*, Prvi zvezek, št.3. Če pa se zgodi, da bo moje telo demolirano, potem naj se izvede kremacija, pepel pa naj se v Urni shrani, kakor je zapisano v *Equinoxu* 1, Dodatek. Mesto dogodka naj bo a) široka polica na pečini za Hišo Boleskine, Škotska, ali b) vrh skale pri Cefaluju, Sicilija, pri "Dianini kopeli", ali c) Opatija Westminster." Vendar preživi, kakor tudi njegova ljubezen do njegove "morilke"; verjetno zaradi pomanjkanja denarja za najemnino stanovanja se junija vrne v Anglijo.

Ob izidu (1932 e.v.) Regardiejevih knjig "Vrt granatnih jabolk" in "Drevo Življenja" Crowley obtoži avtorja za 'crowleyanizem', češ da se je nesramno okoristil z njim, nakar prekineta prijateljstvo.

15. septembra 1932 e.v. predava na povabilo Christiane Foile v njeni knjigarni v Londonu o Filozofiji Magike. (Glej prevod spodaj!) Obisk predavanja je množičen in odziv zelo ugoden. 5. oktobra pa na povabilo Harryja Pricea predava v Nacionalnem Laboratoriju za Psihološke Raziskave o "Elixirju Življenja: Naši Magijski Medicini." Zamisel o prodajanju Elixirja "A.M.R.I.T.A." realizira, a brez pričakovanega dobička. V Londonu je, čeravno se približuje svojim šestdesetim, vseskozi, kakor tudi povsod drugod, spolno aktiven. Ko spozna, da Marta Bush ne more več biti njegova Škrlatna Žena, takoj sreča potencialno naslednico, Bolgarko Mariano, o kateri zapiše v svoj Dnevnik: "najsijajnejša živeča fukačica." Toda najobetavnejša naslednica postane Pearl Evelyn Brooksmith, za katero si izmisli šaljivi epitaf:

Here lies a Pearl of women
Who lived in open sin.

One end collected semen
The other guzzled gin.

Naslednja pesmica pa nemara natančneje ponazarja njuno orgijaštvo:

Bitched buggered & bewildered P.E.B.
Fucked frittered & frustrated
Crashed cuntstruck & confuted
Poxed petrified & putrid.

Leta 1932 e.v. izide opravljiva knjiga njegove stare znanke izpred dvajset let Nine Hamnet "Smejoči se torzo", ki ga precej prizadene. Ob knjigi mu pošlje pisemce: "Napisala sem veliko o tebi, zelo prijazno in spoštljivo. Brez obtoževanja, brez umazanije, preprosto prikazujoč *sale bourgeois* držo spram vsega najinega obnašanja enega do drugega." Toda Crowley se je ob branju njene knjige prepričal o nasprotnem, nakar jo obtoži nizkotnega obrekovanja. Septembra se odloči, da bo tožil njo in njenega založnika. Zahteva, da se njena knjiga vzame iz prodaje in tiska, kakor so po sodnem nalogu nekoč naredili z njegovim "Dnevnikom narkomana". Vendar se je zelo zmotil, ko je verjel v zdrav razum sodnika in nedolžen videz svoje sijajne pojave. Edini, ki je pričal v njegov prid, je bil, zdaj že njegov zvesti učenec, Karl Germer. Po koncu procesa, ki ga je finančno povsem osušil, zapiše v svoj Dnevnik: "Primer onečaščen, ko se onesvestita sodnik Swift in Nina. Splošno veselje – osuplost Stražnika & co. & co." Crowley je ostal očitno popolnoma miren in prav nič užaljen, čeprav tri leta kasneje, ko zve za sodnikovo smrt, zadovoljno zapiše: "Pijani malopridnež Swift je mrtev. N.B. Pijančeva svinjska pravičnost mi je dala najboljše, kar se mi je kdajkoli zgodilo v življenju: Deidre in Ataturka." Namreč, ko je tedaj prišel iz sodišča, se mu je približalo devetnajsetno dekle Patricia McAlpin, ki jo kasneje poimenuje Deidre, mu izrazilo osuplost vsled nepravilne obsodbe in se mu ponudila, da mu rodi otroka. Čemu takemu se Aleister Crowley resnično ne bi mogel odreči. Približno devet mesecev kasneje se mu rodi sin, Aleister Ataturk. Crowley je to smatral za prvovrsten čudež.

Februarja 1935 e.v. Gestapo zapre njegovega učenca Karla Germerja za pol leta v Berlinu in Esterwegenu. Novembra v pismu Maxu Schneiderju, članu Agape Lože O.T.O. v Kaliforniji, Germer takole

pojasni slučaj iz prve roke: “Ko je Gestapo raziskoval tajne združbe vobče (...) so odkrili moje osebne odnose s Crowleyem. Skrivnosti O.T.O. so smatrali za skrajno politično pomembne. Od prihoda na oblast naprej so Nacisti sumili v obstoj nekih tajnih organizacij, ki so obetale neke vrste misteriozno moč v smislu urejanja afer na zemlji. (...) Od mene so pričakovali, da bodo dobili primerne informacije. Izpostavljen sem bil strogemu navskrižnemu zasliševanju ter tretjestopenjskim metodam, da bi me prisilili razodeti skrivnosti. Končno so me poslali v grozovito taborišče Esterwegen, kjer naj bi me zlomili in z mano postopali še posebej kruto zaradi mojega ‘trmastega zavračanja, da bi razodel resnico.’” Gre, seveda, za fantazmagorično resnico v glavah vseh paranoidnih tiranov, katerih vzor je bila vselej rimska in krščanska Inkvizicija. Po izpustitvi iz taborišča, vsled, po njegovem lastnem pričevanju, njegovega dosežka ‘Poznavanja in Občevanja s Svetim Angelom Varuhom’ po dolgoletnem trudu pod Crowleyevim tutorstvom, se umakne v Belgijo, kjer ga zasežejo francoske oblasti in zaprejo v Franciji. Par mesecev kasneje emigrira v Ameriko, kjer preživi preostali del svojega življenja, kot Crowleyev O.T.O. predstavnik v Ameriki in kasneje Zunanji Vodja (globalnega) O. T. O..

Gerald Yorke, njegov oskrbnik, obupan nad dolgovi “starega grešnika”, preneha z njim finančno sodelovati, temveč se od sedaj (1936 e.v.) naprej obrača zgolj na O.T.O. Agape Ložo v Los Angelesu, ki predstavlja zametek bodočega pokolenja Crowleyevih masonskih naslednikov.

Septembra 1936 e.v. na enakonočje izide četrti del ali krona *Knjige 4, Enakonočje Bogov* v 1000 izvodih plus 250 za naročnike, izmed katerih je eden tudi G. B. Shaw. Za to krasno izdajo (tudi rokopisa *Knjige Zakona*!) Crowley napove, da bo čez devet mesecev povzročila katastrofo za civilizacijo, ki pa se je je moč izogniti, če bi vsaj eden od najvplivnejših politikov (Stalin, Hitler ali Churchill, s katerimi je dejansko občasno in z vso masonsko odgovornostjo hotel navezati stike) priznal Preroka in se podvrgel njegovim instrukcijam. Še največ uspeha je imel, razumljivo, s Churchillom, kateremu sugerira magijsko gesto V za Victory, ki pa je v resnici rogovilasti Znak Satana in Tifona, ki edini lahko ogrozi solarno Svastiko. Avtorstvo tega znaka se sicer, razumljivo, pripisuje nekemu anonimnemu angleškemu časnikarju.

Leta 1937 e.v. izda pamflet “Znanstvena Rešitev Problema Vladanja” pod psevdonimom grof de Fenix. (Glej prevod spodaj!)

Leta 1938 e.v. izideta knjigi *Srce Učitelja* in *Kratki Eseji K Resnici*. Naslednje leto pa *Osem lekcij o Jogi*. Spozna Lady Friedo Harris, šestdesetletno baronico in talentirano slikarko, ki postane njegova iskrena učenka, sodelavka in podpornica do konca njegovega življenja. Skupaj začenjata snovati novoeonske Tarot karte.

2. maja 1939 e.v. priredi v svojem najetem stanovanju praznovanje rojstnega dne svojega sina Ataturka. Prisotni, poleg nekaterih njegovih ljubic, tudi njegov biograf C. R. Cammell, vohun Gerald Hamilton in angleški književnik Louis Wilkinson.

Tik pred začetkom 2. svetovne vojne sanja o Hitlerju in zapiše v svoj Dnevnik: "Nekaj dolgih pogovorov s Hitlerjem, zelo visoke postave. Pozabil sem teme pogovora, vendar je bil prijetno impresioniran: ukazal je, da se vse moje knjige prevedejo v nemščino in proglasijo za uradno literaturo. Kasneje, popolna tema ponoči zavlada v mestu. Mož z zlatim trakom uide za vogalom, pojavijo se veličastni konjeniki, eden izmed njih ustrelil prvi strel vojne." Ko Nemčija napade Poljsko, skomponira patriotsko pesem:

England, stand fast! Stand fast against the foe!
They struck the first blow: we shall strike the last.
Peace at the price of Freedom? We say No.
England, stand fast!

Teden dni po začetku vojne ponudi Mornariški Obveščevalni Službi svoje usluge, nakar neki pooblaščenca celo navežejo stik z njim, saj so ga poznali že od prej, ko so vohunili za njim ob mnogih priložnostih. Resno so razmišljali, da bi vplivali na Rudolfa Hessa, ki je bil znan po svoji astrološki "izvedenosti" in zadržanosti do Hitlerjeve megalomanije. Ian Fleming (avtor Jamesa Bonda) si izmisli, kako bi s pomočjo Crowleya, ki je bil resnični izvedenec v astrologiji in konstruiranju horoskopov, zmedli Hessa; Crowley bi ga sam osebno, kot agent M.I.5, kontaktiral v Nemčiji. Hessa uspejo zvabiti na Škotsko maja 1941 e.v. na mirovno pogajanje, vendar Crowleya potem admiraliteta v strahu zavrne. Ian Fleming je tudi upal, da bi Crowley pomagal skonstruirati enohianski sistem kod, vendar se vse skupaj potem "uresniči" zgolj v "Jamesu Bondu." Bitka za Atlantik se, kot je znano, po zaslugi obveščevalcev, vseeno prevesi v prid zaveznikov.

Maja 1942 e.v. s Harrisovo razstavita njene slike Tarot kart v galeriji Berkeley z namenom, da nabereta dovolj denarja za tiskanje *Tahutijsve Knjige*. O tem se pogovarja tudi s T. S. Eliotom, ki je bil urednik pri založbi Faber&Faber in mu da med drugim za brati par svojih poem. Ko Crowley kasneje prebere Eliotovo poemo "The Waste Land", zapiše v svoj Dnevnik svojo strogo kritiko: "Za bruhat in neizrekljivo ošabno (...) Pripomba: pre-slinasti 'razgled' moderne 'šole' 'poezije' je vse eno samo hlipajoče seksualno namigovanje. Ti ljudje ne morejo ubežati temu in vidijo samo umazano plat zadeve."

Septembra 1942 e.v. se zaradi prehudega bombardiranja, ki je neugodno vplivalo na njegovo astmo, umakne iz Richmonda v mirnejši, a mnogo bolj osamljeni Torquai. Naslednje leto se vrne nazaj v London, kjer spet najde svojo drago podpornico in sodelavko Friedo Harris. Ona nikoli ni bila njegova ljubimka, vendar povsem zapolni mesto njemu nujno potrebne Škrlatne Ženske, še posebej če vzamemo v obzir, da njegova spolna strast že počasi ugaša.

Poleti 1942 e.v. izda 1000 kopij pesniškega pamfleta v francoščini "La Gauloise, Song of the French", namenjenega francoskemu odporniškemu gibanju. Za katerega se mu zahvali sam general De Gaulle, ki je bil tedaj v izgnanstvu v Angliji. Za to himno napiše glasbo Roy Leffingwell, član Agape Lože O.T.O.. Istovrstno himno nato oba skomponirata za Amerikance. Vsi Crowleyevi biografi smatrajo to za primer Crowleyeve neskončne naivnosti. Gre za običajno naivnost, ki preprosto izvira iz sočutja do človeštva; bolj naivni so sicer njegovi nevedni licemerci, ki si ne znajo predstavljati nekih legitimnih zmožnosti človeka, najmanj Crowleya.

Tedaj ga Agape Loža povabi še enkrat v Ameriko, a vabila ne sprejme. Raje gre v Levy's Sound Studio snemat (na voščene cilindre) svoj "magični" glas. Posname svojo "Himno Panu" in Enohianske Klice v enohianščini ter še nekaj ostale poezije.

Oktobra 1942 e.v. z mladim Petrom Brookom postavit na oder Marlowega *Doktorja Fausta*. Brook, navdahnjen od njegove literature, ga sam povabi na sodelovanje. Predstava je v Torch Teatru v Oxfordu in v celoti uspe ter fasciniira publiko. Dylan Thomas je pravtako njegov občudovalec, vendar se ga je odkrito bal.

Pozimi 1943 e.v. se preseli na Jermyn Street 93, kamor ga povabi ena od njegovih oboževalk, gospodična Manning. Njegovo zdravje se tako poslabša, da postane prav zares odvisen od heroina in ostalih drog,

tj. zdravil, ki mu jih pripisujejo razni zdravniki, ob občasnem nadziranju oblastnikov.

John Whiteside Parsons, ameriški pionir raketne tehnologije in Crowleyev učenec, postane po Crowleyevi direktivi novi Mojster Agape Lože v Kaliforniji, čeprav se ne strinja z njim predvsem v zvezi z izborom Karla Germerja za njegovega ameriškega poverjenika, ki je bival v New Yorku in bil Veliki Obči Zakladnik O.T.O.. Parsons uvede v Agape Ložo tudi Gradyja Louisa McMurtryja, pesnika in poročnika ameriške vojske. Leta 1943 e.v., ko je z zavezniki stacioniran v Angliji, McMurtry pokliče Crowleya in ga nato večkrat obišče na Germyn Streetu 93, kjer v glavnem med šahom navežeta močno magijsko vez. McMurtry mu tudi finančno pomaga pri izdaji Tahutijeve Knjige.

Na pomladno enakonočje leta 1944 e.v. tako izide *Tahutijeva Knjiga*. Ob tej priliki ponovna razstava originalnih risb Tarot kart Harrisove. Za tedanje vojne razmere v Angliji je to vsekakor velik dosežek, to moramo priznati. Louis Wilkinson opiše Crowleyev ponos ob zaslužku 1500. funtov: “Vidiš, kako idiotsko je imeti založnika”, mi je rekel. Nakar mu jaz pripomnim, da si moraš potem sam sposoditi za stroške izdaje, kar pa ni malo. Crowley se je začudil: ‘Oh, seveda’, je odvrnil, ‘če je avtor zadosti nor, da plača tisk in vezavo.’ Vendar ga nisem hotel spomniti na dejstvo, da je včasih bil prav on ravno dovolj nor, da je to tudi počel.” (Iz Wilkinsonove knjige “Sedem Prijateljev”.) Ah, kakor da sam tega ni vedel, mr. Wilkinson!

Tedaj sreča eno svojih zadnjih učenk Anne Macky (Soror Fiat Yod), s katero skupaj začneta pisati knjigo z delovnim naslovom “Aleister razloži vse”, ki jo izda Germer leta 1954 e.v. kot “Magika brez solz”.

Aprila 1944 e.v. se, spet zaradi nemškega bombardiranja in spet zaradi pomanjkanja denarja, umakne najprej v Bell Inn v Aston Clinton, Bucks, naslednje leto pa v še primernejši penzion v Netherwoods, The Ridge, Hastings, od koder do konca življenja vodi bogato korespondenco s svojimi prijatelji, sotrudniki in učenci, predvsem v ZDA. Plod te korespondence je tudi njegovo že omenjeno zadnje literarno delo “Magika brez solz”, ki spravi na laž vso antipropagando o njem, kot propadlem, skesanem in zadrogiranem človeku.

Okoliški otroci v Ridgeu so bili zelo ponosni nanj zaradi njegove orientalske oprave in so ga redno vabili na svoje zabave. Tam ga obišče tudi ezoterična pisateljica Dion Fortune, ki umre za levkemijo leto pred Crowleyem.

V začetku leta 1945 ga obišče mladi Kenneth Grant, ki postane njegov tajnik in svojeglavi, a obetavni učenec. Kakorkoli že, Grant je dodobra izkoristil svojega guruja in postal kasneje eden najpopularnejših crowleyanskih (in nič drugega!) piscev in mistifikatorjev okultizma, gnosticizma ipd..

Šest mesecev pred smrtjo ga obišče tudi znameniti preporoditelj keltskega Čarovništva Gerald Gardner (avtor klasike witchcrafta *Knjiga Senc*), ki kasneje prizna, da mu je Crowley sugeriral mnoge rituale, ki jih je objavil v svojih knjigah.

Decembra 1946 izide antologija Crowleyeve poezije *OLLA – Šestdeset let Pesmi*, na katero je bil zelo ponosen. Le kdo bi ne bil? Augustus John narisal enega zadnjih Crowleyevih portretov za to enkratno knjigo, ki si jo je avtor zamislil štiri leta prej.

Maja 1947 napiše svoje prvo in zadnje pismo svojemu dvanajstletnemu sinu Ataturku, v katerem je povzel esenco svoje očetovske modrosti, da bi jo ljubeče položil svojemu edinemu sinu na srce.

Kakor poroča Louis Wilkinson, je bila ena zadnjih Crowleyevih pomenljivo izgovorjenih misli (ravno njemu med obiskom): "Ta svet je vreden, da se v njem živi."

1. decembra 1947 e.v. spokojno umre v samoti svoje sobe. Kot hribolazec je imel predvsem težave z bronhitisom, astmo in trombozo, kar je nemara tudi povzročilo njegovo, sicer naravno, telesno smrt, ki jo je gotovo željno pričakoval. "Smrt je krona vsega." (*Liber Al vel Legis*, II, 72.)

"Tako je skrivnost pisanja zdaj izvršena in rad bi že odšel v svetejši kraj." (Ibid. III, 48.)

5. december: Poslednji Ritual - Greater Feast (izveden po njegovi zamisli in želji s strani najbližjih sodelavcev in prijateljev) ter kremacija v Brightonu. Louis Wilkinson je bil glavni recitator.

"Feast for life and a greter feast for death. A feast every day in your hearts in the joy of my rapture! A feast every night unto Nu, and the pleasure of uttermost delight! Aye! feast! rejoice! there is no dread hereafter. There is the dissolution and eternal ecstasy in the kisses of Nu." (AL, II, 41 - 44.)

Najverodostojnejše poročilo o Crowleyevi smrti ter mnenje o nekaterih simptomatičnih klevetah in spreobračanju dejstev, naj si sposodim pri svojem mentorju:

"Aleister Crowley je umrl naravne smrti 1. decembra 1947, star dvainsedemdeset let v svojem domovanju v Netherwoodu v Hastingsu. Truplo je odkril njegov stanodajalec, ki je poročal, da je le par trenutkov prej slišal starega moža, kako hodi gor in dol po svojem stanovanju v prvem nadstropju. Nikogar ni bilo ob njem, ko je prišla njegova zadnja ura; zato so kasnejša poročila o njegovih domnevno poslednjih besedah, "I am perplexed" (Zmeden sem; op.p.), povsem neresnična.

V nasprotju z mnogimi poročili, on ni umrl kot rohneči blaznež. Bil je živahen in duhovit do svoje zadnje sekunde. (Dvoje svojih najbolj nenavadno sijajnih del, *Tahutijeva knjiga* in *Magika Brez Solz*, je napisal prav v svojih zadnjih letih.) Ni umrl v nesnagi in ponižujoči bedi. Njegovo skromno domovanje v Hastingsu je bil, in še vedno je, čudovit in odličen penzion. (In kave, sladkorja in tobaka mu tudi ni manjkalo. Op.p.)

Preobračanja dejstev v zvezi z okoliščinami njegove smrti so malenkost v primerjavi s preobračanjem dejstev, ki še vedno obdaja dogodke v njegovem življenju. (...) Moja dolžnost do začetnika študenta je ovreči neka mnenja, ki so mu bila nemara vsajena s strani spreobračajočih verskih fanatikov in senzacionalističnih žurnalistov. Moji zaključki so rezultat več kot dvajsetletnega raziskovanja vseh vidikov njegovega življenja; mojih intervjuov s posamezniki, tu ali preko Atlantika, ki so ga poznali in sodelovali z njim, kot so major G. L. McMurtry in Dr. Frances (Israel) Regardie; z mojim vpogledom v zgodovinsko dokumentacijo arhivov Reda Ordo Templi Orientis, Teksaske Univerze v Austinu, Syrakuske Univerze ter Zbirke Geralda Yorkea, ki jo trenutno čuva Warburg Institut londonske Univerze.

Začnimo z njegovim slovesom "Najbolj Pokvarjenega Človeka Na Svetu," črnega magika, Satanista. Čeravno se je, kakor se zdi, veselil takih "očitno absurdnih" obtožb, še posebej v tisku, vendar on ni bil nič od tega. Resnično, v podobah njegove literature, je precej temačnega in strašljivega. A če pogledamo stvarneje, vidimo, da glede tega nikakor ne prekaša premnoge tradicionalne religiozne pisce, tako Vzhoda kot Zahoda.

Znano je, da je že od najzgodnejših del precenjeval stopnjo sofisticiranosti in izobraženosti svojih bralcev, in da je še posebej užival v strašenju tistih, ki so bili ali preleni ali pretopoglavi, da bi ga razumeli. Študent naj tega nikoli ne pozabi, če hoče kaj imeti od študija njegove literature. V pripombi pod črto v Dvanajstem Poglavju *Magike v Teoriji*

in *Praksi* (katere del je bil pogosto navajan izven konteksta s strani obrekovalcev, ki hočejo dokazati, da je Crowley propagiral človeško žrtvovanje), zelo jasno razloži, kaj je počel:

Obstaja tradicionalno reklo - kadarkoli se zdi, da Adept podaja jasno in neposredno trditev, bolj gotovo je, nemara, da misli nekaj čisto drugega. Resnica je konec koncev jasno podana v Njegovih Besedah: njegova preprostost je ta, ki zbega nedostojne. Izbral sem izraze za to Poglavlje tako, da bi prevaral tiste magike, ki dopuščajo sebičnim interesom, da jim zamračijo inteligenco, obenem pa v prvi vrsti dal namig tistim, ki so zavezani s primernimi Zapissegami, da bodo posvetili svoje sile v legitimne cilje.

On ni žrtvoval otrok, niti nikdar sodeloval pri človeškem žrtvovanju, niti ga propagiral. Zapisana absurdna trditev, o kateri je govora v zgornjem citatu, v kateri se avtor očitno izpove, da je v enem letu žrtvoval 156 moških otrok, ni nič drugega kot literarna uganka. Vsakemu, ki je pazljivo preučil dotično poglavje in njegove podnotice, je povsem jasno, da se je avtor izpovedal zgolj tega, da je prakticiral preprosto tehniko seksualne magike, ob čemer je ejakuliral 156 krat, brez da bi fizično zaplodil svojo partnerko.²⁷

Dandanašnje knjižne police so polne priročnikov Tantra Joge, ki izrecno razjasnjujejo iste seksualne tehnike in še sto več. Toda leta 1923, ko je Crowley to zapisal, tako odkritosrčne besede niso mogle biti tiskane. Ironično je, da bi se govorice o človeškem žrtvovanju in drugih takih šokantnih temah, pa lahko na široko tiskale. V skladu s tem je Crowley mnoga svoja učenja zaodel v tančico senzacionalnega glamourja. S tem si je zagotovil, da bodo 1) njegova dela dojemljiva in

²⁷ Poskušajmo razvozlati uganko; 156 je šifra Boginje Babalon, Škrlatne Žene, Velike Hotnice babilonske iz Janezove Apokalipse. $156 = 2 \times 78 = 3 \times 52 = 4 \times 39 = 6 \times 26 = 12 \times 13 = 77 + (7 + 7)/7 + 77$. Razumeta? To so vse različne formule Dosežka, ali, če hočete, šifre določenih Magijskih Otrokov Božanstev, žrtvovanih kot delov Adepta v ljubezni do Njegove Boginje. Inicijacija Magusa-Zveri-666. Ni važno razumeti, važno je oboževati! Kako? Ritualni so na pol skriti, ker so intimni, individualni! Mar ni religija intimna stvar posameznika, čigar privatnost je v t.i. demokraciji sveta stvar; kakor tudi svoboda vsakogaršnje religiozne države? Samo uradni in posvečeni Inkvizitorji, izvežbani v magiki (predvsem v Jasnovidnosti), so lahko kompetentni presojati našo moralo, in to samo znotraj hermetičnega hierarhičnega Sistema Masonsko-Akadske-Ekleziastične Inicijacije.

dostopna zgolj maloštevilnim, ki so za to sposobni; in 2) njegova dela še dolgo po njegovi smrti vzbujala interes in bila objavljana v korist tako njegovih občudovalcev, kot tudi sovražnikov.

Njega ni prav nič motilo dejstvo, da bodo njegova dela še naprej zmotno razumljena še generacijam in generacijam po njem. Pravtako mu ni bilo mar, če ga bo razumelo le en par ljudi v nekem obdobju. Pomembno je bilo le to, da morajo njegova dela preživeti, da bi lahko dosegla kasnejše generacije.

Brez dvoma je živel na precej ekscentričen način, ki je povzročal mnoga divja žuborenja in spekulacije, (nekaj jih je bil tudi prisiljen zanikati) in pogosto je bilo nekaj malega res, kar se je govorilo in za kar so ga obtoževali. Toda ne smemo pozabiti, da bi nas to, kar je izgledalo v viktorijanskih in edvardianskih časih 'škandalozno', danes sploh ne moglo šokirati. Za nekatere najimaginativnejše obtožbe proti njem, (i.e. da je bil Hitlerjev guru; da je jedel otroke; da je osebno zakrivil katastrofo Titanika etc.) nemara ni potrebno povedati, da so povsem zmotne.

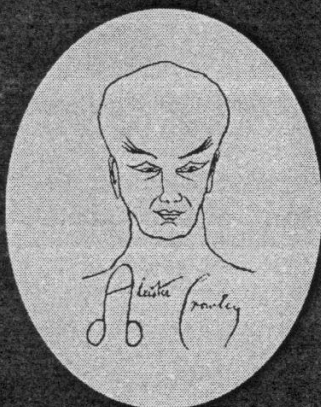
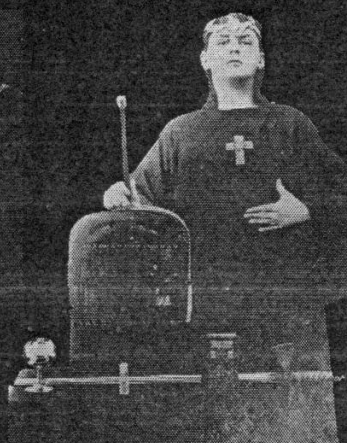
Zaničeval je hipokrizijo in spiritualno restriktivne vidike etabliranih religij, vključno s krščanstvom, in se ni otepal obtožb svoje 'antikrščanske' filozofije. Kakorkoli že, pozorno preučevanje njegovih spisov nam razodene globoko razumevanje in spoštovanje do čistega spiritualnega impulza, ki se nahaja v srcu vsake religije.

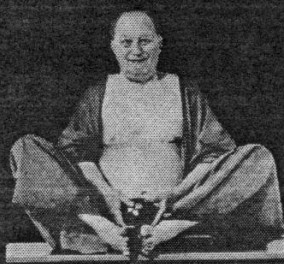
On nikakor ni bil popoln. Ni prizanašal ljudem in je pogostokrat odbil tiste, ki so ga imeli najraje. Njegovo raziskovanje človeške spolnosti in drog (vedno natančno dokumentirano in analizirano) je privlačno za študij, vendar nikdar ni bilo zamišljeno, kot zgolj teoretiziranje. Nikoli nisem srečal nekoga, ki je Crowleya poznal, da bi odobral vse, kar je Crowley počel in mislil.

Toda on je mrtev. Nam pa preostaja zgolj njegova zapuščina za oceno človeka in ta je danes dostopnejša javnosti, kot pa kdajkoli prej. Njegov vpliv na moderni svet umetnosti, literature, religije in filozofije, priznavajo mnogi celo njegovi najodločnejši kritiki.

Upam, da bo moja knjižica (*glej spodaj ob koncu citata; op.p.*) kaj pripomogla pri prenašanju čudežev njegovega genija novim generacijam iskalcev in celo širšemu občestvu resnih študentov. Toda za tiste, katerih vera v Boga dobrote je odvisna od stvarnosti Hudiča, ki je v enaki meri zal; za praznoverne, za nevedne, za lene, za nezrele, za neuravnovešene, mentalno bolne in paranoidne, za malodušne; za vsakogar, ki iz bilo

katerega vzroka ne more ali noče sprejeti odgovornosti za svoja lastna dejanja, za svoje lastno življenje, za svojo lastno dušo; za te ljudi je Aleister Crowley še vedno *nevaren človek*." (Lon Milo DuQuette, *Magika Teleme*, Uvod.)

IZBRANA LITERATURA IN CITATI

Preberite, če niste preveč sramežljivi in ponižni odvisniki slovenskega literarnega sindroma, vsaj epitaf Pesnika (iz knjige Konx Om Pax), v katerem je povzeta vsa Resnica o neki in vsaki svobodni in neukročeni "Zveri", in bodite prizanesljivi do mojega nerodnega amaterskega prevoda:

The Poet

Burry me in a nameless grave;
I came from God the world to save.
I brought them wisdom from above,
Worship, Liberty and Love.
They slew me for I did disparrage
therefore Religion, Law and Marriage.
So be my grave without a name,
That earth may swallow up my shame.

(prev. J.T.: Zakopljite v grob me brez imena; / Bog me določil je za odrešitelja sveta. / Prinesel sem z onostranstva jim modrost, / Ljubezen, Čaščenje in Prostost. / Ubili so me, ker s tem omaloževal sem / Poroko, Religijo in Pravni sistem. / Zato moj grob naj brez imena bo, / da zemlja bi lahko pogoltnila sramoto mojo./)

*

Za pesniške sladokusce in ambiciozne prevajalce, kakor tudi za vsakovrstne psihoanalitike, psihologe ter crowleyance in opravljalce pa bodi tale izziv:

Invokacija

(Crowleyeva rotitev njegovega Svetega Angela Varuha; op.p.)
(Zaprisega, napisana med jutranjo meditacijo)

Aiwaz! confirm my troth with Thee! my will inspire
With secret sperm of subtle, free, creating Fire!
Mould thou my very flesh as Thine, renew my birth
In childhood merry as divine, enchanted Earth!
Dissolve my rapture in Thine own, a sacred slaughter
Whereby to capture and atone the Soul of Water!
Fill thou my mind with gleaming Thought intense and rare
To One refined, outflung to Nought, the Word of Air!
Most, bridal bound, my quintessential Form thus freeing
From self, be found one Selfhood blent in Spirit-Being.

(Prev. J.T.: "Aivas, potrdi mojo vez s Teboj, navdahni mojo voljo / S skrivnim semenom finega, svobodnega, kreativnega Ognja! / Izoblikuj mi telo po Tvojem, da bi se znova rodil v srečno in božansko otroštvo, začarana Zemlja. / Stopi moj zanos v Tvojem lastnem v sveti usmrčitvi, / tako uplenivši in spokorivši Dušo Vode. / Izpolni mi um s sijajno Mislijo, intenzivno in edinstveno, / Prečiščeno v Eno, izvrženo v Ničnost, Besedo Zračno! / Na koncu pa, poročno vezano, mojo esencialno Obliko osvobodi / od nje same, da bi se eno Sebstvo zlilo v čisto Duhovno Bitje."

*

LIBER DCLXVI

(Liber 666)

MOJSTER TERION

Biografski Zapis

“Vendar obstajajo neki zamaskirani, moji služabniki.”

Liber AL II:58

NEKAKO ŠEST MESECEV po smrti Elifasa Levija Zaheda, v Letu (1875 e.v.) ustanovitve Teozofskega Društva, se je rodilo moško dete. Znamenje Leva se je nahajalo v ascendentu ob njegovem rojstvu, zato ga bomo tu imenovali Leo.

Družina Leva je bila precej spoštovana in premožna; tako je bil deležen najboljše možne izobrazbe v domovini.

V začetku tretjega leta njegovega študija na Univerzi, je doživel, kar lahko imenujemo, Trans Žalosti. Se pravi, da je zaznal ničevost vseh zemeljskih ambicij.

To prepričanje ga je tako zaposledlo, da se je odpovedal, tedaj in tam, svoji karieri, navkljub sijajnim obetom, in se trdno odločil, da se brez rezerve posveti Velikemu Delu. S tem je imel v mislih, da poišče posrednika, ki mu bo zagotovil uspeh, ki ga Čas in druge življenjske okoliščine ne morejo ogroziti. Bil je še mlad in nepoučen.

Po prvem branju alkemijske literature in podobnih tem, ki se mu je nato posvetil, je postal prepričan v obstoj nekega Tajnega Kolegija Posvečencev, ki bi mu lahko pomagali v njegovem iskanju.

Nagonsko je od sebe izposlal močan tok Volje, pozivajoč Učitelje takega Svetišča, da mu pridejo pomagat.

Klic je bil takoj uslišan. Resda, v trenutku klica (Velika Noč 1898 e.v.) je bil v najtesnejši možni vezi z enim od njih, ki pa je tako skrival

svojo pravo naravo, da je Leo to odkril šele tri leta kasneje, ko je pravtako po nuji klical pomoč tega Mojstra.

Poleti leta 1898 e.v. je Leo potoval po evropskih planinah, kjer je srečal moža, ki je bil vnet študent Alkemije. To poznanstvo je izrabil za obljubo spoznanja večjemu adeptu, ki ga je kasneje uvedel v to organizacijo, v kateri je sprejel svojo prvo Posvetitev 18. novembra 1898 e.v..

V tem Društvu je hitro napredoval, saj je že zgodaj naslednje leto dosegel vse višje stopnje, ki mu jih je Vodja lahko podelil. Ta Vodja, ki je bil vidni predstavnik Tajnih Vodij, je par mesecev kasneje zagrešil tako sramoto, da je izgubil Njihovo zaupanje. Zunanji Red, ki je bil od njega odvisen, se je nemudoma razkrojil v zmedi.

Nepoznavajoč Notranje delovanje Reda, in spoznavši svojo nezmožnost presojanja stvari iznad njegovega znanja, je ostal Leo odkrito lojalen do padlega Vodje; a ker se je nagonsko zavedal, da se iz tega vira ne more ničesar več naučiti, se je odpravil na potovanje za tri leta v najoddaljenejše predele planeta, poizvedujoč za nadaljnjo razsvetlitev in razširitev obzorij.

Mojstri, ki so bdeli nad njim, so mu od časa do časa poslali sla, da bi ga poučili o mnogih skritih načinih razsvetljenja. V vsem tem je dosegel največji uspeh; lahko rečemo, da je bil ob svojem povratku v domovino najnaprednejši adept (za razliko od Mojstra) na svetu. Vendar je bil daleč od tega, da bi bil zadovoljen s svojim napredkom, tako da je tudi formalno in dokončno zavrgel Veliko Delo kot nepomembno.

In tudi to je bil Plan Mojstrov.

Svojo Pravo Voljo je zatajil tako, da se je poročil (avgusta 1903 e.v.) in ustalil kot navadni ljudje; s tem, ko je izgradil utrdbo odbojnosti do vsakega spiritualnega naskoka, je postal sposoben instrument izvedbe nezapopadljivega načrta Mojstrov.

Po športni ekspediciji v Aziji se je naselil za eno sezono v Kairu s svojo mlado ženo, ki ni imela niti interesa, niti nagiba za karkoli drugega, razen za najvsakdanjše zabavne stvari.

Vendar so Mojstri, Tajni Vodje Reda, ki jim je dolgoval svojo prvo posvetitev, in ki upravljajo z usodami na tem planetu, izbrali to žensko (med vsemi ženskami), da je prenesla Njihovo Voljo Aspirantu, ki se je odpovedal svoji Aspiraciji.

Leo je sprejel njihovo sporočilo s tihim zmrdovanjem: pristal je, da bo poslušal napotke svoje žene v duhu ironije, da bi dokazal

nesmiselnost njene trditve, češ da je v stiku z neko preter-humano Inteligenco.

Bistvo teh napotkov je bilo, da se mora zapreti v neko sobo za eno uro na dan ob določeni uri tri dni zaporedoma (8., 9. In 10. april, 1904 e.v.), da bi lahko zapisal, kar mu bo dano.

Bil je skrajno presenečen, ko je točno ob določeni uri uslišal človeški glas, ki je govoril v angleščini (jeziku, ki ga je toliko poznal, da ga je dovolj dobro razumel v ta namen) in s tem nadaljeval dokler ni minilo točno šestdeset minut.

To se je zgodilo še nadaljnja dva dneva: rezultat je Rokopis, ki je znan kot *Liber AL vel Legis*; ali *Knjiga Zakona*.

Tedaj so se dogodile še druge komunikacije s strani Tajnih Vodij. Dokazali so, tako da Leo nikakor več ni mogel dvomiti, bivši prepričan skeptik, vaje znanstvenih in matematičnih metod kritike, v njihov obstoj in njihovo moč, ki prekaša vse, kar smo do sedaj smatrali za človeško.

Ta dokaz, vsaj poglobitni del njega, ki potrjuje zgornjo tezo, obstaja; vsebovan je v Rokopisu *Libra Legis* samega, in je dostopen vsakomur, ki se smatra za Aspiranta Tajne Modrosti.

V tej knjigi so Tajni Vodje Levu podelili tudi naslov TO MEGA TERION, z odgovarjajočim številom DCLXVI; torej bodi od tedaj dalje imenovan Mojster Terion. (Mnogo let je potreboval, da je postal sposoben prevzeti to službo v njenem najširšem vidiku; to je dosegel oktobra 1915 e.v.)

Natančno so ga poučili, kako naj prevzame oblast in vodstvo Reda, prevzemajoč izpraznjeno mesto prvotnega Vodje; in objavi javno vse tajno znanje v njegovi posesti, v taki obliki, da bi lahko preživelo tudi najstrašnejšo katastrofo celotne civilizacije, katero so smatrali za bližnjo prihodnost. (Vojna 1914 – 1918 naj se smatra za uvodno rožljanje pred mnogo večjim svetovnim spopadom.)

Učinek tega vtikanja v Teriona je bil ta, da bi izpostavili dva nasprotujoča si elementa v njegovem značaju.

Po eni strani: bil je povsem prepričan v Resničnost trditev Tajnih Vodij in v njihovo preter-humano popolnost ter Njihove pravice in moči usmerjati dogajanje na našem planetu. Še več, Njim je bil zavezan vsled svoje izvirne zaprisege ob svoji prvi posvetitvi.

In po drugi strani: v celoti je bil sprt z večino filozofije in etike, ki jo izraža *Liber AL*. Skratka, v njem sta ga razganjala dva tokova, entuziazem in mržnja.

Na koncu, po najošabnejšem poskusu izvedbe Njihovih prvih podukov, delujoč, kot bi hotel svoje lastne napore v tej smeri poraziti (kakor bi rekli: naj sami dovršijo svoj posel, če so zmožni in če hočejo), se je odkrito uprl. Bil je primoran ovreči svojo držo voljne posvetnosti; a se je nadvse trudil slediti svojo lastno kariero na Poti, ne Njihovo.

Nekaj naslednjih let je priča, kako se je obupno trudil boriti se proti Njim. Malo po malo so uspeli zlomiti njegovo lažno voljo. Mnogo muk je bilo potrebnih, da so ga prisiliti obnoviti njegovo zavezništvo: mnogo je bilo znamenj, po katerih so Oni pokazali svojo budnost in vrlino.

Vsak meter tal se je brezupno žilavo boril; ne vsled nenadne predaje svoje, temveč vsled postopnemu večanju Njihove sile, je bil priveden nazaj na Pravo Pot.

Tajni Vodje so ga torej izbrali za svojega predstavnika na zemlji, za prenosnika Besede. In ker še ni bil povsem sposoben izvesti Njihov načrt, so mu morali to nujno preprečiti tudi tedaj, ko je pristal na izvedbo Njihovih ukazov, da bi se zgodaj ne uresničil. To ni bilo lahko zagotoviti; saj je navkljub dejstvu, da se je povsem odrekel posvetni karieri, dosegel izvrstnost v dveh ljudskih aktivnostih; tako da bi na vsak način, katerokoli pot bi že ubral, bil deležen zaslužene pozornosti sveta vobče.

Tajni Vodje so se odločili, da ga v celoti uničijo. Odvzeli so mu vse in to na način, ki je najbolj ustrežal temu, da si bo gotovo zapomnil potrebno in izbrano lekcijo.

Oprezen, kakor je bil tudi neustrašen in večšč, ter subtilen, kakor tudi poln zalog, Jim ni dal nobenega vzroka, da bi se mu približali; a so uspeli uničiti njegovo ljubezen, njegovo nado in dušni mir. Odtujili so mu vsakega možnega prijatelja in podpornika; vedno znova so ga izdajali tisti, ki so se najbolj trudili, da bi mu bili zvesti, in bi tisočkrat umrli, da bi mu služili.

Zamaskirali so ga tako groteskno, ostudno in obsceno, da je bilo povsem nemogoče komurkoli prodreti do njegove resnične osebnosti.

Pravtako so ga ves čas vodili po različnih poteh skozi vedno bolj vzvišene skušnje, dokler ga niso utrdili na samem vrhu Reda, na taki stopnji razsvetljenosti (ali kakor je rečeno), ki jo kdorkoli lahko doseže le enkrat na Dva Tisoč let.

Vrhunec njihovega poslovanja z njim se je zgodil v tednih, ki so sledili takoj po Spomladanskem Enakonočju 1924 e.v. Tedaj je ležal na smrt bolan. Bil je popolnoma sam; saj ni nihče med maloštevilnimi, ki so mu služili, mogel prisostvovati njegovi zadnji posvetitvi. V tej zadnji skušnji se je njegov zemeljski del stopil v vodi; voda je izhlapela v zrak; zrak se je povsem razredčil, nakar je bil toliko osvobojen, da je bil sposoben poslednjega navora, in je prešel v neizmerne votline Praga, ki straži Vladavino Ognja. Skozi te neizmernosti ne more preiti nobeno človeško bitje. V Ognju je bil dokončno požrt, in se je vrnil kot čisti Duh, malo po malo, v naslednjih mesecih, v telo in um, ki sta izginila v tej veliki preizkušnji, o kateri ne more reči nič drugega, kot to: umrl sem.

Po koncu teh šestih mesecev se je pojavila določena Devica na rotitev Tajnih Vodij, katere dotik mu je povrnil stik s človeškim življenjem.

Tedaj se je urno umaknil v Saharsko puščavo, da bi se v tistem stiku z njeno Dušo lahko zavedel intimnejše narave svojega Dela za Mojstre; kajti ona je bila dejansko simbol Deviške Neveste, katere odrešitev je misterij Ovekovčanja Božanstva.

Ko sta plula na ladji sredi Sredozemskega Morja, ga je znova doletel impulz Tajnih Vodij: da napiše v najjasnejši možni obliki potrditev svoje narave in namena.

In to je storil v sledečem manifestu:

Č L O V E K U

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

S svojo Službo na Zemlji sem začel v letu, ko je bilo ustanovljeno Teozofsko Društvo, in ko sem bil na vrsti, sem sprejel nase greh celega Sveta, tako da bi se prerokbe lahko izpolnile in bi Človeštvo lahko naredilo Naslednji Korak od Magikalne Formule Ozirisa do Formule Horusa.

In zdaj je prišel čas, ko moram razglasiti Zakon.

Beseda Zakona je Telema.

Podal sredi Sredozemskega Morja

An XX Sol in 3° Libra die Jovis

TO MEGA TERION DCLXVI LOGOS AOIONOS ΘΕΛΗΜΑ.

Kdor razume naj raziskuje.

(Resnično ta Liber 666 oz. podoba Zveri, ni namenjena nobeni veri, temveč raziskovanju. Zaupanje v Preroka ni stvar slepe vere, temveč določene bistvene poučenosti v znanost Magike in Misticizma; op.p.)

To, kar je tu zapisano, da "sem sprejel nase greh celega Sveta, da bi se prerokbe lahko izpolnile," moramo razumeti, da to dejstvo ni določilo le eno dokončno spiritualno izkustvo, temveč vse njegovo življenje, njegova veselja, njegove muke, njegova popotovanja po premnogih deželah, njegove dosežke na mnogih poteh, njegova druženja s tako mnogimi tipi moških in žensk tako mnogih podnebij in razredov, vse to, gledano vse skupaj, je eno univerzalno izkustvo, ki mu je omogočilo do popolnosti izpolniti veliko Zaprisedo Magistra Templja: kakor se glasi:

Jaz, O. M., etc. član Božje Skupnosti, se s tem na rovaš Celotnega Univerzuma zavezujem, kakor sem tudi zdaj telesno vezan na križ trpljenja:

Da bom vodil brezmadežno življenje, kot predan služabnik Reda:

Da bom razumel vse:

Da bom ljubil vse:

Da bom izvedel vse in prestal vse:

Da bom nadaljeval v Poznavanju in Občevanju svojega Svetega Angela varuha:

Da bom deloval brez osebnega interesa:

Da bom deloval v resnici:

Da se bom zanašal samo nase:

Da bom smatral vsak fenomen kot neko posebno poslovanje Boga z mojo Dušo.

In če se temu izneverim, naj bo moja piramida oskrunjena in Oko zaprto zame.

Zatorej je razglas Te besede izpolnitev njegove Zaobljube ob njegovi posvetitvi v stopnjo Magusa (kakor je Gautama Buddha izgovoril Besedo ANATTA, Laotze Besedo TAO, in ostali, vsak na svoj način in na svojem mestu). Kajti naloga Magusa je razglasitev novega Zakona z močjo ene same Besede, ki vsebuje Formulo Modrosti.

Tu sledi knjiga, imenovana Knjiga Magusa, ki razglasha tistemu, ki bo to dojel, pogoje za to službo. (Glej tudi Svete Knjige Teleme, ki so izšle

v slovenskem prevodu pred leti, in kjer je tudi objavljen pričujoči Liber, ki spada striktno v Razred A Biblioteke A. : A. :., za katerega velja, da se ne sme spreminjati niti stila črke, kakor je zapisano v Knjigi Zakona. Op.p.)

*

LIBER B vel MAGI SUB FIGURA I

Eden je Magus: dve sta Njegovi moči: štiri so Njegova orožja. To je Sedem Duhov Nepravičnosti; sedem jastrebov zla. Tako je umetnost in obrt Magusa samo glamour. Kako bo On izničil samega Sebe?

Vendar ima Magus oblast nad Materjo, tako neposredno, kot tudi preko Ljubezni. In Magus je Ljubezen, ter povezuje skupaj To in Ono s Svojim Rotenjem.

Na Začetku je Magus spregovoril Resnico ter izposlal Privid in Zmoto, da bi zaslužnil dušo. A v tem se nahaja Misterij Odkupljenja.

S Svojo Modrostjo je ustvaril Svetove; Beseda, ki je Bog, ni nihče drug kot On.

Kako naj potem On konča Svoj Govor s Tišino? Kajti On je Govor.

On je Prvi in Zadnji. Kako naj Se preneha preštevati?

Magus to pisanje sporoči preko uma Magistra. Prvi je jasno izgovoril, drugi pa dojame; vendar je Beseda lažna in Razumevanje temačno. In ta govor je v Celoti Resničen.

Kljub temu je zapisano; prihajajo obdobja teme, in to bodi luč v temi.

S Palico On ustvarja.

S Kupo On ohranja.

Z Bodalom On uničuje.

S Kovancem On odkuplja.

Njegova orožja zapolnjujejo kolo; in na Kakšni Osi se le-to obrača, Mu ni znano.

Z vsem tem mora prenehati, preden se mu odvzame kletev Njegovega Ranga. Preden doseže tisto, kar obstaja brez Oblike.

In če se tedaj nahaja na Zemlji kot Človek, vsled česar tudi tole pisanje, bodi to Njegov način, da se mu Prekletstvo Njegovega ranga ter breme Njegovega dosežka odvzame.

Naj se pazi, da bi se ne izogibal svojemu delovanju. Kajti prekletstvo Njegovega Ranga je to, da mora govoriti Resnico, da bi njena Laž zaslužnila ljudske duše. Zato naj to izgovarja brez Strahu, da bi se Zakon lahko izpolnil. In v skladu z Njegovo Izvorno Naravo bo ta zakon izoblikovan, tako da bo lahko razglašal nežnost in molčečnost, bivši Hindujec; in nekdo drug ostrino in uslužnost, bivši Jud; in spet nekdo

drugi vnemo in močatost, če je Arabec. Toda to zadeva misterij Inkarnacije, ki tu ne more biti razodet.

Rang Magistra uči Misterij Žalosti, in rang Magusa Misterij Spremembe, ter rang Ipsissimusa Misterij brezosebnosti, ki se imenuje Misterij Pana.

Tako naj Magus motri vsakega posebej do skrajne moči Neskončnosti. V čemer je Žalost Radost, in Sprememba Stabilnost, Brezosebnost pa Sebstvo. Kajti medigra delov ne vpliva na celoto. Mar naj to kontemplacijo izvede s preprosto meditacijo – ali nemara z razumom? Ne, temveč na način, ki Mu bo predložen med Njegovo iniciacijo v njegov Rang.

Sledeč tej metodi Mu bo enostavno skombinirati to triado iz njenih elementov, in nadalje skombinirati Sat-Chit-Anando, ter Luč, Ljubezen, Življenje, trikrat po tri v devet, ki so eno, ob čemer bo uspeh To, kar Mu je bilo prvič naznačeno na stopnji Practicusa (ki odseva Merkurija v najnižjem svetu) v Libru XXVII, "Obstaja Ničnost v njenih treh Oblikah."

In to je Odpretje Ranga Ipsissimusa, kar Budisti imenujejo trans Nerodha-Samapatti.

In gorje, gorje, gorje, zares, gorje, in spet gorje, gorje, gorje sedemkrat Njemu, ki Svojega Zakona ne pridiga ljudem!

In gorje tudi Njemu, ki zavrne prekletstvo stopnje Magusa in breme njenega Dosežka.

In v besedi HAOS naj se Knjiga zapečati; da, naj se Knjiga zapečati.

DEŠKA DOBA V PEKLU

(Uvod v dramsko pesnitev v petih knjigah "Tragedija Sveta")

Častiti H. d'Arcy Champney, Učitelj Umetnosti na Corpus Christi Collegeu v Cambridgeu, je izpadel iz sekte.

Na parlamentarnih volitvah je volil tako, da je prečrtal imena kandidatov ter napisal, 'volim za Jezusa Kralja'.

Ustanovil je šolo za sinove sovornikov v Cambridgeu, Bateman Street 51. Naj Bog globoko zareže v kosti ljudi bolečino te beznice na zemlji (sem dostikrat molil), da bi jo z njimi posolili, prekleto za vedno! Naj nevesta, ki bo šla mimo, postane jalova, in nosečnica, ki jo zagleda, naj splavi! Ptice je naj ne preletavajo! Naj služi kot kletev, kot groza, kot sovraštvo, med ljudmi! Naj zlohotni prebivajo na njej! Naj ji bo odvzeto sonce, in luna naj je nikdar ne osvetljuje! Naj postane domovanje lupin mrtvih in demonov brezna! Naj bo prekleto, prekleto - prekleto na vekomaj veke!

In še vedno, stoječ, kakor sem stal na pomlad prve moškosti, osvobojen vsega perja telesa in uma, preklinjam spomin nanjo na veke.

Z ozirom na izpite je bila to kar solidna šola, si drznem trditi. Moralno in telesno pa je bila stroj za uničevanje in izprijanje. Navedel bom zgolj par naključnih dejstev, kakor mi padejo na pamet; sami si lahko izoblikujete svojo lastno sodbo.

1. Dovoljeno nam je bilo igrati kriket, toda brez nabiranja točk, da bi to ne spodbujalo zla 'tekmovalnosti'.

2. Champney mi je povedal, še ne dvanajstletnemu otroku, da on nikoli ni zaužil svojega zakona. (Zgolj moj izreden verbalen spomin mi je omogočil, da sem mnogo kasneje obudil v spomin in si razložil pomen tega, kaj mi je hotel povedati. Uporabil je surovejšo frazo.)

3. Rečeno nam je bilo, da 'Je Gospod še posebej skrbno poskrbel za našo šolo in je obelodanil to, kar je bilo storjeno v temi,' etc., etc. ad nauseam. 'Priprava je bila v tem primeru taka-in-taka, da kdor je plemenito stopil naprej,' etc., etc. Z drugimi besedami, licemerje in prihuljenost sta bili edini vrline.

Naravno je, da bi se eden izmed dečkov, vpletenih v isti prestopek, ustrašil in si rešil kožo s prilizovanjem. Ovaduhu se je vedno verjelo, čeravno je bilo njegovo pričevanje onstran verjetnosti in celo možnosti, ob popolnem neupoštevanju pričevanja drugih in popolnoma nepristranskih prič.

Na primer, deček z imenom Glascott, z boleznim zadahom, je povedal g. Champneyu, da me je (dvanajstletnika) obiskal v hiši moje matere med počitnicami - zares me je - in me našel, kako ležim pijan na dnu stopnic. Nihče ni nikoli vprašal moje matere v zvezi s tem; niti ni bilo meni nič rečeno o tem. Zato sem bil deležen 'Bojkota', tako da nihče, niti učitelji niti sošolci, ni smel govoriti z mano, niti jaz z njimi. Jedel sem samo kruh in vodo; med odmori za igro sem moral delati v učilnici; med poukom sem moral samotno hoditi naokrog po igrišču. Pričakovali so, da se bom spovedal zločina, ki ga sploh nisem zagrešil in za katerega sploh nisem bil obdolžen.

Ta kazen, za katero sem verjel, da bi jo kriminalisti smatrali kot hudo za zastrupljevalca, je trajala ves semester in še polovico naslednjega. Končno so mi zagrozili z izključitvijo, ker se nisem hotel spovedati, priznati krivde in se pokesati, ter mi predočili take grozovitosti vsled izključitve - grešni lopov, ki se ga bodo sošolci izogibali, ki se bo moral skrivoma plaziti vse življenje vse do nečastnega groba, etc. - da sem dejansko izbral nadaljevanje svojih muk in bil za to hvaležen svojemu zatiralcu.

Fizično sem bil dotolčen. Napor in bridkost sta prizadela moja ledvica; tako da sem moral povsem zapustiti šolo za dve leti. Zavaljo poštenosti moram prišteti še druge obtožbe proti meni, čeprav, kakor boste videli, so bile pravtako abotne.

Končno sem zvedel, po intervenciji mojega strica, v nekem svetlem trenutku, kaj naj bi bil zagrešil. Povedali so mi, da sem poskušal 'pokvariti Chamberlaina' - ne našega velikega domoljubnega državnika, prebisanege Joea - temveč nekega dečka. (Bilo mi je dvanajst let in sem bil še dolgo potem povsem neveden glede zadev spolnosti.) Spomnim se, da sem nekoč vodil 'srečanje v zafrkantski molitvi'. Ob neki drugi priliki sem slučajno naletel na skupino dečkov na igrišču, ki so imeli pravtako srečanje. Ko so me zagledali, je eden izmed njih rekel: 'Brat Crowley nas bo zdaj vodil v molitvi.' Brat Crowley je bil preveč utrujen in je odšel stran. A namesto tega, kar bi naredil vsak pameten deček - odšel k ravnatelju in jih obsodil za šestinštirideset različnih zločinov, ki jih ni za

omenjati - sem pustil naj gredo stvari po svoje. Tako so, v bojazni, da bom šel k ravnatelju, oni pohiteli k njemu in mu povedali, da jih je Crowley skušal speljati stran od Jezusa.

Še huje, Prvega Slugo sem imenoval farizej. To je bila resnica; in jaz sem jo povedal. Gorje meni! In Sluga Prvi, ki 'je hodil čisto blizu Jezusa', je seveda odšel in poročal.

Pravzares, oni so vsi hodili čisto blizu Jezusa, kakor tudi Judež.

4. Deček z imenom Barton je bil kaznovan z stodvajsetimi udarci s palico po golem hrbtu za neko majhno krajo, za katero je bil verjetno nedolžen.

Sodni proces je bil nekaj izrednega. Pričel se je s podaljšano molitvijo ter zelo impresivnim branjem Jezusovega poročila o Ahanovem grehu. Sledilo je uro ali dve govora o Gospodovi skrbi za šolo in načinu, kako on obelodanja grehe. Nato pa, ko je bilo vse to dobro izvedeno in so bili naši živci povsem na trnih, kdo je ukradel kaj? Tišina. Sledila je Gospodova posebna skrb v pridobitvi priče - kakor pričanje proti Nabotu! Nato priča in njegova zgodba, gladko tekoča kakor policajeva. Nato obsodba. Na zadnje, izvršitev kazni z intervali molitve vmes!

Zaradi ravnateljve telesne slabosti, nemara zaradi njegove prevelike vdanosti Jezusu, naj bi grešnik dobil šestdeset udarcev naslednji dan. Ne spominjam se dobro - morda bo o tem nekega dne Barton sam povedal svoje - toda prvi dan je deček skoraj umrl, tako da se naslednja polovica kazni naslednjega dne ni izvršila.

Spominjam se, da sem nekoč dobil batine po nogah, ker naj bi šibanje po riti razvnelo poltenost žrtve - petnajst minut molitve, petnajst udarcev s palico, še petnajst minut molitve in še petnajst udarcev s palico, ter po vrhu vsega še molitve!

5. Nedelje so bile v celoti posvečene 'religiji'. Zjutraj molitve in pridiga (okrog tričetrt ure). Jutranji shod (od pol ure do dveh ur). Zunanja pridiga (približno eno uro). Branje Biblije in učenje na pamet. Branje še nekaj drugih knjig, ki so bile posebej dovoljene v nedeljo (približno dve uri). Molitveni shod po želji, toda če bi se ga ne udeležil, bi te naslednji dan gotovo nekdo obsodil za nekaj (približno eno uro). Večerna molitev in pridiga (približno pol ure). Pridiganje evangelija v zborni sobi (eno uro in pol). Isto še zunaj na prostem (eno uro). Molitev pred počitkom (približno pol ure).

6. 'Zbor Jazbecev'. Vsak ponedeljek zvečer se je šola zbrala ob zadnji steni velike predavalnice, da bi noter povabili reveže iz vsega Cambridgea, jih nahranili, jim pridigali ter jih nato odslovili.

Rezultat tega so bile epidemije lišajev, ošpic in mumpsa.

Oh ne! ne rezultat tega; božja roka nas je hudo kaznovala vsled nekega neodkritega greha.

Lahko bi nadaljeval še naprej in naprej, a raje ne bom. Upam, da obstaja na svetu še kaj ljudi, ki so dovolj srečni, da porečejo, kako si izmišljujem ali vsaj pretiravam. Vendar prisegam na dobesedno verodostojnost vsega, kar sem povedal, ob čemer obstaja mnogo prič, ki lahko to potrdijo, ali pa me postavijo na laž. Podal sem vsa resnična imena, naslove in druge detajle."

IZPOVEDI AVTOHAGIOGRAFIJA

IZBRANA POGLAVJA

Prevod štirih celih poglavij iz Izpovedi, v katerih Crowley opiše srečanje in poroko z Rose Kelly ter življenje z njo vse do kairskega Razodetja. Namen tega prevoda je tudi podrobnejša seznanitev z njegovo Avtohagiografijo ter vpogled v njegovo tipično pripoved, ki se odlikuje po svoji iskreni samoironiji.

Poglavje 45

Trinajstega julija (1903 e.v.; op.p.) sem odšel v Edinburgh, delno zato da bi obnovil svojo zalogo vin in delno zato da bi si priskrbel neke vrste družabnico-gospodinjo, a navidez zavoljo tega, da se srečam z Geraldom Kellyjem, ki je nameraval prebiti poletje v Strathpefferju. Njegova sestra Rose je bila zaročena z nekim moškim, z imenom Howell, ki je prihajal iz Amerike, da bi se čez nekaj tednov z njo poročil.

Precej enostavno je bilo zaposliti družabno gospodinjo. Kar moški želi, je ena ženska, ki jo lahko vzame s police, kadar jo potrebuje, in ki ji lahko zaupa, da bo ostala tam, kadar je ne potrebuje. Res je, da je ženska mnogo zabavnejša, če poseduje individualnost in pobudo, vendar je najnižja vrsta čutnosti ta, ki želi biti zabavna. Idealna ženska naj bi preprečevala moškemu, da bi se zabaval ali zamotil na kakršenkoli način vsled njenih lastnih strasti, ali pa vsled pripetljajev v vsakdanjem življenju. Pozabil sem priimek gospe, ki sem jo izbral, da zasede ta pomemben položaj. Naj ostane v zgodovini pod skromnim nazivom 'Rdečelasa Arabella'. Domenila sva se, da bo prišla in prevzela svoje dolžnosti nekje sredi avgusta. V Edinburghu sem ostal zgolj dva ali tri dni in ko sem uredil zadeve v zvezi z vinom in ženskami, sem dopolnil triado (vino, ženske in poezija; op.p.) z napisanjem *Bogojedca* (s

podnaslovom: Tragedija satire. Se dogaja v enaindvajsetem stoletju po Kristu; op.p.).

Ta kratka igra je zelo nezadovoljiva kot umetniško delo, vendar skrajno pomembna kot primer avtohagiografije. Razlagalna pripomba v mojih *Izbranih delih* je sama po sebi nejasna.

Ideja te meglene in fantastične igre je naslednja:

Vsled preslavnega dejanja je zagotovljena človeška mizerija (zgodovina krščanstva).

Zato spoštovanje Jezusove osebnosti ni noben izgovor za to, da smo kristjani.

Obratno pa je vsled vrste podlih in nerazumnih dejanj zagotovljena človeška sreča (zgodba igre).

Zato nam zavoljo napadov na mistike v zgodovini še ni potrebno preklinjati misticizma.

Pravtako je poznavanje dobra in zla drevo, čigar sadeža človek še ni poskusil: zatorej je hudič vsekakor prevaral Evo; ali pa (bolj verjetno) je Eva prevarala Adama. Razen če ni (najverjetneje) Bog prevaral hudiča in je sadež spoznanja konec koncev čisto običajno jabolko. (Prim. H. Maudsley, *Življenje v Mišljenju in Obnašanju*.)

Vpliv *Zlate veje* in spencerjanskih filozofov, ki sem jih prebiral, je očiten. Zadnji odstavki pravtako dokazujejo, da sem se še vedno oklepal Shelleyevih sanj o prerojenem človeštvu. Viden je tudi rahel vpliv moža z imenom L. C. R. Duncombe Jewell, najstarejšega sina plymouthskega brata iz Streathama, ki je 'šel na slabše', ko je postal rimo-katolik. Povabil sem ga za en teden na Boleskine, nakar se je nekako tam ustalil kot upravitelj mojega posestva. Menil sem, da mi je lahko v pomoč in je postal nekakšen družabnik. Sebe je imenoval Ludovic Cameron, bivši strasten jakobinec in imevši priimek Cameron nekje v svojem družinskem deblu. Zelo se je ponašal s keltskim preporodom in je želel združiti pet keltskih narodov v skupen imperij. V tem političnem projektu ni bil preveč uspešen, a je prispel do tega, da je zasnoval zastavo. In, oh, kako grdo!

Vse to se mi je zdelo otročje, a nič manj kot imperializem, imevši to prednost, da je bilo precej šarmantno ter povsem neškodljivo. Čudno mi je gledati nazaj v čas, ko sem imel sedemindvajset let, in bil povsem prepričan v resničnost najekstravagantnejših trditev misticizma in

magike, toda brez vsake iluzije v zvezi s svetom. Skušal sem minimizirati svoje dejavnosti v vseh ozirih. Uvedba Rdečelase Arabelle je imela samo en motiv – urediti moje življenje tako, da bi zreduciral vse morebitne moteče elemente na skrajni minimum.

Morda se zdi malo čudno, da nisem šel po stopinjah Allana Bennetta in si oblekel Rumeno haljo. Vendar nisem bil preveč impresioniran nad pogoji budističnih samostanov. Brez dvoma drži, da je smoter pravil, ki jih je za obnašanje menihov uvedel Buda, ta, da jim pomagajo osvoboditi misli od motenj; vendar si jih tudi sami menihi niso več tako razlagali, razen neznatna manjšina, ki, kakor Allan, zares razume ustroj zadeve.

Niti se nisem povsem strinjal z Budo. Zdelo se mi je zelo napačno vmešavati se v fiziološki proces. Popolnoma sem se zavedal, da so lakomnost, pohota in sovraštvo sovražniki spokoja; a sem se prav tako zavedal, da prisilno odrekanje hrani, ljubezni in družbi lahko rezultira zgolj v skrenjanju naravnih apetitov v abnormalne kanale. Sv. Anton je preneglašal pomen spolnosti. Prepričan sem bil, da je zatiranje naravnih instinktov sramotenje narave in bližnjica do moralne deformacije. Uvideval sem že, da je edini primeren tok delovanja ureditev življenja v skladu z njegovimi okoliščinami.

Plan, ki se ga moramo držati, je tak, da privolimo v fiziološko prikladnost, vendar ohranjamo vsak apetit na njegovem mestu, tako da bi ne mogel zavladati območju celotne zavesti. V praksi sem se namenil živeti povsem normalno življenje, vendar brez pridajanja prevelike važnosti nekemu njegovemu elementu. Nameraval sem uživati pri večerji, pa naj si bo to losos in Chateau Yquem '78 ali pa hladna jagnjetina in kozarec mleka. Izkustvo me je izučilo, da se tako zagotovi najmanjša možna motnja. Agonija pomanjkanja sladkorja na ledeniku Baltoro me je prepričala, da z zatiranjem naravnega apetita dosežemo zgolj to, da nas ta obsede.

Tako sem se nadejal, da se počasi ustalim v rutini znanstvenega raziskovanja po smernicah, ki so jih filozofsko naznačili Spencer, Huxley in Buda, dočim sem moralno sledil rožnokrižarskim principom sprejemanja običajev dežele, po kateri sem potoval.

O stanju moje duše jasno priča moje pisanje. Studenec moje lirike se je povsem izsušil. Niti dotaknil se nisem nedokončanega *Orfeja*; napisal nisem ničesar novega. Nič več se nisem trudil, da bi postal odrešenik človeštva. Dvomim, da mi je takšno izrazoslovje sploh kaj pomenilo. Po povratku iz Edinburgha verjetno sploh nisem pisal dnevnika in se ne

spomnim, kaj sem vse počel. Julija pa sem gotovo napisal esej 'Posvečena interpretacija obredne magike', ki sem ga namenil za predgovor k moji izdaji *Goetie*. Naročil sem Mathersu, da prevede tekst *Manjši ključ Kralja Solomona*, čigar prvo poglavje predstavlja *Goetia*. On ni prišel do konca; po dogodkih leta 1900 je preprosto moralno omagal. Dodal sem še prevod zaklinjanj v Enohianski ali Angelski jezik, uredil tekst, ga opremil z opombami, spredaj dodal 'Preliminarno Invokacijo', dodal še uvodno besedo, en Magijski Kvadrat (ki naj bi preprečeval zlorabo knjige) in na koncu še Invokacijo Tajfuna (oz. Tifona; op.p.), ko je bila razglašena Prva Magijska Vojna v Novem Eonu.

Ta esej zelo jasno osvetljuje moj položaj. Dejstev Obredne Magike nisem mogel zanikati. Nemogoče je razložiti, zakaj pes zacvili, če ga udariš s palico; a zato še ne zanikamo tega, da se to dogodi, ali vsaj da obstaja vtis nečesa takega nekje. Bil sem točno v položaju tistih filozofov, ki so bili prignani v teorijo vzročnosti in rekli, da ni nobenega vzroka za to, zakaj jabolko pade na tla; to je bila preprosto stvar slučaja, da si Bog zaželi, da bi se dotaknil tal, potem ko si je prej zaželel, da bi se odtrgal od veje jablane. Dejstva Magike se pojavijo čisto naravno, če dopuščamo uradno razlago in se ne spuščamo v globlje raziskave.

Ta teorija, grobo rečeno, je teorija Milтона ali Danteja. Lahko bi celo rekli, da je to katoliška tradicija *a rebours* (sc. proti toku, obrnjena; op.p.); ta tradicija je seveda degradirana izdelava različnih animističnih kultov. Magijska dejstva so se razlagala z uvajanjem spiritualnih bitij. Neko spiritualno bitje, jaz na primer, vrže kamen. Tako se dogodi, da kamen spremeni svoj položaj. Neko drugo spiritualno bitje, Zeus, se razjezi; tako je razloženo, tako neko takšno ali drugačno hišo zadene strela. Vsa dejstva so iste vrste in njih razlaga mora biti enaka.

Vse teorije spiritualnih hierarhij sem torej zavrgel kot odvratne razumu; tako sem bil prepuščen nizu pojavov v svojih rokah, ki so vpili po razlagi, točno tako, kakor nekoč človek, ki je opazil, da podrgnjeni jantar privlači nekatere lahke predmete. V omenjenem eseju sem se trudil prikazati, na kakšen način so Magijske operacije učinkovite. Moj zbir dejstev je bil tedaj sorazmerno majhen in jih še nisem primerno razčlenil ter razporedil. Toda esej priča o tem, da sem bil na pravi sledi. Moja razlaga se je ujemala z mehanično teorijo viktorijanske fizike.

Moj nadaljnji razvoj je potekal po isti črti, kot ostala moderna znanost. Materialisti so morali v svojo definicijo 'materije' vključiti

konotacijo 'duha'. Ena od mojih težav je bila ta, da so mi moji čuti pričali o obstoju arhangela Gabriela na isti način, kakor so mi pričali o tem, da obstaja tudi Ernst Haeckel; dejansko, ali prej še toliko bolj. Haeckela sem sprejemal zgolj kot čenčo. Zakaj bi dvomil v Izido, ki sem jo videl, slišal in se jo dotaknil; in verjel v Raya Lankesterja, ki ga nisem? Bil sem že prisiljen vse pojave enako razreševati v nespoznatne vtise. Nisem dojemal, kako poljubna stvar je razlagati Taftartharata (Duh Merkurja. Op.p.) kot niz pojavov, zamišljenih nekako v mojem duhu vsled nekega posebnega procesa intoksikacije (sc. avtosugestije; op.p.). Že davno prej sem razumel, da so vse razlage vesolja na koncu zamenljive, tako kakor so tudi geometrije Evklida, Riemanna in Lobatchevskega.

Toliko za julij. V začetku avgusta pa mi je pisal Gerald Kelly in mi predlagal, da se pridružim njegovi družčini v Stratpefferju. Nisem imel nič kaj boljšega za početi. Rdečelasa Arabella je bila še vedno v Edinburghu; dolgočasil sem se na smrt, bodisi s svojo meditacijo, bodisi s svojo nezmožnostjo, da bi se sploh spravil h kakšni meditaciji. Tako sem spakiral in odšel tja.

Družčino so sestavljali v prvi vrsti Kellyjeva mati, ki je častno ohranjala pogoje tennysonianskega dostojanstva; Rose, ki je bila v čudnem stanju vznemirjenosti, ki sem ga, ali sploh spregledal, ali pa pripisoval vznesenosti nerazsodne mladosti; ter eden ali dva slučajna znanca, vključno z ostarelim odvetnikom z imenom Hill, ki je bil zaljubljen v Rose in mi je padel v oči kot eden najponižnejših in najomejnejših primerkov človeštva, ki sem jih kdajkoli srečal. Gerald je igral golf, kar je bilo tedaj dokaj smelo početje in ne ravno nekaj, s čimer bi se hvalil svojim londonskim prijateljem. Jaz nisem imel svojih palic in je največkrat igral s Hillom. Tako je naneslo, da sem se enajstega avgusta pri kosilu zapletel z Rose v pogovor. V mojem značaju je nekaj, kar navede ljudi, da se mi zaupajo. Zdi sem mi, da je na dnu tega moja nedolžnost. Nagonsko razumejo, da nimam nobenih osebnih skritih namenov; in da bom pokazal modro dobrohotnost ter neoskrunljivo pravičnost, bivši osvobojen vsake oblike poženja.

Tako se mi je Rose spovedala, da je v veliki zagati, ko sva prešla preko veznih predelkov golf igrišča, da bi nekaj zadnjih lukenj hodila skupaj z Geraldom in Hillom.

Rekla mi je, da jo je familija prisilila v poroko z Howellom. Z neko intrigo se je bila zapletla z nekim poročenim moškim z imenom Frank

Summers. To je prišlo na uho njeni familiji, ker je, bivši brez denarja, povedala svoji materi, da je noseča, nakar je od nje dobila štirideset funtov za ilegalno splavitev. Naravno, sledila je raziskava; in čeprav je bila nosečnost zgolj bistroumen izgovor in je splavitev v resnici pomenila obleke in večerje, so se Kellyjevi odločili, da bodo preprečili nadaljnja plenjenja njihove denarnice in njihovega ugleda, in so zahtevali od nje, da se znova poroči.

Zgodba je prebudila mojo shelleyansko ogorčenost. Usedla sva se na klop ob igrišču v tišini, medtem ko sem tuhtal položaj. Rešitev je bila kar se da preprosta. 'Ne vznemirjaj se zaradi take malenkosti,' sem rekel in ji povedal nekaj o svojem duhovnem razpoloženju ter svojih načrtih za prihodnost. 'Vse kar moraš narediti,' sem rekel, 'je to, da se poročiš z mano. Jaz bom odšel nazaj v Boleskine in ne boš več slišala zame – razen,' sem dodal z romantično nadutostjo, 'če ti lahko še kako drugače pomagam. To bo dokončno onemogočilo tvojo poroko s Howelom; ti boš odgovarjala za svoje obnašanje, in ne svoji familiji, temveč meni (kakor v primeru indijske plesalke, poročene z bodalom ali s figovcem); in lahko potem greš in živiš v stanovanju, ki ga namerava g. Summers najeti zate, brez vsakega nasprotovanja z moje strani.'

Zdi se zares absurdno, da sem tako gladko zanemaril elemente psihologije; vendar sem si iskreno predstavljal, da je ta fantastičen načrt možen. Gotovo je zadovoljeval vse teoretične zahteve! Toda, kakor tudi ostali utopični sanjači, od Sira Thomasa Browneja do Karla Marxa, pozabil sem vzeti v obzir en zanemarljiv element problema – obstoj misteriozne sile, imenovane človeška natura.

Rose je takoj pograbila moj predlog. Strinjala sva se, da poveva Gerald tako, ko se prikaže, kar je bilo nepremišljeno, saj bi ga z lahkoto vrgla iz igre, ter da se poročiva ob prvem možnem trenutku. Gerald je končal sekcijo s sedemnajstimi točkami, po 4, 3, 4 in 4 udarce. Najino objavo je razumel kot eno nedolžno šalo.

Odšel sem do lokalnih pooblaščenцев zavoljo praktičnega plana; a oni so bili kakor Baal ob tisti famozni priliki (sc. iz Biblije; op.p.). Edino dostopno božanstvo je bil občinski župnik; in, konec koncev, bi bil kdo drug primernejši? Ta mi je povedal, da mi lahko naredi oklice in da se lahko poročim čez tri tedne. To sploh ni bilo u redu; do takrat lahko prispe Howell iz Amerike in pritisne na Kellyje. Vprašal sem ga, če ne obstaja nemara kakšna krajša izvedbena procedura. 'A tako,' je zamrmral in se popraskal po glavi, 'ja, lahko se zglosite s svojo mlado

ženo na upravi čez en teden.' Nisem študiral zaman *Zlate veje*, in si nisem mislil, da tako obscene oblike mučenja še vedno kje životarijo – celo v Škotskem Višavju. 'Dajte no, dajte,' sem rekel, 'mora obstajati preprostejša in hitrejša pot do poroke od tega.' Zares, sem si mislil, vse te stvari v zvezi z Gretno Green imajo izvor v tem. Odkimal je v obžalovanju, to nelagodno gibanje sem prekinil tako, da sem mu spustil v dlan pol krone. Nato je dopustil, da je za to potrebno zgolj oditi k šerifu na občino in razglasiti svojo namero, da bi se poročil, in se bo v tem primeru poroka zgodila tam in tedaj. 'Tam in tedaj?' sem z votlim glasom odvrnil v odmev, kajti imel sem nagoni občutek, naraven za mladca, da je nekako storil korak v tej smeri in da kliče neke neznane bogove. 'Tedaj in tam,' je odgovoril težko, in zlogi so padli, kakor bi vrgel grudo zemlje na mojo trugo.

Oborožen s to zadovoljivo informacijo, sem se vrnil v hotel in se na kratko pomenil z mojo zaročenko. Morala bova pohiteti, da ujameva jutraj prvi vlak za Dingwall, pokličeva šerifa in zaključiva zadevo še pred zajtrkom. Ta načrt sva nato sprovedla. Morala sva iti potih, da bi ne zbudila Geralda. On bi se nemara lahko vmešal, čeprav nisem imel vzroka za nadejanje temu. A ona ga je očitno imela.

Poglavje 46

Izmuznila sva se ven v megleno sivino jutra. Spominjam se njene potuhnjene hoje pod bratovim oknom, in kako sem zamrmral

Boš zbudil Duncana s svojim trkanjem?

Ko bi le mogel

In se spomnil – prepozno! – teatarskega praznoverja, da pomeni nesrečo, če na začetku nekega podvzeta citiramo *Macbetha*.

Stekla sva na majhen vlak v stanju čudne napetosti. Seveda je bil najin odnos precej čuden, zdaj ko je bilo vse rečeno in storjeno. V vsakem primeru ni bilo kaj za povedati. Rose je bila očarljiva ženska, a daleč od intelektualne družabnice. Ker so prijatelji njenega brata bili po večini odvisniki umetnosti in literature, je imela navado nositi Browningovo knjigo v svojem neserju ter je pošiljala ljudi po njo, kar

je delalo nanje močan vtis. Ni ji bilo potrebno niti brati je. Kadar se je pogovor ustavil, bi pravtako globokoumno pripomnila:

Sijajna zvezda, daj da kakor ti bila bi stanovitna!

To je bilo vse, kar je znala. Vseeno, saj tako ali tako ne nameravam živeti z njo. Vse kar moram narediti, je to, da jo osvobodim. Tako ni bilo vzroka, da bi poskušal pogovarjati se z njo.

V Dingwall sva prispela v mrzlem in vlažnem jutru; za šerifov naslov sva vprašala zaspanega policaja, nakar sva našla njegovo hišo, samo da bi nam razmršena služkinja povedala, da šerifa ne moreva dobiti vsaj do osmih ali devetih ali desetih. To me je ujezilo. Namigovanje na ovire me je razburjalo. Nisem se imel namena skriti zaradi kakršnihkoli razlogov, in vse pokvariti. Zahteval sem naslov advokata in ga izbežal na dan. Obljubil mi je, da bo v svoji pisarni ob osmih. S tem sva morala biti zadovoljna. Ni bilo vzroka za zaskrbljenost. Nadejal sem se, da najine odsotnosti ne bodo opazili pred zajtrkom. Vrnila sva se v hotel, nekaj pojedla in popila, v stanju zatrte živčne vznemirjenosti. Priznam, da sem se počutil osramočenega. Bil sem tam, opremljen, od glave do nog, od moje čepice do mojega škotskega meča, in brez vsakega vložka; vendar sem bil živčen! Pri advokatu sva bila točno, ko je ura odbila osem in tam odkrila, da je šerif bila zgolj njegova poza, ter da je vse, kar morava narediti, le to, da izjaviva, da se hočeva poročiti in razglasiva, da se imava za moža in ženo. Plah občutek odvratnosti ob prozaičnosti procedure me je navedel, da sem jo hotel nadgraditi in sem izvlekel svoje bodalo in ga poljubil v znak zaupanja. Nisem pomislil, da bi poljubil *njo*!

Nato je prišlo na dan, da pripada šerifu majhen delež, po vsem tem, nič manjši kot enemu armenskemu zvodniku. Poroko je bilo treba potem še registrirati v njegovi pisarni. Sploh nisva vedela, kaj naj bi potem naredila. Jaz sem moral iti nazaj v Boleskine, seveda, toda do odhoda vlaka je bilo še par ur. Ona se je morala vrniti nazaj v Strathpeffer: toda – v tistem trenutku plane v sobo Gerald Kelly, ves bled v obraz, z izrazom blazne strasti. Verjetno je bil jezen še posebej zaradi svoje neumnosti, da ni vzel najine zaročne objave pred devetnajstimi urami resno. Ko je uvidel, da sva že poročena, je nameril proti meni nasilen udarec. Zgrešil me je za kak meter. Sram me je povedati, da nisem mogel zadržati rahlega posmeha. Če bi on ne bil ves iz sebe, bi njegovo dejanje bilo resnično junaško, saj je bil v primerjavi z mano pritlikavec; medtem

ko sem bil jaz eden najbolj atletskega čilih mož v deželi, je njegova moč zaradi prekomernega sedenja in ohlapnega življenja v Parizu otopela.

Ko se je počutil bolje, sva se z Rose odločila, da izpeljeva najin prvotni načrt. Jaz odidem v Boleskine, ona pa nazaj v Strathpeffer. Občasno sem venomer opazal, da vmešavanje v moje načrte zgolj zagotavlja njihovo točno izpeljavo.

V tem času, kakorkoli že, je prispel g. Hill, sopihajoč kakor pastinak, oropan svojega plena. Po kratkem klicu na sedež lorda kanclerja, je izblejal, da je poroka nelegalna in jo je treba razveljaviti, poleg še tega, da bi lahko, če bi, da bo, znal bi, gotovo bo, in ostale pomožne glagole. Milostljivo sem zazel in jih pustil, da si izborijo svoje.

Rose se je držala dogovora kakor ena hrabra mala psica, kakršna je bila. G. Hill je odkril, da ni on ustvaril zakone, ter ga. Kelly in Gerald, da nista onadva ustvarila človeštva. Tako je bila naslednja poteza v igri ta, da sem zaposlil Ludovica Camerona kot svojega ambasadorja. To je bil vrhunski trenutek v njegovem življenju! Jaz pa sem bil prej zlovoljen, ker sem se pustil zvleči v tako polemiko in sem si srčno želel, da bi več nič ne slišal o zadevi, toda moral sem prenašati svojo usodo.

Uredil sem tako, da odideva z Rose do šerifa, ker sva morala registrirati najino poroko, če ne, bi tvegala globo in celo zapor. Potem pa se lahko skupaj odpeljeva na postajo ter se tam sama odločiva o najini bodočnosti. Dingwall in Strathpeffer sta seveda vrela od škandala. Krožilo je nemara toliko ločenih zgodb, kolikor je bilo prebivalcev; in pojav zemljiškega gospoda ter njegove neveste na ploščadi v Dingwallu bi bil lahko signal za demonstracijo, ki bi zasenčila diamantni jubilej in osvoboditev Mafekinga.

Tako sem se vrnil v Strathpeffer, vznemirjen, a dobrodušen, imel pogovor z gospo Kelly, ki je očarljivo odigrala vlogo Užaloščene Stare Kraljice, medtem ko sem jaz izrekel ves potreben nesmisel. Nato sva odšla ponovno do šerifa, kjer sva morala podati najveličastnejše zaprisege; o ničemer posebnem, a očitno so zadovoljile uradni instinkt ter napolnile uradno skrinjo. Duncombe Jewel je prekosil samega sebe. Navadne zaprisege niso zanj. Proizvedel je tak obrazec, da je njegova veličastnost dobesedno ustavila normalno funkcioniranje najinih pameti. To je bil najsijajnejši primerek obrednega žlobudranja, ki sem ga kdajkoli slišal v svojem življenju. Pred šerifovimi vrati sva našla voz, ki naj bi naju zapeljal do železniške postaje. Vstopila sva noter z občutkom, da sva končno prišla skozi vso to kolobocijo; a nama je smisel za humor

v najbolj pravem času prišel v odrešitev. Kočija je slučajno spominjala na zaporski dostavni voz, in okoliščina je vzburla najino domišljijo ter nama pomagala razdreti najino zadrego. Toda vožnja do postaje je trajala zastrašljivo dolgo, kakor tudi najino čakanje na prihod tja. Ne vem točno, ali je bilo to del dogovora, da vzameva karte do zadnje postaje, nekega kraja na zahodni obali Škotske, čigar ime sem čisto pozabil. A tako sva storila. Sedela sva eden drugemu nasproti v praznem vagonu prvega razreda.

Spomnim se samo enega koščka pogovora, ne spomnim se pa o čem sva govorila, razen tega, da je šlo za neke vrste rahlo šalo. Veselila sva se nekakšnega triumfa, ker je bilo končno vse za nama, toda bila sva v odlični zadregi v zvezi s tem, kaj storiti zdaj – vsaj jaz sem bil. Imel sem vzrok za sumničenje, da Rose ne deli z mano moje patetične otročarije. Niti za trenutek se mi ni zdelo, da bi bil program, ki sem ga splaniral, na kakršenkoli način spremenjen. Mar ga nisva sprovedla z najdoslednejšo natančnostjo?

Na najin cilj sva prispela malo pred časom večerje. Moja zadrega je dosegla višek. Preprosto sem se bil nezmožen prijaviti v hotel. Priznam, to je bila najnižkotnejša strahopetnost. Nekako sem se opravičil in pustil, da se Rose sooči z uslužbencem, medtem ko sem jaz odšel ven gledat morje, za katerega sem si želel, da bi ne bilo premrzlo, da bi se lahko utopil. Ko sem se vrnil, sem opazil, da je vknjižila dvojno sobo. Mislil sem, da se mi ni treba iti te igre; a nisem smel biti nevljuden do dame, sicer pa gre, v najslabšem primeru, samo za vprašanje dveh dni ali nekaj takega. Lahko bi jo ljubeznivo odposlal iz Boleskinea v objem g. Summersa in nadaljeval z

Brisanjem zapisanih muk mozganja,
In bi s kakšnim sladkim pozabljivim protistrupom
Očistil prepolno naročje tega pogubnega gradiva.

Verjetno mi je prekrizalo misli, da vsi ti preplahi in izleti nimajo kaj dosti skupnega z arahatstvom; da je poroka nadloga komu, ki si je zadal nalogo, da uspe v Mahasatipatthani; in da bo probleme, ki jih je povzročila Rose, poslala spat Rdečelasa Arabella.

V vsakem primeru, mi ni preostalo drugega, kot da se obnašam kot gentleman. Tako sva popila obilo šampanjca za večerjo. Poročila sva se 12. Avgusta in bi lahko slavila Boga za njegova darila godrnjanja, in

potem – čemu pa vendar služi šampanjec? Rose je šla počivat takoj po večerji; jaz sem sedel v sobi za kajenje in prepričeval nekega tujca z nekimi misterioznimi opazkami, dokler ni pomislil, da sem nor in je pobegnil. Naročil sem še šampanjca in se spomnil, da sem pesnik. Nekje sem dobil papir in napisal tale rondel. Preklete, z vsem srcem moram biti vendar s svojo partnerico!

*

Roža na oprsju sveta pomladi,
K tvojemu cvetu tiščim svoje prsi;
Moje nežno življenje privlekla si k sebi;
njegove čudi in pomeni se privijajo k tebi.
Od spremembe in domišljanja v mir prehajam,
stkan na neverjetnih statvah ljubezni,
Roža na oprsju sveta pomladi!

Kako naj srce stopi se v radosti
navzame si podobo in zapoje?
Kako bo zanos svetlobe upadel
v magično melanholijsko glasbo?
O kitajska roža brez trnja, O medena
čebela brez žela!

Dišava vseh tvojih lepot žari
Na vetru. Globoki parfum
Najine ljubezni skrit je v najinih srcih,
Prstan nezlomljivi.
Nihče izvedel ne bo. Odneseš me dol
V grob in onstran groba,
Roža na prsih sveta pomladi.

Nato sem odšel gor.

Začel sem slutiti resnico, da je moja popolna brezbriznost do Rose, družno z mojo popolnoma nenamerno voljnostjo, da se poročim z njo, da bi ji naredil uslugo, kakor bi nekdo v omnibusu prepustil sedež tujcu, očistila njeno srce trapaste senzualnosti Franka Summersa in jo porinila na vrat na nos v ljubezen do mene.

Prispela sva v Boleskine, kjer sem zvedel, da naj bi Rdečelasa Arabella prispela v Inverness naslednji dan. Zardevam, ko povem, da nisem čisto vedel, kaj naj s tem počnem, in sem zadevo zaupal Duncombeju Jewellu. On je pograbil priložnost in odšel v Inverness, da bi jo speljal drugam. Zdelo se je neverjetno; a reagiral sem skrajno vznemirjeno. Do Rdečelase Arabelle nisem čutil ničesar; a dejstvo je, da sem jo izbral ravno zato, in sem bil povsem nared, da osvobodim Rose od tiranije njene familije. A zahteva, da spremenim svoje načrte, je bila zares prehuda. Nisem še slutil tega, da me je nežni polet Rosinega zanosa že odnašal na svojih krilih. Njena ljubezen do mene je obudila mojo ljubezen do nje, in moral sem se odločiti, da se znebim vseh takih komplikacij. Pripravljen sem bil pomiriti fiziologijo, a le pod pogojem, da domena psihologije ne utрпи nobenega vmešavanja.

Kakorkoli že, tako sem se znašel, poročen z eno najlepših in najočarljivejših žensk na svetu. Ljubezen med nama je zrastle do skrajnih možnosti strasti, povsem nenadejano. Kellyjevi so se vdali v usodo. Zadnji majhen nesporazum je bilo pismo častitljivega Fredericka Festusa (Rosinega očeta; op.p.), v katerem je zahteval, da moram položiti deset tisoč funtov varščine za Rose. Morda bi to tudi storil, če ne bi on tako pompozno zatrjeval, da se niso hčerke njegove hiše nikoli poročale brez pologa. Še posebej če upoštevamo, da se je ena od njih, zdaj poročena z mano, prej prvič poročila brez pologa, je bila to malo preveč očitna laž, celo za duhovnika. Odgovoril sem primerno odločno; nakar so zavrgli idejo, da bi me lahko ustrahovali, kakor so bili navajeni, da ustrahujejo krotke in uslužne ljudi, katere je lahko ukloniti. Nikoli nisem razumel vrline hrumenja, s katerim si neki ljudje izборijo svojo pravico v svetu. Moralo mi je biti preveč ponižujoče biti 'pozvan'. Raje sem izpostavil svojo slabost, da bi izzval zlohodne v napad, medtem ko sem ležal v zasedi silovito okrepljen.

Najin medeni mesec je bil ena neprekinjena krasota. Enkrat, po prvih treh tednih, ali nekaj takega, si je Rose privoščila zabavno svoboščino; uvidel sem simptome ter jo prevrnil na posteljo in našeskal po zadnjici. Nakar je svojim kvalitetam popolne soproge dodala še kvalitete popolne priležnice. Ženske, kakor vsi moralni podrejeni, se obnašajo v redu le, če z njimi ravnamo trdno, prijazno in pravično. One vedno oprezajo, da bi zaznale omahovanje ali nejevoljnost gospodarja; in njihovo edino upanje je pristna zamera, ki se je lahko oprimejo.

Če probleme ne zatremo za vedno z majhno prijateljsko kaznijo, je to znak, da je gospodar izgubil svojo vrlino. Ko so sufražetke prešle iz slabšega na še slabše in so strogost proglasile za nečloveško ter nekoristno, s tem niti najmanj niso dokazale, da se je ženska kaj spremenila od dnevv bivanja v pragozdu, temveč zgolj to, da sta industrializem in pobožnost spodkopala vrlino moškega. Rim ni propadel zato, ker naj bi se bili Germani in Galci izboljšali; oni so bili popolnoma isti in bi bili lahko premagani z istimi taktikami in orožji, kakor v prejšnjih stoletjih. Toda krščanstvo je izjedlo srce Rima. Moške vrline in njim odgovarjajoče ženske vrline, izmed katerih je ena razpoznavanje odnosa med spoloma, je skvarila suženjska morala. Viktorijanska Anglija je z vzgajanjem najboljšega rodu v deželi v najugodnejših fizičnih okoliščinah ter z učenjem fantov od vsega začetka, da so prišli na svet, da bi mu vladali, proizvedla razred ljudi, ki so bili enaki herojem iz Stare Zaveze. (Pod Georgeom III. se je to ponovilo. Mar je dolga cvetoča vladavina ugodna za proizvajanje takih ljudi? Naslednji pridelek smo imeli pod Elizabeto, ko je prenova opatij dala Angliji možnost razvoja pogumnega in dominantnega zaroda.) Toda vpliv, ki ga običajno imenujemo civiliziranega, je oslabil duha aristokracije.

Obstoj prepirljivih žensk je dokončen sistem za takojšnje uničenje vsake družbe. Indijski odpadniki, od Lajpat Raija do Gandhija, so dokaz, da je sahib prepustil mesto tekmeču wallahu. Indija že vsaj zadnjih tisoč let ni naredila nobenega napredka in ga ne bo niti naslednjih tisočero. Biološki impulz se je iztrošil. Indija je bila poskus narave, da bi sestavila nacije iz različnih elementov z njih zvarjenjem v religiozni in moralni sistem. Če bi bila varna pred invazijo, bi ji to lahko tudi uspelo. A medtem ko je Indija vedno premagovala svoje zavojevalce (z imponiranjem, na primer, kastnega sistema Angliji), so se vpadniki vmešavali v proces rasti in odvrnili nacionalni trend od enotnosti.

Nacija živi s svojo arhitekturo; ko se začenja zavedati svoje duše, začuti, da mora zgraditi hišo, v kateri bo ta duša prebivala. Take zgradbe so nujno povsem nekoristne; duša ne bo živela v poslopju Woolworth – v katerem prebiva nečisti duh, imenovan Legija, in to je dokaz, da Amerika, z vso svojo materialno prosperiteto, nima duše. In ni človek bogat, če svoje nakupe namenja nekoristnim stvarim.

Ljubezen moje žene me je naredila najbogatejšega človeka na svetu ter razvila mojo človeško dušo do skrajne veličine. Lahko bi si privoščil zgraditi tempelj ljubezni, ki bi bil seveda kolosalen, nekoristen in

nesmrten. Odkril sem nekaj zmedenega, čeravno ne dolgo po tem; tole: erotična poezija ne nastane iz skrajne zadovoljenosti. Vsekakor je bilo moje življenje popolna lirika in mi ni puščalo odvečne energije, ki bi jo lahko prelil v besede. Napisal nisem ničesar. Tempelj mora obstajati, kakor sem rekel, in zamislil sem si lahko zgolj neko dolgo, krasno, brezciljno potovanje. Takoj ko je poletje začelo kazati znake usihanja, sva se odpravila na en hipertrofični medeni mesec. Domišljala sva si, da bova šla na lov na veliko zverjad na Ceylon ter na obisk Allanu v Rangoon (kamor se je tedaj umaknil iz Akyaba), toda pravi namen je bil, da bi okitila praznovanje najine ljubezni tako, da bi ga postavila v tisočero prijetnih in bleščečih ozadij. Kakor je moja poezija pojemala, tako je bilo tudi z Magiko in mojo meditacijo. Pustil sem jim oditi brez bolečine. Bil sem skrajno srečen; ljubezen je zapolnila vesolje; ni bilo prostora za nič drugega.

Niti nisem pisal dnevnika. Dan je sledil dnevu, vsak sveža faceta diamanta naslade. Vse, česar se spominjam, je to, da sva delala svoje priprave v Londonu, z nakupom pušk, prirejanjem večerij, in podobnim. Osupnila sva Pariz za dan ali dva, a ne brez enega hudega šoka.

Z Rose sva se sprehajala proti mostu Alexandra III., ko sem srečal Vestigio, kakor smo vedno klicali gospodično Mathers. Dolgo časa je že nisem videl, in sva se začela navdušeno pogovarjati. Nisem opazil ničesar nenavadnega. Jaz ne živim v svetu fenomenov: obiskujem ga le v redkih presledkih. Čisto sem pozabil na obstoj Rose. Ko je Vestigia odšla, sem se spomnil, da je nisem predstavil svoji soprogi. Ona pa me tudi ni vprašala, kdo je ta oseba. Povedal sem ji, kdo je bila. 'Oh,' je rekla, 'mislila sem, da je to kakšen model, ki si ga včasih poznal.'

Te besede so me močno pretresle. Vestigia je bila naš ideal prefinjenosti, čistosti, duhovnosti, itd. Nato me je moja pamet informirala o tem, kar so videle moje oči, da je bila Vestigia debelo namazana do oči – sem rekel namazana? Mislim prepleskana. Kjer se je kamuflaža nehala, je bil vrat, ki verjetno ni bil umit že mesece. Kasneje so mi povedali, da je Mathers, ko je zapadel v zlohotne čase, silil svojo soprogo, naj pozira gola v eni izmed predstav na Montmartreu, ki so namenjene nevednim in poltenim ljudem, posebno podeželanom in Angležem, in da to še ni bilo najhujše, kar je morala prestati.

Nato sva navalila do Marseillesa, se usedla na teraso pri Bertoliniju v Neaplju in si nabavila še nekaj malenkosti. Prvič sva zajela sapo v Kairu. Ena od ekstravaganc najine strasti naju je navedla, da sva prebila noč v

Kraljevski sobi Velike (sc. Keopsove; op.p.) Piramide. To je bila gesta samčevega šopirjenja. Hotel sem svoji ženi pokazati, kako velik Čarovnik da sem. Po večerji sva se zatorej tja odpravila s svečami. Bolj iz navade, kot iz česarkoli drugega, si predstavljam, sem imel s seboj zvezek iz japonskega pergamenta, v katerem sem imel, med drugim, napisane svoje najpomembnejše invokacije. Med temi je bil tudi izvod 'Preliminarne Invokacije' iz *Goetie*.

Prispela sva v Kraljevo sobo, potem ko sva odslovila služabnike pred pragom Velike Galerije. Pri luči ene same sveče, postavljene na rob skrinje, sem začel brati invokacijo. A kakor sem nadaljeval, sem sčasoma opazil, da se nič več ne sklanjam k sveči, da bi videl bolje brati. Stal sem vzravnano. Vendar rokopis ni bil manj, temveč bolj jasno čitljiv. Pogledal sem naokrog in opazil, da je bila Kraljeva soba obžarjena s fino svetlobo, ki sem jo takoj prepoznal kot astralno svetlobo. Navadil sem se opisovati to svetlobo kot ultraviolettne barve, ker je podobna tistim žarkom v barvnem spektru – ki sem ga bil slučajno zmožen zaznavati. Skala sicer variira, a je povsem očitno iznad vidnega polja normalnega človeškega očesa. Barva je podobna barvi oblačnice; vsekakor je manj barvita od merkurijeve svetilke. Če bi že moral določiti konvencionalno označbo, bi verjetno rekel, da je blede rozasta. Toda kvaliteta svetlobe je mnogo bolj osupljiva od njene barve. Človeku pride na misel beseda fosforescenca. Eden od misterijev fizike je ta, da je celotna svetloba neba mnogo močnejša, kakor bi jo pa izračunali s seštetjem vseh svetlobnih teles na nebu. Obstajajo različne teorije, toda jaz osebno verjamem, da je za to odgovorna sila, ki jo za enkrat imenujemo radio-aktivnost, za katero vemo, da jo do neke mere vsebuje vsak delček materije. Na naše oči učinkuje vtis svetlobe potom sil, ki same po sebi niso videti, da sevajo svetlobo.

Kakorkoli že, nazaj k dejstvu. Kraljeva soba je žarela, kakor bi jo osvetljevala najsvetlejša tropska mesečina. Beden umazan plamen sveče je bil kakor bogoskrunstvo, zato sem ga ugasnil. Astralna svetloba je ostala tekom celotne invokacije in še dlje, čeprav je njena intenzivnost oslabela, ko sva se pripravila k spanju. Kar pa se ostalega tiče, tla Kraljeve sobe so še posebej brezkompromisna. Če spimo zunaj na skalah, se lahko vedno prilagodimo nepravilnostim terena, toda Kraljeva soba me je spominjala na *Žerjavico*; in priznati moram, da sem preživel zelo neudobno noč. Bojim se, da je moja norčavost skvarila mojo

romansko vrlino. Zjutraj je astralna svetloba povsem izginila in edino, kar je bilo zaznati, je bilo prhutanje netopirjev.

Na nek način sem se smatral za kar odličnega fanta, ker sem bil sposoben proizvesti tako presenetljiv pojav s tako malo truda. Toda to me ni opogumilo, da bi z Magiko nadaljeval. Moja soproga je bila vse v vsem.

Poglavje 47

Verjetno sva si megleno zamišljala, da bi raziskala manj znane predele Kitajske, saj sva gotovo nameravala obiskati Allana v Rangoonu. Nemara je bilo v Kolombu, ko je Rose ugotovila, da je noseča; kajti spomnim se, da je bila najina lovska ekspedicija v Hambantoti, v jugovzhodni provinci Ceylona, prava polomija. Mislila sva, da bi bilo bolje ob porodu oditi v Boleskine; vendar sva morala upravičiti najino potovanje z neko dokončno dovršitvijo. Tako sva iz Kolomba odšla v Galle in nato proti severu. Čudno, sploh se ne spomnim, kdaj sva prispela v pragozd. A pičli zapiski mi govorijo, da sva šla na vlak ter da sva zapustila bazično vas s štirimi vozovi na volovsko vprego v ponedeljek štirinajstega decembra. Navajam svoj zapis na dan 1. januarja, 1904 (nekaj vrstic je skrbno izbrisanih, tako da si sploh ne predstavljam, kaj sem zapisal).

1.jan.: Slab začetek: zgrešil jelena in zajca. Zato bil nejevoljen. Vendar je to lahko znamenje, da bo novo leto primerno za dela ljubezni & združevanja; in slabo za dela mržnje. Naj bom deležen del ljubezni!

Ta zapis ne zveni, da bi bil še vedno popoln lunatik v žarkih medenega meseca. To si razlagam s tem, da je zgolj povratak v taborniško življenje v meni obudil stare ambicije in interese. Nemara je to del mojega občutka za ritual, da mi določena vrsta preobleke popolnoma spremeni moje stanje duha. Kakorkoli sem že lahko len, samo zamenjati moram hlače za pumparice in se takoj počutim kot atlet. Še nekaj je, naredil sem profesijo vrline ob spominu na določene datume, tako kakor gre lahko popolnoma nereligiozen človek za božič v cerkev. Iz mojih nadaljnjih zapisov je razvidno, da sem se v duhu dejansko

obrnil k starim mojstrom. Vse kar sem zapisal, je bilo v zvezi s športom in taborništvom, in to zelo borno.

Nikoli nisem bil zmožen prebirati kriminalnih kronik in tudi ne mislim mučiti nikogar z nečem podobnim. One so dolgočasne in konvencionalne, kakršne so tudi alpinistične. Športniki in plezalci se držijo tega zastrašljivo zvesto. Norman Collie je napisal edino knjigo o gorah, ki ima neko literarno vrednost. Dobra je tudi Mummeryjeva, ker ima on resnično nekaj za povedati, toda v njegovem stilu je zaznati vpliv Collieja. Owen Glynne Jones je proizvedel odkrit plagiat Mummeryjevega stila; in ko pridemo do bratov Abraham, dosežemo dno. In kakšno dno! Pravzaprav dva.

Med starejšimi pisci je Leslie Stephen edini vreden omembe, vendar je njemu planinstvo drugotnega pomena. Zgodbe o lovu in ribolovu so prvtako dolgočasne. Prebavljive so zgolj v romanih, kot je G. Jorrock ali *Pickwick Papers*. Popotniki s širšim interesom so berljivejši. Sir Richard Burton je najodličnejši mojster; največji, ki je kdaj poprijel za pero. On nima niti enega slaboumnega odstavka. Camerona in Mary Kingsleyevo ne smemo pozabiti zavoljo *proxime accessit*.

Neki pripetljaji s tega streljanja so vredni omembe. Rose je sedmega januarja dobila napad vročine. Prvič po poroki sem imel možnost, da za trenutek prekinem proslavljanje Himena. Sedel sem za svojo taborniško mizo v svojem stolu, ki je bil nekdanj last polkovnika Elliota, in pisal poemo *Rosa Mundi*, prvo po mnogih mesecih. Opeval sem Rose, se spomnil dogodkov ob rojstvu najine ljubezni, se ozrl na obet njene žetve ter spletel vsa dejstva skupaj v bleščečo tapiserijo zanosa. Ritem je bil nov, in rima tudi. Naznačuje pomemben napredek v odnosu na katerokoli moje prejšnje delo, kar se tiče neprekinjene sublimnosti.

Fizično in moralno je Rose na vsakega človeka naredila tak fascinanten vtis, ki ga, niti delčka, nisem še nikjer drugje doživel. Bila je kakor junakinja iz nekega romantičnega romana, Helena Trojanska ali Kleopatra; vendar, dočim še bolj polna strasti, neranljiva. Bila je v bistvu ena dobra ženska. Njena ljubezen je donela v vsakem breznu sle, in se dvigovala v vsako nebeško krasoto. Eckenstein jo je oboževal. Ko sem izdal to poemo, kar sem storil privatno in pod pseudonimom D. H. Carr, iz občutkov delikatnosti, je bil Eckenstein dejansko pretresen. On po pravilu ni dal kaj preveč na poezijo; toda *Rosa Mundi* se mu je zdela najboljša ljubezenska lirika, ki je bila kdajkoli napisana v angleškem jeziku. (Kot golo dejstvo, njen edini tekmeč je *Epipsychidion*.) A se mu

je zdela presveta za publikacijo. 'Morala bi' je rekel, 'biti najdena med avtorjevimi papirji po njegovi smrti.'

Lahko razumem sentiment tega gledanja, a ga ne morem deliti z njim. Hotel sem narediti človeštvo svetejše in srečnejše s tem, da mu dam v roke ključke mojega lastnega uspeha.

V mojem dnevniku pa ni nobenega namiga na poemo. (Morala je biti dejansko napisana v začetku njene bolezni – 15. decembra – a ne verjamem, ker navdih povezujem z jedenjem bivljega zrezka, tedaj pa sem jedel zgolj kljunače.) Zapisal sem samo, 'Rose bolna, ena krvava ptičurina, kruh prispel popoldan.'

Jaz sploh nisem kakšen silen lovec pred Gospodom, vendar sem gotovo zelo ponosen na svoje streljanje velike zverjadi. Skoz' in skoz' uživam v življenju, ki ga spremlja, in rad imam vzvišene trenutke razburjenosti in nevarnosti; ti odkupijo dolgotrajnost zalezovanja. Sam uboj zveri je povsem brezkoristen, celo če gre za medveda ali tigra. V primeru divjega petelina ali fazana je moj užitek v izvajanju moje spretnosti skaljen vsled podzvestnega občutka, da sem za svoj šport odvisen od drugih. Še več, element spopada manjka. Veliko zanimivosti iztržim iz golega streljanja za v lonec; vendar je kakršnakoli izumetničenost sam vrag v športu. Ne maram niti streljanja z opazovalnice. Hočem biti zgolj eden iz pragozdnega ljudstva; izzovem vsako žival, na katero naletim. Zdi se mi, logično, da bi moral prezirati rabo orožja. A ga nisem nikdar.

Moje najzabavnejše avanture so se dogodile vedno tedaj, ko sem pohajkoval sam po pragozdu brez stezosledcev ali nosačev, srečal medveda ali bivola po naključju ali pa vsled domorodske bistrumnosti, ter ga v enem samem naskoku premagal. Moji domorodski služabniki so bili običajno zgroženi nad mojim napredovanjem, enako kakor pravoverni planinci nad mojimi samostojnimi vzponi. Niso dvomili v mojo zmožnost rokovanja s puško; spoštovali so me, ker so mojo čud razumeli. A so navajeni, da se belci zanašajo na njih, zavoljo luči in vodenja, in so bili prepričani, da bom v pragozdu nemočen brez njih. Nemara je glavni del mojega uživaštva v soočanju s problemi iskanja poti domov, po možnosti v temi, potem ko sem zasledoval kakšen plen po ovinkasti poti, ob pomoči mojega izrednega občutka za smer, posebno tedaj, ko so mi nepredirljiva podrast, neprehodne zaplate vode ali močvirja resno zapletle položaj.

Najnevarnejša žival na Ceylonu (tam ni tigrov, in če bi bili, bi to vseeno držalo) je bivol. Divji bivol se od udomačenega razlikuje po svoji psihologiji. Če je divji, pobegne; če je domač, ga lahko zajahaš. Ti fantastični partizani, 'Azije za aziate', vendarle dovolijo, da jih jahajo in nadirajo ter mučijo še ne šest let stari pamži. Bivol je vedno dovolj divji in pameten, da ve, kdo ga je ranil. Pravtako je neskončno korajžen in maščevalen. Mnogi tigri stisnejo rep med noge, celo če so rahlo, a boleče ranjeni. Bivol pa se nikdar ne preda, moralno, niti fizično, ter pokaže domala človeške zmožnosti strategije in taktike v svojem maščevanju. Njegova vitalnost je res neverjetna; nek primerek njemu sorodne vrste, ki je ubil kapitana Sayersa v Burmi, je imel sedemnajst krogel iz težke puške v sebi, medtem ko je nabodel in poteptal svojega napadalca. Ostali Angleži poleg niso mogli narediti ničesar, da bi ga rešili.

Nek večer sem ustrelil samberja, velikega cejlonskega jelena (napačno imenovanega los). Stal je kakih tristo metrov daleč, na drugi strani majhne lagune. Odbrzal je kakor blisk. Nemogoče mu je bilo slediti in mislil sem, da sem ga zgrešil. Toda dva dni kasneje sem naletel nanj čisto slučajno, petindvajset milj od tam, kjer sem ga ustrelil. Moja krogla mu je prebila pljuča in oplazila srce. Ne morem si kaj, da bi ne mislil, da je nekaj na tisti na videz nesmiselni trditvi nekih mistikov, da življenje ni odvisno v celoti od integritete fizičnega sistema, temveč od volje do življenja. Porušil sem najmočnejše živali povsem mrtve z enim samim strelom na pravo mesto; toda če se zgodi, da jih prvi strel ne ubije takoj, se tako razvnamejo v besu, da jih lahko prerešetamo s krogli v najvitalnejše točke in jih še ne bomo onesposobili. Vem, da se to sliši kot čisti nesmisel, toda to sem doživljal vedno znova in znova. Omenjeni samber je le en tak primer.

Nekega dne so mi ljudje povedali, da so opazili krasen primerek divjega bikovskega bivola, ki se je tako spozabil nad vsemi principi primernosti, da je zahajal vsak večer uživati v družbo črede udomačenih krav. Čutil sem, da ne bom mogel nikoli v bodoče vstopiti več v Exeter Hall, če bom dovolil, da se to nadaljuje. Edini znak vljudnosti pri tem biku je bil ta, da je imel občutek krivde in je odšel ob prvem zaznanju človeške bližine. Krave so se imele navado pasti na širni ravnini. Nemogoče se jim je bilo približati na odprtem. Priplazil sem se ven iz roba pragozda in se ulegel na tla v upanju, da se bodo zadosti približale za strel. To se je tudi zgodilo. Toda napačno sem presodil razdaljo; in moja krogla je, vsled nenavadne sreče, prebila bikovo sprednjo nogo

čisto blizu parkljev. Užaljeno je odšel v gozd na mestu kakih tristo ali štiristo metrov od moje zasede.

Deset minut kasneje 'sem stal na konici prstov vrh majhnega hriba' in opazoval naokrog 'v divjem ugibanju'. Vedel sem, kam sem ga zadel, po načinu, kako je šepal, in da je bil toliko vržen iz tira, kot vojskujoči se Sikh, če mu zagaziš na njegovo najdražjo pšenico. Vedel sem, da se bikovski bivol lahko skrije v cejlonskem pragozdu tako dobro, kakor hrošč v baraki, kakor tudi to, da je povsem seznanjem z mojim značajem in namero. Vedel sem, da sem živčen, po načinu, kako sem stiskal svojo puško (moje poglavitno orožje, mimogrede, je bil 10-kalibrski Paradox z železnimi in tudi jeklenimi krogli v tulcu, in .577 Express, obe dvocevki). Tako stoječ sem prvikrat dojel odgovornost belega človeka. Obnašati se moram popolnoma vase zaverovano. Nobenega znaka o biku!

Stezosledci so ravnokar našli sled. Ker je moja krogla prebila njegov parkelj, ni bilo nobene krvi. Edino znamenje njegovega prehoda, so bile zmečkane in polomljene veje, ter tu in tam sledi stopal. Kmalu smo ga zapazili. Stal je popolnoma napremično, prisluškujoč za svoje življenje s hrbtom proti nam. Nisem bil več kot trideset metrov od njega in sem nameril v 'bikovo oko' – se oproščam za ta eufemizem iz starega Egipta. To je najučinkovitejši možen strel. Če se krogla dvigne, potem mu zdrobi hrbtenico; sicer pa mora iti skozi mehke vitalne predele. (Torej gre za zadnjično odprtino; op.p.) Toda bik se je zgolj splašil. Nisem mogel niti še enkrat ustreliti. Znova in znova smo ga zalotili. Enostavno mu je bilo slediti. Krvavel je močno in hodil počasi. Znova in znova sem streljal, a on je vedno ušel. Zdelo se je, da ga nič ne more onesposobiti, čeprav bi si kdo lahko mislil, da mora biti to pot bolj luknja kot bik.

Končno je zavil na majhno čistino. Ko sem izšel ven iz gostega gozda, sem ga zagledal, ne več kot deset metrov stran. Ponižal je glavo za naskok. Moja krogla ga je zadela še enkrat v Adžna čakro, če ima bik sploh kaj takega; kakorkoli že, to je sredi čela tik nad očmi. To pot se je zgrudil. To je bila moja devetnajsta krogla in samo prva je zgrešila vitalno točko.

Ko že govorim o napadanju name: najbolj se bojim leoparda. Tiger ti da priložnost, toda čita je kakor puščica; on je praktično neviden po odtisih, in začutimo, da je nemogoče bodisi ustaviti ga, bodisi se mu umakniti. Težko ga je kdajkoli videti; toda izginjajoč v meglenem gostem podrastju, predstavlja limito. Pravtako pri njem čutim, da je

njegov bes nizkoten in zanemarljiv, in jaz se nisem mogel nikoli zoperstaviti take vrste napadu. Lahko spoštujem besnenje tigra, toda leopardova mržnja je nekako servilna in strupena. Medved je smrten sovražnik, ko uspe zgrabiti, in ga je enako težko ubiti, kot tudi bivola. Pri uboju medveda, občutimo obžalovanje; nikoli ne moremo pozabiti, da je po srcu ena prijazna kosmata zavaljena surovina.

Divji merjasec, ki ga lahko streljamo na Ceylonu, čeravno je klanje svinj zaradi značaja dežele nemogoče, je besen in nevaren plen, toda ponuja nam posebno zadovoljstvo, ko ga izbezamo na dan in ga zagledamo

Naravnost na divji poti prihajajočega prekletstva
Kakor iz skale zrasel, krasen, z ostro zategnjenimi ustnami,
Čistih oči, napetih mišic in kratkih udov .
Z čeljustjo počez not povlečeno do ožajočega se grla,
Resen in z namrščeno tetivo, kakor bog,

In ga zadenemo

Točno v najbolj zaraščeno vdolbino njegove kože
Izpod zadnjega vretenca, navpično skozi telo in kosti
Globoko v –

In zagledamo

Topoglavo telesnino neizmerne zverine namrščene z neznosno dlako
kako leži pred nami, ter začutimo, da smo naredili dobro uslugo Veneri.

Eden od mojih merjascev, mimogrede, mi je dal poduk v literaturi.
Naletel sem na njegovo telo dva dni po bitki in me je sunil v oko – da ne
rečem nič o nosu – ob Baudelairejevi ‘Charogne’.

Ob poti, onečaščeno zasmrajeno truplo,
Kamni za ležišče in prikladno odejo.

Noge stegnjene kvišku, kakor poltena vlačuga,
Vneta v pohoti, ki izpareva znoj strupen,
Ležeča odkrito, brezbrizno in cinično, vrata
Trebuha ostudna in njih izpuh zasmrajen.

Na to gnilobo je sijalo sonce smrtno in naravnost,
Kakor bi jo hotelo za uslugo speči,
In povrniti veličastni Naravi nazaj stokratni dolg,
Ki si ga je, ko privedla ju je skupaj, zaslužila.

Nebo je uzrlo crkovino, fantastično razcveteno,
Kakor razcveti se roža, da strup izbuhti,
Tako skrajno močan, da bi najraje na travo
Omedlel položil svojo glavo.

Nešteto muh je mrgolelo na tem trohnečem trebuhu,
Iz katerega izšel je bataljon
Ličink, črnih, ki so iztekale kot sluzast tekoči gel
Po tej živi crkovini.
Vse to je padalo in vstajalo kot besno morje,
Ali valovalo s čudnim prasketanjem –

Obstaja skrajno neizrekljiva fascinacija v opazovanju valov mušic,
na površini valujočih v posebnem ritmu oceana.

Baudelaireja, kakor vemo, je podoben prizor navdihnil, da je napisal pesem 'Inamorata'. Jaz sem bil domnevno preslepo zaljubljen v Rose, da bi opazil podobnost; glavni vtis name je bil bolj neosebno filozofski. Mislil sem na 13. Ključ Tarota, na znak Škorpionja, na nepremagljivo vztrajnost življenja, ki se nadaljuje na način same te putrefakcije, ki se plitkim umom zdi glavni dokaz proti njemu. Golazen in njeno hranjenje s to gnilobo je učinkovalo kot lesketajoče vibriranje belega sijaja, ki se veseli v sončnem siju – tu, nehaj! Sem športnik, ki opisuje svoje junaške spretnosti, ali nisem?

Slon, 'pol mislec z eno roko', je povsem drugačne kategorije v primerjavi z vsemi drugimi živalmi. Mnogo bolj sem se počutil morilca ob kuhanju hathi thana z opico, čeprav popolnoma razumem čustva povprečnega Angleža v zvezi s tem. Slona sploh ni lahko ustreliti. Možnosti, da zgrešimo njegovo vitalno točko, so zelo velike; in, kakor se čudno sliši, v pokrajini, kakršna je Hambantota, ga je zelo težko sploh opaziti. V celi provinci je zelo malo dreves ugledne višine, podrastje (vključno z majhnimi drevesi) pa je tako gosto in tako visoko, da je žival redko možno videti, tudi če smo čisto blizu nje. Spomnim se, da sem bil

enkrat tako blizu slonu, da bi se ga lahko dotaknil s palico, a nisem mogel videti niti ene pedi od vse njegove ogromne površine. Jedel je majhne veje; lahko sem slišal vsak njegov grizljaj; lahko sem slišal njegovo dihanje; lahko sem ga vohal. Če bi se spomnil, da se obrne ali če bi se veter obrnil, bi mi bile ure preštete. Lahko bi si iztepetal svojo pot preko mene brez muk, medtem ko bi jaz potreboval do njega kakih pet minut. Mirno je odšel svojo pot in nisem imel nobene možnosti za strel.

En slon, ki sem ga zalezoval, je na svojem jutranjem sprehodu poteptal tabor nekega Francoza. Njegova soproga ga je odvedla na Ceylon, da bi ga odvrnila od alkohola, toda prohibicija je pozabila tisti pregovor, 'Z dežja pod kap'. Slon ga je dobil, preden sem jaz dobil slona.

Eden naših najlepših taborov je bil neke vrste lesena relejna postaja blizu obal prečudovitega jezera. Odprto ob svojem glavnem loku, je bilo vzdolž preostale obale povsem zamočvirjeno. V plitvinah ob robu je rastlo prekrasno drevje, na čigar vejah so visele legije letečih lisic, kakor imenujejo to vrsto netopirjev, ki imajo na prsih krasen rdeč in bel kožuh. Mislil sem si, da jih bom pobil par ducatov in dal narediti ženi baretko, sebi pa telovnik. Šla sva ven v enem nerodnem plitkem čolnu, da bi jih zalotila v spanju. Nimajo nobene straže; toda ob prvem strelu so se prebudili in njih množica je dobesedno prekrila nebo. Treba je samo ustreliti v gnečo. Eden od netopirjev, ranjen, je padel naravnost na Rose in jo prestrašil. Kake pol minute sem potreboval, da sem jo osvobodil njegovih krempljev. Na zadevo potem nisem več mislil, a verjetno je njeno drugotno stanje poglobilo ta mučen vtis. Najini postelji v baraki sta bili opremljeni z štirimi pokončnimi drogi, ki so nosili pajčolan proti komarjem. Drogovi so se mi zdeli nenavadno močni za tako odročno področje. Sredi mrtve noči me je prebudilo cviljenje umirajočega netopirja.

Spomnim se, da sem tuhtal, ali nemara sanjam, in če ni zvok, ki je bil tako grozen in vztrajen, morda del sanj, ki so jih povzročili dogodki dneva. Poklical sem celo Rose, da bi mi pregnala dvome. Ni odgovorila. Prižgal sem svečo. Nje ni bilo nikjer. Moj preplah me je dokončno prebudil. Netopir je ogabno cvilil. Pogledal sem navzgor. Nisem videl nobenega netopirja. A zagledal sem Rose, popolnoma golo, z rokami in nogami visečo z ogrodja nad posteljo, kako blazno tuli. Dodobra sem se namučil, da sem jo spravil dol. Obupno se je oklepala droga in vseskozi tulila. Odločno je zavračala odgovor na poudarke človeškega glasu. Ko

sem jo končno dobil dol, je ščipala in praskala in grizla in pljuvala in cvilila, točno tako, kakor je umirajoči netopir počenjal njej. Zelo dolgo je trajalo, preden sem ji povrnil nazaj normalno človeško zavest.

To je bil najizvrstnejši primer obsedenosti, ki sem ga kdajkoli imel srečo opazovati. Seveda je enostavno to razložiti z njeno trenutno preobčutljivostjo, ki je povzročila, da se je dnevni dogodek reproduciral v sanjah. Poistovetila se je s svojim napadalcem in je oponašala njegovo obnašanje. A je gotovo, če je kaj v Sir William Hamiltonovem načelu ekonomičnosti, preprosteje reči, da je vanjo vstopil duh netopirja.

(Medtem ko revidiram te strani za tisk, se vedno znova nahajam vznemirjenega, ko poskušam najti izčrpne zaokrožene 'racionalne' razlage za vsa čudesa, ki sem jih videl in slišal. Smešno je, pravtako, zdaj, ko smo se končno otresli obsedenosti z viktorijanskim domišljavim materializmom – znanostjo, zakrinkano v eno debelo gospodinjo!)

Poglavje 48

Življenje v pragozdu vključuje mnogo pripetljajev, pogostejše in manj zabavne vrste. Eno noč, pravtako v baghli, sem vstal, da bi Rose prinesel njeno zdravilo. Svečo sem pustil na mizi malo stran od postelje, kar je bilo neumno. Ko sem jo prižgal, sem odkril, brez entuziazma, da se med mano in posteljo nahaja kakih osemnajst palcev dolg modras – in jaz sem stopil bos preko njega! Modras te lahko ubije v nekaj minutah, čeprav ti ne povzroči simptomov, ki bi bili zanimivi za nekega resnega študenta naravoslovja. Bil sem povsem nemočen; prisiljen sem si bil nečastno pomagati, da sem stopil na mizo in poklical služabnike zunaj, da mi prinesejo svetilko, zaščito in pa *force majeure*.

Živali niso edina nevarnost na tem področju. Tu je mnogo nevarnih bolezni, posebej tetanus. Ko sem bil v Kalkuti, je nekemu mojemu znancu na poti domov iz teatra spodrsnilo, in se je moral, da bi ne padel, opreti z rokami na tla. Ob tem se je rahlo opraskal, nakar je čez nekaj dni umrl.

Tu obstajajo tudi strašni trni. Moj glavni stezosledec je en dan prišel k meni z enim v svoji nogi. Konec je štrlel ven in sem menil, da ga bo lahko potegniti ven s kleščami. Toda trn je bil mehak kot mozeg. Moral sem odpreti možu celotno stopalo vzdolž cele dolžine trna, sedem palcev in tričetr. Njegova koža je bila trda kot usnje, s povrhnjico debelo četr

palca. Trn ni dosegel podkožja. Zdi se neverjetno, da je lahko predrli kožo, ki je skoraj zvila rob mojega kirurškega noža.

Najtežje orožje ter najsigurnejše oko in najmirnejša roka lahko včasih odpovedo v primeru najmanjših božjih stvorov. Nisem mogel razumeti, zakaj je moj 10-kaliberski Paradox tako neučinkovit proti majhnim pticam. Nekega dne sem naletel na podganjo kačo, devetnajst stopal dolgo, in rekel, 'To pot ti bom zdrobil glavo in te rotim, da mi ne poškoduješ pete.' Bil sem par metrov stran od nje in sem ustrelil nekajkrat. Premaknil se je z lenobnim prezirom; ni si mogel predstavljati, kakšno igro se grem. Zakaj ga motim v spanju? Odvrnil sem s protestom in nadaljnjim ognjem. Umaknil se je leno naprej na drugo stran baraže. Sem potrpežljiv človek; toda obnašanje te kače me je užalilo in ponižalo. Eden od ljudi, njegov občutljiv vzhodnjaški duh je nedvomno zaznal mojo zadrego, je stopil naprej in udaril kačo po glavi s palico. Teoretično bi morala biti polna lukenj, kakor čipka; a na njej ni bilo niti ene praske. Počasi se mi je zasvitalo, da mora biti nekaj narobe z mojimi naboji. Ko smo prišli v tabor, sem vzel pločevino od ene stare škatle in ustrelil vanjo z oddaljenosti desetih metrov, da bi preizkusil prodornost strela. Šibre niso poškodovale plošče; odbile so se nazaj in me zadele v obraz. Prihranil sem svoje pripombe za moj povratak v Kolombo.

To se je dogodilo šestnajstega januarja. Moj vodnik me je nezaslišano prevaral; a za to ni bilo zdravila. Ne obstaja zdravilo za karkoli na Ceylonu. Ves otok je ena nezaslišanost. Nemogoče je najti dvanajst Singalezijcev, ki bi se strinjali v nečem, tako da večinsko odločbo določi žirija sedmerice! Pravici je običajno zadoščeno, ker se v resnici dogaja, da je človek, ki ima več denarja, manjkrat v zmoti, kot njegov nasprotnik.

Zelo nenavadna epizoda se mi je obudila v spominu. General Sir Hector MacDonald se je rodil na majhnem posestvu na griču nasproti Boleskinea čez jezero Loch Ness. Zato sem se začel, nenaprošeno, naravnost starševsko zanimati za njegovo kariero.

Vstopil sem v hotel Regina v Parizu nekega dne na kosilo. Pri sosednji mizi je sedel, pravtako sam, Sir Hector MacDonald. Prepoznal me je in me povabil k svoji mizi. Videti je bil nenaravno olajšan; a njegov govor je razodeval, da trpi vsled hude mentalne stiske. Povedal mi je, da se odpravlja na vzhod. Nisem omenjal, seveda, da se spoznam na to temo; nameraval se je braniti pred obsodbo seksualne neprimernosti, ki so jo proti njem dvignili na Ceylonu.

Naslednje jutro sem začuden prebral, v *New York Herald*, nezaslišano odkrito poročilo o aferi. Na dnu članka pa je sledila novica, da se je MacDonald ustrelil v Regini. Bil je velik, preprost, levjesrčen človek, z duhom otroka; z vsemi svojimi izkušnjami v vojski je še vedno jemal besedo čast resno, in odkrit škandal v zvezi z obsodbo je povsem porušil njegova pravila.

En neverjeten detajl se mora povedati. Hotelir je takoj navezal stik z britansko ambasado, in ataše, ki si je prišel ogledat truplo, je povedal Gerald Kellyju, da so bili MacDonaldovi žepi napolnjeni z obscenimi fotografijami. Raziskava je pokazala, da je odšel ven in jih kupil še taisto jutro, očitno brez nekega drugega vzroka. Psihologija je osupljivo obskurna. Je bil njegov motiv ta, da bi sprovedel kako subtilno ofenzivno osramotitev puritancev, katerih poltenost ga je uničila?

V toliko gre delno za govorice in domneve. Kar sledi, je povsem resnično. Sedel sem ob kosilu v Grand Oriental Hotelu v Kolombu, ko je neka procesija prikorakala v prostor. Nikoli nisem videl česa takega. Bila je popolnoma izven slike. Tvorile so jo izvirne starine s drhtečimi glavami, upognjenimi hrbti, slinastimi ustnami, ki so visele ob belih kozjih brad, in motnimi rdečimi očmi, ki so se svetlikale celo v mraku obednice, kakor bi jim sama misel na sonce predstavljala peklensko grozo.

Poklical sem šefa strežbe, da bi mi povedal, če nemara ne trpim za delirium tremensom. Rekel mi je, da ne; kar sem videl, je bilo res tam, to je bil nekakšen komite iz Škotske, in to je bilo vse, kar je vedel. Po kosilu sem zvedel, da je Veličastno Srce Škotske zavrnilo privolitev, da bi katerikoli član Kirka (sc. Škotska Cerkev; op.p.) smel prisostvovati na prireditvah anglikanske duhovščine. Starešine so zato poslali komite, da bi branil MacDonaldovo nedolžnost. Nisem mogel narediti več v znak spoštljivosti, kot to, da sem naredil, da so se počutili bolj domače, s tem, da sem se jim razodel kot Inverneški zemljiški gospod. Odprli so mi svoja srca; bivši že tako ali tako preplašeni. Povedali so mi, da ima tožilec nič manj kot sedeminsedemdeset pismenih izjav domorodskih prič. 'Ah, dobro,' sem rekel, 'vi ne poznate Ceylona kaj preveč. Če bi jih bilo sedemkrat sedeminsedemdeset, jaz ne bi mogel niti mačke obesiti nad njihovimi smrtnimi zaprisegami. Bolj so enodušni, bolj je gotovo, da so bili podkupljeni, da bi lagali.' Vesel sem ob misli, da sem fante razvedril; in upam, da jim je uspelo uokviriti svojega heroja v svetniški sij, čeprav nisem nikoli slišal, kaj se je dejansko zgodilo.

Vedno sem mrzil Kolombo. V mojem dnevniku piše, 'Skrbi. Zobar.' 'Še več skrbi in še zobar.' 'Vnetje grla.' 'Zdravnik.' 'Oh sabbe pi dukkham.' 'Kolombo vse bolj in bolj zoprn. Odhod v Kandy.'

Kandy je takoj pozdravil moje simptome. Najbolj grozna stvar v zvezi s Kolombom sta bili dve angleški dami, ki sta vstopili v Galle Face Hotel. V Monte Carlu bi bile videti ekstravagantne; v Ceylonu, na debelo namazani obrazi, prenatopirane barvaste lasulje, neokusne kričeče obleke, glasno, hripavo in bedasto žlobudranje, naduto spogledovanje, je bil to izgređ. Hči je nosila broško, ki naj bi bila diamantna. Bila je kakih pet palcev široka in je imela obliko diadema z napisanim imenom Mabel. Še nikoli nisem videl kaj tako neokusnega, in vendarle bi jaz ne klical Mabel niti dresirane bolhe, če bi jo cenil.

Intenzivnost mojega prezira mi je dala sumiti, da imam skrito željo ljubiti se z njo in me je vznemirilo, ker sem že bil zaljubljen. Evangeliji nam ne povedo, če je mož, ki je posedoval dragoceni biser, kdajkoli obžaloval, ker se je odrekel ponarejenim draguljem. Podzavestno vedno povezujemo razvpito pokvarjene ženske, ki razkazujejo svoje brezsrčno in brezspolno zapeljevanje, z možnostjo nekega skrajno spervertiranega užitka v opolzlosti. Kakorkoli že, moja površna reakcija je bila, da sem si otrešal prah Kolomba s svojih stopal ter preživel svoja dva dneva v Kandyju v pisanju (dramske pesnitve; op.p.) *Zakaj je Jezus jokal*.

Naslov je neposreden namig na dotične dame. V predgovoru k igri se nahaja pet posvetil, (1) Kristusu, (2) Lady Scott, (3) mojim prijateljem (Jinawaravansi, ki sem ga srečal spet v Galleu, in samemu sebi), (4) mojemu nerojenemu otroku, in (5) g. G. K. Chestertonu. (Slednji je napisal dolgo pohvalno kritiko moje *Duše Ozirisa*.) Ideja igre je prikazati romantični par, fanta in dekle, ki ju v zasedi napadeta in povampirita moški in ženski vampir. To je alegorija kvarnega vpliva družbe, morala pa je podana v zadnjem odlomku:

Jaz dosti rajši – to je, jaz sam –
Od družbe, samoto imam.
In zato sedim tu in mažem
Tako čist papir s takim trdom
Pri jezeru Kandy v Ceylonu daljnem.
Na sebi imam staro pižamo:
S svojih stopal otrešam britansko nesnago;
Ne bom šel tja, dokler mi treba ne bo;

In ko moral bom! – si bom tiščal nos.
Zbogom, vi ljudje pokvarjeni!
Jaz ločim štaló od zvonika.
Zbogom, moji pošteni prijatelji!
Jaz ločim obločnico od svečnega ogorka.
Zbogom – pesnik vašo miloščino berači,
In pohaja za kratek čas med palmami,
Iskrena ljubezen, poljub prijateljski,
Mu lahko pokažeta svet boljši;
In k vam ne bo se vračal znova,
Ker loči čampak-zvezdo od šivarja.

(To igro je naddrobno zanaliziral Kapitan J. F. C. Fuller v *Zvezdi na Zahodu*, zato je nepotrebno o njej tu še govoriti.)

Rose je bila zdaj povsem prepričana, da je noseča. Vendar se nisva samo zaradi tega odločila obrniti se proti zahodu. Še vedno sva nameravala iti v Rangoon in očitno ni bilo prav ničesar, kar bi naju pri tem ustavilo. Toda nisva se mogla odpraviti, saj je bilo, kakor da bi se odpravljala na luno. Vseskozi svoje življenje sem vedno znova spoznaval, da je usoda absolutno dokončen in neuklonljiv vladar. Fizična zmóžnost in moralna odločenost ne pomenita ničesar. Nemogoče je sprovesti najpreprostejše dejanje, kadar bogovi rečejo 'Ne'. Ne predstavljam si, kako sicer oni v takih primerih prenašajo takšno trdovratnost; vem le to, da gre za silo, ki se ji ne da upreti. Lahko smo z vsem srcem vneti, da storimo nekaj, kar je tako preprosto, kot padec hloda; vendar je nemogoče.

Iz Kolomba sva odšla z ladjo za Aden, Suez in Port Said, 28. januarja, z namenom, da bi se malo pomudila v Kairu, na katerega sva imela prekrasne spomine, nato pa bi odplula proti Angliji, proti domu in lepoti. Niti najmanj se mi ni sanjalo, da se nahajam tik pred edinim dogodkom v mojem življenju, ki mi ga je naredil vrednega živeti.

Potovanje je bilo mirno in brez posebnega dogajanja, kakor v primeru večine takih potovanj. Edina zanimivost je bila ta, da je bil eden od najinih sopotnikov dr. Henry Maudsley. Ta mož, poleg tega da je bil eden največjih angleških psihiatrov, je bil globokoumen filozof tiste šole, ki je precej presegla Spencerja v smeri mehničnega avtomatizma. Tej shemi je natančno ustrezal. Bil je človek, ki sem ga ravno potreboval. Pogovarjala sva se o Dhiani. Bil sem popolnoma prepričan, da dosežek

tega stanja zavesti, in toliko bolj Samadhija, pomeni, da z njim odstranimo ovire, ki zadržujejo izpoljitev genija, ali (praktično isto, povedano drugače) da nas usposobi izkoristiti energijo vesolja.

Samadhi pa, karkoli že pomeni, je najmanj neko stanje duha, ki je točno tako, kot globoka zamišljenost, jeza, spanje, omama ali melanholija. Zelo dobro. Vsako stanje duha spremljajo odgovarjajoča stanja telesa. Lekcij o možganski substanci, o motnjah dotoka krvi in podobnem, smo deležni v nujni povezavi s temi duhovnimi stanji. In če gremo še naprej; kakor že vemo, določene duhovne ali mentalne okoliščine lahko napeljemo, da učinkujejo na fiziko- in kemo-fiziološke okoliščine. Na primer, človeka lahko naredimo veselega, jeznega ali kaj podobnega, če mu damo piti viski. Lahko povzročimo spanje s pomočjo droge, kakršna je veronal. Lahko mu damo tudi moč anestezije (če hočemo, da gre preko vrha) s pomočjo etra, kokaina ipd. Lahko proizvedemo fantastične sanje s hašišem, halucinacije barv z opijevo tinkturo; lahko mu 'pokažemo zvezde' z uporabo vreče, napolnjene s peskom. Zakaj bi potem ne bili sposobni izumiti neko farmacevtsko, električno ali kirurško metodo za povzročitev Samadhija; in ustvariti genija, tako preprosto, kakor tudi druge vrste posebnih dražljajev? Morfij nas naredi svete in srečne na negativen način; zakaj bi ne obstajala neka droga, ki bi ustvarila pozitiven ekvivalent?

Mistiki zgroženo sopihajo, toda zaradi njih nam ni treba biti v skrbah. Oni so tisti, ki oskrunjajo naravo z zatrevanjem diskontinuitete v njenih procesih. Če dopuščamo, da je Samadhi *sui generis*, potem si spet nakopljemo vso zavrženo sleparijo o nadnaravnem. Povrnili sem se nazaj k moji stari delovni mizi, raziskujoč farmakopejo, zavoljo privlačnosti, kakor sva to počela z Allanom pred leti; toda nazaj k problemu sem se vrnil oborožen s polno bojno opremo pozitivne naravne filozofije moderne znanosti. Huxley je povrnili čast alkemikom. Nič ni nemogočega ali nemoralnega v Kamnu Modrih in Elikirju Življenja. Maudsley – prej v moje presenečenje – se je strinjal z vsemi temi predpostavkami, a ni bil sposoben predložiti nobene verodostojne smeri raziskovanja.

Ta razgovor sem izpostavil prej zavoljo tega, da bi prikazal, kako sem bil februarja 1904. leta še vedno absolutno skeptično racionalističen mislec. Dogodki marca in aprila namreč niso bili del normalnega toka življenja doslednega mistika in magika. Ni bilo nobene tendence z moje strani, da bi sprejel 'božansko' vmešavanje v svoje afere. Ravno

nasprotno, temu sem se trdovratno in najbolj trpko upiral. Šel sem tako daleč, da sem svojemu dnevniku dodal nerazumljive in zmotne pasaže s premišljenim namenom, da bi zmešal zapiske, in nemara celo navedel ljudi misliti o meni, da sem nezanesljiv v teh izrednih okoliščinah.

Toda bogovi so me prekosili na vseh točkah. Poskrbeli so, da bi dogodek ne bil odvisen od moje dobre volje; da bi bil iznad moje slabevolje za oporekanjem. Še več; dali so vedeti, da so mi namenoma uničili kariero kot mistika in Magika v samem trenutku uspeha, ko mi je svet ležal pred nogami, da bi lahko temeljiteje demonstrirali svojo moč, da me uporabijo v svoje lastne namene.

V Port Said smo pripluli v ponedeljek, 8. februarja, nakar sva naslednji dan odšla v Kairo. Plan je bogov je bil tak, da me moja romantična strast in ponos, moja omamna zaslepljenost z himenalo srečo, napelje igrati to otročjo vlogo na odru sveta. Poimenoval sem sebe grof Svarev in Aleister MacGregor iz čisto dokončnih in legitimnih razlogov; a nisem nikoli premišljeno delal bedaka iz samega sebe z privzemanjem absurdnih pseudonimov. Niti za trenutek nisem slepil samega sebe z izgovarjanjem, da želim študirati mohamedanstvo, posebej misticizem fakirjev, dervišev in sufijev, in sicer od znotraj, ko sem se nameraval v Egiptu izdajati za perzijskega princa z lepo angleško soprogo. Hotel sem se ponašati okrog v turbanu z diamantno perjanico in ohlapnimi svilenimi oblačili ali površnikom iz pozlatenega blaga z odraguljenim talvarjem ob strani in dvema velikanskima tekačema, da mi čistita pot pred nosilnico po kairskih ulicah.

Brez dvoma je šlo za določeno valjenje Svetega Duha Magike na mirnih vodah moje duše; vendar obstaja bore malo znakov njegove dejavnosti. Nikoli nisem izgubil spred oči dejstva, da sem v takem ali drugačnem smislu Zver 666. Zasmehljiv namig na to obstaja v 'Vnebohodu', v verzih 98 do 111. *Meč Pesmi* ima podnaslov 'ki ga kristjani imenujejo Knjiga Zveri'. Ovitek izvirne izdaje ima na prvi strani kvadrat z devetimi šestnicami in na zadnji še en kvadrat s šestnajstimi hebrejskimi črkami, ki predstavljajo (zelo nerodno) prevod mojega imena, čigar številčna vrednost naj bi bila 666. Ko sem odšel v Rusijo, da bi se naučil jezika za diplomatsko službo, je moja mati na pol verjela, da sem 'šel pogledat Goga in Magoga' (ki sta domnevno bila ruska velikana), da bi se z njima domenil za datum Bitke pri Armageddonu.

Moja mati je bila na nek način blazna, tako kot so vsi, ki imajo neprepustne oddelke v svojih možganih in se oklepajo enako strastno nezdružljivih idej ter jih držijo med sabo ločene, da bi srečanje ene z drugo ne izničilo obeh. Lahko bi rekli, da smo v tem oziru vsi blazni; kajti v skrajnosti so vse ideje nezdružljive med seboj. Ne, še več, vsaka ideja je nezdružljiva sama s seboj, saj v sebi vsebuje svoje lastno nasprotje. (Dokaz te teze bo podan na primernem mestu.)

Toda moja mati je verjela, da sem resnično Anti-krist iz Apokalipse in pravitko njen ubogi blodni sin, ki se lahko pokesa in bo tako odrešen preko Dragocene Krvi.

Zaključujem svojo aluzijo na 666:

Ho! Privzel sem število. Poglejte

Na staromodni ovitek te knjige!

Zaslužil si jo bom, če se le da:

To namreč število je Človeka.

Tako sem opravil z mističnimi muhami okrog številke; sprejel sem jo iz čisto moralnih vzrokov in na čisto racionalistični podlagi. Hotel sem biti človek v smislu, kakor je to besedo uporabljal Swinburne v svoji *Himni Človeku*.

Za svoje perzijsko ime sem vzel Hiua Khan, kar hebrejsko pomeni Zver. (Khan je eden od mnogih, v Aziji pogostih, častnih nazivov.) To sem storil brez vsakega zavestnega magikalnega smotra. (Naj tu omenim še, da sem svojo soprogo običajno klical Ouarda, kar je eden od mnogih arabskih izrazov za puščavsko vrtnico.)

Za svoj študij Islama sem dobil nekega šejka, da me je učil arabščine, obrednega umivanja, molitve in podobnega, da bi se nekoč v prihodnosti lahko gibal kot Musliman med Muslimani. Imel sem v mislih, da bi ponovil Burtonov obisk Mekke, prej ali slej. Naučil sem se mnogo poglavij iz Korana na pamet. Nikoli nisem odšel v Mekko, kar se mi je zdelo prej *vieux jeu*, toda moja sposobnost polnovrednega bratenja z Mohammedanci se je izkazala za neizmerno koristno na mnogo načinov.

Moj šejk je bil globoko seznanjen z misticizmom in magijo Islama in ko je spoznal, da sem iniciat, se ni obotavljal oskrbeti me s knjigami in rokopisi arabske Qabale. To je predstavljalo temelj mojih komparativnih študij. Tako sem jih lahko uskladil s sličnimi doktrinami in drugimi religijami; korelacija je podana v moji knjigi 777.

Od tega moža sem izvedel tudi mnogo skrivnosti Sidi Aissawe; kako zabosti bodalo skozi svoje lice brez krvavenja, lizati razbeljene meče, jesti žive škorpijone etc. (Nekatere izmed teh spretnosti so navadni čarovniški triki, neki so odvisni od znanstvene kuriozitet, nekateri pa so izvirna Magika; se pravi, da znanstvena razlaga ni vobče znana. Več o tem kasneje.)

Povsem sem bil utrjen v svojem skepticizmu, kakor sem vedno bil, a tudi v tako imenovanem racionalizmu, in sem nadaljeval te študije v striktno učenjaškem duhu. Zelo sem se trudil in sem zato naredil velik napredek; toda moje dejansko življenje je bil še vedno medeni mesec, rahlo razredčen vsled običajnih užitkov v športu in družabnosti. Ponovno sem padel v golf po štirinajstih letih popolne abstinence; deležen sem bil nekaj lekcij od profesionalca iz Turf Kluba in sem spoznal, da moj zamah sv. Andreja in triki, ki jih je zagovarjal Andrew Kirkcaldy, predstavljajo zadostno bazo za igranje prav poštene igre. 19. februarja sva odšla v Helwan, kjer sem igral skoraj vsak dan, poln strastne ambicije, da bi postal amaterski prvak. Tako hitro sem ujel svojo staro formo, da sem se smatral za od nebes rojenega golferja. Toda igra je potekala po svoje. Nikoli nisem dobil priložnosti, da bi se preizkusil.

Ob prostem času sem se udeleževal tudi streljanja golobov, ki se ga spominjam vsled edinstvenega pripetljaja. Bil sem v sredini vrste. Ptič je poletel med mene in moža na moji desni; vzdržal sem se strela, da bi ne zadel njega. Zopet smo pomerili; drug ptič je zletel v isto smer in nenadoma zavil mimo v desno. Zadnji mož v vrsti je ustrelil. Nekdo je zatulil. Ker sem dobro opazoval ptiča, sem jasno videl nesrečo. Domačin se je dvignil od tal v trenutku strela. Moj družabnik je prisegel, da ga ni videl in jaz ga tudi nisem videl, dokler ga nisem zaslišal. Ni bilo nobenega kritja. Zdi se neverjetno, da ga niti moj družabnik ni opazil, saj se je skoraj spotaknil obenj, bivši rahlo za linijo ob času strela. In nahajal se je tako blizu puške, da se metek še ni začel razprševati, ko ga je zadel. Na obriti glavi mu je naredil ozek jarek in mu ni razgalil kosti.

Ta incident omenjam, ne toliko zaradi njegovih nenavadnih posebnosti, temveč da bi ga primerjal z 'grozovitostmi Denshawaija'. Domačini so bili po duši povsem prijateljski. Naša administracija v Egiptu je delovala očetovsko strogo; vsak je imel svoj prav, vsakdo je spoštoval sebe in druge; nihče se ni pritoževal. Vendar so naš prestiž po treh letih povsem uničili angleški intelektualci – vsakdo je bil v zmoti, nihče ni več spoštoval samega sebe, niti drugih, in vsi so se pritoževali.

Zadrževal sem se pri opisovanju značilnosti svojega življenja v tistem času, z namenom poudariti dejstvo, da je bil dogodek, ki ga bom opisal v naslednjem poglavju, absolutna strela z jasnega. (Gre za opis okoliščin, ki so privedle do narekovanja Knjige Zakona. Glej spodaj: "Advent Horusovega Eona". Op.p.)

*

Naslednji odlomek iz IZPOVEDI, poglavje 52, ki je posvečeno spominu na himalajsko ekspedicijo na Kangchenjunga leta 1905, ki se je končala tragično vsled neupoštevanja Crowleyevih navodil s strani evropskih hribolazcev, je primer Crowleyeve morale in odnosa do ljudi in ostalih bitij, sicer v ekstremnih in elementarnih okoliščinah instinktivnega samoobvladovanja.

"Veselim se vsake priložnosti za pridobitev naklonjenosti mož. Pazil sem, da jim nisem nalagal preveč. Nagradil sem prve tri (sc. *domačine, nosače ali šerpe; op.p.*), ki bi prišli v tabor vsak dan, in če so prišli že trikrat, se je njihova nagrada ob vsakem nadaljnjem prihodu stalno višala. Tudi spoprijateljil sem se z njimi, s sedenjem z njimi ob tabornem ognju ter razmenjavanjem pesmi in zgodb. Po drugi strani pa sem jim dal vedeti, da ne bom toleriral nobenega nesmiselnega početja. Zvečine so se odzivali zelo dobro. Nikoli nisem imel nobenih težav na vseh mojih popotovanjih z domačini, slugami, psi in ženskami. Skrivnost leži v tem, da se v resnici ne zavedam svoje superiornosti ter ravnam z vsemi enako s popolnim spoštovanjem in naklonjenostjo; obenem pa vzdržujem svoje praktične odnose z drugimi zelo strogo, pravzares.

Gre za pripovedko o trebuhu in udih. Nesmiselno je za en delček protoplazme, da bi zahteval zase superioren položaj v odnosu na nek drug delček, a je enako s celico, ki bi hotela opravljati funkcijo neke druge celice. (...) Grof Fosco je rekel, da je pravi način poslovanja z ženskami, 'nikoli ne upoštevati provokacije od ženske roke. To drži za živali, to drži za otroke in to drži za ženske, ki so zgolj odrasli otroci. Tiha odločnost (*quiet resolution; op.p.*) je vrлина, ki je nihče, živali, otroci in ženske, ne poseduje. Če jim enkrat uspe omajati to superiorno kvaliteto v svojem gospodarju, izzovejo boljši del NJEGA. Če pa jim nikoli ne uspe zмести ga, dobi on najboljše od NJIH.'

To sem naredil za svoje absolutno pravilo, biti hladnokrven, vtisniti ljudem idejo, da je nesmiselno izogibati se početju tega, kar sem jaz

storil. Nikoli nisem poskušal dvigovati navdušenja. Nikoli ne podkupujem, nikoli ne grozim, temveč poistovetim svojo namero z usodo ter podeljujem nagrado in kazen brez zadržkov ter nepristransko.

Kuliji (*sc. šerpe; op.p.*) so se začeli ponašati z menoj, ne le zaradi mojega dobrega prijateljstva in mojega vedrega spokoja ter gotovosti, temveč ker so bili vsled mojega ravnanja nezavedno osvobojeni svojih osebnih demonov in strahov, ljubosumja, želja in podobnega. Nezavedno so začeli dojemati, da so del mašinerije. Kakor dolgo so izvrševali svoje dolžnosti, tako dolgo jim ni bilo treba za čisto nič skrbeti. Večina ljudi trpi vse svoje življenje zaradi podzavestne vznemirjenosti, vsled, kar Hindujci imenujejo Ahamkara, egotvorne zmožnosti. Ideja jaza predstavlja neprestano muko in čeprav sem bil še daleč od tega, da se je popolnoma iznebidim, sem je bil v praksi precej osvobojen v zadevah, v katerih je bila moja odgovornost razširjena. Začel sem dojemati, kako se 'deluje brez pohlepa po rezultatu'.

Žal sta Tartarin in Righi mojo mrežo parala tako hitro, kot sem jo jaz pletel. Righi je bil Italijan nižjega sloja, ki je upravljal svoj hotel s tiraniziranjem svojih podrejenih. Ko se je znašel prvič v svojem življenju pred resnično odgovornostjo in brez zaledja neke zunanje avtoritete, na katero bi se lahko zanašal, da bi ojačal svoja povelja, je bil čisto zmeden. Ob neki priliki je dejansko grozil neubogljivemu kuliju s svojim kukrijem (*neke vrste meč ali mačeta; op.p.*) in pištolo, ob čemer se mu je mož smejal v obraz, saj je vedel, da si bi ne upal uporabiti svojega orožja. Domačini so ga prezirali kot slabiča, to pa je najslabša stvar, ki lahko doleti nekoga, ki ima z njimi karkoli za opraviti.

Tartarin je, navkljub vedrosti in priljudnosti, tudi pozabil lekcijo iz leta 1902. (*Ekspedicija na Chogo Ri ali K2; op.p.*) Bil je siten in nemočen. Ob neki priliki je dejansko poskušal podkupiti moža z gojzarji in derezami, da bi opravil svojo običajno nalogo. Kolikor dolgo sem bil jaz z glavno skupino, te stvari niso pomenile ničesar. Nihče si ni upal upirati Bari Sahibu. (*sc. Crowleyu; op.p.*) Trenutek oklevanja ob oporekanju kateremukoli mojemu povelju, in že so zagledali moj pogled, ki je odstranil njihov zadržek. Vedeli so, da jaz ne bi zmerjal, niti se dobrikal, a so imeli močan sum, da sem zmožen človeka smrtno zadeti brez opozorila; obenem pa so vedeli, da bi nikoli ne mogel dati nerazumnega povelja, in da je moje aktivno odobravanje najrahljšega neudobja kateregakoli izmed njih takojšnje, kadar zaznam in zalotim

koga pri pretvarjanju ali kakem drugem poskusu, da bi iz mene bril norca." (*konec citata; op.p.*)

*

Izbor še treh poglavij, 55. (do polovice), 60. in 61. (obe v celoti), po moje (?) najzanimivejših in najpoučnejših poglavij iz taiste knjige:

Nemara je redek slučaj za kateregakoli mladega človeka, da sreča, v živo, ideal iz svojih mladostnih sanj. Taka je bila vendar moja velika sreča. V angleškem konzulu v Tengjuehu (na Kitajskem, *op.p.*), g. Littonu, sem našel vse tisto, kar sem izgubil s smrtjo Richarda Burtona. On je posedoval duha avanture v najplemenitejši in najradostnejši obliki. Imel je instinkt za učenje tujih jezikov ter poslovanje s tujimi ljudmi; in njegova zgodovina je bila v nekem oziru istovetna z Burtonovo. Nekaj let prej je bil konzul v drugem predelu Kitajske, ki je bil središče Bokserskega gibanja (sc. tajna kitajska organizacija; *op.p.*). Gibajoč se, kakor se je, med Kitajci na najbolj zaupen način, je razumel občutje, ki je botrovalo agitaciji. S svojo bistrumnostjo je uspel razrešiti zaroto in odkriti načrte Bokserjev do podrobnosti. Te informacije je posredoval avtoritetam v Peking. Ne smemo pozabiti, da je Burton storil popolnoma isto v zadevi indijskega Upora; podobno je storil Sir William Butler v primeru Burov (v Južni Afriki; *op.p.*).

Rezultat v vseh teh primerih je bil povsem isti. Ogorčeni oblastniki so izgnali Littona v oddaljeno in nepomembno postojanko v Tengjuehu, na samem robu najbolj divje kitajske province. Toda vrlega moža je težko zlomiti. Littonov vpliv na domačine je bil tako velik, da je bil dejanski vladar province. Ravno se je odpravil na turo, da bi umiril nek spor med domačini blizu meje, kakih trideset milj od Tengjueha; in skupaj sva tedaj obedovala ob stranski poti. Storil je čudeže, da bi mi olajšal mojo pot.

Sprva je bil alarmiran, ko je videl, da z menoj na takem potovanju potujeta tudi moja soproga in dete. Njegovo pismo me je spravilo v smeh; izražalo je skrb za razred Angležev, s katerimi je imel običajno posla. Pričakoval je, da bomo kričali od razburjenja, ko bomo videli, da v vsakem kitajskem gostišču ni tople in mrzle vode na razpolago, ter da bomo imeli vsakega kitajskega kulija, kmeta ali trgovca, za morilca, ki ima še posebej na piki vsakega 'tujega vraga'. Misli je, da se bomo zelo razburjali vsled naravnega zanimanja domačinov, ko bodo zagledali

belko, in da bomo to smatrali za namerno žalitev. Ko nas je videl in spoznal, da potujem na povsem normalen način, je takoj uvidel, da ne bo nobenih težav. Med obedom me je oskrbel z informacijami, ki so bile koristnejše od vseh mojih prejšnjih izkušenj s Kitajsko. Ena od njegovih povedi je bila ta: karkoli slišimo, pa naj si bo še tako nenavadno, je resnično nekje na Kitajskem!

Povedal mi je tudi, v čem je glavna psihološka razlika med Kitajci in Indijci, kar zadeva praktično poslovanje z njimi. Kitajci ne spoštujejo belcev tako kot Indijci – zaradi njihovih visokih moralnih kvalit. Sami kuliji prezirajo svoje najpremožnejše trgovce, zaradi njihove iskrenosti, ki je, mimogrede, edinstvena v trgovini. Oni spoštujejo vsakogar, ki deluje tako kot njihovi lastni mandarini; namreč, brez vsake simpatije, pravičnosti, ali kakega drugega človečanskega čuta. Do popotnikov se obnašajo sorazmerno z njihovo prevzetnostjo, lakomnostjo in gospodovalnostjo.

Dejansko sem spoznal, da moram vse svoje prejšnje principe zavreči. Z nižjerazrednim Kitajcem se ni mogoče pobratiti; obravnavati jih je treba z absolutnim prezirom in brezčutnostjo. Po drugi strani pa je kitajski gentleman najplemenitejši in najkurtoaznejši na svetu. Njegova splošna drža je drža Atosa v *Treh mušketirjih*, v njegovi najodličnejši različici. Naš primeren odnos do njega je odnos popolnega medsebojnega spoštovanja; ob čemer spet ni možna nobena prisrčnost. Vsak človek prebiva na vrhovih osame. Tipičen primer je odnos Cesarja do človeka, kot je Li Hung-chang. Sin Neba je bil tako visoko nad celo največjim med svojimi podaniki, da ni mogel delati razlike med njim in najobičajnejšim delavcem. V pismih ga je naslavljal preprosto Li.

Litton me je oskrbel z natančnimi naznakami mojih postaj na mojem potovanju, ki so se izkazale za skrajno koristne. Iz Tengjueha nisem mogel oditi, dokler ni prispel moj potni list iz generalnega konzulata. Skrajno prijazno me je povabil, da ostanem na konzulatu do tedaj. On sam je upal, da se vrne čez teden dni, tako da sem pričakoval, da ga bom spet kmalu videl in se od njega še več naučil. Sedela sva in se pogovarjala nekaj ur, ob čemer sva oba čutila, da sva srečala sebi sorodno dušo.

Pot iz Bhama do Tengjueha je bila zelo pestra. Prvi dan je minil v prijetni ježi, kakih devet milj do Mamouka, kjer smo večerjali v oficirski menzi. Še vedno smo se nahajali v burmanskem ozračju, kjer so se ljudje preobremenjevali z evropskimi zadevami in boleznijo. Ni bilo nobene

sledi o kakšni grozovitosti, na katero naj bi naleteli onstran meje in katera je skrbela vsakogar, razen Littona, vse dokler nismo prispeli v območje francoskega vpliva. Naslednji dan smo prešli nadaljnjih dvaindvajset milj, nakar smo se utaborili prvič na prostem. Scenerija ni bila posebno slikovita, vendar nas je zajel občutek odprtosti, ko smo pustili za seboj kotlino Iravadija, ki je bila skrajno prijetna.

Četrty dan smo prečkali kitajsko mejo, ki jo je označevala rečica v soteski. Tu ni nobenega pravega mostu, razen enega sumljivega drevesnega debla. Nisem bil siguren za svojega ponija in sem se odločil, da bom reko prečkal peš. Do nje sem, seveda, jahal, da bi ne taval preveč in ko sem prečkal reko, so bili ostali izven mojega vidika za vogalom na poti, ki se strmo dviguje po pobočju, namenjeni čez goro. Na konju sem postal malce okoren in sem si hotel pretegniti noge; tako sem hodil peš ob konju navzgor nekaj časa. Ko sem hotel spet zajahati in sem se zavihtel na sedlo; toda preden sem se usedel v sedlo, je konj prestopil s svojim zadnjim kopitom preko skale, za katero je bil prepad. Tako sva se oba zvrnila dol, obrnivši se v zraku dvakrat, in padla kakih dvajset do trideset čevljev v globino (ca. 10 m; op.p.).

Nobeden od naju se ni niti najmanj poškodoval; bil sem preprosto zaprepaden. Pogledal sem navzgor in videl, da bi pečino lahko preplezal, toda konja je bilo nemogoče spraviti gor. Splezal sem gor in si popravil turban, ki se mi je ob padcu razvezal, nato pa zaklical Salami (zvesti prijatelj in sluga, ki ga je spremljal skoraj na vseh njegovih potovanjih po Aziji; op.p.), naj pride dol in izmota mojega konja. Čutil sem, da moram biti videti povsem ravnodušen. Salama se je vrnil in me našel, kako mirno sedim in kadim pipo. Imeli so veliko težav, da so našli pot navzgor za konja. Toda avanture tega dne še niso bile pri koncu. Tik preden smo dosegli tabor, me je brcnila mula v stegno. Kasneje bom razložil skrajno pomembnost tega dne v moji karieri. (*Glej zgoraj, citat iz "Templja Kralja Solomona; op.p.)*

Te dni se je zvrstilo še kar nekaj incidentov. Najprej je Salama padel s svoje mule. Nato sem bil jaz na vrsti. Naslednji dan je padla Rose z otrokom, ko je šla čez most, iz povsem nerazumljivih razlogov. Imela sta nenavadno srečo, da se nista resneje poškodovala. Dan potem smo prenočili v nekem budističnem templju, potem ko smo na poti prej doživeli močan naliv dežja in je Rosino služabnico mula vrgla s sebe in jo obrcala. Naslednji dan sem bil zopet jaz na vrsti za brco. Imel sem veliko izkušenj z mulami povsod po svetu, toda samo na tem kratkem

delu poti so se mi dogajale take stvari. Ta dan je bil spet zelo moker. Cesta je peljala preko tri tisoč čevljev visokega prelaza. Rekel sem 'cesta', bivši glavna prometna žila iz Burme na Kitajsko, kakor je tudi pot, po kateri smo šli iz Srinagarja, glavna cesta iz Kašmirja v Turčijo. V obeh primerih gre za pot, ki se smatra primerno za navadno kozo. Na dan, ko smo imeli za prispeti v Tengjueh, nam je ušla Rosina služkinja. Prejšnjo noč smo taborili pri toplem izviru skupaj s karavano, ki je bila na poti v Burmo. Eden od gonjačev mul se je zaljubil v gospo, nakar se je odločila, da poskusi z njim svojo srečo in je odšla z njim v Burmo. Bila je zelo slaba služkinja in nam je delala preveč problemov, tako da je nisem niti poskušal zadrževati.

Na konzulatu smo doživeli vročo dobrodošlico s strani Littonove kitajske soproge, prečudovite ženske s popolnimi manirami. Imela sta pet otrok. Predsodki v zvezi z mešanci zahtevajo analizo. Po pravilu ni mešanje krvi vzrok za degradacijo določenih osebkov, temveč so to okoliščine, ki spremljajo njihovo rojstvo. In te okoliščine so spet posledica surove imbecilnosti javne morale. Ko nezakonskega otroka zaplodi pijani Tommy z žensko z bazarja, ni potrebna nobena globoka antropološka hipoteza, da ugotovimo, zakaj otrok ne bo noben Newton ali Chesterfield. Brez dvoma, neke rase se bolje mešajo med seboj kot druge, na nek način. Najboljša vrsta Angleža in najboljša vrsta Kitajca se čudovito mešata, pod pogojem (seveda), da so otroci spodobno vzgojeni, v okolju, kjer niso hendikepirani vsled občutka, da so predmet prezira in zaničevanja. Nič ni slabše za otroke, kot to, da so poniževani; vzgajani morajo biti v zavedanju, da so 'bogovski kralji in svečeniki'.

Tujska kolonija v Tengjuehu je bila majhna in zaspana. Vodja carine je bil Napier, sin nekega starega prijatelja mojega očeta. Bil je melanholični aristokrat, ki se je z nekakšnim prometejskim pogumom v tem monotonem in nesimpatičnem okolju boril proti temu, da bi ne zblaznel. Ostali Britanci niso name naredili niti najmanjšega vtisa. Tu je bil tudi nek norveški misijonar z imenom Amundsen, ki je bil še bolj brezbarven in otožen od povprečnega neumnega Skandinavca. Zdravnik je bil Bengalec, z imenom Ram Lal Sircar, surov črnc najpriskutnejše vrste. Bengalcev že tako ali tako ne cenim visoko, a on je bil najhujši primer svoje rase, kar sem jih kdajkoli srečal. Bil je debel in zamaščen, z prašičjimi in spletkarskimi očmi. V redkih trenutkih, ko ni jedel, je pisal antibritanske članke za bengalski domorodski tisk.

Bil pa je tam en gost, s katerim sva takoj sklenila vneto prijateljstvo. To je bil botanik z imenom George Forrest, ki je ravno okrevljal od avanture, ki jo moram povedati nadrobneje, saj je vključevala najbolj nenavadno zgodbo o duhovih, kar sem jih kdaj slišal. Njegovo srečno lovišče je bilo področje med rekama Mekong in Salween. Nahajal se je na severu nad osemindvajsetim vzporednikom, v deželi, po kateri praktično ni hodila bela noga, med gorami, ki se dvigajo do devetnajst tisoč čevljev visoko. Njegov glavni štab je bil nek jezuitski misijon.

To področje je bilo nekaj časa zelo nemirno; sorazmerno pomembno mesto je bilo središče majhnega upora proti kitajski vladi. Tja je bila poslana vojska, da bi zatrla upor. Obleganje je bilo tipično kitajsko. Potem ko je obkolila mesto, poveljnik ni niti poskušal, da bi zavzel mesto, temveč se je preprosto začel pogajati s posadko o ceni za njihovo predajo. Po nedoločenem pogajanju, so se dogovorili za vsoto. Do tu je vse razumljivo, toda potem je prišla do izraza zapletena psihologija Kitajcev. Prebivalce so pobili z meči in mesto oplenili, točno tako, kakor bi to bila posledica morilskih konfliktov.

Splošna oslabeitev cesarske oblasti je privedla do pojava roparskih vpadov s strani budističnih lam, ki so živeli v oddaljenih bivališčih visoko na nepristopnih pečinah v gorah na meji s Tibetom. Tolpe teh menihov so prodirale dol s svojih oporišč, da bi se predajale orgijam ropanja, posiljevanja, ubijanja in kanibalizma. (Uradni opisi različnih peklov v budističnih kanonih so seveda dejanske slike dejstev; muke prekletih so preprosto rahlo pretirane muke, ki so jih dejansko budisti prizadejali svojim sovražnikom. Na primer, konkretno, navada teh lam je bila, da so požirali srca svojih sovražnikov, da bi zadobili njihovo vitalno moč in pogum. Kakor sem že nekje prej razložil, se mi to ne zdi nobeno praznoverje, temveč povsem stvar običajne logike.)

Forrest se je nahajal v jezuitskem misijonu, ko je tja prišla vest, da so lame spet na bojnem pohodu. Odločili so se, da bodo zbežali in se je ves misijon v naglici odpravil stran. Njihov najstarejši član, oče Bernard, je bil star čez osemdeset let. Zavaljo večje varnosti, so se odločili, da se razidejo; toda Forrestu je bilo zelo težko zapustiti starega moža, ki ga je zelo spoštoval in na katerega je bil zelo navezan. Kakorkoli že, tako je pač bilo, da sta se morala ločiti, nakar se je Forrest spustil dol v temno stran doline, v upanju, da bo tam varnejši, na obvozu stran od glavne ceste iz Tengjueha v Junnanfu.

Naslednjo noč je opazil taborne ognje lam na griču in spoznal, da je povsem odrezan. V svetlobi ognja je lahko videl velikanske silhuete njihovih lovskih psov. Nenadoma je uvidel, da v svojih evropskih čevljih pušča precej vidne sledove, zato se jih je takoj znebil. Podnevi bi najmanjši njegov premik bil lahko hitro opažen in tudi psi bi ga lahko hitro izsledili, zato se je potuhnil pod skalo, ki je visela čez reko, do vratu pod ledeno mrzlo vodo. Ko je padla noč, pa se je splazil ven in si poskušal ogreti telo. (Kmalu mu je zmanjkalo hrane, nakar je osem dni prebil brez vsake hrane, nadaljnjih enaindvajset dni pa je jedel tsampo, tibetansko zel, ki ponavadi povprečnemu evropejcu povzroči hudo drisko.)

Noč je bila kar se le da temna in Forrest je nenadoma ob sebi začutil svetlečo se postavo. Takoj jo je prepoznal kot očeta Bernarda. Pomislil je, 'Ujeli so ga in ga ubili!' (To je bilo naknadno potrjeno. Starec je našel svoj konec zgodaj tega dne.) Prikazen je molčala, toda imela je desno roko stegnjeno v smeri, kamor se je zdelo, da kaže Forrestu pot rešitve. Forrestu se je to zdelo smešno in absurdno, navkljub krutim okoliščinam; nakazana smer se mu je zdela najnevarnejša možna od vseh drugih, v katero bi se lahko odpravil, da bi se skušal rešiti. Po parih minutah je prikazen izginila. Ob zori se situacija ni prav nič spremenila. Še drugi dan je prebil v vodi izpod skale.

Naslednjo noč se je prikazen znova pojavila. Znova mu je pokazala v isto smer in to pot je bila gesta ukazovalna. Forrestov instinkt samoohranitve je vsled težkih okoliščin skoraj izginil. 'Dobro,' si je rekel, 'hitra smrt je boljša od tega,' in se je odpravil v nakazani smeri. Ni prišel še daleč, ko je srečal kmeta, ki mu je ponudil pomoč za beg ter ga odvedel, bosega, kakor je bil, preko s snegom prekritega petnajst tisoč čevljev visokega prelaza. Nista srečala nobenega lame in sta slučajno naletela na glavno cesto, kjer sta srečala karavano trgovcev, ki so potovali v Tengjueh, bili do njega prijazni in ga peljali do konzulata, kjer sem ga našel, še vedno šibkega vsled te avanture in živčno raztrganega. Svojo zgodbo mi je povedal na skrajno preprost in miren način; in nisem prav nič podvomil, da bi pojav Brata Bernarda ne bilo dejstvo. To da mu je pokazal pot odrešitve v najbolj neverjetni smeri, je gotov dokaz za nadnaravno vedenje.

Atmosfera v Tengjuehu je bila sila moreča. Pogovor ob mizi je vedno potekal v zvezi z bojem, ubijanjem in nenadno smrtjo, z okraski fantastičnega obilja bolezni in mučenj. Bila je ena popolna mora.

Resnično sem bil ponosen sam nase, da sem prebil v tej družini petindvajset dni, ne da bi izgubil živce ali postal obseden. Vsi so bili videti preobremenjeni z mislijo, da lahko vsak trenutek Kitajci vdrejo k nam in nas vse v trenutku kruto pobijejo.

Ob tem moram priznati, da se je tedaj dogodilo nenavadno veliko število resnično grozovitih incidentov; celo nepomembni dogodki so lahko dobili zlohoten pomen. Na primer, dva Littonova konja sta nenadoma crknila. Jaz sem diagnosticiral antraks in želel zato ukrepati na v takih primerih običajen način; toda ni bilo nič za storiti. Sluge na konzulatu so odnesli trupla na tržnico in prebili naslednje tri dni v prepiranju za njih, se pravi v barantanju; toda v primerjavi z njimi je najtrdovratnejši barantač trgovec za fiksno ceno. To je bil gotovo višek, misel na to, da bi se te živali prodale za človeško hrano! Trdno se je treba odločiti v takih primerih, da sploh ne razmišljaš o takih stvareh; v kolikor se le da, se moraš potruditi, da ne razmišljaš o pretečih katastrofah.

Pripetil se je naslednji vznemirljiv incident. Za Tengjueh se je smatralo, da je v neposredni telegrafski povezavi s Pekingom. Ena najbolj absurdno značilnih ureditev je bila ta, da so nam iz observatorija v Pekingu vsak dan telegrafirali točen čas. V Jungchangu je bila relejna postaja, in tam, bolj pogosto kot ne, so telegrafisti po tri ali štiri dni skupaj prebili v kajenju opija. Posledica tega je bila, da je pozno zvečer tedaj prispel cel kup telegramov, v katerih so nam sporočili, da je v Pekingu poldan.

Zatorej nismo nikoli bili sigurni, da bomo deležni novic. In ravno tedaj je prispela novica, da so v Šagnhaju nemiri in da je bilo ubitih sedemnajst ljudi. Nismo vedeli, kako resna bi lahko bila zadeva; ali gre za lokalne nemire, ali pa za del splošnega upora proti tujcem. Kasneje sem zvedel za podrobnosti. Evropska kolonija je bila hudo preplašena in se je utaborila v podeželskem klubu; nakar so nemiri zamrli. Vseeno je bilo alarmantno dobiti osamljeno notico z novicami take vrste. Ko danes razmišljam o tem, se čudim, da mi nikoli ni padlo na pamet, da bi se vrnil nazaj v Burmo. Nisem se čutil niti pogumnega, niti vznemirjenega. V meni je neka kvaliteta domala imbecilnega stoicizma. Preprosto me ne more ganiti nobena nevarnost ali težava kakršnekoli vrste, če mi ne vzbudi takojšnje pozornosti.

Ta čudna ravnodušnost mi ne gre povsem v račun. Videti je povsem v nasprotju z mojo skrajno občutljivostjo. A gre morda res za freudovsko

obrambo pred tem; nemara me moji instinkti opozarjajo, da bi bila, če bi si dovolil misliti na določene stvari, bolečina neznosna. Kakorkoli že, brez dvoma posedujem neko čudno čvrstost; ko se enkrat odločim, da bom nekaj naredil, grem v tej smeri, ne oziraje se na nova dejstva, ki se pojavijo. Ne odstopam s svoje poti, da bi se izognil najočitnejši nelagodnosti. In prav gotovo si nisem mogel nikoli pojasniti, ali ta vrlina pomeni prednost, dolgoročno gledano, ali ne.

Zaključni del moje zgodbe iz Tengjueha bi vsekakor večino ljudi prisilila, da spremenijo svoje načrte. V mnogih ozirih je to najbolj dramatična avantura v mojem življenju, in je name naredila neizbrisen pečat. Obupavam v opisovanju njene intenzivnosti ali divjosti njenega ozadja. Moreče naelektrena atmosfera prejšnjih treh tednov, neopisljiva zla slutnja, ki je visela nad kolonijo, se je nenadoma sprostila v gromsko strelo.

Zvečer ob osmih, desetega januarja, smo sedeli pri večerji na konzulatu, ko zaslišimo zmedene krike in bežeče korake na dvorišču. Vrata so se nenadoma silovito odprla in en velikanski preznojeni tekač je ropotaje vdrl v prostor, raztegovaje svoje mršave roke in noge v svojem ekstravagantnem gestikuliranju. Za trenutek smo mislili, da bomo nemudoma napadeni, toda Forrest je kmalu iz njega izvabil nekakšno zmedeno zgodbo, katere izid je bil, da je Litton bolan in da potrebuje pomoč zdravnika. Rečeno je bilo, da tabori kaka dva dneva hoda v smeri proti Bhamu; a mi smo se odločili, da bomo tja prišli še tekom noči. Forrest je bil starejši od mene in je znal jezik domačinov, zato je razumljivo prevzel vodstvo odprave. Brez zadržkov sem se podredil njegovim poveljem.

Najprej smo morali dobiti konje, kar je bilo preprosto; drugo, izbežati ven Bengalca, kar je bilo čisto nekaj drugega. Šele po deveti uri se nam je pridružil na robu mesta. Dogovorili smo se vse potrebno za naprej, nakar sva s Forrestom urno odgalopirala v temo. Do vznožja hribov sva dirjala, kar se je dalo. Bila je burna in vetrovna noč; raztrgani oblaki so zbegano drveli preko zameglene lune. Padlo je nekaj dežja in veliki gladki kamni so bili spolzki kakor steklo. Nemogoče je bilo jezdit po pobočju; kopito je spodrsavalo ob vsakem koraku.

Moji planinski čevlji, okovani z železnimi žebli, so se izkazali za enako nerodne. Prisiljen sem bil hoditi, opiraje se z eno roko na ponijev vrat in z drugo priganjati ga z bičem. Trmasto sva se prebijala skozi noč; tako sva končno prispela na rob grebena in se nato urno spustila navzdol

proti vročim izvirom. Tam je bilo ravno dovolj svetlobe na vzhodu, da sva lahko razbrala pokrajino, ko sva prispela do vznožja naslednjega hriba. Nato sem opazil nosilnico, ki se nama je počasi približevala. Forrest je zavpil in goreče navalil nasproti; jaz pa sem tiho obrnil svojega konja, kajti videl sem, da so bile konzulove noge zvezane.

Naša situacija, poleg njene tragičnosti, je bila polna zadreg v zvezi s prihodnostjo. Kako je Litton umrl? Pogled na truplo ni razodeval kaj dosti. Nekateri simptomi so nakazovali zastrupitev in najmanj zlohotna možnost je bila neka smrtonosna infekcija. Hotel sem medicinsko mnenje; toda zdravnik se je izogibal bližine nosilnice, govoreč, da se lahko raziskavo naredi v Tengjuehu. Nisem vedel, kaj naj bi bilo za tem, in sem se s tem sprijaznil. On je odhitel nazaj mnogo hitreje, kot je prispel. Zdelo se mi je, da namerava vnaprej pripraviti vse potrebno.

Okrog štirih smo prispeli do neke revne vasice, kjer so neki kuliji prižgali ogenj na cesti. Nosači so izčrpani popadali na tla ob ognju. Naokrog je ležalo nekaj slame in sva s Forrestom naredila isto. Skušala sva zvedeti kaj o okoliščinah Littonove smrti; možje so podali medla in očitno nasprotujoča si poročila o tem, kaj se je zgodilo. Bilo je mučno; nekateri med njimi so se nemara zarotili; midva nisva imela kaj, da bi sklepala o njihovi verodostojnosti. Uspelo mi je nelagodno in topo zadremati za par trenutkov vsled utrujenosti in mučnosti, ob čemer si nisem mogel spočiti živcev.

Ob pol sedmih smo znova vzeli pot pod noge in prispeli v Tengjueh okrog desetih. Nosače z nosilnico sva poslala naprej, misleč, da doktor čaka, pripravljen na raziskavo, toda tam sva videla, da se ne dogaja nič takega. Kuliji so enostavno odložili nosilnico na dvorišču konzulata. Morala sva jo prenesti v eno prazno sobo na drugo stran od bivalnih prostorov ter poslati po doktorja. Od njega pa sva dobila izmikajoč odgovor.

Po paru naslednjih sporočil je Forrest izgubil potrpljenje in mi rekel naj grem ponj in ga privedem na silo, če je potrebno. Forrest nikakor ni zganjal neke histerije, temveč je šlo za nujnost, da se utrdi vzrok Littonove smrti. Varnost evropejske komune je lahko odvisna od tega. Če bi umrl vsled nasilja, bi bila naša edina možnost, da zberemo sile in se zaščitimo; če pa vsled bolezni, potem je treba uvesti karanteno.

Bengalca sem našel, kako sedi za mizo pred tako velikim kupom riža na pladnju, kakršnega še nisem videl nikoli v življenju. Bilo ga je dovolj za šest ljudi. Nekaj časa sem stal in gledal proces požiranja. Bilo je kaj

za videti; in od ostankov na mizi, je bilo za sklepati, da gre zgolj za lahek desert. Nisem izgubil živcev, a moram priznati, da sem bil zelo jezen. Vprašal sem ga, če pride naokrog, nakar se je hotel poskušati povsem izogniti stvari. Kmalu sem spoznal, da se je spomnil, da je po njegovem mnenju konzul umrl vsled neke nevarne nalezljive bolezni in da ga je skrbelo zgolj to, da bi se izognil nevarnosti infekcije.

Prepričevanje in očitki ga niso ganili, nakar sem se odločil uporabiti svoj oster bič iz kitove kosti. Ni niti poskušal ubraniti se udarcev, kaj šele da bi me napadel; preprosto se je zakril in potuhnil. Parkrat sem se ustavil, da bi mu dal vedeti, kako mislim nadaljevati, če se ne bo podvizal in izvršil svoje dolžnosti. Končno se je predal in sem ga nagnal dol po cesti do konzulata. A ko se je enkrat znašel v smrtni sobi, je bilo še vedno nemogoče pripraviti ga na preiskavo. Ni se hotel približati truplu. S Forrestom sva razparala obleko.

Konzulovo telo je imelo nekaj hudih ran, ki so bile po moje posledica odstranjevanja simptomov s strani kulijev. Rane po sebi niso bile usodne. Glavni viden simptom so bile velike zaplate izlite krvi. Doktor je gladko zavrnil, da bi naredil avtopsijo in je rekel, da bo v poročilu za vzrok smrti navedel šen. Nato jo je odkuril. Naslednje kar je naredil, je bilo to, da se je spomnil, da je šen nevarna nalezljiva bolezen in da mora, če je le mogoče, najti mojo ženo in otroka, da bi jih opozoril na to. K sreči je imela ona dovolj čuta, da se mu je znala izogniti.

Samo še nekaj je bilo potrebno za višek. Ko sva s Forrestom postorila, kar je bilo še potrebno in se dezinficirala, preden sva se pridružila ostalim, je misijonar Amundsen planil do nas v silnem razburjenju ter nas opozoril na ilustriran časopis, ki ga je ravno prejel. 'Glejte,' je vpil, 'to je norveška kraljevska družina!'

Littona smo pokopali naslednji dan. (...) "

Poglavje 60

Leta 1907 in 1908 lahko opišem kot leta izpopolnitve. Noben novi tok ni prišel, da bi razburil moje življenje; temveč so mnoga semena, ki sem jih posadil v preteklosti, tedaj obrodila. Kot pesnik sem se razvil do svoje polnosti. Moja tehnika je bila popolna; s svojih sandal sem otreseel še poslednji pesek, ki sem ga pobral, ko sem hodil po poteh starih mojstrov. Ustvaril sem lirično in dramatsko poezijo, ki izkazuje

presenetljivo obvladovanje ritma in rime, tako raznoliko moč izraza, ki je ne zasledimo v vsej zgodovini jezika ter intenzivnost ideje, ki se zaje v dušo bralca kakor vitriol.

Javnost in kritiki bi me lahko nedvomno počastili in me uvrstili med moje sorodnike iz preteklosti, če bi ne bilo enega fatalnega dejstva. Moje stališče je tako izvirno, moje misli tako globoke in moji namigi tako tajanstveni, da se moji površni bralci, zapeljani vsled muzikalčnosti besed, znajdejo, tako rekoč, omamljene, in so nezmožni prodreti jim do dna. Ljudje se ne zavedajo, da moje blagoglasne prispodobе posedujejo nek prefinjen smisel, ki ga dojamejo zgolj tisti, ki so sicer seznanjeni s predmetom. Domala vsako mojo pesem, pravzares, je treba preučevati kakor en palimpsest. Bistvena je vsaka najneznatnejša fraza; vsako je treba razlagati posamič in pesem prebrati znova in znova, dokler se ne predstavi njena prava osebnost. Ljudje, ki imajo radi mojo poezijo, izločujoč tiste, ki jih vzdraži zgolj zven besed ali to, kar si oni predstavljajo kot smisel, so si vsi edini v tem, da jih moja poezija odvrne od vsake druge poezije. (To potrjujem tudi jaz, in to je tudi vzrok za moj 'crowleyanski' kompleks; - J. T.)

Na primer, če omenim hrošča (*skarabej, Kefra; op.p.*), pričakujem od bralca, da razume to kot aluzijo na polnočno sonce v njenem moralnem smislu kot Luč-v-Temi; če pelikana, na legendo, kako si prebode svoje lastne prsi, da bi svoje mladiče nahranil s krvjo svojega srca; če kozla, na celoten simbolizem Kozoroga, boga Pana, Satana ali Jezusa (Jezus je bil rojen na zimski solsticij, ko sonce vstopi v ozvezdje Kozoroga); če biser, na korespondenco tega kamna, kot dragocenega in sijajnega izločka ostrige, s čimer mislim tisto brezvretenčno življenje človeka, ki se v Kabali imenuje Nefeš (*animalna duša; op.p.*).

Ne smete misliti, da sem namenoma obskuren. Od nekdaj neprestano razmišljam v jeziku korespondenc in mi nikoli ne pada na pamet, da ostali ljudje pač nimajo vedno pri sebi svojega rožnega venčka simbolov.

V teh dveh letih je postajala moja družinska tragedija vse bridkejša. Rose mi je govorila, da se drži dogovora, toda postalo mi je nemogoče karkoli početi, kjer je bila ona. Bila je v stanju neprestane vznemirjenosti. Da bi imel kaj časa sam zase, sem bil primoran najeti stanovanje na Jermyn Streetu. Jeseni 1907, ko sem se vrnil iz Tangiersa, sem odkril, da je v petih mesecih samo od enega špecerista nabavila stopetdeset steklenic viskija. Ko sem jo soočil s tem dejstvom, se je predala in strinjala, da se bo podredila zdravljenju za dva meseca v neki

ustanovi v Leicesterju. Ob koncu tega obdobja sem jo vzel za štirinajst dni na plezanje, nakar se je vrnila v London čila in zdrava; toda deset dni kasneje se ji je bolezen vrnila s podvojeno močjo. Storil sem vse, kar je človeško možno; toda bitka je bila vnaprej izgubljena.

Končno, zgodaj leta 1909, je doktor opustil boj. Rekel ji je, da mora pristati na to, da bo izolirana za dve leti. Zavrnila je: jaz sem insistiral na ločitvi. Ljubil sem jo z vso strastjo kot vedno - nemara še bolj, kajti to je bila strast skrajnega obupa. Insistirale sem na ločitvi. Nisem hotel biti odgovoren zanjo. Nisem hotel stati poleg nje in biti priča njenemu samomoru. Dogovorjeno je bilo, da bom jaz obtoženec, v znak viteštva, in smo ponaredili nujne dokaze. Kljub temu sem še naprej skrbel zanjo; ostajala sva skupaj v kolikor sva si to drznila, videvajoč se skoraj vsak dan, v najini hiši ali pa v mojem stanovanju. Med procesom sem se nato umaknil v Alžirijo, od koder sem se vrnil takoj, ko naj bi bila izrečena sodba, ko smo se tudi skupaj s hčerko fotografirali v fotografskem studiju na Dover Streetu.

Agonijo svoje duše sem opisal v poemi *Rosa Decidua*, ki sem jo posvetil Lordu Salvesenu (ne Salvarsanu), sodniku, ki je predsedoval ločitvenem procesu. Ta pesnitev je bila privatno tiskana in izvod z najboljšimi fotografijami poslan sodniku, z vljudnostnim pismom zahvale. (Ponatisnjena je v *Krilate Hrošču*, str. 130-40.) Ta pesnitev je nemara moj najvišji dosežek v realizmu. Razodeva moj človeški jaz, česar nikoli prej nisem poskušal storiti. Beleži mojo agonijo v vsakem najmanjšem krču. Čutim se prisiljenega, da navedem par verzov:

To ni tragedija majhnih solza.
Moji možgani so težki in hladni; nobenega
Utripanja krvi ni v njih; nobenega gretja

Svetega ognja na mojih ustnah, da bi pele.
Moje srce je mrtvo; še trikrat izgovarjam to ime;
Rose! - Rose! - Rose! -
Kakor naj bi ljubimec klical svojo ljubo;
Nobenega navdiha, nobene spodbude,

Nobenega toka, nobenega studenca, ki bi tekkel;
Nobene vode iz usahlega vodnjaka.
Moje misli prihajajo samotne, suhe, zaničljive,

Prehladne za mržnjo; vse kar lahko rečem, je, da prihajajo
Iz neke mrtve sfere zunaj mene;
Samotne prihajajo, kakor udarci brezčutnega bobna,
Ki udarja ga norec, rezko in neskladno.

Toda celo moj skrajni realizem se ni drznil soočiti s skrajno grozo. Allan Bennett me je v pismu rotil, naj prekinem spolne odnose z Rose. On je vedel, kar jaz nisem, da mora biti vsak njen otrok preklet; kajti, ko je otrok ležal na smrt bolan v bolnici, je njegova mati poskušala utopiti svojo tesnobo v pijači, in počasi se mi je zaskovalo, da je njegova vročina posledica dejstva, da je Rose, potem ko sem jaz obrnil hrbet, zatajila in pozabila očistiti dudko ter s tem izpostavila otroka tifoidnemu virusu. Katastrofa, ki je udarila v srce očeta, je bila sestra tiste, ki je isto službo izvršila soprogu.

Ta poema je bila povsod prepoznana kot silovita. E. S. P. Haynes mi je rekel, da je to najsilovitejše, kar je kdajkoli bral, in Frank Harris je zapisal iz, kar je mislil, svoje smrtne postelje, 'V pesnitvi *Rosa Decidua* je več' (sc. kot v drugih pesmih, o katerih je pravtako pisal) 'obupavajočega pogleda na svet - "udarci brezčutnega bobna - vse je razkroj". Do "Moj jezik je ohromel ... bridka agonija." Presunljiv realizem povišan v umetnost s popolno veščino.'

Še naprej sva živela skupaj, več ali manj; toda njeno stanje je postajalo vse hujše, tako da je morala jeseni 1911 iti v azil, vsled trpljenja zaradi alkoholne demencije.

Še eno seme preteklosti je tedaj začelo prinašati plodove. Nikoli prej nisem poskušal prenesti svojega okultnega znanja kot takega. Nikoli se nisem preizkusil v prozi kot taki, razen kratkih poročil z mojih vzponov in z izjemo predgovora v *Bele Madeže*. *Berašit* je bil moj prvi resen poizkus eseja. Temu in pa 'Znanosti in Budizmu' je sledil *jeu d'esprit* na Shakespearea (glej Zbrana Dela; op.p.); nato 'Pansil'; 'Po Agnosticizmu'; 'Ambrosii Magi Hortus Rosarum'; 'Tri Karakteristike'; 'Izključena Sredina'; 'Čas'; 'Posvečena Razlaga Obredne Magike'; 'Kabalistična Dogma'; uvod v *Alice, Prešuštvo*. Nekaj gazel v *Bagh-i-Muattar* je v prozi, kakor tudi predgovor; tu je še *Eleusis* (glej spodaj!).

Večina tega je bila napisana z zelo nenavadnega gledišča. Ne gre za to, da bi bil neiskren, temveč sem si privoščil užitek v izražanju resnega mnenja v fantastični obliki. Proza se mi je instinktivno upirala; nisem se zavedal njenih zmožnosti. Očitno pomanjkanje forme naj bi dokazovalo

njeno inferiornost v načinu izražanja. Pisal sem jo torej v bolj sramežljivem počutju. Z uvedbo neumesnih dovtipov sem hotel pokazati, da se v tem pisanju ne jemljem čisto zares; v resnici pa sem bil preprosto nervozen vsled svojih dosežkov, kakor se tudi človek v strahu, da bi se osmešil kot boksar, pretvarja da zgolj nakazuje napad. V skladu s tem je bila moja proza zmedena vsled popolnoma bedastih oskrunjanj same sebe.

Začel sem spoznavati, da je bila to zgolj plahost šolarja, ter čutili svojo odgovornost kot razlagalca skritega znanja, kakor tudi jemati svojo prozo tako častitljivo kot svoje verze, nakar sem (v skladu s tem) začel ustvarjati mojstrovine učenosti in bistroumnosti. 'Posvetilo in Proti-Posvetilo' v *Konx Om Pax* je v celoti občudovanja vredno, in se povzpne v čudovit satirični vrhunec štirih stanc o 'praznoglavih Atencih'. 'Budni Svet' je vrhunski opis Poti Modrih, ki zadovoljuje s svojo slikovitostjo vsled uporabe simbolov Tarota ter očarljivo prisposodbo človekove duše kot device oz. neveste. 'Ime mi je Lola, kajti jaz sem izvor Radosti, in ostali otroci iz mojih sanj me kličejo Lola Sanja.'

'Ali Sloper; ali Štirideset lažnivcev' izkazuje sledove moje stare vulgarnosti. Oddelek *Dramatis personae* vsebuje obilo slabih besednih iger in čisto osebnega roganja, toda dialog kaže dokončno izboljšanje; in 'Esej o Resnici' je tako oster, kot tudi bistroumen, z nekaj madeži. 'Thien Tao' podaja mojo razrešitev glavnih etičnih in filozofskih problemov človeštva, z opisom splošne metode naše emancipacije od obsedenosti z našimi lastnimi idejami, v zabavni postavitvi; humor je, gledano v celoti, spontan in radoživ, ob odlomkih zavidljive zgovornosti.

Zadnji esej v *Konx Om Pax*, 'Kamen Filozofov, ki je skrit v Abiegnusu, Rosnokrižarski Gori Inicijacije', je v resnici iznad vsake kritike. Njegov nastanek je zanimiv. V svojih prostih intervalih, a v glavnem med svojim potovanjem z grofom Tankervilleom, sem napisal nekaj nenavadnih priložnostnih pesmi. Prišlo mi je na pamet, da jim lahko dvignem vrednost, če jih uvrstim v prozni tekst. Tako sem spisal nekakšen simpozij pesnika, popotnika, filozofskega klativiteza, adepta, klasičnega učenjaka in zdravnika, ki naj bi debatirali o kronični katastrofičnosti družbe, pesmi pa (dozdevno napisane s strani enega ali drugega izmed njih) povezujejo tok misli. Rezultat je bil v resnici nova oblika umetnosti; lirikam sem očitno pripomogel, da sem jim oskrbel primerne izhodiščne platforme.

Že leta 1903 sem napisal eseja 'Vojak in Grbavec, ! in ?' in 'Psihologija Hašiša'. Prvi seže do korenin skepticizma in mysticizma ter ju predstavi kot alternativna modela, ki vsak zase nimata vrednosti, vendar sta drug drugemu popoln odgovor in izpolnitev. Pokazal sem, da z vztrajanjem pri preseganju vsakega posebej groba razlika med afirmacijo in negacijo počasi izgine; skrajni dvom je bolj pozitiven od zgolj omejenega zatrevanja.

'Psihologija Hašiša' mi ugaja vse bolj in bolj, vsakič ko jo preberem. Vsebuje tako bogastvo znanja, izkazuje tako globino misli, da se še vedno čudim, kako sem jo sploh mogel napisati. V njej najdevam ideje, za katere se ne zavedam, da jih dandanes sploh posedujem; kako sem si jo mogel v tem začetnem stadiju svoje kariere sploh zamisliti ter jo napisati v enem samem dnevu, mi sploh ni jasno. V njej ni nobenih hib, ki sem jih tedaj imel. Sublimnost predmeta me je povsem prevzela.

Še eno seme je padlo na plodna tla. 'Priložnost geološkega obdobja' (*reklamno geslo oz. reklama za Crowleyeva Zbrana dela; op.p.*) je dobil v roke kapetan John Charles Frederick Fuller iz Prve oksfordske lahke pehote. Do njega je prispela preko Racionalistične Časnikarske Združbe, za katero je tedaj objavljal svoje prispevke. Prej sploh ni resno pisal; njegov največji dosežek je predstavljalo par nepomembnih člankov in pesmi, ki jih je objavil v *Agnostičnem Žurnalu*. Hrabro se je boril proti Krščanstvu ob strani 'Saladina', Williama Rossa Stewarta, ki je bil vodja ene glavnih vej bojevitnega agnosticizma. Satanova armada je žal pred licem sovražnika izgubila vso disciplino. Anti-Kristjani so bili pravtako nagnjeni k sekstaštvu kot tudi sami nekonformisti. Bradlaughova osebnost je bila dovolj velika, da je vsako razliko, ki jo je imel s Huxleyem, lahko obdržal v ozadju, toda nasledniki teh paladinov so bili degeneriranci. Gospa Besant je povsem prekinila z ateizmom; njena histerija jo je metala od enega močnega vpliva do drugega, kakor je pač ustrezalo njeni imaginaciji. D.W. Foote, z medaljo svojega mučeništva, ki se je bleščala na njegovih možatih prsih, je korakal monotono proti drhali krščanstva. Mnogo je pretrpel za stvar in ga je osebni ponos na vse to povsem vsrkal. Ross Stewart se je nagibal bolj h književnosti in je bil vsled tega ekskluziven. Bernard Shaw je bil zapleten v javno razkazovanje rapirske igre; njegova subtilnost je bila vzrok, da so njegovi kolegi dvomili v njegovo iskrenost; in brez vprašanja so njegovi napadi na krščanstvo izgubili svojo ostrino zaradi same gorčine njegovega prezira do konvencije.

Racionalistična Časnikarska Združba, z Grantom Allenom, Charlesom Wattsom, Edwardom Cloddom, Josephom McCabejem, Bertrandom Russellom, E. S. P. Haynesom (pravnikom, mimogrede, ki je tako elegantno in premeteno uredil podrobnosti moje ločitve) in številnimi drugimi veljaki, je hlepela predvsem po tem, da bi bila spoštovana. Zanj je bila najvažnejša strategija to, da bi ne nudila sovražniku priložnosti za klevetanje. Shelleyeve družinske diverzije so jih šokirale; hoteli so dokazati, da bi konvencionalna morala ne utrpela nobene škode z odpravo krščanstva. Eden od predavateljev Združbe, Harry Boulter, je bil obtožen za bogoskrunstvo, ker je v Hyde Parku povedal nekaj, kar je tisoče drugih, od Voltairea do Tyndalla, govorilo že stoletja prej, in Združba ga ni hotela braniti, ker so njegove opazke šokirale policaje. Ta drža se mi je zdela skrajno sramotna. Do Boulterja nisem gojil nobenih posebnih simpatij, vendar sem spoznal, da je treba za uničenje vulgarnih zablod uporabiti tak eksploziv, ki ga ljudstvo razume.

Obenem bi po moje morala Racionalistična Časnikarska Združba sprejeti boj in dokončno izničiti zakone o bogoskrunstvu. Ko je zapustila tovariša, je izgubila prestiž. Ljudje so govorili, kakor so govorili za Shawa, da je 'preponosna za boj'. Obstajale so še druge sekte satanistov, tja do Častitega Guya A. Alfreda, ki je pomešal religiozni in politični revolt, kakor bolševiki. V nekem oziru je ta drža logična in pravgotovo pogumna.

Fuller je poznal to žival in se dogovoril z njim za ceneno izdajo *Zvezde na Zahodu* s predgovorom samega Alfreda, prek založbe Bakunin Press. Bil je mnenja, da moramo začeti z rekonstrukcijo civilizacije pri samem dnu. Alfred je bil gotovo naš mož! Ko sem prebral Conradovega *Tajnega Agent*a, sem ga takoj prepoznal v tovarišu Ossiponu. Nikoli nisem srečal tako odbojnega človeka. Vendar je stvor posedoval neko vrsto učenosti, veliko hrabrosti in intelektualno integriteto. Rekel sem 'intelektualno integriteto', kajti ne bi mu mogel zaupati niti kovanca za tri penije. On nas je dejansko ogoljufal za precejšnjo vsoto, čeprav smo šli v posel z odprtimi očmi. V zvezi z logiko njegovega stališča, da krščanstvo in socialni sistem stojita ali propadeta skupaj, ugovarjam. To je namreč izrazito krščansko stališče. Stari Cato ni bil anarhist, niti Julij Cezar učenec Karla Marxa. Popolnoma se strinjam z Nietzschejem, da je krščanstvo formula države sužnjev; prava aristokracija in prava demokracija sta enako njegovi sovražnici. V moji idealni državi je

vsakdo cenjen za to, kar on je. Sužnji bodo vedno obstajali, se pravi, tisti, ki privolijo v to, da so sužnji.

Takšno je bilo stanje, ko je Fuller, potem ko se je vrnil iz Indije na dopust, prišel k meni in mi povedal, da se hoče potegovati za nagrado za esej o mojem delu. Popolnoma se je strinjal z mojim odnosom do krščanstva. Smatrala sva ga za zgodovinsko anahroničnega, moralno nizkotnega, politično odvratnega in socialno pogubnega. Strinjala sva se s Shelleyem, Keatsom, Byronom, Swinburneom in Jamesom Thomsonom, kakor daleč so pač šli. Strinjala sva se z Voltaireom, Gibbonom, Straussom, Huxleyem, Herbertom Spencerjem, Tyndallom, J. G. Frazerjem, Ibsenom in Nietzschejem, kakor daleč so *oni* šli. Popolnoma nasprotna pa sva si bila v idejah o socialni revoluciji. Obžalovala sva dejstvo, da naši bojeviti ateisti niso aristokrati, kot je bil Bolinbroke. V opisovalcih revnih četrti in kričačih v Hyde Parku, ki so zamenjali nekdanje aristokratske upornike, nisva videla nobene koristi. Čutila sva, da sva v položaju voditeljev; toda edine čete, ki so nama bile na razpolago, so bili koristoljubneži ali pa sodrga. Kakor Frondeški princ sva se znašla v boju na strani skorumpiranega in nevednega parlamenta, neurejenih banditov, buržujске drhali in horde beračev.

Najin položaj je bil toliko bolj nadležen, ker sva se dobro zavedala, da je velika večina aristokracije, tako po krvi, kot po pameti, s srcem na naši strain, ali pa globoko nezainteresirana in vzvišena. Vsi pa so se bali priti odkrito na dan in pomesti z religijo; ali pa so se sicer počutili osebno sigurne in varne pred vsemi nadlogami in zato naklonjeni temu, da pustijo speče pse pri miru. Na primer, znano je bilo, da je dve tretjini univerzitetnih dostojanstvenikov Trinity Collegea v Cambridgeu odkrito ateističnih in bi jih morali *ipso facto*, v skladu z vsemi pravili univerze, izključiti iz članstva, toda bili so povsem varni v svojih sedlih vse dokler so se vzdrževali od kakršnegakoli javnega delovanja, ki bi ga avtoritete ne mogle prezreti. Bila sva mnjenja, da ta hipokrizija ni tako nedolžna hudomušna šala, kot bi se zdelo na prvi pogled. Midva sama bi se nikoli ne mogla zavestno sprijazniti s nekim takšnim izvijanjem, in nisva razumela, kako lahko ljudje take intelektualne superiornosti pristanejo na vzdrževanje svojih položajev pod tako ponižujočimi pogoji.

Nič manj ni (slučajno) ponižujoče za samo krščanstvo, da mora biti tako nemočno, navkljub njegovi dozdevni neomahljivosti. Ni zmožno priskrbeti nujno dopolnilo razumnikov iz svojih lastnih vrst, in njihov kolegij je bil prisiljen prenašati prezir s strani svojih lastnih sodelavcev.

Brez njih bi ne mogel delovati; sam si jih ni drznil odrejati; skrbno se je moral izogibati, da bi jih izpraševal o bistvenih točkah, od katerih naj bi njihovo službovanje domnevno bilo odvisno. Niso si upali niti odkrito potruditi se, da bi se stanje spremenilo. Niso si upali niti obžalovati zle čase, na katere so naleteli. Pretvarjati so se morali, da je bilo vse v najlepšem redu: hrupno zanikavati dejstvo, ki je vpilo v nebo.

V resnici je krščanstvo povsod bolj ali manj v istem položaju, čeprav najliberalnejša ocena razmerja populacije, ki obhaja katerikoli prostor češčenja, komaj doseže dva procenta. Cerkev zatrjuje - ko ne toži vsled nasprotnega dejstva - da je vse prebivalstvo aktivno krščansko. Novinarji ne morejo verjeti svojim ušesom, ko pride na dan, da nek profesor geologije ne verjame v Genezo. Pravzares je nekaj žalostno heroičnega v tej neizmernosti verovanja. Če bi ne bilo tako, da je ta neznatna manjšina zmožna tako zadušljivega vpliva na javno mnenje, in tako smrtonosnega sprijema javne morale, trpinčenja in deformiranja duše otrok, ter narediti hinavstvo in licemerstvo za ceno sreče in blagostanja, bi bilo mogoče celo simpatizirati s to žabo v njenem poskušanju, da bi sebe in svoje bližnje prepričala, da je vol. Samo v eni točki se s Fullerjem nisva strinjala. Njegovo sovraštvo do krščanstva se je raztegnilo na idejo religije vobče. Seveda je gojil v svojem srcu simpatijo do Islama. Možatost muslimana onemogoči vsako preziranje njegove vere v Allaha. Islam je osvobojen ponižujočega učenja o pokori ter poveličevanja suženjskih vrlin. Muslimanova drža spram Allaha je zmotna le v toliko, v kolikor vključuje otročjo idejo poosebljanja vesoljnih sil. Prav je, da bi morali spoštovati mogočnost narave in se pokoravati njenim zakonom; toda bojeval se je z menoj, z roko v roki, teden za tednom, o vprašanjih Magike. Izvorno je hotel svoj esej zaključiti s šestim poglavjem, in pedantno se je izogibal vsake omembe magijske in mistične strani mojega dela; pravtako filozofske strani, ker se je dotikala transcendentalizma. A sem ga prepričal, da je študija nujno nepopolna, če ne bo dodal poglavja, v kateri bo razložil moje poglede na te teme. Tako je bilo nato napisano še sedmo poglavje (sc. *eseja "Zvezda na Zahodu", s katero si je Fuller prislužil tudi prvo - ? - nagrado na omenjenem Crowleyevem natečaju; op.p.*).

To je zelo popolna in pravična razlaga mojih pogledov, in še posebej je zanimivo, da na teh stotriintridesetih straneh ni nobene omembe *Knjige Zakona*. (V času publikacije sem torej rob svojega oblačila še vedno držal skrbno stran od kairskega dela.) Medtem ko je opisal to

zadnje poglavje svojega eseja, sem mu uspel dopovedati, da materializem, v vsakem običajnem pomenu besede, nikakor ni zmožen zadovoljivo razložiti vesolja; toda on niti v najmanjši meri ni mogel sprejeti kakršnekoli teorije, ki bi nemara vključevala vero v neko spiritualno hierarhijo. Med najino debato sem čutil neko nelagodnost vsled podzavestne slutnje, da bi iz nje lahko v svoj vodo-neprepusten sistem, kakršen je bil sam po sebi, vnesel neke nove legitimne zaključke.

Knjiga Zakona me je vznemirjala; še vedno me je obsedala ideja, da je za magijski dokument tajnost nujna in da bi njegova publikacija izničila njegovo vrednost. Odločil sem se, v nekem stanju, ki ga lahko opišem zgolj kot podleganje slabi volji, da izdam *Knjigo Zakona* in se je znebim za vedno.

Vznemirjal me je tudi način, na katerega se je Fuller oprijemal svojega orožja v zvezi z magijsko hierarhijo na sploh. V duhu objestnosti sem mu poslal tipkopis *Knjige Zakona* in ga vprašal, kaj misli o njej. Hotel sem, da mu grem še bolj na živce in da bi me končno uvrstil med brezupne čudake. Njegov odgovor je prišel tekom dveh ali treh dni; nisem mogel verjeti svojim očem. To, mi je napisal, so besede Mojstra. Kaj pa je on sploh vedel o Mojstrih, naj ga vrag pocitra! Počutil sem se, kakor bi poslal kopijo *Tit-Bits* canterburyjskemu nadškofu, nakar bi on iz kurtoaznosti razglasil, da gre za pristno sporočilo 'našega Gospoda'.

Torej zadeve ni bilo konec. Tu je bila *Knjiga*, ki sem jo sovražil in se je bal, *Knjiga*, od katere sem se brezupno trudil ubežati, in tu je bil človek, ki je sovražil vse take stvari brez najmanjše bojazni ob tem, človek, ki nima nič, od česar bi moral bežati; in on jo je brez razmišljanja sprejel naravnost tako, kakršna je. Nima smisla debatirati, ali je neka stvar kladivo ali ne, če je vse, kar veš o njej to, da ima navado, da te udari po glavi.

Brezupno je bilo upirati se še naprej. Tako sem koncem oktobra 1908 izvedel magijski Umik (glej 'John St John'), z invokacijo Svetega Angela Varuha, brez vsakega spominjanja na *Knjigo Zakona*. Nato sva s Fullerjem začela delati na ediciji mojih magijskih dnevnikov, da bi predstavila svetu zgodbo o moji magijski karieri - 'Tempelj Kralja Salomona', kakor da bi moje kairsko delo bilo zgolj ena od epizod te kariere. Izvršila sva ukaze Tajnih Vodij, da sva razkrila Zlato Zoro in izdala njene Rituale, jaz pa sem se skrival pred *Knjigo Zakona* na račun fraze iz teksta, ki je insistirala: 'Vse to in še ena knjiga je za povedati, kako si dospel semkaj ter reprodukcija tega črnila in papirja na vekomaj -

kajti v njej je beseda skrita, in ne le v angleščini.' Rokopis pa se je izgubil!

Kakor bo prikazano v nadaljevanju, bogovi so vedeli, kdaj morajo položiti svoje roke nanj. Predal sem se na milost in nemilost, se znova zavezal ter septembra 1909 napisal svojo največjo magijsko pesnitev 'Aha!', v kateri je kairsko delo zavzelo primerno mesto v mojem življenju. Od tedaj sem se še mnogokrat uprl, toda ti upori so bili zelo hitro zadušeni ter primerno kaznovani.

Ta dolg uvod naj ponudi bralcu možnost razumevanja teh na videz nepovezanih dogodkov v letih 1907 in 1908. Moje lastno neprestano bolehanje, rojstvo Lole Zaze in tragedija Rose so skupaj zakomplicirali moje vsakdanje posle in mi onemogočili delati vsake nove plane za raziskovanje in potovanja. Moje afere na Škotskem so zapadle v veliko zmedo vsled ekstravagance in nepoštenosti mojega posrednika. Ko je bila mačka zdoma, so bile miši zelo zaposlene.

Fuller in jaz sva jasno razumela neizbežnost svetovne katastrofe. Nisva sicer točno vedela, kje in kdaj točno se bo začela civilizacija sesuvati; zadovoljna sva bila s tem, da sva prepustila take spekulacije Preroku Baxterju, Častitemu Boothu Clibbornu in taki mali jelenjadi. A sva zelo jasno videla Novozelandca, kako sedi na ruševinah arkade Londonskega Mostu.

Pravtako sva lahko videla profesorja arheologije z univerze v Lhasi, kako izkopava ruševine Britanskega Muzeja. Odkril je ogromno število zvezkov iz našega obdobja o okultnih znanostih, toda le malo izmed njih se jih ni sesulo v prah. Izmed preostalih je bila velika večina očitno neresnih. Skrajno se je razveselil, ko je odkril neko serijo knjig, katerih dostojanstven izgled, obstojnost papirja, in izvrstnost tiska, so mu dali takoj vedeti, da so se ljudje, odgovorni za njihovo izdelavo resnično potrudili, da bi ti zvezki kljubovali tiraniji časa. Z največjo skrbnostjo jih je nato nesel v svoj tabor. In čeprav ni znal prebrati niti besede, so bile vendar ilustrirane v univerzalnem jeziku, ki ga je lahko razbiral. To je bilo prvo standardno delo za referenco - ključ do modrosti zakopane preteklosti.

S to vizijo pred seboj sva se odločila, da narediva naše poročilo o najvišjih dosežkih duhov ljudi naše generacije, kakor je to sploh možno glede na predmet. Begalo naju je, da ne moreva ugravirati našega znanja na deset tisoč plošč, kakršne so tiste v Mandaleyu, a sva se odločila, da bova dala vse od sebe. Določila sva tip črk, velikost strani in kvaliteto

papirja, ki bi morali očarati profesorje prihodnosti; naša proza mora biti tako preprosta, tako veličastna in tako vzvišena, da bo v primerjavi z zanikrnim žurnalizmom, kakor Alhambra v primerjavi s kolibami zajedavcev, ki jo obkrožajo. Načrt je zahteval kapital in čeravno sem bil že malo vzhichen nad svojo navado kupovanja črnega jajca brez barantanja, nisem okleval s posegom v svoj žep.

Fuller je bil tedaj v velikih težavah, *a la d'Artagnan*, a se je posvetil stvari zelo širokosrčno. Njegove skice so bile, v določenih mejah, čudovito prefinjene. Nekatere teme so bile že tako ali tako iznad njegovega dosega; ni bil zmožen narisati človeške figure. Njegov 'Adonai-ha-Aretz' je precej reven, toda njegove simbolične risbe izkazujejo najvišjo kvaliteto imaginacije in izvedbe, in njegovi geometrični izdelki so domala nezamisljivo popolni. Njegovi štirje Stražni Stolpi (*Equinox*, I, 7) in podobne ilustracije so sijajne, in njegov okrasni alfabet je povsem iznad mojega kriticisma. Žal, njegova proza je bila kričeča in zmedena, kajti akutno je bolehal za nečim, kar jaz imenujem 'comma bacillus' (sc. kolerični bacil vejice; op.p.). On je tako ljubil stavek, da ga ni in ni mogel končati, toda njegove podobe so bolj žive in krepke, kot od kateregakoli meni znanega pisatelja.

Slog *Zvezde na Zahodu* je piker in slikovit. Njena edina slabost je težnja po preobremenjevanju. Sam bi si želel bolj kritične in manj častitljive študije mojega dela; vendar je bil njegov entuziazem pristen in je zagotavljal, da so najini odnosi bili taki, da smatram svoje prijateljstvo z njim za enega mojih najdražjih življenjskih spominov. Njemu sem posvetil *Krilatega Hrošča*.

Gorje, nikakor nisem računal s kvarnim vplivom žensk. Vseskozi je moral prenašati zahrbtnen pritisk svoje žene. Nemara je zgolj preko intrig tretjega človeka prišlo do končnega nesporazuma med nama. Toda nič ne more uničiti preteklosti, in dolga leta najinega iskrenega prijateljstva so bila vsekakor plodna. Videvala sva se skoraj vsak dan in sva sodelovala v popolnem skladju.

V 'Templju Kralja Salomona' se je Fullerjev slog precej izboljšal, čeprav bi bila lahko zgodba mojega življenja podana bolj preprosto. Čeprav je njegova težnja po vzbrstu v ekstatične rapsodije rezultirala v zmedenost razmerij dogajanj, je bila njegova naloga izvršena sijajno; tu so odlomki neverjetne sublimnosti in to ne le v domeni jezika, temveč pravtako misli. Njegovo stališče je bilo vsekakor subtilnejše in globlje,

kot pa se je sam zavedal. Prepričan sem, da bodo mnogi odlomki v tej knjigi uvrščeni med največje spomenike obstoječe angleške proze.

Svoj višek pa je vendarle dosegel z 'Zakladnico Podob'. Oblikovno je to najpresenetljivejše prozno delo, ki je bilo kadarkoli napisano. Vsako poglavje osrednjega dela knjige vsebuje trideset oddelkov in vsak oddelek ima isto število zlogov. Vsako od teh poglavij slavi eno znamenje Zodiaka in v vsakem oddelku se to znamenje prelije v naslednje znamenje. Gre za najnenavadnejši dosežek v simbolizmu.

In to še ni vse. Eno poglavje vsebuje stošestindevetdeset vzklikov Čaščenja, ki je na nek način multiplikacija prejšnjih poglavij in njih izvleček. Še vedno prepevamo ta Čaščenja ob zvokih tam-tama in plešemo na to glasbo, ob čemer je učinek na izvajalca dosežek najvzvišenejšega zanosa. Posedujejo vso Magiko vzhodnjaških religioznih obredov, kakršni so značilni za Sidija Aissawo, toda zanos je čisto religiozen. Nikakor ni pomešan z eroticizmom, čeprav so mnogi simboli sami silovito erotični.

O Ti, z roso omamljena nimfa Zore, ki utoneš v

satirsko naročje Sonca! Obožujem Te, Evoe!

Obožujem Te, IAO!

O Ti, blazni svod poljubov, ki osvetljuje te maščoba

ubitih sovražnikov! Obožujem Te, Evoe!

Obožujem Te, IAO!

Žal pa se je, ko je bilo najino prijateljstvo preprečeno, taisto zgodilo z njegovo literarno kariero. Naučil sem ga pisati prozo, on pa svoje talente ni izkoristil na boljši način, kot tako, da je zmagoval na natečajih, ki jih je organiziral Vojaški Svet.

Zvezda na Zahodu je izšla leta 1907 in je bila široko ocenjevana, večinoma ugodno. Še posebej je Sestra S.S.D.D. (Gospodična Emery ali 'Florence Farr', kakor je bila različno poznana) napisala njeno izčrpno kritiko v časopisu *New Age*. Nekatere njene misli so preroške, tako da jih moram navesti na tem mestu:

"To je pošast z glavo hidre, to Londonsko Mnenje, vendar ne smemo biti presenečeni, ko smo priča domala neprimerljivemu dogodku, namreč, da se vsaka od teh hidrinih glav premakne z enim samim namenom - da javno obtoži g. Aleisterja Crowleya in vse njegovo delo.

Toda to je nedvomno presenetljiv dosežek za mladega gospoda, ki je ravno pred nekaj leti zapustil Cambridge. To zahteva precejšno mero resnega namena, da vzbudiš Javno Mnenje v aktivno nasprotovanje, in edino vprašanje, ki se ob tem zastavlja, je, mar misli g. Aleister Crowley resno?...

Take so nekatere senzacije, ki jih Aleister Crowley opisuje v svojem iskanju za odkritjem svojega Odnosa z Absolutnim. Njegova moč izražanja je izredna; njegov zmaj leti, a se vedno znova zažene nazaj na zemljo z nekim dotikom poroga ali patosa, kar vedno znova razpre vprašanje, ali bo vzburil to oživljajočo mržnjo s strani Javnega Mnenja, ki se, kakor smo namignili, namenja zgolj najnevarnejšim mislecem."

Ta članek me je neizmerno opogumil. Vedel sem, kako resen je moj namen. Ona me je potrdila tam, kjer se je moja vera opotekala. Tako sem se že navadil na stolpce gostobesedne hvale s strani najpomembnejših književnikov, ki jih ljudje sploh niso brali; in na dolgovezne kontroverzne kritike takih ljudi, kot je G. K. Chesterton, ki so padle čisto v prazno. Ljudje so me prepoznali kot edinega živega pesnika, ki kaj pomeni. (Obstajalo je mnogo pesnikov, ki so bili bolj znani in bolj spoštovani - Francis Thompson, W. B. Yeats, Rudyard Kipling, in kasnejši John Masefield, Rupert Brooke in ostali nepomembneži, katerih dosežki so bili v najboljših primerih omejeni z ozkostjo njihovih ambicij. Jaz sem vsaj ciljaj na najvišje.)

Vendar je le malokdo prebral kakšno moje delo, intrige mojih sovražnikov pa so mi onemogočile, da bi se me slišalo. Nikoli se ne morem načuditi vztrajnosti zlohotnega sovraštva s strani ljudi, ki me nikoli niso srečali, niti niso prebrali ene vrstice mojega pisanja. Ne morem dojeti, zakaj neki bi me ljudje preganjali s tajnim klevetanjem, pogosto takšnim, ki navrže svojo lastno ovržbo. Naj dam samo en primer: Rečeno je bilo, da zvabljam ljudi za konec tedna na Himalajo...in se vedno vračam sam!

Zdelo se je, da ni ne konca ne kraja vsem mogočim lažem, ki so krožile o meni. Glede motiva za to si lahko samo predstavljam, da je šlo delno za maščevanje upornikov Zlate Zore, ki sem jih zatrl, ter, posledično, Mathersa in njegove ekipe, potem ko je postala moja dolžnost narediti konec njihovem goljufanju in izsiljevanju; delno pa za mojo *nedostopnost* za druge oblike šarlatanstva. Pravtako nisem prizanašal angleškemu Alpinskemu Klubu, kakor tudi ne pretendentom za literarno eminenco. Držal sem se vzvišeno nad klikami in preprosto

nisem hotel priznavati obstoja ljudi, ki so se šli pesnike, romanopisce in filozofe.

Toda spoznal sem nestrpnost vseh možnih pretvez in prevar preko Eckensteina, ki je imel name približno tak vpliv, kot ga je imel Athos na d'Artagnana. Kadarkoli me je zamikalo, da bi se na kakršenkoli način oddaljil od najvišjih standardov časti, mi je vedno prišlo na pamet, da bi se, če bi pogrešil, ne mogel soočiti z Eckensteinom. Moja družina, moj kolega, moj prijatelj, so vedno bili moji mentorji; a predvsem moj prijatelj! Moja strogost in disciplina sta se ojačali vsled njegovega jasnega vpogleda na stvari; ob njem ni bila možna nobena pretveza. Naučil me je presojeti svoje obnašanje po najstrožjih standardih primernosti in plemenitosti. Prav nič ne pretiravam, ko trdim, da je on ustvaril moj moralni značaj. Imel sem usodno težnjo po iskanju opravičil za samega sebe. On me je prisilil, da sem se vedno soočal z dejstvi in neprestano bdel nad draguljem časti.

Poglavje 61

Moj priljubljeni zmenek je bila majhna kemijska trgovinica na Stafford Streetu, ki jo je upravljal mož z imenom E. P. Whineray, eden najzanimivejših in najočarljivejših ljudi, ki sem jih kdajkoli srečal. Bil je Lancashireški in se tega niti najmanj ni sramoval. Njegova osebna pojava je bila sama na sebi zanimiva. Srednje veliko in dobro proporcionirano telo se je zdelo povsem neopazno, bivši popoln sluga svoji glavi. Bil je skoraj povsem plešast, s košatimi jekleno sivimi obrvmi. Svod njegove lobanje je bil skoraj popolnoma okrogel in je sugeriral zmožnost najgloblje refleksije. Njegove oči so bile intenzivno žive in prodorne; sijale so v večnem nasmehu in niso bile nič manj dobrohotne, čeravno bivši skrajno cinične. Človeško krhkost je poznal v vsakem detajlu in ji ni le odpuščal, temveč je ljubil ljudi vsled njihove krhkosti. Spominjal je na sovo; podobnost je bila zares osupljiva.

Poznal je vse skrivnosti Londona. Ljudje vseh slojev, od dvorjanov in ministrov, do kočijažev in kurtizan, vsi so ga imeli za svojega očetovskega spovednika. Ker se nikoli ni izneveril njihovem zaupanju, je imel celo zalogo zgodb, ki ni človeka nikoli razočarala. Njegove najrahljše pripombe so odsevale modrost. Ko si ga nagovarjal, je bilo kot bi pihal v mehove kovačevega ognjišča; tuš svetlikajočih se isker je

prasketajoče potekel iz mračnega srca njegove ognjene duše. Kakor tudi Eckenstein, sprevidel je vsakogar na prvi pogled. Navadil sem se zahajati v njegovo trgovino in se od njega učil o Londonu. Pravtako se je že pojavil v književnosti. Robert Hichens je postavil eno od najdelikatnejših dogodivščin *Felixa* v njegovo trgovinico. Drugi razlog za moje zahajanje k njemu je bilo, da me je razumel, in ena od mojih slabosti je, da močno potrebujem takšne ljudi.

Bil je (mimogrede) med najbolj učenimi ljudmi v svoji smeri. Oskrbel me je s sestavinami za neke moje magijske preparate, kot je na primer kyfi, misteriozno kadilo starih Egipčanov; nato parfum in olje Abra-Melina, mazilo Sabbata ter slično. Nekoč mi je bil celo zmožen priskrbeti balzam onycha.

Obstaja kadilo posvečeno Tetragrammatonu. Po svetlobnem keksu in Abra-Melinovem parfumu je ta v nekem oziru močnejši od njiju, kajti onadva sta dokončno posvečena določenemu smotru, dočim pa je ta brez vsake vesti. Tvorijo ga galbanum za zrak, onycha za vodo, storax za zemljo in olibanum za ogenj. Predstavlja slepo silo štirih elementov, katere je moč z njegovo uporabo privedi do manifestacije. Ker ni sam po sebi niti dober, niti zal, je izredno nevaren.

Naj pripomnim, da je to, kar imenujemo 'bobro' ali 'zlo', sila omejeno pojmovanje. Največje nesreče izhajajo iz tega, kar imenujemo brezbriznost ali mlačnost. Nekoč sem preučil horoskope nekaterih morilcev, da bi odkril planetarno dispozicijo, ki je odgovorna za njihov značaj. Na svoje presenečenje, ne skrivna in eksplozivna energija Urana, ne usodna in hudobna sebičnost Saturna, niti anarhični bes Marsa ni to, kar bi pogojevalo zločin, temveč je to hladna preračunljivost Merkurja.

Nato pride najnenavadnejše odkritje. Horoskopi žrtev so domala istovetni s horoskopi morilcev. Oni to iščejo!

Slučajno to tudi zgodovina potrjuje. Največje grozote v zgodovini človeštva ni prinesla ambicioznost Napoleona, niti maščevalnost Agamemnona, temveč doktrinarni filozofi. Teorije sentimentalista Rousseauja so navdihnile poštenost brezstrastnega Robespierrea. Hladnokrvne kalkulacije Karla Marxa so privedle do sodnih in poslovnih operacij Chekae. Človeška strast ima v najslabšem primeru plemenite možnosti, in milost z Rdečim Križem - vsaj teoretično - se nahaja tik za furijo strelskih jarkov; razum pa je neuklonljiv in nečloveški. Ni človekovo srce to, kar je 'nadvse varljivo in brezupno pregrešno', temveč so njegovi možgani.

Nekega večera mi je Whineray povedal, da bi se nek gentleman, ki ga bom imenoval Grof Koke in Muh, hotel srečati z menoj, ker potrebuje mojo magijsko pomoč. Pristal sem. Tisti trenutek je dotični sam vstopil notri. Odvedel me je zadaj v njegovo stanovanje; nakar, na moje začudenje, mi možakar izblekne najnevsakdanjejšo zgodbo. Nisem mogel verjeti svojim ušesom. Izpovedal mi je svoje najintimnejše družinske skrivnosti, in to take najodvratnejše vrste, kakor da bi ga bil poznal že dvajset let. Povedal je, da sta ga začarali mama in prijateljica. Na videz so bili ti ljudje pobožni evangeličani. Ideja, da ga nameravata umoriti z magijo je bila malo presenetljiva in to nič manj zaradi domnevnega motiva. Lord Coke je bil drugi sin. Trdil je, da je njegov starejši brat v resnici sin nekega baroneta ali pač nekoga drugega; da njegova mati sovraži svojega soproga in je postala obupana, ko je zakoniti dedič padel v bitki. Njegova mati tako zdaj hoče umoriti svojega preostalega sina.

Coke sam se je poročil z neko Američanko najpodlejšega značaja. Ona bi zazvonila služabnikom, ker je uživala poslušati, kako jo kličejo 'my lady'. Coke je videl čarovništvo v vsaki malenkosti. Če je grofica kihnila, je mislil, da je mati na delu. Svoje težave je razodeval mnogim ljudem in jim na prvi pogled slepo zaupal, nakar je brez besede opozorila zaključil, vsled neke nedolžne opazke ali dejanja, da so se pridružili konspiraciji proti njemu.

Seveda je šlo za očiten primer preganjavnice, ki jo je poudarjala njegova stara navada pitja brendija ter novejša snifanja razredčenega kokaina. Če odmislimo njegovo obsedenost, ni bilo s človekom čisto nič narobe. Bil je sijajnega zdravja in eden najbolj ohranjenih mož pri pedesetih ali petinpedesetih, ki sem jih kdajkoli videl. Bil je globoko religiozen človek, z več kot le pridihom mysticizma ter resnično dobrim vpogledom v Kabalo, ki jo je razumel, čeravno je le malo ali nič vedel o njej. Mislil sem, da ga lahko ozdravim in sem se lotil posla.

Moj načrt v takih primerih ni, da bi pacientu dopovedoval, kako se mu zgolj dozdeva. Nameraval sem vzeti njegovo zgodbo v vseh ozirih dobesedno kot resnično in se ognju zoperstaviti z ognjem. Rekel sem mu: 'Kar moraš storiti, je, da si pridobiš svoje lastne magijske moči, da bi lahko premagal svojo mater v njeni lastni igri.'

Imel je precejšno sposobnost za Magiko in je dojel stvar do tiste mere, kakor je bilo potrebno. Začela sva tako, da sva najela jahto, ki sva jo zasidrara na neprometno reko na južni obali. Naložil sem mu in ga

nato poučil, kako naj si razvije svoje astralno telo. Hitro je usvojil tehniko in si pridobil zaupanje, ko je spoznal, da lahko z mojo metodo preverja rezultate svoje jasnovidnosti.

Dal bi mu na primer nek talisman, ki ga nikoli prej še ni videl, in mu velel, naj odkrije njegovo naravo. Nato bi primerjala rezultat njegove raziskave s podatki v knjigi, iz katere sem talisman tudi pobral, nakar je videl, da je bila njegova presoja točna. (Na primer, dal bi mu kvadrat, ki vsebuje šestintrideset enohijanskih črk, ki jih ni znal brati. V astralnem telesu je vstopil skozi namišljena vrata, na katerih je bil izpisan ta kvadrat, in mi povedal, da se nahaja na balkonu, ki gleda na morje, kjer divja vihar. V *Knjigi Svete Magike Abra-Melina Maga* sem nato videl, da ima dotični talisman zares moč, da povzroči vihar. Tako ni nobenega prostora za samoprevaro, ko smo od strica Ferdinanda dobili sporočilo, da je zelo srečen ob nabiranju vijolic, ter povemo Lizi naj ne bo v skrbah.)

Kljub temu sem kmalu spoznal, da prisotnost grofice, čeprav čisto simpatične in očarljive, predstavlja oviro; zahtevala je vse preveč njegovega časa in razmišljanja. Ena od njegovih težav je bila v tem, da je bil strašno sentimentalni; najhujši primer Dickensa. Zavoljo tega in še česa drugega sva se odločila, da narediva Veliki Umik v daljno deželo; za najino mesto nahajanja ni smel nihče vedeti; namen tega je bil, da zmede njegovo mater in njeno čarovniško družabnico. Odšla sva preko kanala do Pariza in nato dalje do Marseillesa ter čez Gibraltar v Tangiers.

Jaz sem se seveda počutil kot v raji znova med Mohammedanci, ob njihovi močatosti, neposrednosti, prefinjenosti in samospoštovanju! Še nekaj je kazalo v prid najinega izleta; svojega učenca sem hotel navaditi na življenje na odprtem zraku, da bi se tako lažje odvadil kokaina. Privlačnost kokaina je domala povsem moralna, razen v nenavadno hudih primerih. Če nenadoma prenehamo z njim, ni pri tem skoraj nobene telesne muke, za razliko od opija in njegovih derivatov. Hotel sem ga odvrniti od droge s tem, da bi nehal misliti na svojo mater in njene mahinacije, na svojo ženo in njeno krasnost, na svoje otroke in njihov šarm; hotel sem mu napolniti zavest z novimi vidiki in zvoki, z dejanskimi avanturami ter fizično preokupacijo dnevne hoje.

Žal sva prispela v Tangiers ravno v času politične krize. Sultana so ravno potolkli in celo izlet v Fez ni bil varen. Ne da bi se morala preveč paziti: Coke je bil pogumen kot lev v odnosu do vsega onstran njegovega

nasipa in iznajdb njegove matrone; toda oblasti nam niso dovolile zapuščati mesta - celo predmestja so bila polna banditov. Bilo je sila neprijetno, še posebej ker sem se že pripravil na puščavo z obritjem glave in oblečenjem vzhodnjaške noše. Potolažil sem se s tem, da sem zvečer odhajal ven iz mesta in se predajal vsem mogočim avanturam, ki so mi prišle naproti. Dejansko sem se imel prekrasno.

Toda ubogi Coke se ni mogel vživeti v duha Orienta - kamor smešno prištevamo deželo, katere ime (Marocco, Al'Maghrabi) pomeni zahod in katere najvzhodnejši del se nahaja na zemljepisni dolžini Oxforda. Imel je domotožje, zaradi medle enoličnosti družinskega življenja. To je, verjamem jaz, bistvo angleške groze. Frank Harris je opisal angleško sprijenost kot 'Prešuštvovanje z domačnim udobjem'. Povprečen Anglež rad pije čaj v svojih prej ogretyh in mehkih copatah, z nasmejanim kosom mesa na namočenem opečenem kruhku ter neumnimi pamži, ki se v ozadju igrajo halmo. Njemu 'Vzhod' pomeni zgolj sončarico, malarijo in druge bolezni, od katerih je vsaka smrtonosnejša od druge; in ljudi, katerih mnenje ga sploh ne zanima, bivši nedoumljivi in nemoralni; pač neudobnost in dolgočasje. On nima predstave o abstraktni lepoti in se strašno boji srečanja z idejo, ki bi lahko razburila njegovo mirujočo otopelost.

Meni je vsak nov prizor, vsako novo stališče dobrodošlo. Jaz želim biti poučen. Hočem razširiti svoj duhovni horizont. *Nihil humani a me alienum puto*. Celo tako je beseda *humani* odveč. Kakor sem zapisal v *Knjigi Laži*:

“Kitajci si ne morejo kaj, da bi ne mislili, da ima oktava pet tonov. Bolj se mi zdi nekaj nujno, bolj gotovo je, da zgolj potrjujem neko omejitev.”

Naravno je, da se mojim rojakom zdi moje vedenje odvratno. Toda povsem v zmoti so, ko mislijo, da so moje ideje anti-anglosaksonske. Oni so anti-karkoli, ko si predstavljajo, da imajo monopol nad resnico ali dostojnostjo.

Cokea nisem mogel pripraviti do tega, da bi se vsaj malo zanimal za ljudi, njih navade, njihovo mišljenje in njihovo umetnost. Sončni sij na svetlikajočem morju, neskončne različice barve in oblike, vznemirjajoča mešanica ras in religij mu ni pomenila ničesar. Lepota je dobesedno pljuskala preko življenja, kakor vedro hladne vode preko atleta. Namesto

da bi se razvedril, je drgetal in vseskozi stokal, kakor ranjena žival: hočem svojo ženo! Hočem svoje otroke! Seveda, kar je v resnici hotel, je bil kokain, kar pa je bilo ravno tisto, česar jaz nisem hotel, da dobi.

Nekako mi je uspelo, da se je znebil manije preganjanja za nekaj časa. Kadarkoli je opazil svojo mater, kako leti preko lune na svoji metli, bi izvedel odganjajoči ritual ter odplul v svojem astralnem telesu na magijsko besedo in posekal metlo, kakor je Siegfried storil z Wotanovo sulico, nakar bi čarovnica padla dol v Gibraltarsko Ožino, plop, plop. Sploh ni resno trpel zaradi pomanjkanja kokaina. Njegova edina težava je bila v tem, da je bila njegova duša tako namočena od sentimentalnosti, da ji nobeno obilje sonca ni moglo povrniti njene lahkotnosti in prožnosti. Če bi ga lahko odvedel v puščavo za nekaj mesecev, bi se moral prebiti skozi vice, ki bi jih predstavljala odsotnost kislolične nadutosti in prihuljene ustrežljivosti.

Hvala Muliju Hafidu, ni preostalo drugega, kot pustiti ga, da se vrne nazaj v mlako malodušja in zadušljivosti, v zaudarjajočo sluz civilizirane družbe. Rotil sem ga naj se iz Gibraltarja odpravi peš proti domu, kar pa je ponudilo zgolj priliko staremu demonu, da ga ponovno pograbi. Uvrstil me je med tiste črne čarovnike, ki so se povezali v konspiracijo proti njemu, od njegove mame in njegovih sosedov do sinovega učitelja (ki ga je hudič zvabil, da je ubogemu učencu naložil sto verzov iz *Georgike* za naučiti se na pamet!) in družinskega advokata - ki ga je Belial navedel, da je njemu posodil tisoč funtov brez varščine.

Nikoli v svojem življenju nisem tako obžaloval nekega človeka. Nikoli nisem srečal nekoga, ki bi bil tako izvorno plemenit, pošten in dobrosrčen. Bil je najzabavnejši družabnik, duhovit in dobro načitan. In vse te krasne vrline je skalila ena sama otročja slabost. Še enkrat sem moral priznati, da sta praznoverje in seksualna preobčutljivost, ki se v Angliji imenujeta religija in ljubezen, skupili moža. Anglosaksonstvo je psihološka sušica.

Ob nastopu novega sultana so si njegovi privrženci privoščili veselje, radujoč se v deželah, kjer *spirochaeta pallida* civilizacije ne naredi ljubezen za sifilitično, svobodo za ataksično in življenje za kužno. Ljudje so v zabavah spontani. Zame ni nič bolj dolgočasnejšega, kot od policije zastražene procesije nepomembnežev, slavnih lutk in lepotičk, katerih dieta je dobra za kožo, katerih telovadba je obrazna masaža in katerih svež zrak je kokain. V Angliji so zabave postale formalnost. Narejena slovesnost golfa je tipična. Vsakih par lukenj ti partner poda lekcijo o

zdravilnosti igre, o njeni vrlini, da iz igralca zvabi najdelikatnejše sposobnosti in tako dalje *ad nauseam*. Anglosaksončeva grešna zavest ga navaja k temu, da se mora opravičevati vsled predajanja najnedolžnejšim užitek. Posledica tega je, da sploh prenehajo biti užitki.

Radoživost je postala povsem nepoznana; njen največji približek je vinjena prostaškost.

Radoživi ljudje Maroka se popolnoma predajo veselosti. Njihove vaje in zabave so bile tako pogosto opisovane, da bi bilo nesmiselno še enkrat ponavljati zgodbo. Toda ena zabava ni tako poznana. K njej ne vabijo Evropejcev.

Na enem od mojih samotnih pohodov, sem na nekem osamljenem mestu naletel na množico kakih dvestotih ljudi. Pred vmešavanjem so jih šteli neslužbeni stražarji, ki so postopali (očitno brez smotra) med drevesi v krogu premera par stotih jardov. Bolj ali manj sem vedel, kaj naj pričakujem, in sem, preden bi me opazili, skrbno pregledal, če so vsi detajli mojega kostuma v redu. Nato sem začel recitirati, kar me je naučil moj šejk v Egiptu - 'Silne Besede, ki te naredijo norega, da začneš gol hoditi naokrog'.

Subhana Allahu walhamdu lilahi walailaha illa allahu wallahu akbar wala baala wala quata illa billahi alaliu ala'zhim.

Slava Bogu in hvala Bogu, in obstaja samo en Bog, in Bog je največji, in ne obstaja moč, razen v Njem, Velikem in Vzvišenem.

Nisem potreboval dolgo časa, da sem se spravljal, čeravno s tako zame neobičajno dolgo mantro, v stanje ekstaze, da bi prešel po želji naprej v stanje Dhiane. ob koncentraciji na primerno čakro. Z ekstazo ne mislim neke ekstravagantne dejavnosti. Zdelo se mi je zgolj, kakor da plavam po zraku ali vsaj da sem za četrtino moje teže lažji; izključivši se popolnoma od svoje okolice in od notranjih motenj. Tako bi moral biti ali neviden za stražo ali pa videti kot svetilnik, čigar religiozne vaje bi bilo nezaslišano motiti. Nemara mi ni potrebno govoriti, da je to potrebno izvesti na pravilen način. Poskus hlimbe česa takega bi bila usodna napaka. Psihična občutljivost Arabcev bi kaj takega takoj opazila; v sumu na zloben motiv bi človeka odstranili kot bogokletnika in ga brez obotavljanja veselo presekali na dvoje. In pravico bi mu storili!

Tako sem se mimo straže pomešal med množico. To je bilo divje pleme iz Seoula. Prisotne so bile tudi ženske, čeprav niso bile aktivno

soudeležene in so zgolj držale obroč, ki je bil kakih trideset čevljev širok. Na njegovem robu so čepeli običajni glasbeniki, ki so igrali za golo preživetje, medtem ko so znotraj plesali in vriskali nekateri možje, oboroženi z lahkimi sekiricami posebne izdelave. To očitno ni bilo navadno orožje za vsakdanjo rabo, temveč izdelano za obredno uporabo. S tem orožjem so se možje rezali po glavi (kar je drugje redkost), dokler jim kri ni tekla po celem telesu. Bolečine se seveda sploh niso zavedali in tisti, ki jih je kri dejansko zaslepila, so bili sposobni videnja.

Vzburjenje množice je bilo tako veliko, kot od samih protagonistov, toda bilo je naenkrat strogo potlačeno. Ne morem reči, da je v krogu nastala popolna tišina; dvomim, da sem bil dovolj pribran, da bi bil zmožen zadovoljivega zapažanja, in nedvomno sem se nahajal iznad stanja intelektualne kuriozitet. A dobil sem vtis, da se gledalci premišljeno vzdržujejo tako govora kot gibov. Vedel sem se v skladu s tem. A zelo težko mi je bilo odreči se dejanju, da bi vrgel turban na tla, vstopil v krog z vzklikom '*Allahu akbar!*', in se s sekirico v roki priključil splošnemu praznovanju.

To dobesedno človeku vzame sapo. Edini način opisanja tega je, da človek diha s svojim srcem, ne s pljuči. V podobna stanja sem prihajal med vajami pranajame, kar je bil sicer pasiven način, to pa je bil - ne, aktiven je reven in netočen izraz - čutil sem, da vibriram z energijo veselja; kakor bi se zavedel atomske energije ali sile gravitacije, pozitivno gledano in ne kot inhibicija dvigovanja v zrak. Ne vem, kako dolgo sem tako stal v tem stanju, toda če presodim na podlagi kasnejših kalkulacij, je šlo za več kot eno uro: občutek za čas je popolnoma izginil. Toda nenadoma sem se zavedel strašnega odziva; občutil sem, da sem zamudil svojo priložnost, ker se nisem predal in bi nemara vsled bolečin umrl. Istočasno me je nekaj zalarmiralo. Čutil sem, da se nahajam izven duhovnega kroga. Bil sem prepričan, da bi me opazili, tako da sem se v trenutku streznil, ko sem uvidel, da sem v nevarnosti. K sreči sem bil toliko priseben, da sem nadaljeval s svojo mantro ter se tiho, kakor sem tudi prišel, odlepil od množice in odšel svojo pot.

Ta majhna avantura mi še vedno pomeni nekaj najbolj vznemirljivega (na majhni skali) v mojem življenju, se pravi, glede na zgolj fizične avanture; in dala mi je mrzlično misliti na splošno formulo 'Ojačanega Zanosca'. Praktike Sidija Aissawe, derviševe, nekaterih azijskih častilcev in mnogih ruskih kmetov, ki sem jih videl skrbno in znanstveno eksaltirati zavest, tako da so psihološke metode uporabili v

službi duhovne aspiracije – te vaje so bile preveč individualne, da bi jih lahko primerjal z maverskimi. V tem obredu je celotna skupina pripomočnikov zavestno in kolektivno dosegla duhovno stanje, ki sem ga dojel kot popolnoma drugačno od individualne ekstaze. Duh, ki so ga priklicali, ni bil niti sublimacija (ali simplifikacija) vsakega posamičnega jaza, niti univerzalen in vseprisoten Duh. To je bila kolektivna zavest.

Gre za enako psihologijo, kot v primerih vsake množice, ki se pripravi do entuziazma na podlagi neke medlo določene religiozne ali politične ideje; ti Mavri pa so invocirali (kar moram tako imenovati, vsled pomanjkanja boljšega izraza) svojega plemenskega boga. Ustvarili so ga tako, da so zlili svoj osebni entuziazem v skupno skledo, tako rekoč. Sploh ne dvomim, da tako izumljeno individualno božanstvo (ne najdem boljšega izraza, spet) lahko obstaja organsko, tako rekoč, in začel sem dojemati, kako so preroki starine uspevali ustvariti svoje bogove, ki niso bili niti osebni, niti univerzalni, temveč so predstavljali platonično idejo, ki je odgovarjala skupku plemenskih značilnosti, in so, ko so bili enkrat ustvarjeni, zaživel neodvisno življenje, delujoč samoiniciativno in tako naprej, tako kakor tudi človeško bitje, bivši hranjeno z združeno voljo svojih častilcev in tako obračajoč table na njih ter prisiljujoč njih, ki so jih ustvarili po svoji podobi, da so se skladali z njegovo podobo.

Med tem kratkim bivanjem v Maroku sem doživel še številne manjše avanture. Značaj ljudi zelo temeljito odgovarja mojemu lastnemu v njegovih bolj štrlečih aspektih. Mnogo rajši jih imam od Egipčanov, ki trpijo, se mi zdi, za preobiljem zgodovine, preobiljem civilizacije, preobiljem trgovine, preveč mešanja krvi; predvsem pa vsled preveč svetovljanstva. Egipčani imajo malo nacionalnih značilnosti, bivši obubožani vsled dotoka Evropejcev in pokvarjeni vsled 'zlih komunikacij' z Grki, Armenijci in sporno vrsto Židov. Žid v Maroku je, gledano v celoti, zelo prijeten družabnik. Ima religijo in svojo čast, da ne omenjam njegovega rasnega ponosa. Bajje ima vsaka nacija vlado, kakršno si zasluži; dodal bi, tip Žida, ki si ga zasluži. Njegova imaginacija in dovzetnost ga naredita za preizkusni kamen njegove okolice.

Obstaja reklo v Severni Afriki, da je Maver lev, Alžirec jelen, Tunizijec pa zajec. Ko sem v nadaljnjih potovanjih po Severni Afriki lahko sam naredil primerjavo, sem ugotovil, da to natančno drži. Mavre so imenovali Islamski Irci, kakor tudi Burmance Azijski Irci. Poprejšnja prispodoba je čudovita. Njih neodvisnost, ponos, vrag-ga-vzemskost in

dobrohotnost zelo spominjajo na hrupnejši tip Irca. Burmanec je bliže tihemu, religioznemu tipu. Maver je vedno na preži za šalo. Sam sem se zapletal v vse vrste deških eskapad, ko so močni trki in rabelaisevske šale rojevale gromak in pristrčen smeh. Smrtno sovraštvo in ubijalski naskoki niti najmanj ne motijo veselega prijateljstva nasprotujočih.

S težkim srcem sem se moral vrniti v Anglijo. Namenila sva se v Granado. Alhambra mi je bila povsem domača, čeprav nisem bil tam še nikdar prej. To ni bil slučaj *sens du deja vu*, ki je minljiva zaznava. Sprehajal sem se iz enega dvorišča v drugega, kakor bi tam že nekoč prej prebival; tako natančno sem vedel, kaj iščem na določenem mestu, da zelo težko dvomim v to, da sem tam že nekoč ali kadarkoli živel. Okoliščin se sicer nobenih ne spominjam; razen tega, da sem imel navado hoditi na zahodni stolp gledat pokrajino, doline in oddaljene planine, medtem ko je sonce neizmerno turobno zahajalo za oblake, ki so si sposodili svojo mehkobo in sijaj od labodje zore.

S Cokeom sva uredila, da sva si ogledala ples ciganov, ki so živeli v votlinah zunaj mesta, ob čemer sem opravil izdelano študijo predmeta. Prevladujoči plesi so: tango, ki je povsem drugačen od tistega, ki ga poznamo mi; zatem fandango, civilna gitana; soleario gitana, cachusa gitana, morongo, sirrillas, baile de la flor, baile de la bosca in baile de la bona.

Zmotno je reči, brutalno, čemur se nagiba znanost, češ da vsak ples simbolizira strast. Vedno me vznemirijo raziskave, ki se ustavijo na pol poti. To je velika zmota Freuda. Ko reče, povsem točno, da so sanje fantazme zavrtne spolne želje, preostane dilema, kakšna fantazma je pa spolna želja? Meni se zdi nič več kot en način izrazitve formule stvarjenja. Kemijsko delovanje smatram za istovetno. Moški in ženska se združita; rezultat tega je otrok, ki je povsem drugačen od obeh, čeprav ga tvorijo njuni elementi. Na isti način spoj dušika in klora proizvede hidroklorovo kislino. To sta dva plina: pri običajni temperaturi gre za tekočino. Nobena kemijska in fizična reakcija ni istovetna s svojimi elementi. Pojavi so analogni na mnoge načine, toda bistvo njihove sličnosti izraža kabalistična formula Jod-He-Vav.

Uspelo mi je odpraviti nevarnost obsesije s seksualnimi idejami na sledeč način: drznem si trditi, da gre za temeljno resnico. Znanost, ki mi ne zmore slediti tako daleč, je izničila idejo religije ter trditev človeštva, da se v bistvu razlikuje od ostalih sesalcev. Prikaz antropologov, da so vsi religiozni obredi praznovanja reproduktivne energije narave, je

neizpodbiten; toda, sprejemajoč to, jaz še vedno lahko trdim, da so ti rituali povsem spiritualni. Njihova oblika je seksualna zgolj zato, ker so pojavi reprodukcije univerzalno najbolj dojemljivi in ostro ocenjevani s strani vseh. Ko bo to stališče obče sprejeto, verjamem, da se bo človeštvo lahko z dobro vestjo vrnilo k obrednemu čaščenju. Sam sem skonstruiral mnogo obredov, v katerih je iskreno sprejeto dejstvo, da je religiozni entuziazem prvobitno spolnega značaja.

Nisem se hotel tu ustavljati. Insistiral sem na tem, da je spolna vzdraženost zgolj degradirana oblika božanskega zanosa. Tako sem vpregel divje konje človeške strasti za kočijo Spiritualnega Sonca. Tem konjem sem nadel krila, da bi se človeštvo lahko dvignilo nad zemljo; da bi nič več mučno ne teptali njene iregularne površine, temveč bi širono odpluli v neizmerno nebo. To ni zgolj stvar dejanskih obredov; vztrajam, da v privatnem življenju ne dopuščamo, da se pri strasteh vse konča, predavši se jim in tako ponižujoč se na raven ostale živadi, ali zatiravši jih in s tem ustvarjajoč nevroze. Zahtevam, da moramo vsako misel, besedo in dejanje zavestno posvetiti v službo Velikega Dela. 'Karkoli počnete, bodisi da jeste ali pijete, delajte vse v Božjo slavo.'

Neke noči sem v Granadi srečal eno od tistih cigank. Scena je bila skrajno romantična. Breme njegovega življenja je padlo s pleč pesnika. Doživel sem tisti spontan in nepremagljiv udar ljubezni, ki se pojavi samo takrat, ko se lepota človeške oblike in lepota preostale narave avtomatsko uskladita. To je bila ena tistih izkušenj, ki jo celo najromantičnejši pesniki doživijo zelo redko, in to zgolj parkrat v desetletju. Fuller je vedno menil, da je pesem, v kateri sem obhajal tisto noč, najčudovitejša med vsemi, ki so bile kdajkoli napisane v tej zvrsti. Ne morem storiti več, kot povprašati javno mnenje, da preuči njegovo sodbo.

La Gitana

V laseh si imela polno vrtnic in rosilo je, ko sva plesala,
Čarovnica omamljajoča in paladin, ki si z zanosom ga navdala,
V svetlobi zvezd, ko v mrežo iz svile in jekla sva se zamotila
Nesmrtna kakor marmor v dvoranah Boabdila,
Sredi te krasote vrtnic, med tisami in vodometi,
Kjer naju zasnežene gore blažile z roso so in sapami!
V svetlobi zvezd, ko sva drhtela zdaj v smehu zdaj v objemu,

In je v najini poganski pohoti prišel Bog vroč nad naju.
 Je bil Baile de la Bona preomamen? Mar začutila si
 Skozi tišino in mehko bo ves ta napon jekleni?
 Saj v laseh si imela vrtnic polno, in jaz v mesu polno trnjev,
 Ko polnoč prišla je nad naju, vredna milijona norih jutrov.
 Ah! moja Ciganka, moja Gitana, moja Salija! le kje pohajaš za
 Plesom, da bi se obračala v resnobo? O sončna dežela Španija!
 Moja Gitana, moja Salija! bolj ljubka od golobice!
 Ko v laseh ti vrtnice žare in ljubezen vnema ustnice.
 Te bom še videl kdaj, še kdaj poljubil? Daleč sem na poti
 Od sončne dežele poletja proti ledeni Polarni Zvezdi.
 Našel te bom, dobil te bom! Saj spet nazaj se vrnem
 Iz umazanije in megle, da poiščem te v sončni deželi Španiji.
 Moja Gitana, moja Salija! kakor nekoč te našel bom,
 Z lasmi ožarjenimi z vrtnicami in telesom okrašenim z zlatom.
 Našel te bom, imel te bom, poleti znova in na jugu
 Z najino ljubeznijo na tvojih ustnah in najino strastjo v tvojem telesu.
 Z najinim čudenjem in najinim čaščenjem svet na novo naj vzplamti!
 Moja Gitana, moja Salija! nazaj prihajam k tebi!

To leto je bilo vsekakor moj *annus mirabilis* v poeziji. Začel sem z *Oblaki Brez Vode*, na katere sem že opozoril v zvezi s tehniko. Vprašanje njih inspiracije ni nič manj zanimivo. V Coulsdonu, v samem trenutku, ko je moj ženitovanjski nalive bil vprašljiv, sem srečal eno najodličnejše lepo mlado dekle, po angleških standardih, ki je kdajkoli dihala in cvetela. Ona me ni privlačila kot moškega; bila je sam inkarniran sen pesnika. Ime ji je bilo Vera; a sama se je imenovala 'Lola'. Njej sem posvetil *Gargoyles* s kratko pesmijo v prozi, ter četverec (v duhu Katula) 'Poklekni, draga moja nevesta.' Po njej je moja soproga tudi poimenovala ravno porojeno dete! (sc. Lola Zaza; op.p.)

Lola je navdihnili prve štiri dele *Oblakov brez vode*. Nekako sem jo izgubil z vida in se je v petem delu stopila z drugim dekletom, ki je navdihnili šesti in sedmi del v celoti. Toda poema je bila še vedno nepopolna. Hotel sem dramatični višek, zakar sem si moral dobiti še tretji model. Druga je bila stara prijateljica. Spoznal sem jo v Parizu leta 1902. Bila je intimna prijateljica moje ljubimke. Študirala je kiparstvo pri Rodinu in je bila nedvomno njegov najboljši ženski učenec. Bila je nenavadno zapeljiva. Njeno sijajno lepoto in zdravo hribovsko pestrost je

zakomplicirala neka zlobna sprevrženost. Uživala je v odvajanju poročenih moških stran od njihovih žena in podobnem. Ljubezen ji ni šla v slast, ako ni povzročila razsula ali nesreče drugim. Sploh nisem poznal njenih teženj, ko me je povabila, če bi ji poziral, a некоč v njenem studiu ni zgubljala časa; 'Črna Maša', 'Adept' in 'Vampir' opisujejo z surovo natančnostjo najin medsebojni odnos. Ona me je posvetila v mučna uživanja algolagnije (sadamozohizma; op.p.) na spiritualnem nivoju. Pokazala mi je kako intenzivirati strast vsled samobrzdanja. Gre za formulo, ki je povsem analogna fizični formuli Arabcev. Čudil sem se pravzaprav, če ni skrivnost puritanizma ravno v tem, da povečuje intenzivnost ljubezni vsled postavljanje ovir njej na pot.

To idejo sem smatral za povsem morbidno in vprašljivo. Umetne ovire naravi so nujno tako katastrofalne kot tudi naravne. Bistvo mojega ugovora angleškim idejam o morali je prav to: seksualni odnosi se preveč poudarjajo, zato dosegajo povsem nesorazmerno vrednost. Formula povprečnega romana je ta, da obdrži bralca pri branju na račun ljubezenskih afer junakov. Iskreno priznam, da take robe ne morem brati s strpnostjo.

Nič ne ugovarjam, če ozadje vsega predstavlja ljubezen, primerno podrejena pravemu življenjskemu interesu; toda ne poznam niti ene knjige z glavno temo ljubezni, ki mi ne bi bila odvratna.

Sem se mar potem kaj približal samemu sebi, če sem pisal o njej? Moja obramba je dvojna. Na prvem mestu, nimam nič proti lirični ljubezni. 'Zbujam se iz sanj o tebi' in 'O ljubimec, jaz samevam tu' sta legitimni. To je zakrament, preko katerega dotični doseže združitev z Bogom.

Ostajajo moje pripovedi in drame o ljubezni. *Zgodba Arhaide* je enostavno nezadostna; opravičujem se in grem mimo. *Materina Tragedija*, 'Fatalna Sila', *Jezebel*, *Tannhauser*, nobena ne obravnava ljubezni kot stvari na sebi, nasprotno, predvsem kakor zmaja, ki je pripravljen pogoltniti vsakogar, ki je manjvreden od Sv. Jurija. *Alice* je delno izuzeta, ker se izkaže v resnici za lirično, potem ko je vse povedano in storjeno. V vsakem primeru te knjige ne cenim previsoko. Smešno je, če je vse, kar je pomembno, odvisno od apetitov neke ameriške matrone. Isto velja za *Zvezdo in Podvezo*. *Zakaj je Jezus jokal* izpostavlja ljubezen kot pot do razsula. Gre za sentimentalno stališče in predstavlja katastrofo za 'Sir Percy'jevo kariero. Resda, v *Orfeju* ljubezen navdihne pesnika za velike podvige svoje vrste; a se konča v razočaranju

ter ga privede v smrt.

Nazaj k moji kiparki! Njej sem posvetil *Rodina v Rimi* in same *Oblake brez vode* - ne odkrito; najina ljubezenska afera se ne tiče nikogar in je v vsakem primeru pretrpka za *hoi polloi* (gr. množstvo; op.p.), vendar na tak način, ki bi se lahko pripisal Edgarju Allanu Poeju.

Povedati moram še neko tragično in odvratno zgodbo. Ona se je nenadoma odločila, da bi bilo zanj bolje, če bi se poročila; ker se ni mogla poročiti z mano, je naredila drugo najboljšo stvar, poiskala drugega raziskovalca in ga zvlekla pred oltar. Kmalu potem je mož odšel z ekspedicijo, kar je pomenilo večmesečno odrezanost od sveta. Imel je rivalskega brata, oficirja, ki je nekako odkril en kriptogram v moji knjigi. (Pravzaprav je bilo zelo lahko povleči črto, povezujoč po določenem pravilu črke imena in priimka dekleta.) Tak človek naj ne bi bil tega zmožen, a mu je pač to uspelo - nakar je uredil tako, da je kopija z označenimi črkami prišla v roke bratu preko nekega drugega člana odprave, potem ko je le-ta prekinil vse komunikacije s svetom, nemara za več let. Zgodilo se je, da je bilo to za vedno.

V osmem oddelku *Oblakov Brez Vode*, 'Iniciacija', bi težko vedel, zakaj sem čutil potrebo po tako groznih tonih. Sile življenja in smrti se združijo v najstrašnejše oblike, ki prisilijo ljubimca, da poiščeta izhod v samomoru, ki ga smatrata za zmago. 'Strup nas jemlje: hairete nikomen.' (gr. pozdrav zmagovalcem!; op.p.) Odgovor na to je, da bi bil srečen konec banalen. Tragedija Erosa je, da ga zasleduje Anteros. Najgroznejši od vseh antiklimaksov je povratek v nepomembno vsakdanjost, omejeno s časom in prostorom. Imel sem dve možnosti: da se vrnem nazaj na zemljo ali pa si podredim smrt. Izbral sem slednje.

Za model mi je bila ženska, ki je bila zelo razpoznavna in dobro znana v londonski družbi. Ona je bila junakinja *Felixa*. Bila je ena od najboljših in najzvestejših prijateljic Oscarja Wildea. Tudi sama je bila prefinjena in priznana pisateljica, toda navdajala me je z omamnostjo in grozo. Dala mi je idejo požiralca človeških trupel, bivši sama tako že mrtva. Ostra in groteskna strast se je rodila za par dni, kolikor sem potreboval, da sem dobil nujni navdih za višek. Omamo z ljubeznijo bi lahko povečal zgolj, če bi se pognal v blaznost.

To je v resnici dokončna kritika ljubezni kot take, kar upraviči vse, kar je o njej povedal Buda - in celo Cerkev. To opravičuje tudi moje lastno stališče, namreč, da moramo ljubezen odločno iztrgati s prestola v ljudskem srcu, ki ga je bila uzurpirala. Svojih simpatij ne smemo

posvečati nižjim stvarim; poiskati moramo odgovor na staranje in smrt. 'Samo tisti so srečni, ki stremijo za nedosegljivem.' Ljubezen je sublimacija človeškega ega, zaradi česar moramo sam ego predati. Omejitve življenja na zemlji so neznosne. Zavest postane neznosna za vse tiste, ki so začeli dojemati veselje. Človek je tako neskončno plehek, vendar se počuti zmožnega tako kolosalnega dosežka.

Mojih dvanajst mesecev ustvarjalnega naliva je doseglo svoj višek februarja 1908, ko sem napisal pet knjig *Svetovne Tragedije* v petih zaporednih dnevih v Eastbourneu. To je brez dvoma najvišji dosežek moje imaginacije, metrične fluentnosti, bogastva izražanja ter moči medsebojnega soočanja najbolj nezdržljivih idej, da bi s tem razširil snov, kot je to le mogoče. Istočasno pa mi je uspelo doseči skrajno višavje spiritualnega entuziazma, človeške ogorčenosti in demonske satire. Zaigral sem lestvico vseh možnosti čustvovanja, od nedolžnega zaupanja in entuziazma do izkustvenega cinizma."

Konec 61. poglavja IZPOVEDI.

*

Še citat čisto s konca Crowleyevih IZPOVEDI:

"Od leta 1909 naprej je postajalo vedno težje obdržati se nad gladino. Bogovi so me poučili, naj jim popolnoma zaupam, da me bodo oskrbeli z vsem resnično potrebnim za moje delo, ravno nasprotno mojim lastnim predstavam o stvari. Vendar kljub temu, navkljub moji dolgi izkušnji odreditve pred katastrofo v odločilnem trenutku, domala vedno po kanalih, ki jih nikoli nisem mogel pričakovati, mi ni uspelo povsem znebiti se dvoma ter obupavanja po stalno vračajočih se obdobjih brez denarja in brez skorajšnjega upanja nanj. To se seveda zgodi tedaj, ko je tok ustvarjalne energije zadržan, nakar se trenutno izčrpan um ukloni zaskrbljenosti. A sem se celo tako nahajal iz leta v leto zmožnejšega s peto stopiti na kačo zaskrbljenosti. Samo v trenutkih popolnega mentalnega in spiritualnega kolapsa vsled pojačanega in podaljšanega naprezanja mi je vera nekaj ur omahovala. Nemara so bogovi insistirali na moji pridobitvi moči, da zmagam celo v takih trenutkih na način priskutnosti. Kačji strupniki bi se zajedli v mojo peto, če bi bila ranljiva kakor Ahilova. Ni dovolj potopiti Magusa v Stiks, vržen mora biti vanj in prepuščen, da se potopi ali splava.

Na takšen ali drugačen način sem ob vsem tem v teh treh letih uspel izvršiti ogromen kup dela. Vendar so bila moja najpomembnejša dela definitivno magikalna.

Praktično sem ponovno napisal tretji del *Knjige Štiri*. Rokopise sem pokazal Sestri Rhodon (Mary Buts) in jo vprašal, če bi jih temeljito skritizirala. Skrajno hvaležnost čutim do nje za to pomoč, posebej zato ker je naznačila veliko število tem, o katerih nisem razglabljal. Na njeno sugestijo sem napisal esej za esejem, da bi pokril vsako fazo predmeta. Rezultat je bila razširitev rokopisa v en debel zvezek, popolna razprava o teoriji in praksi Magike, brez vsake možne izpustitve. Temu sem pridal še dodatke, med katerimi prvi podaja poročilo o sistemu iniciacije A.'.A.'. Sledi kurikulum klasikov Magike in misticizma. V tretjem pa sem pojasnil tekst razprave, podavši dejanske primere rituala. Četrty dodatek predstavlja reprint važnejših knjig instrukcij A.'.A.'. iz *Equinox*a; nazadnje pa sem kronal delo z *Librom Samek*, operacijo Svete Magike Dosežka Poznavanja in Komunikacije Svetega Angela Varuha, kakor se je izkazala delujoča v mojem lastnem primeru ter potrdila v primeru Brata Progradiorja, v čigaršnjo prid sem jo tudi napisal.

Še bolj pomembno pa je dejstvo, da sem formulo *Knjige Zakona* apliciral na razrešitev klasičnih antinomij filozofije. V eno sem razrešil take triade, kot so bit, ne-bit in nastajanje. Poistovetil sem svobodno voljo z usodo. Dokazal sem, da je delovanje jalovo in ne-delovanje vsemogočno. Nadaljevaje v tej smeri so se mi predstavljali vedno novi problemi in vsak po vrsti je stremel k Zakonu Teleme. Vse te teoreme sem zapisal v svoj Magikalni Dnevnik. Zelo sem si ob tem pomagal z deli Einsteina, Whiteheada, Russella, Eddingtona in Henrija Poinkareja, ki mi jih je priporočil prijatelj J.W.N. Sullivan. Zdi se, da so bili ti avtorji na samem robu odkritja tistih resnic, ki jih skriva in odkriva *Knjiga Zakona*. Odlomki iz njihovih del so mojo pozornost neposredno usmerjali na *Knjigo Zakona*. Nejasni odstavki v besedilu so mi postajali razumljivi, ko sem si jih razlagal v luči razreševanja problemov visoke matematike.

Iz te neizmerne mase dela sem izvlekel kvintesenco in jo prenesel v svoj Novi Komentar na *Knjigo Zakona*. To je zdaj izčrpno besedilo, ob čemer mi do sedaj še ni uspelo narediti sistematične študije kabalističnih dokazov, ki temeljijo na izkustvu ter demonstrirajo dejstvo, da je Aivaz inteligenca, ki je napram človekovi v celoti superiorna. Dokaz za njegov obstoj je potemtakem dokaz postulata vseh religij, namreč da taka bitja v

resnici obstajajo in da je komunikacija z njimi praktično možna. Poleg izredne vrednosti same *Knjige Zakona*, tako ona odvarja pot napredku za človeštvo, ki naj bi morebiti omogočil našemu rodu odvreči perje smrtnosti in preseči omejitve vsled svoje omreženosti z zemljo.

Nadaljeval sem z raziskovanjem mnogih drugih smernic Magike, od priprave nove edicije *Libra 777*, z izčrpnimi razlagami vsake tabele in stolpca ter nadaljnjo analizo Ji Kinga, do takšnih zadev, kot je kritično zapažanje uspešnosti v Operaciji IX° O.T.O..

Napisal sem izčrpen komentar na *Knjigo S Kačo Ovitega Srca*, ki izpoljuje številne skrivnosti transcendentalne pomembnosti, ki jih prej nikoli nisem niti slutil v tekstu.

Pravtako sem pričel s preiskovanjem *Zlatih Verzov Pitagore*, vsled česar sem spoznal, da so za učence sila primerni, da se jih naučijo napamet in jih vsakodnevno ponavljajo, kajti na nek način plitek pomen njihovih zapovedi skriva srce posvečene doktrine. Ta spekulacija je bila potrjena v raziskovanju. Na primer, neoporečna fraza 'Častite bogove', ki 'ne potrebuje iz groba vstalega duha, da bi nam povedal', v sebi skriva magijsko zapoved največje važnosti. 'Tima' (v grškem originalu; op.p.) etimološko pomeni 'ceni' ali 'računaj z'. To je poduk, ki zapoveduje znanstveno raziskovanje formul različnih bogov, i.e., da bi odkrili zakone, ki izražajo njihove energije, točno tako kot je v fiziki čaščenje gravitacije nesmiselno, vendar lahko razširimo svoj nadzor nad naravo potom raziskave njenega značaja in delovanja. Bolj ko sem preučeval verze, kolosalnejši se mi je zdel njih pomen, in če bi zmozel dovršiti njihov prevod in komentar, bi bila dolgo iskana skrivnost Pitagore razjasnjena in bi se nam grška filozofija pokazala v svojem do sedaj skritem vidiku, ki bi zrevolucioniral naše predstave o antični modrosti.

Resničen značaj Tahutijevih Atujev, ali Tarot Adutov, pravtako čaka na popolno razumevanje. Zadovoljil sem se s tem, da tvori teh dvaindvajset kart popoln sistem hieroglifov, predstavljajoč totaliteto vesoljnih energij. V primeru nekaterih kart mi je uspelo restavrirati njihovo izvirno obliko in podati popolno poročilo njihovega pomena. Druge pa sem še vedno razumel le na pol ali dojemal zgolj njihovo splošno idejo. (Tahutijevo *Knjigo* je Crowley napisal mnogo kasneje in izdal šele leta 1944; glej zgornji Izvleček iz biografije; op.p.).

Obupno je biti dolžan pisati o tej temi, 'koliko je še za postoriti, in kako malo je narejenega.' Utopljam se v kopici nujnega dela. Potrebujem sodelovanje cele kohorte specialistov in moja nemoč mi zelo otežuje

srce, toda beseda, ki sem jo izgovoril na svoji prvi iniciaciji, 'Perdurabo', še vedno odmeva v večnosti. Kaj me bo doletelo, ne vem, in me to domala sploh več ne skrbi. Zadostuje moje vztrajanje na standardu mojega vzvišenega poklica, ki ga zagotavlja magijska vrlina moje zaprisege, 'Vztrajal bom do Konca'".

(Konec citata in konec autohagiografije 'Izpovedi', ki sega zgolj do leta 1923, do konca triletnega obdobja Opatije Teleme na Siciliji. Nadaljevanje Crowleyeve hagiografije, ki naj bi pokrila zadnjo tretjino njegovega življenja, se še vedno piše. Ta moj skromni poskus – *Izvaleček iz biografije* zgoraj - je del tega.)

*

Še en citat (O Mama!) iz iste knjige, za "posladek" (in pozabo zgornjega precej žalostnega konca Izpovedi!), ki priča, recimo, še o enem antropološkem in magijskem vidiku Sfinge-Zveri, ali pa Zverskem vidiku Človeka, kakor vam drago.

"V Viziji in Glasu (Liber 418; op.p.) je dosežek stopnje Magistra Templja simboliziran z izlitjem vsake kaplje njegove krvi, kar je njegovo celotno individualno življenje, v Kupo Škrlatne Ženske, ki predstavlja Univerzalno Neosebno Življenje. Od adepta torej ostane (sledeč metaforiko) zgolj "majhen kupček prahu". V nadaljnji viziji je predvidena Stopnja Magusa; ta prah se nato sežge v "bel pepel", ki se shrani v Urno. Težko je primerno zaobjeti simbolizem v celoti, a obča ideja je v uničenju zaznavnega ali zemeljskega dela Mojstra. Kar je ostalo, je šlo skozi ogenj; zato je, v nekem smislu, ognjene narave. Na Urni je vgravirana beseda ali simbol, ki izraža naravo bitja, čigar ostanki so shranjeni v njej. On tako, seveda, ni oseba v običajnem pomenu besede; predstavlja določeno nrav ali idejo. Ali drugače povedano, Magus je beseda. On je Logos Eona, ki ga, takorekoč, uresničuje.

Zgornja misel je medla. Zaznavam in obžalujem to dejstvo. V luči zgodovine lahko to preizkusimo in razjasnimo. Gautama Buda je bil Magus. Njegova beseda je bila Anatta; se pravi, njegov celoten sistem, ki je zrevolucioniral modrost Azije, se lahko smatra kot utemeljenega na, in posvečenega v, tej eni besedi, ki pomeni njegovo zanikanje obstojnosti Atmana ali 'duše' v hinduistični filozofiji.

Kasneje je Mohammed pravitko delno sprevrnil eno dobo vsled izgovorjenja svoje besede, Allah. Toda nas praktično najbolj zadevajo primeri v zvezi z takimi 'bogovi' kot so Dioniz, Oziris, Baldur, Marsias, Adonis, Jezus, ter ostale deifikacije dotičnih neznanih Magov. Staro pogansko čaščenje ideje Matere je bilo preseženo z besedo IAO ali njenimi ekvivalenti, ki so zatrjevale formulo Umirajočega Boga, ki so ga naredile za Moškega, umirajočega zase v dejanju ljubezni, projektanta neprekinjenega življenja rase. Ta revolucija je pri koreninah odsekala vse prejšnje običaje. Matriarhat je izginil; samo-žrtvovanje je postalo kardinalna vrlina, preko vseh svojih neskončnih razrastkov.

Ta ideja o dovršitvi Velikega Dela (Magnum Opus alkemikov kot krona človeške 'antropozofije-teomagike'; op.p.) potom voljne smrti je bila nadalje vezana na prepričanje o vsakodnevnem in vsakoletnem umiranju ter ponovnem preporajanju sonca. Astronomija je raztreščila to fikcijo in človeštvo je bilo nared za pridobitev nadaljnje zmožnosti dojemanja svojega lastnega vzporednega primera.

Moja lastna beseda, Telema, pa priskrbi novo in znanstveno zdravo bazo etike. Samo-žrtvovanje je romantična bedastoča; smrt ne pokonča življenja; ona je začasna faza življenja, kakor sta to tudi noč in zima v zemeljski aktivnosti. Ta beseda, Telema, vključuje še mnogo drugih idej. Konkretno, vsak posameznik se zaznava kot središče svojega lastnega vesolja, ob čemer njegova esencialna narava določa njegove odnose s sličnimi bitji ter njemu primeren tok delovanja. Jasno je, da so te ideje revolucionarne. In njih oporekanje pomeni oskrunjanje znanosti. Dotični principi so že na tisoč načinov nadomestili principe Umirajočega Boga. Še malo, pa bo Telema zavestno sprejeta kot postavka zakona, tako da bomo z njeno aplikacijo lahko reševali katerikoli dan problem posebej.

Človek Crowley je vsekakor bil izbran, da razglasi ta Zakon, se pravi, da izvede esencialno funkcijo Magusa. A bo moral to šele dojeti skozi preizkušnjo, ki vključuje prečkanje Brezna, ki smo ga opisali; in nadalje, poistovetiti svojo voljo z Zakonom, da bi njegova osebnost lahko delovala kot fokus te energije. Preden pa bi postal tako čist, da bi njegovo ime resnično postalo ta beseda, se mora v ognju očistiti vseh rivalskih volj; to pa so storili oni, ki so ga izbrali v tem obdobju njegovega življenja, ki ga nameravam opisati.

On se je gotovo otesel občutka osebnega življenja, vendar se je njegova energija sprostila in razpršila skozi vse vrste kanalov, primernih različnim elementom njegove naravi. Nujno je bilo ukrotiti vsak delček

njegove energije, zavoljo gibanja v eno samo smer. (Fizikalna analogija obstaja v primeru plina, čigar elektroni so polarizirani, kar ni tako slaba organiziranost.)

Sedaj je treba razložiti, kako je on dojel dogajanje med njegovo iniciacijo – svoje življenje skoraj v celoti od leta 1914 do 1919 e.v. (ameriško obdobje tik pred sicilskim; op.p.). Rang Magusa je tradicionalno povezan z idejo števila 2; z moško kreativno energijo, modrostjo ter izrazom ene same ideje v terminih dvojnosti in nasprotnosti. To prenese idejo božanske enosti na svoj ženski nasprotek, razumevanje, tako nekako kakor tudi moški prenese svoj rasni značaj na svojo soprogo, da bi lahko zaznal svojo najnotranjejšo naravo, ki je sicer ne more neposredno dojeti, v opažanju razvijanja tega bistva v svojem potomcu. Hebrejski naziv te ideje, ki uteleša to naravo, je Hokmah, z numerično vrednostjo 73. To dejstvo izpade poljubno in irelevantno; vendar tvori del simbolnega jezika, v katerem preterhumana inteligenca, ki nadzira iniciata, z njim tudi komunicira. Tako se zdi moja ameriška avantura en niz dolgotrajnih bedastoč. Nič, kar sem storil, ni obrodilo pričakovanih sadov. Nenadoma sem se znašel izklopljenega od ene epizode za drugo na tak iracionalen način, da sem pričental čutiti, kako se nahajam v nekem svetu, kjer se vzročnost ne priznava. Misterij se je razjasnil šele po zaključku analize, ko se je izkazalo, da se je to moje premetavanje tekom dogodkov dogajalo v domala natančnih presledkih po 73 dni. Dojel sem, da 73 zemeljskih dni tvori en sam dan iniciacije. In ko sem to dojel, sem si nemudoma lahko razložil ta razdobja, kakor so vplivala na moj spiritualni napredek. To mi je uspelo do te mere, da sem proti koncu lahko neke zadeve vnaprej predvidel, vsled česar sem se lahko razumno soočil z okoliščinami ter si jih na najprimernejši način tudi koristno prilagodil.

Še nekaj moram omeniti v zvezi s to iniciacijo, čeprav zveni tudi meni tako fantastično, da komaj zadržujem nasmeh. V antičnih egipčanskih obredih se je moral kandidat soočiti ali na svojem popotovanju prepustiti v vodstvo svečenikom, ki so nosili različne živalske maske, katerih običajen značaj je naznačeval funkcijo nosilca. Slikovito, kakor zveni, ampak odkril sem tako osupljajoče fizične sličnosti z različnimi simboličnimi živalmi v tistih posameznikih, katerih vpliv name je bil tedaj najpomembnejši.

Na podlagi takih in drugačnih indikacij sem lahko skonstruiral razumno podobo iniciacije; in če bi ta predhodna zapažanja primerneje

dojel, bi mi bilo preprosto slediti tok svojega napredovanja v Stopnjo Magusa.

Prvi del mojega bivanja v Združenih Državah je bil posvečen mojim pripravam na moj dejanski poduk na način osame in teme. Tja sem prispel z dokaj pomembnim slovesom, tako kot pisatelja, kot tudi Magika. Imel sem številne veze s prominentnimi osebami v obeh taborih in bil opremljen z izvrstnimi priporočili. Pozitivno sem bil osupel ob razkritju, vsled najbolj begajočih izkušenj, da si z vsem tem nimam kaj pomagati ob mojem prodoru v javno življenje. Predaval sem na videz uspešno; vendar iz tega ni bilo dobesedno nič. Toplo so me sprejemali uredniki in izdajatelji, hvalili in gostili so me s presenetljivo vnemo; vendar mi ni uspelo prodati niti ene same pesmi, zgodbe, eseja ali celo članka (razen izjemoma v primeru političnega spisa za nek manjvreden časopis), in nihče ni hotel slišati o kakšni izdaji kakšne moje knjige. Obljubljali so mi velike reči, toda uredba je vedno nenadoma in nerazumljivo padla v vodo. Imel sem en kup prijateljev v mestu, vendar so minevali dnevi in tedni, ko nisem videl niti duše, razen na najslučajnejši način.

Bil sem celo nezmožen prakticirati čisto osebno Magiko. Nedojemljiva paraliza me je držala za hrbtenico. Po mnogih dnevih sem si rekel, da moram vso to pogojenost prekiniti na silo. Stisnil sem zobe in pričel s svojim ritualom. A sem se soočil s povsem novo oviro. Nameravanih operacij nisem mogel izvesti tako strogo po nujnosti, kakor naj bi jih. Vsakodnevno sem se prisiljeval v invokacijo Merkurija (boga, ki odgovarja Stopnji Magusa), s katerim zavestno nisem hotel imeti nobenega posla. Trikrat triinsedemdeset dni sem tako ostal slep in nezmožen, oviran in premagan od občutka svoje popolne zmote in jalovosti, čeprav so mi bile naklonjene vse okoliščine, brez vsake vidne ovire na vidiku. Srečal sem na ducate zanimivih in pomembnih ljudi; medtem ko (enako) nihče ni imel nobenega sporočila zame. Presenečenje ob tej situaciji je razumljivo zgolj vsled poprejšnjega spominjanja, da v vsem mojem življenju nisem imel nikoli težav v privlačenju vnete pozornosti kjerkoli sem se mudil, in da sem vedno uresničil vse, kar sem planiral ter se počutil na vse načine kot središče žarčenja električne energije.

Moja paraliza se je razširila na vse življenske relacije. Nikoli nisem vedel, kako je, če pogrešaš človeško ljubezen; zdaj pa ne le, da nisem

mogel najti enega samega prijatelja ali prijateljice, temveč sem, ko je Lailah prispela iz Anglije, v trenutku spoznal, da mi je tuja.

Trije Hokmah dnevi (naj tako imenujem te periode po 73 dni) so se končali 9. junija, 1915. Desetega sta opresija in temačnost minili. Na večerjo me je povabil žurnalistični prijatelj. Privedel je dve ženski, ki sta me hoteli spoznati; ena je bila znana pesnica; druga pa igralka. Prvo bom imenoval Mačka in drugo Kača; Pašt (ali Bast; op.p.) in Apofis. Mačka je posedovalo idealno lepoto iznad mojih najdražjih sanj in njen govor je bil ozvezden s spiritualnostjo. Kača je izžarevala ljubkost poželenja; a je bila izčrpana in zaskrbljena vsled razočaranj nepotešljivega poženja. Njen intelekt je bil sijajen, toda ciničen. Izgubila je vero v ta svet. Njen govor je bil kakor meč, ki je odsekaval najprefinjenejšo sofistiko, s katero se tako bedno prepričujemo, da je popolnost, ki jo iščemo, možna.

Magnetna privlačnost se je nemudoma ustanovila med nami tremi. V Mački sem videl svoj ideal inkarniran in že tekom najine prve večerje sva se predala drug drugemu z govorom tistega jezika okončin, čigar zgovornost uhaja zanimanju ostalih gostov. In je bil toliko bolj zanosen, ker sva se oba zavedala, da me namerava Kača oviti v zavoje svoje zle inteligence.

Kar je sledilo, je bilo tako čudno simboličnega značaja skušnje, kakor tudi sam njen pričetek. Z Mačko sva bila naslednje popoldne na čaju v njenem klubu. Nisva izgubljala časa. Ona mi je natvezila - venček laži - o svojem zakonu brez ljubezni z nekim starim satirjem, ki jo je ugrabil domala iz zibelke. Hotela se je ločiti od njega; in ker me ljubi že od prvega srečanja, ne senzualno, temveč kot moja spiritualna sestra, se lahko kmalu nato poročiva. Zakrament sva zapečatila s poljubom; in ni obstajal razumen razlog zakaj bi (tekem običajnega poteka stvari) ne nadaljevala v takojšnje ljubezensko razmerje. Toda bogovi so me hoteli preizkusiti. Zares sem verjel v njeno poduhovljenost. Zares sem jo ljubil, z ljubeznijo bolj vzvišeno, kot vse, kar sem do tedaj izkusil. Vendar sem v svoji duši vedel, navkljub vsemu razumu, da je ponarejena in njeno hrepenenje pretvarjanje, njena čistost poza, lažna, brezčutna, brezpametna, sprevržena imitacija mojega ideala. Zatrli sem svojo intuicijo; prisegel sem z vso svojo strastno odločnostjo poeta, da ona je to, kar se zdi, da je. Privezal sem svojo srečo za njeno resnico in zaprisegel, da bom v celoti skušal biti vreden njene ljubezni.

Preizkusili so me (sc. bogovi, iniciatorji, Tajni Vodje; op.p.) tako, da so jo za skoraj en mesec poslali ven iz mesta. Prestajal sem muke

odsotnosti, dvoma, obupa, z vso močjo svoje možatosti. Da bi se obredno utrdil v tem toku borbe, sem njeno teknico priložnostno videval, s tem potrjujoč svojo vdanost svojemu idealu. Da bi odgnal demone realizma, sem pohodil vrat Kače, ki je hotela zamajati mojo vero v obstoj popolnosti.

Osmega julija se je Mačka vrnila v New York. Ljubezen je zmagala. Še isto noč sva se posvetila njeni službi. Toda čeprav se mi je predala tako preprosto in neposredno, se je obenem zabavala v svoji moči nad menoj, da me je mučila z dvomi v njeno resnico. Pretvarjala se je, da se ji gnusi seksualna plat ljubezni in me na tisoč načinov zadrževala na iglah in žeblih. Ni preteklo mnogo dni, ko je zapustila mesto, brez vsakega sporočila zame. Pahnila me je v tak obup, da sem skoraj izgubil nadzor nad sabo, ko sem zvedel, da je izginila.

Sklical sem svojega šefa veteranov, Generala Gynoniastixa, da bi sklenili, kako primeren čas je, da prevzamemo strategijo, ki jo poznajo vsi moški, ki so se odločili, da bodo ohranili svojo neodvisnost četudi za ceno srceloma. Takoj sem telefoniral Kači in jo povabil na kosilo, nakar sva odšla v moje stanovanje. Ni me ganila ljubezen; preprosto sem hotel mučiti žensko, ki sem jo sovražil, kakor je ženska, ki sem jo ljubil, mučila mene. Brez popuščanja; bil sem kruto surov; za zaključek zadeve sem tudi zadal telesno bolečino.

Zaznamoval sem jo s svojimi podočniki; naborek mesa sem stisnil med dva podočnika; nakar sem, z eno roko odbijajoč sekunde, nenadoma ugriznil, tako puščajoč dve čedni zajedi na dotičnem mesu. To sem dostikrat počel v demonstracijo, dostikrat kot dovtip ali pa psihološki eksperiment in nekajkrat v znak napovedi vdanosti, vendar do tedaj nikoli kot neusmiljeno in kruto žalitev. Verjetno sem napačno presodil svoje lastne motive. Na tak ali drugačen način me je predramila odkritost in integriteta te izgubljene duše. Začel sem primerjati njeno trdo grenko cinično nejevero z mehkim medenim površnim jamstvom njene teknice: preden sem se zavedel, kaj počnem, se je najin duel razvil v smrtno bitko, v kateri sta se moja mrzkost in brezupnost trudili, da bi se potopili v valove ljubezenske furijske.

V krču me je odplavilo. Ne spominjam se več, kako sva sploh odšla ven na večerjo, niti kako sva prispela do njene hiše. Vsak živec moje duše je vpil v neizprosni bolečini. Skozi vse to sem se oprijemal svojega orožja; nikoli nisem pozabil, da ljubim drugo žensko in vse, kar ona predstavlja. A ko je poslednja izčrpanost končala orgijo, dvanajst ur ali

več nepopisne nore omame, sem se potopil v spanec, globji od smrti - in vstal ob zori ter se našel neizpodbitno očiščenega sprijenosti. Vedel sem, da sem *nedolžen* v smislu, bolj sublimnem kot ga katerakoli fantazija lahko zazna, in iz tega stanja sem skrivnostno prešel v tak trans, ki ga še nikoli prej nisem izkusil. Njegov pojav naznačuje neko dokončno fazo moje spiritualne kariere.

Pomembno je, zavoljo razumevanja mojega življenja, da citiram dobesedno iz mojih zapiskov, ki sem jih zabeležil takoj po svoji vrnitvi v moje stanovanje - ko sem sprejel še dodatni dokaz za moje uspešno prestanje skušnje v obliki telegrama, v katerem mi Pašt razloži, zakaj je zapustila mesto in kako je bila preprečena v poskusu, da bi mi pustila sporočilo. (Še en venček laži!)

"Rezultat: To je ena mojih najpomembnejših izkušenj v mojem življenju. Čudno, da je bil moj uspeh v letu 1906 pravtako rezultat magijske zahvale pod stresom strasti. Domala takoj sem odšel spat. Zjutraj sem zgodaj vstal, pred sedmo, v popolnoma prenovljenem telesnem počutju. Imel sem čist in svež občutek zdrave deškosti, bivši živahen in aktiven kot mlad mucek - post talem mortem! Mentalno pa sem se predramil v *Čisto Ljubezen*. To je simbolizirala kocka modro-bele svetlobe, kakor najkvalitetnejši diamant. Bil je luciden, prosojen, samorazsvetljujoč, vendar brez izžarevanja. Nemara zato, ker v vesolju ni obstajalo ničesar drugega. Glagol ljubiti je intranzitiven; ljubezen nima objekta. Moj surovi razum je izginil; ko mi je kasneje vzniknila spominska podoba Hilarion (Mačke; op.p.), sem jo avtomatično zavrgel. Želje - imenitnosti, oprijemanja, strahu - ni bilo več; bila je Čista Ljubezen brez objekta ali navezanosti. Ne morem opisati kvalitete emancipiranosti, ki sem je bil deležen vsled te najčudovitejše izkušnje. Aumn."

Morda ni jasno na prvi pogled, zakaj je ta bržkone smešna in vsakdanja intriga bila vredna tako velike pozornosti z moje strani. Razlog je tale: kakor je Mojster Templja zaprisežen, da si bo razlagal vsak pojav kot posebno poslovanje boga z njegovo dušo, tako mora Magus vsako dejanje izraziti kot svojo magično formulo. Bivši tedaj sredi iniciacije, nisem vedel, kaj se dogaja. Zgolj po premisleku sem uspel dojeti, da moji odnosi do teh dveh žensk tvorijo neko skušnjo; test moje zmožnosti za Rang. Napisano je 'kakor zgoraj, tako spodaj'; moj odziv na ti dve ženski je oskrbel gotovo indikacijo, kako naj bi deloval v najpomembnejših okoliščinah. Kajti ko mi je uspelo uravnotežiti različne

energije svojega bitja, ni bilo več nobene nevarnosti, da bi svoja dejanja reguliral po nasprotujočih si standardih. Ko sem torej zavrnil Kačo in izbral Mačko, sem magikalno potrdil, da nameravam vztrajati na realizaciji svojega ideala (večina ljudi idealizira stvarnost - s katero se ne upajo soočiti), čeprav sem vedel, da ne obstaja in da mi je prizadejal srčno bol z nenehnim norčevanjem iz moje zaverovanosti.

Beseda Magusa je vedno lažna. To je namreč ustvarjalna beseda; nobenega smisla bi ne bilo v njenem izgovarjanju, če bi zgolj zatrjevala neko že obstoječo stvarnost. Naloga Magusa je, da stori, da bo njegova beseda, izraz njegove volje, preživela in zmagala. Gre za najkolosalnejšo nalogo, ki si jo lahko pamet zamisli." (*Konec citat, ibid., pogl. 81.*)

ADVENT HORUSOVEGA EONA

(Ta spis je pravtako citat iz Izpovedi, Tretji del, 49. poglavje. O okoliščinah pisanja in pomenu *Knjige Zakona*.)

*

"To poglavje je vrhunec te knjige (sc. Izpovedi; op.p.). Njegova vsebina je tako nenavadna, ona zahteva tako širino in globino uvodne razlage, da sem obupan. Zame predstavlja tako resno stvar, da me moja odgovornost zakopava. Vse moje prejšnje življenje je bilo zgolj priprava na ta dogodek, in vse moje nadaljne življenje ni bilo z njim le določeno, temveč povsem prepleteno.

Naredil sem nekaj poskusov, da bi zapisal zgodovino teh nekaj tednov, predvsem sekcijo *Templja Kralja Salomona*, ki se je pojavila v *Equinoxu*, 1.zvezek, št. VII. (...)

Z Ouardo (sc. Rose Kelly; op.p.) sva zapustila Helwan in odšla v Kairo. (Verjetno 11. ali 13. marca 1904.) Najela sva stanovanje (naslov negotov) v sredo, 16. marca. Nekega dne, ko nisva imela kaj posebnega za početi, sem izvedel 'Preliminarno Invokacijo' iz Goetie. Nisem imel nobenega resnega namena, razen tega, da bi njej pokazal Silfe (sc. zračne duhove; op.p.), kakor bi jo bil odvedel v gledališče. Ona jih ni mogla (ali pa ni hotela) videti, temveč je namesto tega zapadla v neko nenavadno stanje uma. Nikoli prej še nisem videl kaj takega pri njej. Vsleskozi je ponavljala sanjavo, toda intenzivno, 'Oni te pričakujejo.' Njeno obnašanje me je vznemirilo.

17. marec. Ne spominjam se, če sem ponovil svoj poskus, da bi ji pokazal silfe, a nemara sem. Vztrajnost je del mojega značaja. Ponovno je zapadla v čudno stanje in ponovila svoje opazke, dodavši, 'Vse se tiče otroka.' In 'Vse Oziris.' Mislim, da sem moral biti vznemirjen vsled njene nepokorščine. Nemara sem zato invociral Tahutija, boga modrosti, verjetno po Libru Israuel, ki sem ga znal na pamet. Pravtako sem se moral podzavestno spraševati, če ni nemara nekaj v njenih opazkah, in sem hotel biti poučen. Moje poročilo pravi, 'Tahuti, zelo uspešno priklican, se naseli v naju.' A me to spravi v začudenje, kakor bi bilo do

neke mere 'naknadno vpisano' v duhu samozadovoljnosti, če ne arogance. Ne spominjam se nobenega učinka.

18. marec. Verjetno sem ponovil invokacijo. V poročilu piše, 'Odkril, da je čakalec bil Horus, ki sem ga užalil in ga moram poklicati.' 'Čakalec' (sc. waiter, lahko tudi strežnik; op.p.) se sliši porogljivo. Mislil sem, da je to čista nesramnost Ouarde, da daje neodvisne opazke. Hotel sem vendar, da bi videla silfe.

Toda nekaj me je moralo navdihniti. Kako je Ouarda vedela, da sem užalil Horusa? Mathersove (padlega liderja Zlate Zore; op.p.) težave so bile posledica njegove pretirane vdanosti Marsu, ki predstavlja eno plat Horusove osebnosti, in brez dvoma sem se nagibal k zmoti v nasprotno smer, zanemarjajoč, in čuteč odpor do, Marsa, kot personifikacijo neinteligentnega nasilja.

Toda, je bil njen bikovski pogled ost harpune? Njena omemba Horusa, mi je dala priložnost, da jo navzkrižno zaslišujem. 'Kako veš, da je Horus ta, ki ti vse to govori? Identificiraj ga!' (Ouarda je imela manj pojma o egiptologiji kot devetindevetdesetina kairskih turistov med stotimi.) Njeni odgovori so bili osupljivi. Možnost ugovora proti njej je znašala ena proti mnogo milijonov.

Pustil sem, da je nadaljevala. Poučila me je, kako naj priključem Horusa. Njeni napotki so bili z mojega stališča čisti nesmisel. Hotel sem, da jih popravi, a je odločno zavračala vsako spreminjanje. Obljubila je uspeh (karkoli naj bi že to pomenilo) v soboto ali nedeljo. Če sem imel še sploh neko aspiracijo, ki mi je ostala, je bilo to, da bi dosegel Samadhi (ki ga do tedaj se nisem doživel). Obljubila mi je, da naj bi ga dosegel. Strinjal sem se z njenimi napotki izrecno zato, da bi ji dokazal kako se nič ne zgodi, če porušiš vsa pravila.

Nekega dne pred 23. marcem je Ouarda identificirala določenega boga, s katerim je vzpostavila komunikacijo, na eni steli v muzeju Boulak, ki ga nikoli poprej ni obiskala. Ni šlo za običajno podobo Horusa, temveč za Ra-Hoor-Khuita. Brez dvoma sem bil zaprepaden vsled slučaja, da je razstavni artikel, neka povsem obskurna in nezanimiva stela, imel kataloško številko 666. Toda to sem smatral za čisti slučaj.

19. marec. Napisal sem ritual in izvedel invokacijo z malo uspeha. Nato sem jo opustil, ne toliko zaradi mojega skepticizma in njene nesmiselnosti, temveč prej zato, ker sem moral ritual izvesti pri odprtem oknu opoldne. Velela mi je naj poskusim še enkrat opolnoči.

20. marec. Invokacija je bila neverjetno uspešna. Sporočeno mi je bilo, da 'se ima za zgoditi Enakonočje Bogov'; to je, začela se bo nova era, jaz pa naj bi vzpostavil vezo med solarno-spiritualno silo in človeštvom.

Različni razmisleki so mi dali slutiti, da so Tajni Vodje Tretjega Reda (se pravi, Reda A. A. A., čigar Prvi in Drugi Red sta bila znana kot Red Zlate Zore ter Red Rdeče Vrtnice in Zlatega Križa) poslali poslanca, da bi mi dodelil položaj, ki ga je Mathers izgubil. Postavil sem pogoj, da moram doseči Samadhi, se pravi, da bi dosegel tako stopnjo iluminacije, brez katere bi bilo prevzetno, da grem v to avanturo.

21., 22. in 23. marec. Zdi se, da je prišlo do reakcije vsled uspeha prejšnjega dne. Fenomeni so zbledeli. Poskušal sem si razjasniti svoje stanje s starimi metodami in sem izvedel dolgotrajno Tarot divinacijo, ki se je izkazala za povsem brezplodno.

Od 23. marca do 7. aprila. Raziskal sem dejstva v zvezi s stelo in sem s pomočjo kuratorja Boulak muzeja prevedel hieroglife z nje v francoščino. Nato sem jih poetično parafraziral v angleščino. Ouarda mi je nato rekla, da naj vstopim v sobo, v kateri naj bi bilo delo opravljeno, točno opoldan 8., 9. in 10. aprila, in zapišem, kar bom slišal. Tako sem tudi storil. In v teh treh urah so bila napisana tri poglavja *Knjige Zakona*.

Zgornje poročilo je zgoščeno, kot se le da. Osmega aprila sem bil prepričan v pristnost komunikacije in sem ubogal poljubne ženine napotke precej zaupljivo. Vseeno sem ohranil svojo skeptično držo.

ZAHTEVA KNJIGE ZAKONA Z OZIROM NA RELIGIJO.
Pomembnost religije je za človeštvo najodločilnejša. Vzrok temu je dejstvo, da vsi ljudje zaznavajo, bolj ali manj, 'Prvo Plemenito Resnico' - da je trpljenje lastnost vsega živega; religija pa jim zagotavlja tolažbo vsled avtoritativnega zanikanja te resnice ali vsled obljube kompenzacije v drugih stanjih bivanja. To zagotovilo vključuje možnost vedenja, ki ima izvor drugje, kot pa v samostojnem raziskovanju narave preko čutov in razuma. Ona zato prej predpostavlja obstoj enega ali več preterhumanih inteligenc, ki so zmožne in voljne komunicirati, s posredovanjem določenih izbrancev, človeštvu resnico ali resnice, ki bi jih na drug način ne mogli spoznati. Religija upravičeno zahteva vero, saj čutna in umska evidenca ne more potrditi njenih postavk. Evidenca preroštva in čudežev je vredna zgolj v toliko, v kolikor kreditira človeka, preko katerega se je komunikacija dogodila. Ona ustanavlja, da on poseduje znanje in moč, ki

se razlikuje, ne le po stopnji in tipu, od znanja in sposobnosti, ki ju uživa ostalo človeštvo.

Zgodovina človeštva je prepolna religioznih učiteljev. Lahko jih razvrstimo v tri razrede.

1. Ljudje, kot sta bila Mojzes in Mohammed, so preprosto trdili, da so bili deležni komunikacije z Bogom. Svojo avtoriteto podprejo na različne načine, v glavnem z grožnjami in obljubami, ki jih zagotavlja taumaturgija; oni zanemarijajo vsako razumsko kritiko.

2. Ljudje, kot sta bila Blake in Boehme, so zatrjevali, da so vzpostavili neposredno komunikacijo z neuteleženimi inteligencami, ki jih lahko smatramo za osebne, ustvarjalne, vsemogočne, edinstvene ter istovetne z njimi samimi ali pač nekaj takega.

3. Učitelji, kot so bili Lao-Tze, Buda in najvišji Gnana-jogiji, so razglasili, da so dosegli superiorno modrost, razumevanje, znanje in moč, toda oni ne zahtevajo od ljudi, da bi sprejeli njihova stališča. Oni ostajajo bistveno skeptični. Svoj nauk utemeljujejo na svojih lastnih osebnih izkušnjah, posledično govoreč, da so ugotovili, kako izvajanje določenih dejanj ter izogibanje drugim dejanjem ustvari pogoje, ki so primerni za dosežek stanja, ki je njih same emancipiral. Modrejši kot so, manj so dogmatski. Oni vsekakor izoblikujejo svoje transcendentalne predstave o vesolju bolj ali manj jasno; oni lahko razložijo zlo kot privid, etc., toda srž njihove teorije je to, da je bil problem trpljenja napačno zastavljen, vsled površnih ali nepopolnih dejstev, ki nam jih izkustvo predloži skozi čute, ter da smo zmožni vsled odličnosti določenih treningov (od Asane do Obredne Magike) v nas samih razviti zmožnosti, ki so superiorne razumu ter imune na intelektualno kritiko, in vsled katerih sprovedbe lahko izvorni problem trpnosti zadovoljivo razrešimo.

Knjiga Zakona zatrjuje, da izpolnjuje nujne pogoje, ki zadoščajo vsem trem tipom iskalca.

Prvič, ona zatrjuje, da je dokument, ki ni le verbalno, temveč tudi dobesečno navdahnjen. Ne spreminjaj niti stila črk; kajti glej, o prerok, ti sam ne boš sprevidel vseh misterijev, ki se skrivajo v njih ... Ta knjiga bo prevedena v vse jezike: a vedno z originalom v pisavi Zveri; kajti v slučajni obliki črk ter njih položaju napram drugih: v tem so misteriji, ki jih nobena Zver ne bo predvidela. Naj niti ne poizkuša: nekdo bo prišel za njim, ne povem kdaj, ki bo odkril Ključ vsega tega.

Avtor trdi, da je poslanec Gospodarja Vesolja in da zato govori z absolutno avtoriteto.

Drugič, ona zatrjuje, da predstavlja transcendentalno resnico in da je presegla problem izraznosti take resnice v človeškem jeziku, s čimer dejansko doprinaša k iznajdbi novega načina komunikacije misli, ne le v novem jeziku, temveč v novi vrsti jezika; literarna in numerična šifra vključuje grško in hebrejsko Kabalo, najvišjo matematiko etc. Ona pravtako zatrjuje, da je izraz razsvetljenega duha, ki soobsega skrajne ideje, ki sestavljajo svet.

Tretjič, ona zatrjuje, da ponuja metodo, s katero lahko ljudje neodvisno prispejo do neposrednega zavedanja stvarnosti vsebine Knjige; in vstopijo v komunikacijo, neposredno ter na lastno pobudo in odgovornost, s take vrste inteligenco, ki jo je tudi informirala, ter razrešijo vse svoje osebne religiozne probleme.

Vobče, *Knjiga Zakona* zatrjuje, da odgovarja na vse možne religiozne probleme. Presune nas dejstvo, da jih je tako veliko izpostavljenih in posebej razrešenih na tako majnem prostoru. (Tj., v 220 verzih, na 66 pisemskih straneh; op.p.)

Vrnivši se k splošnem vprašanju religije, ni bil njen temeljni problem nikoli izrecno izpostavljen. Znano je, da so vse religije padle na svojem prvem izpitu. Ambicija religije je izpopolniti ter (po možnosti) preokreniti razumsko sklepanje na način neposredne komunikacije s strani neke inteligence, ki je superiornejša od kateregakoli utelešenega človeškega bitja. Mohammeda vprašam: 'Kako naj vem, da Koran ni skupek tvojih lastnih paberkov?'

Nepotrebno je odgovoriti, da je Koran tako sublimen, tako muzikalen, tako resničen, tako poln preroštev, ki jih je izpolnil čas in jih potrdilo tako mnoštvo čudežnih dogodkov, da ga Mohammed na noben način ni mogel napisati sam od sebe.

Avtor *Knjige Zakona* je predvidel in preprečil vse take težave tako, da je v tekst vključil iznajdbe, ki jih, ne le nisem mogel sam izumiti, temveč še mnogo let kasneje za kaj takega nisem imel niti mašinerije. Nekatere so se dejansko nanašale na dogodke, s katerimi jaz nisem imel nikakršnega stika, kaj šele da bi nanje mogel na kakršenkoli način vplivati.

Lahko rečemo, da je kljub vsemu lahko nekje v svetu obstajal nekdo, ki je posedoval zahtevane sposobnosti. Vendar lahko to zavrnamo z dejstvom, da so nekateri namigi do potankosti znani samo meni. Prisiljeni smo zaključiti, da je avtor *Knjige Zakona* inteligenca tako tuja kot tudi superiornejša v odnosu do mene samega, vendar seznanjena z

mojimi najintimnejšimi skrivnostmi; ter da je, kar je najvažnejše, neutelešena inteligenca.

Obstoj pristne religije prepostavlja neko neutelešeno inteligenco, bodisi da jo imenujemo Bog ali kakorkoli drugače. In to je točno to, česar nobena prejšnja religija nikoli ni znanstveno dokazala. In to je to, kar *Knjiga Zakona* dokazuje vsled notranje evidence, ki je povsem neodvisna od katerekoli moje trditve. Ta dokaz je očitno najpomembnejši korak v znanosti, ki je sploh lahko podvzet: odpira namreč povsem novo avenijo za znanost. Neizmerna superiornost te posebne inteligence, imenovane AIVAS, v odnosu do katerekoli druge, s katero je človeštvo kdaj zavestno komuniciralo, ni izkazana zgolj z naravo same Knjige, temveč z dejstvom njegovega popolnega dojemanja narave nujnih dokazov, vsled katerih je njegov obstoj, z vsemi okoliščinami tega obstoja, tudi demonstriran. Povrhu vsega je priskrbel tudi potreben dokaz.

ZAHTEVA KNJIGE ZAKONA PO ODPRETJU KOMUNIKACIJ Z BREZTELESNO INTELIGENCO. V zgornjem odstavku sem pokazal, da zgrešenost prejšnjih religij ni toliko posledica sovražnega nasprotovanja, kot prej njihovega lastnega pozitivnega defekta. Svojih zahtev niso dobro zastavile. Pravtako je bilo zgoraj pokazano, da *Knjiga Zakona* demonstrira primaren položaj religije na edini možen način. Edini možen argument, na drugi strani, pa je ta, da ni možna nobena komunikacija z breztelesno inteligenco, ker le-ta pač ne obstaja. To v resnici naredi *Knjigo Zakona* za skrajno pomembno. Ne obstaja namreč a priori vzrok za dvom v obstoj takih bitij. Že dolgo smo seznanjeni z mnogimi breztelesnimi silami. Posebno je bila znanost v zadnjih desetletjih v glavnem zaposlena z reakcijami, ne le stvari, ki jih s čuti ne moremo neposredno zaznati, temveč s silami, ki sploh ne posedujejo bitnosti v tradicionalnem pomenu besede.

Vendar običajni znanstveniki še vedno zanikajo obstoj elementalov Rožnokrižarjev, angelov Kabalistov, Nat, Pisak in Dev južne Azije ter Džinov Islama, z isto slepo mizozofijo kakor v viktorijskih časih. Očitno ne dojamejo tega, da je njihov položaj v zanikavanju obstoja zavesti, razen v zvezi z določenimi vrstami anatomske strukture, v bistvu istoveten s položajem najbolj omejenih geocentričnih in antropocentričnih evangeličanov.

Naša dejanja so nemara nedojemljiva rastlinam; one nam lahko upravičeno ugovarjajo, češ da smo neosveščeni. Naš edini vzrok za pripisovanje zavesti našim soljudem je ta, da nam enakost našega ustroja omogoča komunikacijo potom jezika, in kakor hitro iznajdemo tak jezik, s katerim lahko komuniciramo s čimerkoli, začenjamo uvidevati neko zavestnost.

Potemtakem ne vidim nobene ovire temu, da stopim naprej in pozitivno zatrdim, da sem otvoril komunikacijo z eno takih inteligenc; ali prej, da sem bil z njene strani izbran, da sprejemem prvo sporočilo od neke neobičajne vrste bitij.

ZGODOVINSKA PREDSTAVA, NA KATERI TEMELJI KNJIGA ZAKONA. Kakor *Knjiga Zakona* pomirja neosebno in neskončno tolmačenje kozmosa z egocentričnim in praktičnim glediščem, tako tudi naredi, da 'neskončen prostor' spregovori v jeziku neke boginje ter razpravlja o detaljih jedenja in pitja:

Bodite zatorej ljubeznivi: oblačite se vsi v fina oblačila; jejte bogato hrano in pijte sladka vina ter vina, ki se penijo! Pravtako, privoščite si izpolnitev ter pobudo ljubezni, kakor vas je volja, kadar, kjer in s komer vas je volja! Toda vedno do mene.

Emancipacija človeštva spram vseh možnih omejitev je eden glavnih predpisov Knjige.

Ne zavezuje se ničemur! Naj nihče izmed vas ne dela razlika med neko stvarjo in katerokoli drugo stvarjo; kajti to prinaša bolečino.

Ona pomirja kozmološke predstave, ki presegajo čas in prostor, s konvencionalnim, zgodovinskim glediščem. Na prvem mestu razglaša brezpogojno resnico, toda na drugem pazljivo zatrdi, da 'Magikalna Formula' (ali sistem principov), na kateri temelji praktični del knjige, ni absolutna resnica, temveč relativna glede na zemeljski čas razodetja. (V velik prid Knjigi je dejstvo, da si ne domišlja, da lahko razreši vse praktične probleme človeštva enkrat za vselej. Zadovolji se s tem, da nakaže neko stanje v njegovi evoluciji.)

Knjiga Zakona predpostavlja obstoj nekega telesa posvečencev, ki so zapriseženi, da bdijo nad blaginjo človeštva ter sporočajo svojo lastno modrost, malo po malo in po meri človekove zmožnosti, da jo sprejme.

Posvečenec se dobro zaveda, da bodo njegov poduk napačno razlagali vsled zlohotnosti, nepoštenosti in neumnosti; in ker ni vsemogočen, se mora sprijazniti s sprevačanjem njegovih napotkov. To

je del igre. *Liber I vel Magi* pove Magu (tu označenemu kot posvečencu, ki mu je naloženo, da človeštvu sporoči neko novo resnico), kaj lahko pričakuje.

Mnogo je magikalnih učiteljev, toda v zapisani zgodovini obstaja komaj kakšen ducat Magov, v tehničnem pomenu besede. Spoznamo jih po tem, da lahko njihovo sporočilo izrazimo z eno samo besedo, ki mora biti taka, da prevrne vsa obstoječa prepričanja in zakonike. Za primer lahko vzamemo Besedo Bude - Anatta (odsotnost atmana ali duše ali Boga), ki je posekala korenino hinduistične kozmologije, teologije in psihologije, ter mimogrede razbila temelj kastnega sistema; in vsekakor vso priznano moralo. Mohammed, spet, je z eno samo besedo Allah, isto storil politeizmu, ki je bil očitno poganski ali zamaskiran kot krščanski, v svojem obdobju.

Enako Aivas, izgovarjajoč besedo Telema (z vsemi njenimi implikacijami), popolnoma uniči formulo Umirajočega Boga. Telema ne vključuje le nove religije, temveč tudi novo kozmologijo, novo filozofijo, novo etiko. Ona povezuje nepovezana odkritja znanosti, od fizike do psihologije, v koherenten sistem. Njen horizont je tako širok, da je nemogoče celo samo namigniti na univerzalnost njenih aplikacij. Vendar celotno moje delo, od trenutka njene izgovorjave, razjasni nek stadij njene zmožnosti, zgodba mojega življenja pa obenem ni nič več kot le zapis mojih reakcij nanjo.

Če na kratko rekapituliram zgodovinsko bazo *Knjige Zakona*, naj povem, da evolucija (znotraj človeškega spomina) prikazuje tri velike korake: 1. čaščenje Matere, ko je bilo veselje zaznavano kot preprosto hranjenje neposredno od nje; 2. čaščenje Očeta, ko je bilo veselje razumljeno kot katastrofično; 3. čaščenje Otroka, ko začenjamo zaznavati dogodke kot neprestano rast, v kateri so udeleženi elementi obeh prejšnjih načinov.

Egipčanska teologija je predvidevala to napredovanje človeštva, simbolizirajoč ga s triado Izide, Ozirisa in Horusa. Neofitov obred Zlate Zore me je pripravil na Novi Eon; kajti ob Enakonočju je oficir, ki je predstavljal Horusa na Zahodu, zavzel prestol Ozirisa na Vzhodu.

Knjiga Zakona skrbno naznači naravo formule, vsebovane v trditvi, da je predsedujoči oficir templja (zemlje) Horus, Kronano in Zmagovito Dete. Pravtako nam egiptologija in psihologija pomagata razumeti, kaj to vključuje in kakšne posledice lahko pričakujemo v svetu mišljenja in delovanja.

Horus je maščeval svojega očeta Ozirisa. Mi vemo, da sonce (v resnici vsak element narave) ne umira.

Otrok ni le simbol rasti, temveč tudi popolne moralne neodvisnosti in nedolžnosti. Torej lahko pričakujemo, da bo Novi Eon osvobodil človeštvo pretveze altruizma, njegove obsedenosti s strahom ter njegove zavesti krivde. In ne bo se zavedal smisla svojega lastnega obstajanja. Ne bo ga mogoče prisiliti, da bi se podvrgel nedoumljivim standardom; trpel bo krče prehodnih strasti; nesmiselno bo občutljiv za bolečino in bo trpel nesmiseln teror; on bo povsem brez vesti, krut, nemočen, dovzeten in podvzeten, ne da bi vedel zakaj; nesposoben bo razumnosti, a se bo obenem intuitivno zavedal resnice. Lahko bi nadaljeval v neskončnost z naštevanjem značilnosti otroške psihologije, a lahko bralec to stori sam zase, ob čemer ga bo vsaka ideja, ki jo bo uvidel kot značilno za otroke, osupnila kot nanašajaoča se na dogodke zgodovine od leta 1904 e.v. naprej, od Prve Svetovne Vojne do Prohibicije. In če ima količkaj zmožnosti razumevanja jezika simbolov, ga bo osupnila primernost in točnost povzetka duha Novega Eona, kakor ga podaja *Knjiga Zakona*.

Izpostaviti moram dejstvo, da je vladavina Kronanega in Zmagovitega Otroka omejena s strani same *Knjige Zakona*. Ona nas pouči, da bo Horusovo nasledila vladavina Thmais, Z-dvojno-palico-oborožene(ga); on(a) bo kandidata privedla do popolne posvetitve, in čeravno malo vemo o nje(govi) naravi, vemo vsaj to, da se imenuje pravičnost. (Oklepaji zavoljo ne-seksizma so prevajalčevi, J. T.; hvala za razumevanje!)

ETIKA KNJIGE ZAKONA. Vsaka kozmografija vključuje neke vrste etično teorijo. Prejšnjega, Eon Ozirisa, je nasledil zdajšnji Eon Horsa. Magikalna Formula Eona torej ne bo več formula Umirajočega Boga, temveč Kronanega in Zmagovitega Otroka, v skladu s čemer se mora človeštvo tudi ravnati. 'Pravično' dejanje lahko definiramo kot tisto, ki izpolnjuje obstoječo Magikalno Formulo. Motivi, ki so veljali v Eonu Ozirisa, so danes čisto praznoverje. Kaj so bili ti motivi in na čem so temeljili? Stara predstava je bila, da se človek rodi, in nato živi, da bi končno umrl; večno življenje je bilo treba zadobiti z magičnim dejanjem, točno tako, kakor sonce, ki ga je svečenik vsako jutro znova obujal v življenje.

Ni potrebno razvijati etike Teleme v detajlih, kajti vse po absolutni logiki izvre iz enega edinega principa, 'Delaj po svoji volji in to naj ti

bo ves Zakon.' Ali, povedano drugače, 'Nobenega zakona ni iznad Delaj po svoji volji.' In, 'Nobene druge pravice nimaš, razen te, da izvršuješ svojo voljo.' Ta formula sama neizbežno izvira iz koncepta individuuma, orisanega zgoraj. 'Greh pomeni Utesnjevanje.' 'Lažna je ta neumnost zoper sebe.' Gre za teorijo, da ima vsak moški in vsaka ženska vsak svoje dokončne lastnosti, katerih težnja, z ozirom na njegove odnose do okolice, v vsakem primeru naznačuje primeren tok delovanja. Slediti temu toku delovanja pomeni izvrševati svojo resnično voljo. 'Delaj to in ti nihče ne bo oporekal.'

Fizična vzporednica še vedno zdrži. V galaksiji ima vsaka zvezda svojo lastno važnost in področje, obseg, značilnost in smer, in nebesna harmonija je najbolje vzdrževana, da se vsaka drži svojega lastnega posla. Nič ni bolj subverzivnega za to harmonijo, kot to, če se neko število zvezd podvrže nekemu uniformiranemu standardu obnašanja ter teži k istemu cilju, z istim korakom itd. Že ena sama zvezda, ki zavrača izvrševanje svoje lastne volje, zavirajoč se na kakršenkoli način, bi nemudoma proizvedla zmedo.

Mi imamo sentimentalno idejo o samožrtvovanju, katero ljudstvo najbolj ceni in v bistvu predstavlja popularno krščanstvo. Gre za žrtvovanje močnega slabotnemu. To je povsem v nasprotju s principi evolucije. Vsaka nacija, ki to sistematično počne na dovolj široki skali, preprosto uniči samo sebe. Žrtvovanje je zaman; slabotni ni niti rešen. Vzemimo v obzir dejanje Zanonija (v Bulwer-Lyttonovem istoimenskem romanu - op.p.), ki odide na morišče rešit svojo neumno ženo. Gesta je veličastna in dokazuje njegovo lastno največjo hrabrost in moralno moč; toda če bi vsakdo deloval po istem principu, bi se rod spridil in izginil.

Tu obstaja konflikt med privatno ter javno moralo. Mi naj ne bi ščitili slabotnih in izprijenih vsled posledic njihove inferiornosti. S tem bi vzdrževali elemente razkroja v naši lastni socialni združbi. Mi naj bi raje pomagali naravi s tem, da vsakega prišleka podvržemo najstrožjim testom njegove sposobnosti poslovanja z okolico. Človeški rod se razvija po svoji veličini in inteligenci tako dolgo, kolikor dolgo posameznikova zmožnost dosega sigurnost, tako da najmočnejši in najpametnejši lahko reproducirajo svojo vrsto v najboljših pogojih. Toda ko sigurnost postane splošna vsled delovanja altruizma, potem so najbolj degenerirani ljudje pogosto proizvod najmočnejših.

Knjiga Zakona smatra usmiljenje za priskutno. Vzrok temu je delno naznačen zgoraj. Toda nadalje, pomilovanje drugega je njegovo

sramotenje. On je pravtako zvezda, 'ena, individualna in večna'. Knjiga ne preklinja bojevanja - 'Če je nekdo Kralj, ga ne moreš raniti.'

Mnogo etičnih nalogov v Knjigi je revolucionarnega značaja, a so vsi posebni primeri splošnega napotka, da naj uresničimo svoje lastno absolutno Božanstvo ter delujemo plemenito, kar naj bi iz tega znanja tudi izhajalo. Dejansko je vsa sprijenost posledica zmote nedelanja tega. Na primer: zmota je vedno posledica strahu v taki ali drugačni obliki.

Glede tega, kar se običajno smatra za prestop ek napram morale, so nezaželeni rezultati, ki smo jim velikokrat priča, posledica taiste zmote. Močni in uspešni ljudje se vedno celovito izjavljajo, in če so dovolj močni, to ne prinaša nobene škode, tako njim samim, kot tudi ne ostalim. Ko pa že, je to skoraj vedno rezultat umetne situacije, ki jo ustvarijo ljudje, ki se, ne imevši svojega lastnega posla, vedno mešajo v posle drugih. Za primer lahko vzamemo Sira Charlesa Dilkeja in Charlesa Stewarta Parnella. Sploh se ni niti najmanj tikalo nikogar izven zanemarljivo majhnega kroga njihovih znancev, kaj sta onadva počela v svojem privatnem življenju, toda Anglija je izgubila svojega neizvrstnejšega zunanjega ministra in Irska svojega največjega voditelja, ker se je odkrilo, da sta počela natančno tisto, kar počne praktično vsakdo njunega stanu.

Ponovno glede osebnega ljubosumja in nenadziranih strasti, mar ni odveč reči, da devet desetin socialne mizerije, ki ni posledica revščine, izvira iz teh halucinacij? *Knjiga Zakona* dokončno pomete z njimi. 'Ne sme biti lastnine v človeškem mesu.' (To ni citat iz Knjige Zakona, nemara iz Biblije. Op.p.) Nihče nima pravice govoriti, kaj naj bi ali naj ne bi nekdo drug počel s svojim telesom. Ustanovivši ta princip absolutnega spoštovanja do drugih, bi se celotna mora spolnosti razblinila. Izsiljevanje in prostitucija bi avtomatično izgubili svoj raison d'etre. Kvarni vpliv hipokrizije bi se zlomil kakor gnil trs. Izkoriščanje 'ženskega dela, podcenjenega s prostitucijo' (kakor pravi Bernard Shaw) bi postalo nemogoče." (Konec citata iz *Izpovedi*, pogl. 49.)

PREDAVANJE O FILOZOFIJI MAGIKE

(Op.ed.: Ta sinopsis iz leta 1932 e.v. je poslužil Crowleyu za uspešno predavanje v knjigarni gospe Christine Foyle, kjer ga je poslušalo petsto povabljenih intelektualcev.)

OBŽALUJEM, če nisem tako lahkomišeln, kakor bi se pričakovalo vsled nujnosti prilike, toda Magika je zelo resna tema in imam zelo resno sporočilo za vas. Običajno se zelo malo razume, kaj Magika je. V mislih nekaterih se povezuje s čaranjem. V mislih drugih se povezuje s šarlatanstvom. Želim vam povedati, da je bila Magika od najzgodnejših obdobj človeštva izročilo modrecev. Želim vam povedati, da se esencialno učenje magikov nanaša na človekovo mesto v vesolju, in to je podano v *Knjigi Zakona*, namreč, "Vsak moški in vsaka ženska je zvezda." Kaj je zvezda? Filozofi so se vedno strinjali o eni stvari – to je dejstvo, da moramo Vesolje, če ga hočemo sploh dojemati, smatrati za enovitega in homogenega. Torej lahko razumete stališče mistika, ki pravi, da je vsakdo izmed nas ud Božjega telesa. Lahko razumete, kar piše v Bibliji, da "so vaša telesa svetišča Svetega Duha." To so postulati, na katerih temelji splošna teorija Magike.

Zakaj mora tako biti? Nedvomno se vsi strinjamo, da se vse, kar se dogodi, v določenem filozofskem smislu, dogodi po neki nujnosti. Poglejmo avanturo enega kisikovega atoma. Ta atom kisika se v sebi ne razlikuje od nekega drugega kisikovega atoma. Predvsem, on je istoveten z drugimi v enakem smislu, kakor smo mi vsi istovetni. Vprašanje je – čemu se to stanje spreminja? Čemu upadanje od absolutnega na materialno? In odgovor se nahaja v predpostavki, da je atom kisika samoosveščen in se začne zavedati te možnosti zgolj z vstopom v kombinacijo z drugimi atomi. Nič v nastajanju te kombinacije ne more uničiti kisika. Kisik bo ostal kisik in se lahko izvele kot kisik, toda v procesu kombiniranja pridobi izkustvo; magijska teorija Vesolja pa je, da smo mi vsi prišli do delne zvezde ali planeta, na katerem slučajno živimo, z namenom pridobivanja tega izkustva. Vsi gredo skozi faze v

tej skušnji. Neke od teh faz so prijetne in druge prej neprijetne, toda to so vse nujne faze, če hočemo do popolnosti dojeti sami sebe.

To je pomiritev med svobodno voljo in usodo v magijski teoriji. Res je, kakor so nam povedali deterministi, da so naša dejanja vsa avtomatična – da nismo sposobni misliti izvornih misli niti izvesti izvornih in voljnih dejanj nič bolj kot vsak drug delček mašinerije. To je učenje materialistov. In mi pravimo, “Dobro, zelo dobro, toda kdo je iznašel mašinerijo?” In odgovor se glasi, “Mi sami. Vsak izmed nas.”

Nahajamo se sredi svetovne krize. To je zelo dobra svetovna kriza – boljša od vseh drugih, ki smo jih imeli prej, in ni živega človeka, ki bi imel dovolj kolosalen razum, da bi lahko zagrabil vsaj probleme, s katerimi se danes sooča svet. Iz te zagate vodita dve poti. Lahko konzultiramo superiornjšo inteligenco, kakor nas v tem lahko pouči Magika, ali pa sami razvijemo svoj lasten um, kajti ta poseduje zmožnost, ki je superiornjša od razuma, tako kakor je razum superiornjši od čustev.

Vse magijske operacije zahtevajo zelo izčrpne treninge, takšne ali drugačne vrste, vendar po moje je edini izhod ta, da moramo za obvarovanje planeta zaposliti ljudi, ki so več kot le ljudje. Vrniti se moramo nazaj v čase prerokov, ali pa če sami postanemo preroki. In na svetovne probleme moramo gledati s stališča, ki je povsem drugačno od našega dandanašnjega gledanja.

ZNANSTVENA REŠITEV PROBLEMA VLADANJA

(Op.ed.: Ta esej oz. komentar je bil prvič objavljen leta 1937 e.v. kot “strogo privaten in zaupen” O.T.O. pamflet. Crowley se je pod njega podpisal kot “Grof de Fenix”).

TEOREM.

Znanstvena rešitev problema Vladanja je podana v Libru *AL* vel Legis, *Knjigi Zakona*. Ta Zakon izpodrinja vse doslej aktualne empirične teorije.

CITAT.

PRVO POGLAVJE.

3. Vsak moški in vsaka ženska je zvezda.

Moji služabniki naj bodo maloštevilni & tajni: in naj vladajo množtvu & znanemu.

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Greh pomeni Omejevanje.

Ti nimaš nobene pravice, razen te, da izvršuješ svojo voljo.

Delaj to in ti nihče ne bo oporekal.

Za čisto voljo, nepomirjeno s smotrom, osvobojeno sle po rezultatu, je vsaka pot popolna.

Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

DRUGO POGLAVJE.

19. Mar naj Bog prebiva v psu? Ne! Temveč najvzvišenejši so naši. Oni se bodo veselili, naši izbranci; kdor obžaluje, ni naš.

20. Lepota in moč, poskočni smeh in slastno koprnjenje, sila in ogenj, so naši.

Da! Ne menite se za spremembo: bodite taki, kakršni ste, & ne drugačni. Zatorej naj bodo kralji zemlje za vedno Kralji: sužnji naj služijo.

TRETJE POGLAVJE.

4. Izberite si otok!

5. Ojačajte ga!

6. Pognojite ga z vojno mašinerijo!

7. Jaz vam bom dal bojni stroj.

8. Z njim udarite po ljudstvih; in se vam ne bo nihče zoperstavljaj.

Toda ostri in ponosni, kraljevski in vzvišeni; vi ste si bratje!

Kot bratje se borite!

Ne obstaja zakon iznad Delaj po svoji volji.

DEMONSTRACIJA.

1. *Običajen volilec je neumen.* On verjame, kar bere v časopisih, hrani svojo domišljijo in tolaži svoje represije v kinu, ter upa, da bo svojo sužnost prekinil na nogometnih igriščih, z nagradnimi igrami in loterijo.

Neveden je, kakor je neveden neizobražen kmet: ni zmožen samostojnega mišljenja. On je podvržen paniki.

Vendar ima možnost glasovanja.

2. Ljudje na oblasti lahko vladajo samo tako, da ga poganjajo v vojne, računajoč na njegove strahove in predsodke, dokler se ne sprijazni z represivno zakonodajo proti njegovim očitnim interesom, računajoč na njegovo ničevost, dokler ne postane popolnoma slep za svojo lastno bedo in tlačanstvo.

Alternativen način je odkrito zatiranje. Skratka, *vladamo z mešanico laganja in ustrahovanja.*

3. To obupno zatekanje k arhaičnim orožjem je nasledstvo hipokrizije. *Teorije Božanske Pravice, aristokratska superiornost, moralni red Narave, to je danes vse en razpočen blef.* Celo tisti med nami, ki verjamemo v nadnaravno odobritev svojih privilegijev, da lahko nahrulimo in okrademo ljudi, si nič več ne umišljamo, da naše žrtve z nami delijo naše prežitke.

4. Celo diktatorji razumejo to. Mussolini je poskušal uvesti prikazen Antičnega Rima s šopirjenjem na odru v podobi Julija Cezarja; Hitler je izumil kolobocijo nesmisla o Nordijcih in Arijcih; nihče si ne umišlja, da verjame v oboje, razen potem "volje za vero".

In pretveza se vsepovsod vidno podira. Niti je ne moremo obujevati s krčem lažne dejavnosti, kakor se še vedno občasno dogaja z mrtvimi krstačami praznoverja.

5. Obstaja samo eno upanje na združitev ljudi pod inteligentnim vodstvom; ker obstaja samo ena stvar, v katero vsakdo zares verjame. Se pravi, verjame na tak način, da vsako dejanje v vsakdanjem življenju avtomatično temelji na principih te vere.

(To velja praktično za vsakega človeka, kakršnekoli rase, kaste ali prepričanja.) *Ta univerzalno sprejet temelj obnašanja je Znanost.*

6. *Znanost je dosegla to pozicijo, ker se ne izogiba svojih resnic demonstrirati vsakemu zvedavemu prišleku.* (Ta del vsak tako dobro razume, da vsi “lažni preroki” – Spiritualizem, Krščanska Znanost, etnološki prismojenci, preprodajalci skrivnosti Velike Piramide in vse ostale sleparije – vsi se pretvarjajo, da se prizivajo na evidenco, ne na avtoriteto, kakor so se Kralji in Cerkve.)

Problem Vladanja je torej v tem, da najdemo znanstveno formulo z etično aplikacijo. Ta formula mora biti strogo prikladna za vse normalne ljudi brez nanašanja na individualne vrline kogarkoli izmed njih.

7. Formula je podana z Zakonom Teleme. “Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.”

Ta zapoved, v nekem smislu neskončno elastična, saj ne specifizira nobenega delnega cilja volje, kakor bi si želeli, je vendar neskončno stroga, v čemer zavezuje vsakogar, da natančno izpolni smoter, za katerega je usposobljen vsled nasledstva, okolja, izkušnje in samorazvoja.

Formula je tako tudi biološko nedotakljiva, kakor tudi prikladna, etično za vsakega posameznika in politično za Državo.

8. Naj to formulo sprejme vsaka vlada. Eksperti bodo takoj določeni, ko se pojavi potreba, za izdelavo detajlov Resnične Volje vsakega posameznika, in celo vsake združbe, socialne ali komercialne, sodstvo pa bo določilo nepristranost v primeru navidezno konfliktnih zahtev. (Taki primeri bodo postali vse redkejši, ko bo enkrat dosežena poravnava.) Vsi prizivi na precedens in avtoriteto, suhe veje Drevesa Življenja, bodo ukinjeni, in striktno znanstveni standardi bodo edina merila, po katerih bo izvršna oblast odredjala ljudem. Absolutno pravilo države mora biti funkcija absolutne svobode vsake posamezne volje.

ELEUZIS

(Op. ed.: Ta zgodnji poskus eseja je Crowley napisal kot “Epilog in Posvetitev” svojih *Zbranih del* v treh zvezkih leta 1906 e.v..)

ISTI, ki so najbolj domačni z duhom fair playa, ki prežema naše slavne javne šole, ne bodo imeli težav, opazujoč, v enem temočnem kotu, divjaški napad Jonesa minorja na Robinsona minimusa, s sklepanjem, da je prvi zgolj obšel “vražje dobro skrivališče”, ki mu ga je Smith major tako dolgo obljubljal, čigar odločilni dejavnik je bil Smithov poraz s strani Browna Maximusa v boju za kapelo, po Brownovem pogovoru z Ravnateljem. Večina med nami se zaveda, da so si vladni ministri, škofje in dekani slični med seboj v pomembni malenkosti, namreč, da so vsi še vedno šolarji, ki se razlikujejo zgolj po površnostih, kot so maža, milo, kar jih, enega bolj, drugega manj, izsušuje; tako se bodo vsi na splošno strinjali z menoj, če na začetku tega spisa pripomnim, da je krščanstvo, kakor dolgo je cvetelo, rado vsrkavalo poganstvo in ga ni nikoli napadalo, dokler niso njegovo lastno življenje zadušile Pavlove herezije.

Minilo je nekaj časa in so zatrli Manesa in Cerintusa; zgodovina se ponavlja, dokler samo sebe ne pozna že na pamet; končno, dan današnji se nekaj najemniških parazitov razkrajajoče vere – obenem izvor in proizvod tega razkrajanja – poskuša okoristiti z “grškim gibanjem” ali “novopoganskim preporodom” v jalovem upanju, da bi obrnili javno pozornost stran od falange racionalizma – ki ga je izdajalsko pripustil Luther in ki zdaj prestoluje, kronan in nepremagljiv v sami trdnjavi vere – na njihovo lastno nesramno laž, češ da je bilo poganstvo vera, katere moto je bil “Carpe diem”, in katere metode so bile pitje, ples in umori v ateljejih. Zakaj bi bil Prokopij čistejši od Petronija? Celo Julijan lahko spodbija take reči; toda, naj mi za večno počivamo v zanikavanju? Ne: Robinson minimus ipse bo skrenil, in pravi čas je, da se znanosti da priložnost pomeriti se napram mase. Ne bom se zadovoljil s tem, da izročim zagovornikom krščanstva laž neposredno, temveč bom nadaljeval s prepričevanjem v taisti materializmu, ki se ga tako otepajo. Skratka, danes je krščanstvo brezverstvo materialistov, ali, če hočete,

senzualistov; dočim lahko v poganstvu najdemo izraz tiste večno vznemirjajoče ljubezni – ne, nujnosti! – do Onostranstva, ki muči in lepša tiste med nami, ki smo pesniki.

Panta kathara tois katharois (gr. Čistim je vse čisto. Op.p.) – in, medtem ko ni logične neskladnosti med navidezno čisto dogmo o Brezmadežnem Spočetju in grozovito surovostjo R. P. Sancheza v njegovem spisu *De Matrimonio*, Lib. ii. Cap. xxi., “Utium Virgo Maria semen emiserit in copulatione cum Spiritu Sancto,” v kolikor razumemo zgodovinsko inkarnacijo: dovršitev tiste polovice Velikega Dela, ki ga označuje mistični aforizem “Solve!” omogoči adeptu na tej stopnji videti, nič drugega kot čisti simbol in sveti nasvet v nič bolj surovih legendah Grkov. To ni stvar izbire: razum nam prepoveduje jemati ljubimko Laboda v njeni literarni smešnosti in obscenosti; toda, po drugi strani, nam škofi ne dopuščajo pripisovati čiste razlage natančno enaki zgodbi o Golobu.

Tako daleč sem, pravzares, od naskakovanja krščanskega simbolizma kot takega, da sem povsem nared dopuščati, da je, čeravno ali prej, ker je najnižji, najboljši. Večina drugih, posebno hinduističen in budističen, se izgublja v metafizičnih spekulacijah, primernih zgolj dovršenim Adeptom.

Rožnokrižarji se ukvarjajo z Naslednjim Korakom, zase in za svoje učence; njih se nič bolj ne tiče debata o Nirvani, kot učiteljev, ki “vcepljajo doktrino enklitike $\Delta\eta$ ” otroški pameti, ki se boleče spoprijema s sklanjanjem samostalnika Νεανίας (gr. Mladenič; op.p.). Celo ortodoksne krščanske pisce lahko čitamo s pridom (taka je namreč oživljajoča moč našega Eliksirja), če iščemo bistvo Prve Materije Dela; in lahko bi priporočili mnogo takih piscev, posebej Sv. Ignacija in celo racionalista Mansela ter Newmana, če bi se raje osredotočali na duhovno resnico, namesto da bi vztrajali na resnici stvari, predmetnih in zatorej brezpredmetnih, ki jih zgolj dotik učiteljeve palice sesuje v nizkotni prah, iz katerega rastejo njihovi s krvjo omadeževani stolpi.

Kdorkoli je bil že križan s Kristom, se lahko zgolj smeji dokazovanju, da Krist ni bil nikoli križan. Zgodovinarji ne razumejo ničesar, kar imamo v mislih, bodisi s Kristom, bodisi s križanjem, in so tako povsem nekompetentni, da bi kritizirali naše stališče. Po drugi strani pa smo, seveda, enako slabo situirani, da bi jih spreobračali; toda potem si tega sploh ne želimo; sploh pa ne na isti način kot oni. Puščamo jih

same. Kdor ima ušesa, da sliši, naj sliši! In prva, kakor tudi poslednja skušnja ter nagrada Adepta sta vsebovani v maksimi "Molči!"

Med Cerkvijo in svetom ni možen noben stik: Pavel je začel rušiti krščanstvo, Konstantin pa je njegovo delo dokončal. Cerkev, ki začenja povnanjati, je že tako ali drugače izgubljena. Nadzirati etiko države pomeni sprejeti etiko države: in prva dolžnost države je v tem primeru ta, da izobči religijo boga tekmeča. Zdi se, da se mi Angleži (in Evropejci; op.p.) vrtimo ravno v tem krogu, ko nam preti na novo prignana svoboda Cerkve (nekakšna desekularizacija; op.p.).

Ko bi le uničenje bilo dovolj dokončno in bi se vsa Anglija (Evropa; op.p.) obrnila k ateizmu, potem bi morda našli tu in tam kakšnega kristjana. Kakor dolgo "cerkev" pomeni zgradbo, ali skupnost, ali celo, da pomeni karkoli navadnemu človeku razumljivega, tako dolgo bo Krist zavržen in Farizej vrhovni.

In materializem, ki je vedno bil prekletstvo krščanstva (njegova obča kletev; op.p.), je bil nedvomno delno posledica dejstva, da so bili zgodnji verniki reveži. Bogataša ne moremo podkupiti z ribami in hlebci kruha: samo prenažrti hrepenijo po Preprostem Življenju. Res je, Krist je z obljubo Postov in Mučeništev podkupil svet, ki je bil poln Augustovskih glorijs; toda revni so bili v veliki večini in so hlastali po vseh surovih užitkih in dobičkih, ki so jih bili bogati do smrti naveličani. Nadalje, asketskost vsled preobilja je lažna strast, ki traja samo do tedaj, ko je dosežena zdrava lakota; tako je sprememba pomenila celotno korupcijo in to brez možnosti odkupa. Če bi v Rimu tedaj živelo pet pravičnih mož, en Kato, en Brutus, en Curtius, en Scipio in en Julian, se ne bi zgodilo nič; a bil je samo zadnji, pa še ta prepozen. Brez dvoma, Maximus, njegov učitelj, je bil presvet adept, da bi se vpletal v posvetne zadeve; in nemara edini, ki je prešel v višje sfere delovanja: takšna spekulacija je prazna in predrzna; toda svet je bil porušen, kakor ni bil še nikoli prej po uničenju Atlantide, vendar trdno verjamem, da bodo moji bralci šli z menoj vstric, ko zatrdim tako ponosno vero v moč srca, čigar integriteta je neizpodbitna, očiščenega vsakega zlodejstva, in ki ga polagam na tla kot pozitivno izjavo, da je zgolj v razkroju mentalne in moralne možatosti Rima, in na noben drug način, lahko našla trdna tla anarhija in suženjska lakomnost Pavlove Vere. Ta vera ni bila neko novo mladostno gibanje, ki bi pometlo z dekadenco: to je bila sila izprijenosti: sila, ki v sebi ni vsebovala niti enega zdravilnega zametka napredka. Celo Islam, ki ga tako pogosto obtožujejo materializma, je proizvedel, v trenutku in

posledično, prepород učenosti, množico algebraistov, astronomov, filozofov, katerih imena so še vedno spoštovana: a v ovčji ogradi, od Kristove smrti do renesanse – čisto poganškega gibanja – ne slišimo več ničesar o umetnosti, literaturi, niti filozofiji. Slišimo pa vsekakor – dobro, kaj ima Gibbon za povedati.

Gotovo obstaja pozitivna plat vsega tega; strinjamo se, da so morali biti Pogani spiritualnejši od svojih naslednikov, če že ne zaradi drugega, potem vsaj zaradi tega, ker so se odkrito norčevali iz svoje mitologije, brez da bi niti najmanj opuščali izvajanje svojih ritualov, dočim se kristjani krčevito oklepajo irelevantnih zgodovinskih potvorb, kot bi bile skrajno važne resnice. Toda upravičeno – ne, nujno! – raziskujemo kako je to mogoče in čemu to? To, kar smo odkrili, nas zavezuje, da sprašujemo naprej. (...) Vrnimo se na izrečeno frazo: “Cerkev, ki povnanja, je že izgubljena.” Po tej hipotezi se je propad Poganstva dovršil vsled samega zunanjega in vidnega znaka njegove notranje in duhovne privlačnosti, graditve masivnih templjev Bogovom v stilu in na način, ki mu v zgodovini ne najdemo vzporednice. Sigurnost je glavni sovražnik smrtnikov; pravtako je popolnost uravnotežene moči, ki je omogočila Hwang-szeju, da je prisilil svoje sovražnike zgraditi Veliki Zid, bila znamenje bližajočega propada njegove dinastije in rodu – resnično grozovito “Pisanje na Zidu.” Konec dneвов Devetih Modrecev; konec modrostim Lao Tana na njegovi temni kravi; konec ustvarjanju klasikov zgodovine in odam ter etikam, pa Shu Kingu in Shih Kingu, in Li-Kiju ter misterioznim glorijam svetega Ji Kinga samega! Civilizacija, dekadenca, in izprijenost. Veliki Zid še vedno brani Kitajsko pred barbari: to je zid, ki ga je Kristova cerkev postavila proti znanosti in filozofiji, in še danes stojijo njegove ruševine, četudi odete v strašne plamene Pekla. To je zakon življenja, ta cikel; dekadenca je popolnost, in popolno dušo prevzemajo nedra Neftide, tako da temu nekaj časa sledijo posvetne laži. Zaradi neuvidevanja iz zemlje stalno dvigajočega se dima kadila, so pesimistične filozofije spočele veliko temeljno napako: zato, in zaradi dvoma v samo bistvo problema, v naravo zakonov drugih svetov ter možnosti individualnega duha ob tem. Priznaj, o subtilni avtor, da si tudi ti sam sedaj v isti pasti! Svojevoljno, dragi bralec; ti spodrsrljaji se dogodijo tedaj, ko, čeprav tega ne moremo dokazati drugim, vemo. Tudi ti boš zvedel, in potem vprašal – kako? Nakar se povrnemo našemu predmetu, kakor sanjač lahko zabldi skozi

neštete more, da bi se potem znašel na robu prepada, padel in se zbudil v svoji postelji.

Prisluhni modrosti! je Gospod odgovoril Jobu iz vrtinca.

Človek je domala zavezan združitvi z Bogom, ko mu On odpihne klobuk, ga premoči do kože in zapiska skozi kosti ter na smrt prestraši z gromsko strelo, in tako naprej. Ko pridobi čas za premislek, on misli ravno to. V cerkvi je vse preveč očitno delo človeka: v stvareh človekovega udobja so človekovi izumi tako očitno superiornejši Božjim: tako da potem primerjamo klobuke in brezbrizno razpravljamo o pridigarju.

Religija je živa v Walesu, zato ker morajo ljudje hoditi milje daleč do kapele.

Religija je živa med Mohamedanci, ki molijo (kakor tudi živijo) na prostem, in ki se borijo ter umirajo za svoje ideje; in med Hindujci, katerih krvno žrtvovanje jih vsakodnevno sili, da se soočajo s smrtjo.

Pan-Islam je možen; pan-Germanija je možna; toda pan-Kršćanstvo bi bilo absurd. Bili so svetniki v času križarskih vojn, in Križarji v času Svetnikov: kajti, čeravno je bil sovražnik bolj izmišljen kot resničen, in cilj fantastičen, sovražnik in namera kakršnekoli vrste služita koncentraciji, ki edina pomeni življenje.

Tako da ne moremo biti presenečeni, ko vidimo, da je religija mrtva v Londonu, kjer od nas ne zahteva večje žrtve, kot eno uro prostega časa na teden, nakar nam še poplača z družbenim spoštovanjem za starejše in možnostjo flirta za mlajše.

Beseda “drag” (dear; op.p.) ima dva pomena, in ta dva pomena sta eden.

Vztrajajoč na argumentu “na prostem”, kakor ga lahko imenujemo, bom izzval moje bralce na en preprost eksperiment.

Pojdite ven ponoči, na eno oddaljeno in samotno puščo, če nimate na razpolago kakšnega gorskega vrha: nato ob polnoči ponavljajte Očenaš ali katerokoli invokacijo, ki vam je blizu, ali neko, ki si jo sami izmislite, ali neko, ki jo tvorijo zgolj nesmiselna barbarska imena. Ponavljajte jo slovesno in glasno, pričakujoč nek velik in misteriozen rezultat.

Zagotavljam vam, da boste, če imate v sebi zgolj iskrico religije, se pravi, če ste dostojno človeško bitje, izkusili dosti globlji občutek duhovne zveze (najmanj), kot pa je bil to kadarkoli primer v vašem kakršnemkoli pohajanju cerkve.

Potem pa, če ste vredni svoje soli, svojo liro posvetite izpopolnitvi te zveze ter iskanju kvalificiranega učitelja, ki vam bo povedal več, kot pa sem vam zmožen jaz.

Zgodnje poganstvo je preprosto prežeto z duhom te zveze oz. združenosti. Deček gre k jezeru, da bi sanjaril, kakor to dečki pač počno; je mar čudno, da ga nimfa nagradi, včasih celo z vinom iz purpurnih tolmunov smrti?

Uboge nerode! V vaši vnemi, da bi pogasili luč na naših oltarjih, ste morali svoje lastne zmočiti z grenko vodo najsplošnejše nevernosti. Kje so čarovnice in palčki in angeli ter vizije božanskega sv. Janeza? Osupli ste, ko omenjam angele in čarovnice; zato ker veste, da ste dvomljivci in da imam jaz mnogo "bibličnih porokov", da vam jih, če blagovolim, stresem na glavo. (...)

Zgodnji pagani so častili Demetro v meglenih gozdčih: tam je tišina; ne obstaja organiziran ritual; tam je čaščenje spontano in individualno. Skratka, delo religije zavisi od religiozne sposobnosti, in ga ne delegira povsem inferiorna in nebstvena sposobnost za dekoracijo ter odrsko postavitvev. Kristjani Browningovega tipa to v celoti razumejo. Res, oni odobravajo iskrenost, ki po njihovem mnenju prevladuje v sicer odvrtnih kapelah; vendar jih sploh ne gane predstava Petrovih naslednikov, temveč najdejo razsvetljenje, čeravno se tega sploh ne zavedajo, niti tega ne bodo priznali, zgolj zunaj, ko se v neurju soočijo z vesoljem.

Browning nikjer tako popolno in verodostojno ne opiše odnosa med človekom in Bogom, kakor v odlični viziji Pana v poemi "Pheidippides". Vse je povsem naravno in zatorej čudežno; brez dlakocepljenja okrog liturgičnega oblačila v upanju, da bi se pogoltnilo kamelo Iluminacije.

V zvezi z binkoštnim praznikom slišimo zgolj o "pogojih eksperimenta," da "so bili vsi usklajeni na enem mestu." To je edini primer v zgodovini sveta, da je bilo več kot dvojje ljudi na enem mestu usklajenih, in to je naravno tudi edini primer čudeža, ki se je dogodil v cerkvi.

Kvekerji, ki dovolj smotrno diskutirajo, da so bile ženske tak vzrok spora zaradi njihovih jezikov, ob čemer se jim zasvitajo tiste resnice, ki sem se jih jaz tako trudoma želel izpostaviti, zaverovan v navdih zgolj vsled učinkov tišine, ter poskušal (celo s simbolično tišino kostuma) ponoviti binkoštni eksperiment.

Toda njim manjka stimulus sirijskega zraka ter razburkanih časov že vidno iskreče se narodne vstaje: to bi lahko nadomestili s kroženjem steklenice med njihovim shodom in bi se gotovo nekaj zgodilo, pa čeprav samo policijska racija.

Bolje je dobivati štirideset šilingov na mesec, kot pa živeti in umreti kot John Bright!

Bolje je biti mešalec kock na loteriji, ali homunkulus na taborskem srečanju, ali Chatauqua viharinik, ali lunatik v Keswickškem tednu, ali Evan Robertsov pridigar, ali celo navaden blaznež, kakor pa filisterski klerik evangeličanske banke z zavaljeno soprogo in tremi nadarjenimi otroci, ki bodo bančni kleriki za njim!

Bolje je biti bičar, ali nekdo, ki pleše kakor je plesal David pred Gospodom, kot pa škof, ki ga vsi spoštujejo, celo dečki, ki jih je pretepal, ko je bil še ravnatelj znane angleške javne šole!

Se pravi, če je religija tvoj cilj: če si resnično duhovno misleč: če si razlagaš vsak pojav, ki se predstavi tvojemu senzoriju, kot posebno poslovanje Boga s tvojo dušo.

A če se vrneš z obhajila in praviš: "Gospod Hogwash je bil danes zelo dolgočasen," potem ne boš nikoli videl nebes, kjer prebivajo dobri pesniki in nihče drug; niti pekla, čigar prebivalci so samo slabi pesniki.

Več je upanja za nekoga, ki pravi, da je pri maši videl božje angele, kako prihajajo in odhajajo od C. B. Fryja.

Bog je ta, ki vidi možnost Svetlobe v Kaosu; Cerkve pa so te, ki oskrunjajo sijajno telo Resnice, ki so ga starodavni Adepti utelesili v Križu, in degradirajo Zgodbo o Križanju v navaden članek v *Dnevniku* iz časa Poncija Pilata.

Bill Blake je pil čaj z Ezekijelom: Tennyson v legendah o Arturju ni videl drugega kot prerokbo Princa Consorta (čeprav ima Lancelot kaj malo skupnega z Johnom Brownom), in rezultat tega je dejstvo, da je Tennyson mrtev in zakopan – kakor je očitno vsled tega, da je še vedno popularen – Blake pa živi, kajti pesniki ga berejo in ljubijo.

Ko je poganstvo postalo popularno, organizirano, od-države-regulirano, je prenehalo biti individualno: se pravi, prenehalo je obstajati kot religija in je postalo neka socialna institucija, malo boljša od stare Cerkve, ki jo je nadomestila. Toda iniciati – ljudje, ki so sami uzrli boga z licem v lice, in so preživeli – so ohranili vitalno esenco. Izbrali so ljudi, jih preizkusili ter jih poučili o načinih invokacije Vidne Podobe Nevidnega. Tako religija živi preko žive verige – v Misterijih Eleusine.

Nadalje, spoznavši, da mora Veliko Delo od sedaj naprej biti tajno, čaščenje v votlinah ter polnočnih gajih in katakombah, nič več na odprtih poljih in v vedrih utah, so naredili tako, da je celotno Skrivnost Bogovstva v simbolih zapisal eden od nižjih iniciatov, tako da bi po renesansi, tisti, ki so sposobni za Delo, lahko nepogrešljivo odkrili prvo materijo Dela in celo mnoge njegove procedure.

Taki zapiski so tisti od neoplatonistov ter v modernejših časih od božansko razsvetljenega škofa Berkeleya, ki je, čeravno se je imenoval kristjana, nemara najslavnejši med tistimi, ki so dojeli to resnico.

Toda ortodoksni kristjani, soočeni s tem dejstvom, so se vznemirili; kakor se tudi Amerikanci, zavedajoč se, da so odpadniki človeštva, pretvarjajo, češ da naravna aristokracija sploh ne obstaja, in se, da bi to še potrdili, sramotno umaknejo, ko srečajo črnca ali gentlemana, kajti za primata je prevlada kompliment njegovi naravni sužnosti. Tako se naravni klečepalazec, g. Primernost, in njegov dvojček g. Neprimernost, strinjata v domišljanju, da so iniciati prismode ali pa vsiljivci; onadva zanikata, da človek lahko vidi Boga in preživi. Poglejte, tam gre Janez Kompromisni v cerkev, špekulirajoč, kakor Lotova žena, o možnem padcu cene žvepla in meglenih izgledih za zavarovalnico. Njegovemu Kristu ne bi nikoli pomagalo dejstvo, da je bil človek istih strasti, kot on sam, sicer bi ljudje lahko od njega pričakovali, da mora živeti in umreti kot Krist. On se hoče valjati in žlampati ter upati na nemogoča nebesa.

Tako boste izpadli nepremišljeno (če hočete, da vas povabijo ven na večerjo), če se boste čudili pripombam, ko boste pripovedovali o Kristovem življenju, brez omenjanja imen, Muslimanu in bo le-ta vprašal: Kaj je bil ta veliki šejk? Ali Indijec: Kdo je bil ta častitljivi jogi? Ali budist: Mar se niste zmotili v eni ali dveh nadrobnostih? Ni bil golob, temveč slon s šestimi okli: in umrl je od griže.

Vse te osebe same v živo izkušajo, da je pač tako, da vendar živijo in teptajo zemljo ljudje, ki v vseh bistvenih točkah živijo življenje, kakršnega je živel Kristus in ki so jim vsi njegovi Čudeži vsakdanja stvar ter vsak dan umirajo Njegovo smrt in se vsak dan udeležujejo Misterijev Njegovega vnebovzetja.

Če je to znanstveno točno ali ne, ni pomembno za argument. Jaz ne nagovarjam znanstvenikov, temveč intelektualce: in sam znanstvenik me bo podprl, ko rečem, da je evidentnost enega pravtako močna in pravtako šibka kakor v drugih primerih. Bog ne daj, da bi gradil svojo tezo na zgodovini! Jaz govorim o določenih rezultatih človeške psihologije: in

znanost mi tu ne more niti pomagati, niti me ovirati. (Razen psihologije, ko bi ta bila prava Znanost; a je njena zadrega posledica preobširnosti materije, ki jo je v starih časih preprostega teizma zajemala teologija; op.p.)

Res je, ko sta bila Huxley in Tyndall še živa, sta nas njuni obžalovanja vredni inteligenci venomer hranili z idejo, da bo znanost nekoč nemara bila zmožna odgovoriti na nekatera preprosta vprašanja, ki se nam lahko zastavijo: toda to je bilo zaradi njunega mističnega nagnjenja; onadva sta mrtva, in nista za seboj pustila nobenih naslednikov. Danes smo gotovi, "Znanost nam ne more povedati" ničesar o naprezanju Raya Lankesterja

"Čigar vnema za znanjem se norčuje iz klica po avemariji
In ki po polnoči, naredivši Ložo za neumno,
Odhaja preučevat anatomijo – na Pikadili."

Zares, mi domala odjekamo njegov obup. Ko sem, še preveč let je tega, preučeval kemijo, so bili učbeniki zadovoljni s kakšnimi tremi stranmi o kafri: danes pa samo izvleček tega, kar je znano, zavzema štiristo drobno tiskanih strani: toda Znanje nikakor ni napredovalo. Brez dvoma je težje naučiti se na pamet "Izgubljeni paradiž" kot pa "Sedmerica nas je"; toda ko ti to uspe, nisi v delanju figur na drsalkah nič boljši.

Ne zanikam dejstva, da nam ogromno skladišče podatkov pomaga pri destilaciji (na nek način) nekaj njegovega zrnja: toda lahko mi dopustite ugovarjati skupaj z Maudslayem, da ni nikogar, ki bi bil zmožen to narediti. Celo ko se pojavi genij, so njegovi rezultati prej pravtako izkustveni, kot tudi dejstva, ki jih pokrivajo. Evolucija ni boljša od kreacije, kar se tiče razlaganja, kakor nam je pokazal Spencer.

Resnica stvari se zdi taka, saj razum ni zmožen razrešiti problemov filozofije in religije, torej je *a fortiori* znanost nezmožna. Vse, kar lahko znanost naredi, je da razumu predstavi nova dejstva. S tem dobrim namenom je storila, da nobeden moderni znanstvenik ne more upati na kaj več kot to, da bo zvedel nekaj malega o enem popku svoje najljubše vejice neke posebne veje, ki si jo je izbral za svoje preučevanje in ki visi izzivalno z debela Drevesa Spoznanja.

Eden izmed najsijajnejših mlajših kemikov je tekom razburjene debate o analizi slada pripomnil: "Mi poznamo z gotovostjo kakih

250000 skrajno kompleksnih organskih teles in njih število raste vsak dan. Noben kemik pa si ne domišlja, da dobro pozna več kot le nekaj njih..." Zakaj bi ga ne pustili samega in poskušali biti Bog?

Pa tudi če bi imeli Maudsleyev komite genijev, bi bili, v kakršnemkoli pristnem smislu, kaj boljši? Ne, dokler je naš razum, za enkrat, najboljši nam poznan vodič in dokler človeštvo ne razvije neke mentalne moči popolnoma drugačnega značaja. Za filozofa namreč kmalu postane očitno, da razum ni orožje, ki bi bilo primerno nalogi. Hume je to dojel in postal skeptik v najširšem pomenu besede. Mansel je to dojel in nam svetoval, da poskusimo z Vero, kakor bi ne bila prav jalovost Vere vzrok temu, da se zatekamo k razumu. Huxley se je, dojevši to in brez ponujanja zdravila predstavivši nam zgolj medlo upanje v možnosti človeške evolucije, imenoval agnostika: Kant je to dojel za trenutek, a se je hitro skrnil za svojo terminologijo; Spencer je to dojel in poskušal to pokomentirati z gladko zgovornostjo, in nato zakopati pod masivnimi knjigami svoje okorne erudicije.

Tudi jaz sem to dojel in uvidel poti ven k Življenju.

Toda prej je bil labirint, če hočete, potem klobčič: Minotaver pred devico!

Hvala vam, gospa; bi hoteli pogledati našo novo Minotavrovo smer, drugo, tretjo? Po tej poti, prosim.

Zelo sem se namučil kasneje z dokazovanjem predpostavke "Vsi argumenti so argumenti v krogu."

Ne da bi utrujal svoje bralce s formalnim dokazovanjem, ki ga bom predstavil nekoč, upam, v eseju o silogizmu, bom vzel (v obrisu, kakor vam drago!) očitni in pomemben primer zavesti.

Zavest tvorijo izključno vtisi (Težnja po določenih vtisih je sama po sebi rezultat vtisov prednikov zavestnega bitja). Locke, Hume, etc.

Brez zavesti ni nobenega vtisa. Berkeley, Fichte, etc.

Tako A. kot B. sta bila dokazana že neštetokrat in docela neoporečno. Vendar se med seboj izključujeta. "Napredek" filozofije je bil domala povsem odvisen od napredovanja v natančnosti jezikovnega izraza s strani rivalskih šol, ki sta izmenoma poudarjali zdaj prvo, drugič drugo.

Precej preprosto je uvideti, da lahko vse predpostavke, z malo spretnosti, zvedemo na eno ali drugo obliko.

Torej, če rečem, da je trava zelena, s tem mislim, da je neka zunanja stvar pač notranja stvar: kajti trava se vsekakor ne nahaja v mojem očesu, zeleno pa se. V tem se lahko vsi strinjamo.

Nadalje, če vržem materialno opeko v svojo soprogo in jo zadenem (kakor se lahko dogodi vsakomur izmed nas), potem se pojavi najresnejši problem: Na kateri točki se je tvoja (duhovna) prizadetost do nje spremenila v (materialno) opeko, in ta nato v njeno (duhovno) preoblikovanje?

Enako nam je Kant jasno dokazal, da s preučevanjem zakonov narave mi zgolj preučujemo zakone našega lastnega uma: če že ne zaradi česa drugega, potem vsaj zaradi dejstva, da je jezik, v katerem razglashamo zakon v celoti proizvod naših miselnih predstav.

Po drugi strani pa je povsem očitno tudi, da so naši umi odvisni od zakonov narave, kajti, če zaslutimo, da nas namerava šest divjakov oropati in ubiti, nas lahko pomiri zgolj svinčena krogla, težka 230 granov, ki se sproži in bo s hitrostjo 1200 stopal na sekundo prebila prva dva napadalca v obroču. (Crowley namiguje na svoje lastno nočno izkustvo iz zloglasne četrti Kalkute; glej citat iz *Izpovedi* zgoraj; torej ne gre za nebeno teoretično spekulacijo; op.p.)

Preprosto bi bilo, seveda, iti naprej in prikazati, da konec koncev sploh ne upoštevamo niti teže niti hitrosti niti svinca niti krogle, temveč zgolj duhovno dejstvo: da so to le faze naše misli, ki se nam predstavi prek čutov: in drugo, da je naša zla slutnja zgolj ime za neko skupino kemijskih sprememb v določeni vsebini naše materialne lobanje: a bodi dovolj, celotna kontraverznost je verbalna in nič več.

Ker sta torej filozofija in *a fortiori* znanost bankrotirali, in ker jima stečajni upravitelj ni voljan priznati nobene olajšave; in ker je edina pomoč, ki jo dobimo od škofov, le prijateljski nasvet naj pijemo Pivo – namesto duhovnega vina Omarja Khayyama in Abdulaha el Hadžija (mir z njim!) – nam ne preostane drugega, kot da si pomagamo sami.

Zadnja leta smo slišali veliko o vzhodnjaških religijah. Jaz sam sem glavni krivec za to. Vendar lahko svobodno priznamo, da so v mnogih ozirih zelo slikovite: in da nas vodijo do Vizije Boga z licem v lice, kakor lahko sam, ki sem bil priveden do tega, glasno pričam; toda njihove metode so sila dolgočasne ter neprimerne za večino Evropejcev, če že ne za vse. Nikoli pa ne smemo pozabiti, da aziati nikoli niso proizvedli neke visoke poezije ali umetnosti. Mi smo pesniki, otroci gozdov in rek, megle in planin, sonca in vetra! Mi obožujemo luno in

zvezde ter pohajamo po londonskih ulicah ob polnoči v iskanju Njihovih poljubov, po svoji rojstni pravici. Mi smo Grki – in Bog vam podari vsem, bratje moji, enako srečo v vaših ljubeznih! – in nam bodo Eleuzinski obredi odprli vrata Nebes, in bomo vstopili ter zagledali Boga z licem v lice! Gorje!

“Nihče ne zna brati teksta, niti jaz;

In nihče ne zna brati komentarja, razen mene.”

(Tennyson je moral nekje ukrasti te verze; oni so preprosti in izraziti!)

Komentar je Qabala, in jaz sem jo pravzares prebral, tako globoko, kakor mi to dopuščajo moje neznatne moči: toda tekst lahko razberemo zgolj pod zvezdami in še to samo če smo opiti z lunino mano.

Šel bom ven pod zvezde, bratje moji, in pil to očiščevalno roso: in vrnil se bom, bratje, ko bom zagledal Boga z licem v lice, ter prebral med temi večnimi očmi skrivnost, ki vas bo osvobodila.

Nato vas bom izbral ter preizkusil in poučil o Misterijih Eleuzine, o vi junaška srca, in hladne oči, in trepetave ustnice! Žareče oglje bom položil na vaše ustne ter rože na vaše oči in meč v vaša srca. In boste tudi vi videli Boga z licem v lice.

Tako bomo povrnili svetu njegovo mladost; kakor jeziki trojnega plamena bomo zabredli v Veliko Globočino – Pozdrav Gospodarjem Elevzinskih Gajev!

ZVEZDA NA OBZORJU

(Ta spis iz Dodatka k *Libru IV vel ABA* podaja strukturo in bazični kurikulum Telemitske Masonerije ali Ezoterične Akademije; z njim je razodeto vse, kar se razodeti da, tako da se onemogoči šarlatansko preprodajanje “misterijev”. Op.p.)

Zvezda na obzorju

Tvoja stopala v blatu, tvoja glava v megli,
O človek, v kakšni bedi ti živiš,
Strašijo te dvomi in utrujajo bolezni,
Ti nimaš bistrosti, ne volje, da se boriš -
Kako v srcu upati, kako v delu vreden biti?
Zvezde nobene na obzorju ne opaziš!

Bogovi tvoji marionete so duhovnikove.
‘Resnica? Vse je relativno!’ znanost vekala je.
S svojim bratom-zverjo zvezanega v okove,
Ljubezen izmučila te je, tako da Nje up shiral je
In Nje vera zgnila. Življenje niti najneznatnejše
Ni moglo izslediti zvezdice.

Tvoja klečeplazna mrhovina se plazila je prihuljena,
Da bi si našla slučajno zavrženo mesno grudo,
Katere Bolečina nima smisla; osupljena,
Korakala nesrečna je z brezciljno muko,
Ki jo prazna nebеса so razpredla
Na brezplodno rušo!

Vse duše večno bivajo,
Vsaka zase v svoji skrajnosti,
Popolna – vsaka ustvari si slepilo
Uma in mesa, da praznovala bi

Nežni zmenek z neko sorodno masko
Brez potešenosti.

Neki pijanci, ki v sanje zapičili so se,
Obupavajoč, ker le-te bodo izginile, zamenjajo
Sebe za svoje lastne senčnate obrise.
Ena zvezda pozove in predrami jih lahko;
Zvezdne duše, ki vedro se blešče
Na mirnem jezeru življenja.

Kar se je zaželo, se nikdar ne bo končalo.
Vse stvari obstajajo v večnosti.
Delaj po svoji volji, kajti prav vsakdo
Je zvezda, vsaka ženska in vsak moški.
Pan ni mrtev: Pan živi večno!
To pregrado moramo zlomiti!

K človeku sem prišel, človekovo število
Je moje število, ki sem Lev Svetlobe;
Jaz sem Zver, katere Zakon je Ljubezen.
Ljubezen po volji, njena kraljevska pravica je –
Uzri znotraj sebe, ne iznad,
Zvezdo na obzorju!

ZVEZDA NA OBZORJU

Oris ustroja in strukture Velike Bele Bratovščine A.:A.:

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

1. **Red Zvezde**, imenovan S(rebrna) Z(vezda), je, z ozirom na njegov obstoj na Zemlji, organizirano telo moških in žensk, ki se med svojimi soljudmi odlikujejo po tu naštetih vrlinah. Oni prebivajo v svoji lastni Resnici, ki je tako univerzalna, kot edinstvena. Oni se gibljejo v skladu s svojimi Voljami, ki so vse edinstvene, vendar v skladu z univerzalno voljo.

Oni zaznavajo (se pravi, dojemajo, spoznavajo in čutijo) v ljubezni, ki je tako edinstvena, kot univerzalna.

2. Red tvori enajst stopenj ali rangov, ki so oštevilčeni na sledeč način: v tri skupine, Red S(rebrne) Z(vezde), Red R(ožnega) K(riža) in Z(late) Z(ore), po vrsti:

Red S. Z.

Ipsissimus.....10° = 1□

Magus.....9° = 2□

Magister Templi.....8° = 3□

Red R. K.

(Dete Brezna – Vezni člen)

Adeptus Exemptus.....7° = 4□

Adeptus Major.....6° = 5□

Adeptus Minor.....5° = 6□

Red Z. Z.

(Dominus Liminis – Vezni člen)

Philosophus.....4° = 7□

Practicus.....3° = 8□

Zelator.....2° = 9□

Neophyte.....1° = 10□

Probationer.....0° = 0□

(Te številke imajo poseben pomen za iniciata in se jih splošno uporablja za označitev stopenj oz. ranga.)

Splošne značilnosti in pridevki teh Stopenj so naznačeni z njihovimi korespondencami na Drevesu Življenja, kakor se lahko preuči v *Knjigi 777*.

Študent. Njegova naloga je pridobiti si splošno intelektualno poznavanje vseh sistemov dosežka (Velikega Dela; op.p.), kakor so proglašeni v predpisanih knjigah. (Glej kurikulum v Dodatku! /Gre za najdragocenejšo intelektualno oz. duhovno dediščino človeštva; op.p./)

Probationer. Njegova prvobitna naloga je, da začne s praksami, ki si jih izbere in da napiše natančno poročilo o tem za obdobje enega leta.

Neophyte. Mora si pridobiti popoln nadzor nad Astralnim Planom (tj. nad svojimi kompleksi-strastmi, fascinantnimi podobami nezavednega, ipd.; op.p.)

Zelator. Njegova glavna naloga je doseči popoln uspeh v Asani in Pranajami (tj. v obvladovanju telesa; op.p.). Pravtako začne preučevati formulo Rožnega Križa (tj. možnosti seksualne magike; op.p.).

Practicus. Od njega se pričakuje, da dovrši svoje intelektualne treninge, še posebej študij Qabale.

Philosophus. Od njega se pričakuje, da izpolni svoj moralni trening. Testiran je v predanosti Redu.

Dominus Liminis. Od njega se pričakuje, da pokaže obvladovanje Pratihare (introspekcije; op.p.) in Dharane (zavestne in voljne osredotočenosti; op.p.).

Adeptus (izven). Od njega se pričakuje, da izvede Veliko Delo in doseže Poznavanje in Konverzacijo Svetega Angela Varuha. (Dhiana; op.p.)

Adeptus (znotraj). Pripuščeno mu je prakticirati formulo Rožnega Križa ob vstopu v Kolegij Svetega Duha.

Adeptus (Major). Zadobi splošno mojstrstvo v praktični Magiki, čeravno brez razumevanja.

Adeptus (Exemptus). Zaključi do popolnosti vse te stvari. Nato pa lahko *a)* postane Brat Leve Poti, ali *b)* se znebi vseh svojih dosežkov in tudi samega sebe, celo svojega Svetega Angela Varuha, in postane Dete Brezna, ki, potem ko preseže Razum, ne počne drugega, kot to, da raste v maternici svoje matere. Nakar se znajde kot

Magister Templi. (Mojster Templja): čigar funkcije so v celoti opisane v *Libru 418*, kakor tudi njegova celotna posvetitev od Izrednega Adepta. Glej tudi pesnitev 'Aha!'. Njegova pglavitna naloga je, da neguje svoj 'vrt' učencev, ter doseže popolno razumevanje Sveta. On je Mojster Samadhija.

Magus. Doseže modrost, razglasi svoj zakon (Glej *Liber I vel Magi*) in je Mojster vse Magike v najvišjem in najširšem pomenu besede.

Ipsissimus. Je iznad vsega tega in iznad vsega dojemanja tistih na nižjih stopnjah.

O teh zadnjih treh stopnjah glej nadaljnje poročilo v 'Templju Kralja Solomona,' v *Equinoxu*, od I do X, ter drugega.

Treba je povedati, da ni nujno doseganje vseh teh Stopenj v celoti ter v natančnem sosledju, niti njih izpoljevanje na vseh nivojih. Predmet je zelo kompleksen ter povsem izven meja te kratke razprave.

Dodajamo natančnejše poročilo o stopnjah in nivojih.

3. **Red S.Z.** tvorijo tisti, ki so prečkali Brezno (tj. med realnim in idealnim; op.p.); pomen tega naj se preuči v *Libru* 418, posebej 14., 13., 12., 11., 10. in 9. Etir.

Vsi člani tega Reda v celoti posedujejo Formule Dosežka, tako mističnih ali navznoter-usmerjenih, kot tudi Magikalnih ali navzven-usmerjenih. Oni imajo popolno izkustvo dosežka po obeh poteh.

Njih vse, kakorkoli že, veže izvorna in temeljna Zapisreža Reda, da svojo energijo predajo pomoči Napredovanju svojih Podrejenih v Redu. Tisti, ki sprejemajo plačila za njihovo emancipacijo zase so izključeni iz Reda.

Člani Reda so vsi poklicani, da ustanovijo Redove, ki so odvisni od njih samih, po linijah Redov R. K. in Z. Z., da bi pokrili tipe emancipacije in iluminacije, ki niso predvideni s strani izvornih (ali glavnih) sistemov. Vsi taki Redovi morajo biti, kakorkoli že, ustanovljeni v skladu z A.:A.:, kar se tiče bistvenih principov.

Vsi člani Reda posedujejo Besedo obstoječega Eona in se ravnaajo v skladu z njo.

Oni lahko komunicirajo neposredno s komerkoli in z vsakim članom Reda, kakor se jim zdi potrebno.

Vsak aktivni član tega Reda je ob prečkanju Brezna uničil vse, kar On je in vse, kar ima; toda ena zvezda je izvržena v Nebesa, da bi osvetlila Zemljo, tako da lahko poseduje posrednika, ki mu omogoča komunicirati s človeštvom. Kakovost in položaj te zvezde ter njene funkcije določa narava inkarnacije, ki jo je presegel.

4. **Ranga Ipsissimusa** ni mogoče celovito opisati; vendar je njegov pričetek naznačen v *Libru I vel Magi*.

Obstaja tudi določeno poročilo v nekem tajnem dokumentu, ki bo objavljen, ko bo za to primerno. Tu naj bo povedano zgolj naslednje: Ipsissimus je povsem osvobojen vseh in kakršnihkoli omejitev, obstoječih v naravi stvarstva, brez razlikovanja med njimi po kvantiteti ali kvaliteti. On je poistovetil Bivanje in ne-Bivanje in Postajanje, dejavnost in ne-dejavnost in težnjo po dejavnosti, z vsemi ostalimi

trojnostmi, brez razlikovanja med njimi glede na okoliščine ali med katerokoli stvarjo ter neko drugo stvarjo, bodisi z ali brez pogojev.

On je zaprisežen sprejeti ta Rang v prisotnosti ene priče, ter izraziti njegov značaj v besedi in dejanju, a se mora takoj umakniti za zastore svoje naravne manifestacije kot človeka, ter molčati vse svoje človeško življenje o dejstvu svojega dosežka, celo drugim članom Reda.

Ipsissimus je predvsem Mojster vseh načinov bivanja; se pravi, njegova bit je povsem osvobodjena od notranjih ali zunanjih nujnosti. Njegov posel je uničenje vseh tendenc po ustvarjanju ali ukinjanju takih nujnosti. On je Mojster Zakona Nesubstancialnosti (Anatta).

Ipsissimus nima nobenega odnosa kot takega s katerikoli Bitjem: On nima volje v katerikoli smeri, ter nobene Zavesti kakršnekoli vrste dvojnosti, kajti v Njem je vse izpolnjeno; kakor je zapisano 'onstran Besede in Norca, da, onstran Besede in Norca.' (Glej Drevo Življenja! Onstran dvojnosti in z njo istovetne ničnosti; vobče onstran razlikovanja načinov; op.p.)

5. Rang Magusa je opisan v *Libru I* vel Magi, in obstajajo tudi poročila njegove narave v *Libru 418*, v Višjih Etirih. Celovit in natančen opis dosežka tega Ranga se nahaja tudi v *Magijskem Zapisu Zveri 666*.

Bistvena značilnost Stopnje je ta, da njen imetnik izgovori Ustvarjalno Magikalno Besedo, ki preobrazi planet, na katerem živi vsled nastavitve novih oficirjev, da bi predsedovali njegovi iniciaciji. To se lahko zgodi zgolj na 'Enakonočje Bogov' ob koncu nekega 'Eona'; se pravi, ko postane tajna formula, ki izraža Zakon njegovega delovanja izrabljena in neuporabna za njegov nadaljni razvoj.

(Tako je 'Dojenje' Formula dojenčka: ko mu izraste prvi zobek, to naznači prihod novega 'Eona', katerega beseda je 'Jedenje'.)

Magus se torej lahko kot tak pojavi svetu v intervalih po par stoletij; poročila o zgodovinskih Magih in njihovih Besedah so podana v *Libru Alef*.

To ne pomeni, da lahko samo en človek doseže to Stopnjo v nekem Eonu, v kolikor se to nanaša na Red. Človek lahko naredi osebni razvoj, ki je enak razvoju 'Besede Eona'; vendar se bo poistovetil z obstoječo besedo in uveljavljal svojo voljo za njeno ustanovitev, da bi ne prišel v spor z delom Magusa, ki je izgovoril Besedo Eona, v katerem On živi.

Magus je predvsem Mojster Magike, se pravi, njegova volja je v celoti neodvisna od notranjega odklona in zunanega nasprotovanja;

Njegovo delo je, da ustvari nek nov Svet v skladu z njegovo Voljo. On je Mojster Zakona Spremembe (Anicca).

Da bi dosegel Stopnjo Ipsissima, mora izvršiti tri naloge, uničiti Tri Stražarje, omenjene v Libru 418, v 3. Etirju; Blaznost, Lažnost in Glamur, to je, Dvojnost v Dejanju, Besedi in Mišljenju. (Kar simbolizirajo Poti Alef, Bet in Gimel na Drevesu Življenja; op.p.)

6. Rang Mojstra Templja je opisan v Libru 418, kakor je omenjeno zgoraj. Popolna poročila se nahajajo v Magikalnih Dnevnikih Zveri 666, ki je bil izvržen v Nebesa Jupitra, ter Brata 'Omnia in Uno, Unus in Omnibus' (Charles Stansfeld Jones; op.p.), ki je bil izvržen v sfero Elementov.

Njegov bistveni Dosežek je popolno izničenje njegove osebnosti, ki omejuje in zatira njegovo pravo sebstvo.

Magister Templi je predvsem Mojster Misticizma, se pravi, Njegovo Razumevanje je povsem osvobojeno od notranjega nasprotovanja ali zunanje nejasnosti; Njegova beseda pomeni dojemanje obstoječega Sveta v skladu z njegovim lastnim Umom. On je Mojster Zakona Žalosti (Dukkha).

Da bi dosegel stopnjo Magusa, mora izvršiti Tri Naloge; odpovedati se Svojemu radovanju v Neskončnem, da bi izrazil Sebe kot Končnega; pridobiti praktične skrivnosti iniciacije in vladanja Njegovega planiranega novega Univerzuma ter svojo istovetnost z neosebno idejo Ljubezni. Vsak neofit Reda (ali, kakor pravijo nekateri, vsak človek) ima pravico zahtevati Rang Mojstra Templja s privzetjem Zaprisege Stopnje. Ni potrebe pripominjati, da to pomeni najskrajnejšo in najstrahovitejšo odgovornost, ki jo je mogoče privzeti, ter da si nevredna oseba, ki to stori, nakoplje najgrozovitejše kazni vsled svoje domišljavosti.

7. Red R. K. Stopnja Deteta Brezna ni Rang v pravem pomenu besede, temveč prej prehod med dvema Redovoma. Njene značilnosti so povsem negativne, bivši dosežena vsled odločitve Adepta Exempta, da preda vse, kar je in ima za večno in dokončno. Gre za izničenje vseh vezi, ki tvorijo sebstvo ali Kozmos, razkroj vseh kompleksnosti v njihove elemente, nakar te s tem nehalo obstajati, saj so spoznatne zgolj z ozirom na njihove odnose do drugih stvari ter odzivanje na njih.

8. Rang Adepta Exempta podeljuje avtoriteto vladanja nad dvema nižjima Redovoma R. K. in Z. Z.

Adept mora pripraviti in objaviti tezo, v kateri izpostavi Svoje poznavanje Univerzuma, ter svoje predloge za njegovo dobrobit in napredek. Tako je poznan kot predstojnik neke šole mišljenja.

(Eliphas Levijev *La Clef des Grand Mysteres*, dela Swedenborga, von Eckartshausena, Roberta Fludda, Paracelsusa, Newtona, Bolyaia, Hintona, Berkeleya, Loyole ter drugih, so primeri takšnih esejev.)

Moral bo doseči vse, razen najskrajnejših vrhov meditacije, ter mora biti že pripravljen zaznavati, da je njegova edina možna smer ta, da se povsem preda zavoljo pomoči svojim sobitjem.

Da bi dosegel Stopnjo Magistra Templja, mora izvršiti dve nalogi; osvoboditi se mora misli, tako da postavi vsako idejo nasproti njenemu nasprotju, ter zavrača privzemanje katerekoli od njih; ter samega sebe posvetiti kot čistega prenosnika vpliva reda, h kateremu teži.

Nato se mora odločiti glede kritične avanture našega Reda; absolutne opustitve samega sebe in svojih dosežkov. Ne more ostati Exempt Adept nedoločeno dolgo; določen trenutek, ki ga je sam porodil, ga neustavljivo porine naprej.

Če zgreši, po volji ali vsled slabosti, v tem, da bi naredil svoje samoizničenje absolutno, je kljub temu izvržen v Brezno; a namesto da bi bil sprejet in rekonstruiran v Tretji Red, kot Dete v maternici naše Gospe BABALON izpod Panove Noči, da bi zrasel do Svoje popolnosti in pristnosti, kakršen prej ni bil, ostane v Breznu, izločujoč svoje elemente okrog svojega Jaza, ločenega od Vesolja, in postane, kar se imenuje, 'Črni Brat'. Tako bitje se postopoma razkroji, vsled pomanjkanja hrane in počasne, a gotove privlačnosti s strani ostalega Sveta, navkljub zdaj obupnemu trudu, da bi se osamil in zaščitil, ter poveljčal z grabežljivim delovanjem. Za nekaj časa resnično lahko prosperira, toda na koncu nujno propade, posebno tedaj, ko se z novim Eonom razglasi nova beseda, ki je noče in ne more slišati, tako da je hendikepiran v poskušanju, da bi uporabil zastarele metode Magike, kakor človek z bumerangom v bitki, v kateri imajo vsi drugi puško.

9. Rang Adepta Majorja podeli Magijske Moči (striktno tako rekoč) druge vrste.

Njegovo delo je, da jih uporabi z namenom, da bi podprl avtoriteto Exempt Adepta, ki je njegov superior. (To ne smemo razumeti kot

obvezo osebne uslužnosti ali celo lojalnosti; temveč kot nujen del njegove dolžnosti, da pomaga svojim podrejenim. Kajti avtoriteta Učечега in Vladajočega Adepta je temelj vsega poslovanja Reda.)

Da bi dosegel Stopnjo Adepta Exempta, mora izvršiti Tri Naloge; pridobitev absolutnega Samozaupanja, delovanje v popolni izločaciji, a ob jasnem, silovitem in prefinjenem prenašanju besede svojega superiorja; ter dojemanje in moč uporabe Obračanja kolesa moči, v skladu z njegovimi tremi soslednimi oblikami Sevanja, Vodenja in Prenašanja (Živa, Žveplo, Sol; ali Satva, Radžas, Tamas), z njihovimi odgovarjajočimi značilnostmi na drugih nivojih. In tretje, uveljaviti mora vso svojo moč in avtoriteto za upravljanje nižjih Rangov z uravnoteženo silo in pobudo na tak način, da ne dopusti nobene debate ali ugovora; v ta namen mora uporabiti formulo, imenovano 'Zver, združena z Žensko', ki ustanavlja novo utelešenje božanstva; kakor v legendi o Ledi, Semeli, Miriam, Pasifaei in drugih. Ta ideal mora postaviti za redove, ki jim vlada, tako so lahko deležni ne preveč abstraktnega zbirališča, primernega za njihova nerazvita stanja.

10. Rang Adepta Minorja je glavna tema instrukcij A.:A.: Zanj je značilen Dosežek Poznavanja in Konverzacije Svetega Angela Varuha. (Glej *Equinox*, 'Tempelj Kralja Solomona'; 'Vizija in Glas', 8. Etir; pravtako 'Liber Samekh,' etc. etc.) To je bistvena naloga vsakega človeka; nobena druga naloga ni pomembnejša, tako glede osebnega razvoja, kot tudi moči sožitja in pomaganja soljudem. Dokler tega ne doseže, človek ni nič več kot najnesrečnejša in najbolj slepa žival med vsemi drugimi živalmi. On se zaveda svoje lastne nedojemljive bede in je štorasto nezmožen, da bi svoje stanje kaj izboljšal. Ko pa to doseže, potem ni nič manj kot so-dedič bogov, Gospodar Svetlobe. Zaveda se svoje lastne posvečene poti in je poln zaupanja, da ji sledi. Adeptus Minor ne potrebuje dosti pomoči ali vodenja celo od svojih nadrejenih v Redu.

Njegov posel je izpoljevanje Lepote Reda svetu, na način, ki mu ga naročijo njegovi nadrejeni in velewa njegov genij.

Da bi dosegel Rang Adepta Majorja, mora izvršiti dve nalogi; uravnovešanje samega sebe, posebno glede njegovih strasti, tako da ne preferira nek tok obnašanja bolj kot drugega, ter dopolnitev vsakega dejanja z ustreznim komplementarnim dopolnilom, tako da ga, karkoli že stori, nič ne more zavesti, da bi skrenil s poti svoje Resnične Volje.

In drugo, mora molčati, medtem ko pribije svoje telo na drevo svoje kreativne volje, v obliki te Volje, puščajoč svojo glavo in roke, da oblikujejo simbol Svetlobe, kakor zaprisežen, da bo z vsako mislijo, besedo in dejanjem izražal Svetlobo, ki izvira od Boga, s katerim je poistovetil svoje življenje, svojo ljubezen, svojo svobodo – kar simbolizirajo njegovo srce, njegov falos in njegove noge. Nemogoče je zapisati natančna pravila, potem katerih bi lahko človek dosegel poznavanje in konverzacijo Svojega Svetega Angela Varuha; kajti to je pristna skrivnost vsakega med nami; skrivnost, ki se je ne izdaja nikomur, niti je ne more nihče drug predvideti, na katerikoli stopnji že je. To je Svetinja Svetih, katere je vsakdo sam svoj Prvosvečenik, in nihče ne pozna Imena Boga svojega brata, niti Obreda, s katerim se Ga prikliče.

Mojsi A.:A.: zatoj niso niti poskušali predpisati nekega pravega rituala za to osrednje Delo svojega Reda; podali so le posplošene instrukcije v *Libru 418* (Osmi Etir) ter detajlen Kanon in Rubriko Maše, ki je dejansko uspešno služila FRATRU PERDURABU v Njegovem dosežku. To je sam napisal v *Libru Samekh*. Izdali so pravo poročilo, kakršno je tisto v 'Templju Kralja Solomona' ter v spisu 'Janez Sv. Janez.' Podvzeli so edine pravilne smernice, namreč, da izvežbajo aspirante za ta dosežek v teoriji in praksi celotne Magike in Misticisma, tako da bi se lahko vsak človek izmojstril v rokovanju z vsemi znanimi orožji, in bil svoboden v izbiri ter rabi tistih, ki jim jih veleva njihova lastna izkušnja in slutnja kot najprimernejša ob podvzetju tega Veličastnega Eksperimenta.

Nadalje se on navaja na tisto bistveno držo za Članstvo v A.:A.:, namreč, da smatra vse svoje dosežke v prvi vrsti kot last tistih manj naprednih aspirantov, ki so mu zaupani v varstvo.

A.:A.: uradno ne prizna nobenega dosežka, če dotični ne usposobi sebi neposredno podrejenega varovanca, da zavzame njegovo mesto.

To pravilo se ne uveljavlja strogo v vseh primerih, kar bi vodilo v prenatrpanost, posebno v nižjih stopnjah, kjer je potreba največja in okoliščine najbolj zmedene; toda nikoli se ne opušča v Redu R. K. ali S. Z.: razen v Enem Primeru.

Obstaja tudi pravilo, da se Člani A.:A.: uradno ne poznajo med seboj, razen vsak Član svojega nadrejenega, kateri ga uvede v Red, in svojega podrejenega, katerega on sam uvede.

To pravilo je bilo po sili prilik ublaženo, ko je bil 'Visoki Neofit' določen za nadziranje vseh Članov Reda Z. Z. Pravi smoter pravila je ta, da prepreči Članom istega Ranga delati skupaj in s tem zamegljevati individualnost drug drugega; in da se prepreči, da bi se delo razvilo v socialno druženje.

Stopnje Reda Z. Z. so v celoti opisane v *Libru 185 vel Collegii Sancti*, in ni nobene potrebe, da bi razširjali tam podano razpravo. A moramo jasno pripomniti, da so na vsaki od teh predhodnih Stopenj določene primerne naloge, ter da se natančno in najstrožje zahteva zadovoljiva izvršitev vsake in vseh skupaj.²⁸

Člani A.:A.:, kateregakoli ranga, niso zavezani, niti se od njih ne pričakuje in opogumlja, da delajo po nekih zastavljenih smernicah, niti z nekim posebnim namenom, razen, kakor je objavljeno zgoraj. Obstaja pravitako absolutna prepoved sprejemanja denarja ali materialne nagrade, neposredno ali posredno, z ozirom na katerokoli uslugo, ki je povezana z Redom, za osebni dobiček ali korist. Kazen za to spozabo je takojšnja izključitev, brez možnosti obnovitve članstva pod kakršnimikoli pogoji.

Vendar morajo vsi člani po nujnosti delovati v skladu z Naravnimi dejstvi, kakor mora tudi arhitekt upoštevati Zakon Gravitacije, ali mornar vodne tokove.

Tako morajo vsi Člani A.:A.: delati po Magikalni Formuli Eona.

Sprejeti morajo *Knjigo Zakona* kot Besedo in Črko Resnice ter edino Pravilo Življenja.²⁹ Priznavati morajo Avtoriteto Zveri 666 in Škrlatne Žene, kakor je določeno v knjigi, ter dojemati Njuno Voljo³⁰ kot združujočo Voljo našega Celotnega Reda. Priznavati morajo Okronanega

²⁸ Libra 185 ni potrebno navajati v celoti za javnost. Reči je potrebno le to, da se Aspirant vežba sistematično in vsestransko v različnih tehničnih praksah, ki tvorijo bazo Našega Dela. Eden lahko postane ekspert v eni ali vseh, brez da bi v resnici napredoval, kakor je tudi lahko nekdo prvovrstni gramatik, obvlada sintakso, prozodijo, brez da bi bil sposoben napisati en sam verz dobre poezije, in kakor se tudi en velik pesnik v duši ne more izraziti brez pomoči teh treh elementov literarne kompozicije.

²⁹ To ni v nasprotju z absolutno pravico vsakogar, da vrši svojo resnično Voljo. Vsaka Resnična Volja je po nujnosti v skladu z dejstvi Bivanja; zavračati *Knjigo Zakona* pomeni ustvarjati konflikt v Naravi, kakor fizik, ki uporabi nepravilno formulo mehanike v svojem eksperimentu.

³⁰ 'Njuno Voljo' – seveda, ne njunih želja kot individualnih človeških bitij, temveč njuno voljo, kot oficirjev Novega Eona.

in Zmagovitega Otroka, kot Gospodarja Eona, ter si prizadevati, da bi se ustanovila Njegova vladavina na Zemlji. Priznavati morajo dejstvo, da 'Je Beseda Zakona ΘΕΛΗΜΑ' in da 'Je ljubezen Zakon, ljubezen v skladu z Voljo.'

Vsak član si mora zadati kot svojo glavno nalogo, da zase odkrije svojo lastno resnično voljo, ter da jo izvrši, in ne počne ničesar drugega.³¹

Upoštevati mora tista povelja v *Knjigi Zakona*, ki zadevajo njega samega, bivši nujno v skladu z njegovo lastno resnično voljo ter jih sprovesti dobesedno z vso svojo energijo, hrabrostjo in sposobnostjo, ki mu je na voljo. To se še posebej nanaša na razširjanje Zakona v svetu, ob čemer mu bo za dokaz njegov lasten uspeh, njegovo Življenje bo priča Zakona, ki mu je osvetlil njegove poti in dal svobodo, da jim sledi. S tem bo povrnil Zakonu uslugo, ker mu je omogočil, da se osvobodi, tako da je deloval tako, da bi osvobodil vse ljudi; tako se bo dokazal kot pravi človek v našem Redu, voljan privedi svoje soljudi do svobode.

S takim odrejanjem svojega razpoloženja se bo na najboljši možen način usposobil za nalogo razumevanja in obvladovanja različnih tehničnih metod, predpisanih s strani A.:A.: za Mistično in Magijsko dovršitev.

Tako se bo primerno pripravil za kritični trenutek svoje kariere v Redu, dosežek Poznavanja in Konverzacije svojega Svetega Angela Varuha.

Njegov Angel ga bo nato nemudoma privedel na vrh Reda R. K. ter ga pripravil na soočenje z neizrekljivim terorjem Brezna, ki leži med Človeštvom in Božanstvom; ga naučil Spoznati to agonijo, Smeti to usodo, Želeti to katastrofo in za vedno Molčati o tem, kako je izvršil to dejanje izničenje.

Iz Brezna pride ven Nemo (Nihče; op.p.), Zvezda pa osvetli Zemljo; in naš Red se raduje onstran Brezna, ker je Zver porodila še eno Dete v Maternici Naše Gospe, Njegove Priležnice, Škrlatne Žene, BABALON.

³¹ Ne smatra se za 'bistvo pravilnega ravnanja' to, da smo aktivni propagandisti Zakona, in tako dalje; to je lahko, ali pa tudi ni, Resnična Volja določenega človeka, da to je. Vendar, ker je temeljni smoter Reda nadaljevanje Dosežkov človeštva, vključuje članstvo v njem, po definiciji, Voljo pomagati človeštvu na načine, ki so za to najprikladnejši.

Tako rojenega Otroka ni potrebno poučevati, kajti v Breznu se je očistil vseh strupov osebnosti; njegov dvig do najvišjega mu je zagotovljen, ob svojem času, in nima potrebe po času, kajti zaveda se, da so vse okoliščine zgolj oblike njegove fantazije.

Takšno je kratko poročilo, prilagojeno, kakor se le da, običajnemu Aspirantu za Adeptstvo, ali Dovršitev, ali Iniciacijo, ali Mojstrstvo, ali Združitev z Bogom, ali Spiritualno Izpolnitev, ali Mahatmastvo, ali Svobodo, ali Okultno Vednost, ali kakorkoli že hočete imenovati to najintimnejšo potrebo po Resnici, našega Reda A.:A.:

Organiziran je bil predvsem zavoljo prebuditve zanimanja za možnosti človeškega napredovanja, in da razglasi principe A.:A.:

Podani opis soslednih stopenj je točen; dve esencialni krizi – Angel in Brezno – sta nujni znamenitosti v karieri vsakogar. Druge naloge se ne izvršujejo vedno v tu podanem razporedu; nekdo, na primer, si lahko pridobi mnoge kvalitete, ki pripadajo Adeptu Majorju, vendar mu manjkajo nekatere, ki so last Practicusa.³² Vendar tu prikazan sistem prikazuje pravilni red dogodkov, kakor so urejeni v Naravi; in v nobenem primeru ni varno za človeka, če zanemari eno samo nadrobnost, pa naj se zdi še tako dolgočasna in neprijetna. To je mnogokrat slučaj, resnično; a je to zgolj še večji razlog za spopad z njo. Nevšečnost in upiranje temu zgolj naznačuje slabost in nepopolnost karakterja, ki to zavrača; ta poseben zev v naši obrambi lahko dopusti sovražniku premoč ob odločilnem trenutku neke bitke. Še huje, za

³² Naravni talenti posameznikov so zelo raznoliki. Pokojni Sir Richard Jebb, eden največjih klasičnih učenjakov našega časa, je bil v matematiki tako pod povprečnim nivojem, da navkljub trudu ni mogel narediti mature v Cambridgeu, česar so zmožni najneumnejši študentje. A je bil tako visoko čislan zaradi svojega klasičnega znanja, da so mu s posebno 'Milostjo' odobrili vpis na univerzo. Podobno je lahko briljanten Ekzorcist povsem nekompetenten Divinator oz. Napovedovalec prihodnosti. V takem primeru A.:A.: ne odstopa od svojega sistema; Aspirant je prisiljen ostati pred Bariero, dokler je ne uspe porušiti, čeprav je za to potrebna nova inkarnacija. A mu nobena tehnična pomankljivost ne more preprečiti izvršitve Dveh Kritičnih Nalog, ker dejstvo njegove inkarnacije po sebi dokazuje, da je dal zapissego, ki ga poverja za dosežek Poznavanja in Konverzacije njegovega Svetega Angela Varuha ter izničenja tega Jaza. Nekdo je torej lahko Adept Minor ali celo Magister Templi, v bistvu, čeravno s strani A.:A.: ni uradno razpoznan kot Zelator, zaradi (recimo) nervnega defekta, ki mu onemogoča obvladati 'strumne in lahkotne' telesne Poze, kar je nujna naloga te Stopnje.

zmeraj smo osramočeni, če nas slučajno naš podrejeni povpraša za nasvet in pomoč v zvezi s tem, in mu nismo zmožni pomagati! Njegova napaka – naša napaka pravtako! Noben njegov nadaljnji korak, kakorkoli že dobro storjen v našem primeru, ni možen, dokler ga ni zmožen narediti sam od sebe!

Vsak Član A.:A.: mora biti oborožen za vsako priliko, izvedenec za vsako orožje. Izpiti so na vsaki Stopnji striktni in strogi; ne sprejema se noben meglen ali dvomljiv odgovor. Pri intelektualnih vprašanjih mora kandidat izkazati nič manjše mojstrstvo, kot je to primer pri izpitu za Doktorja Znanosti na prvorazredni Univerzi.

Na izpitu fizičnih praks obstaja standardiziran test. V Asani, na primer, mora kandidat ostati nepomičen za določen čas, ob čemer se njegova uspešnost izmeri tako, da se mu na glavo postavi kozarec, do roba napolnjen z vodo; če prelije zgolj eno kapljico, pade na izpitu.

V 'Duhovni Viziji' ali 'Astralnem potovanju' je testiran tako, da se mu da nek neznan in nerazumljiv simbol, ki mu mora razložiti njegov značaj potom vizije, kakor da bi prebral njegovo ime in opis v knjigi, iz katere je bil vzet.

Sposobnost izdelati in 'napolniti' talisman se preizkusi, kakor v primeru vsakega drugega preciznega znanstvenega instrumenta.

V Qabali mora kandidat sam odkriti ter, izpraševalcu dokazati onstran vseh dvomov, lastnosti nekega števila, ki ni bil nikoli prej dan v razlago še nobenemu študentu.

Pri invokaciji se mora božanska sila manifestirati tako neizpodbitno, kakor učinek kloroforma; pri evokaciji mora biti priklican duh vsaj tako viden, kot najgostejša para; pri divinaciji (prerokovanju; op.p.) mora biti odgovor jasen, kot kakšna znanstvena teza, in natančen, kot revizija računa; v meditaciji morajo biti rezultati razberljivi, kot strokovnjakovo poročilo klasičnega primera.

S takimi metodami namerava A.:A.: narediti okultno znanost tako sistematično in znanstveno kot je kemija; in jo osvoboditi zlega slovesa, ki jo je, hvala tako nevednim in lažnivim šušmarjem, ki so sprostitali njeno ime, ter fanatičnim, kot tudi duševno omejenim entuziastom, ki so jo spremenili v fetiš, sprevrnili v predmet sovraštva ravno tistih, katerih entuziazem in integriteta najbolj potrebujejo njeno pomoč in ki so najsposobnejši za njeno pridobitev.

To je edina zares pomembna znanost, kajti ona presega okoliščine materialnega bivanja in ne more propasti skupaj s planetom; preučevati

se mora kot znanost, skeptično in z vso razpoložljivo energijo ter potrpežljivostjo.

A.:A.: poseduje skrivnosti uspeha; svojega znanja nikakor ne skriva, in če njegove skrivnosti niso povsod poznane ter na razpolago za prakticiranje, je to zgolj zaradi tega, ker zlorabe, povezane z imenom okultne znanosti, odvrčajo uradne raziskovalce od preizkušanja evidentnih danosti, ki so jim na razpolago.

Ta spis je bil napisan ne le z namenom privlačenja posameznih iskalcev na poti Resnice, temveč predvsem, da potrdi primernost metod A.:A.: kot baze za naslednji veliki korak v napredovanju človeške znanosti.

Ljubezen je Zakon, ljubezen pod nadzorom volje,

O. M. $7^\circ = 4 + A.:A.:$

Praemonstrator Reda R...K...

Izdal Kolegij Svetega Duha, Cefalu, Sicilija, Sedemnajstega Leta Horusovega Eona (1921 e.v.), ko je bilo Sonce v 23° Device in Mesec v 14° Rib.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133.4Crowley A.

TROBENTAR, Janez

Človek, sfinga, zver [Elektronski vir] / Janez Trobentar. -
Elektronska izd. - El. knjiga. - Maribor : Ibis, 2013. - (Illuminata ;
1)

ISBN 978-961-93588-0-1 (pdf)

ISBN 978-961-93588-1-8 (ePub)

269762048

"Janez Trobentar je svoje življenje posvetil preučevanju magike in okultne antropologije, predvsem življenju in delu največjega od modernih magov, Aleisterju Crowleyu. Knjiga, ki jo držite v rokah je Trobentarjev nemogoč poskus portreta preroka Teleme, Velike Zveri 666, kakor se je sam poimenoval, da bi nase sprejel zlo tega sveta in ga presegel."

- Fr. HRH -

"Končno smo Slovenci dobili resno čtivo o Zveri in misteriju kabalistične šifre 666. Beatlesi so ga dali na ovitek legendarne plošče "Sgt. Pepper's lonely hearts club band", inspiriral je Jimmyja Pagea, Lou Reeda, Jima Morrisona, Marilyn Mansona, rock'n'roll v celoti, Roberta Antona Wilsona, Timotya Learya, Mussolini in Hitler sta ga sovražila, tako kot vsi konzervativci 20. stoletja! Aja, Ianu Flemingu je namignil idejo za Jamesa Bonda."

- Leila Lux -

"Če ste brali Da Vincijevo šifro in imeli priokus, da berete newagersko kriminalko, ste imeli prav. Da si popravite okus, preberite ČLOVEK-SFINGA-ZVER. Svobodni slovenski intelektualci (če še niste izumrli), v rokah držite izziv za vaše možganske sinapse. Branje za tiste, ki imajo možgane in jajca in ne živijo po zakonih črede!"

- Fr. F.A.L.L.E. -

